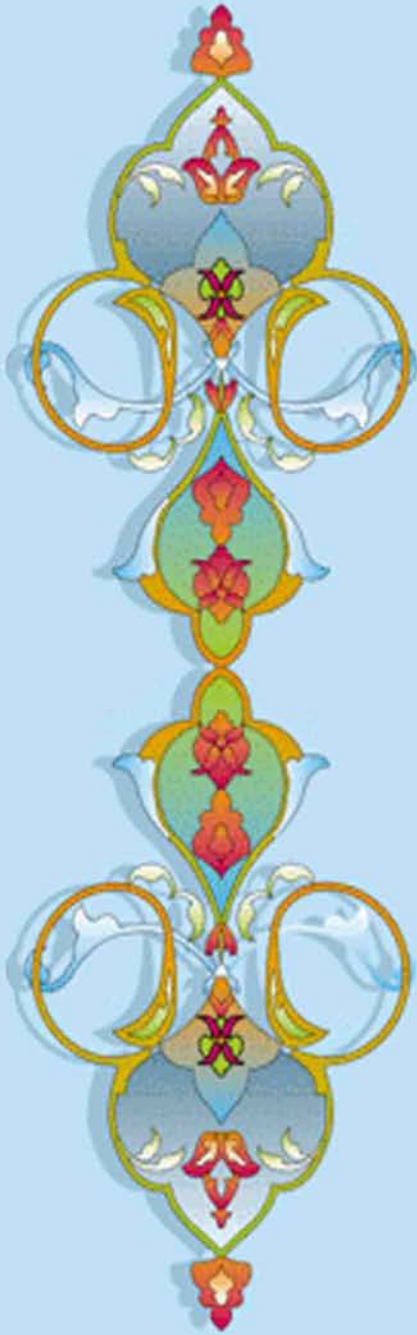

EL-CİHAD VE'L-İCTİHAD

Ömer Mahmud Ebu Ömer
"Ebu Katade el-Filistîni"

www.davetvecihad.com

EL-CİHAD VE'L-İCTİHAD

Ömer Mahmud Ebu Ömer
"Ebu Katade el-Filistîni"

www.davetvecihad.com

Araştırma Serisi

2. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com

davetvecihad@maktoob.com

elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

الجهاد والاجتهاد

تأملات في المنهج

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

MUKADDİME

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir, O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şahadet ederim.

Bundan sonra;

Allahu Teala şöyle buyurur: “Mü'minlerin (savaşa) topluca çıkmaları gerekmez. Onların her bir topluluğundan bir kesim de, dinde fakih olmak ve kendilerine döndükleri zaman kavimlerini uyarmak üzere (geri) kalmalı değil mi? Olur ki sakınırlar diye.”¹

Kurtubi *Rahimehullah* ayetin tefsirinde şöyle der: “Allahu Teala'nın: “Mü'minlerin topluca çıkmaları gerekmez” buyruğu, cihadın muayyen olarak herkese (farz-ı ayn) bir yükümlülük olmadığını, farz-ı kifaye olduğunu gösterir. Çünkü herkes cihada çıkacak olursa, geriye kalan çoluk-çocuk zayi olur.

¹ 9 Tevbe/122

O bakımdan, onlardan bir grup cihada çıksın, diğer bir bölüm çıkmayıp dinde fıkıh sahibi olsun ve çoluk-çocuğu korusun. Nihayet savaşa çıkanlar geri döndüklerinde çıkmayıp yerlerinde kalanlar öğrenmiş oldukları şer'i hükümleri onlara öğretsinler.²

Allahu Teala, bu ayette insanları, "Mücahid" ve "Müctehid" olmak üzere iki kısma ayırmıştır. Bunların dışındakilerde ise hayr yoktur. Aslında mücahid, aynı zamanda müctehid; müctehid de aynı zamanda Mücahid'dir. Zira sözlükte "Cihad" ve "İctihad" kelimelerinin her ikisi de ya "zahmet ve meşakkat" anlamlarına gelen "Cehd" kökünden, ya da "elinden geleni yapmak" anlamına gelen "Cühd" kökünden türemişlerdir.

Seyyid Kutub *Rahimehullah*, yukarıda aktarmış olduğumuz ayetin tefsirinde şöyle der: "Bu dinin fıkıhı, ancak hareket yurdunda ortaya çıkabilir, gelişebilir. Dinin özü, harekete dönük bir hayat biçimi olarak yaşaması gerekirken, yerinde oturan bir fıkıhçıdan alınmaz, öğrenilemez. Günümüzde islâm fıkıhını, "yenilemek" ya da (Haçlı oryantalistlerin dediği gibi) "geliştirmek" amacıyla fıkhi hükümler çıkarmak için kitapların, sayfaların arasında incelemeye dalanlar... Evet, insanları kula kulluktan kurtarmaktan ve sadece Allah'ın şeriatını egemen kılmak ve tağutların yasalarını hayattan uzaklaştırmak suretiyle, insanları Allah'a kul yapmayı hedefleyen hareketten çok uzak olan bu adamlar, bu dinin tabiatını kavrayamazlar. Bu yüzden, dinin fıkıhını düzenlemeleri ve fıkhi kurallar koymaları doğru değildir."³

Bilinmelidir ki, cihad ve ictihadın gayesi, "İnsanları sadece Allah'a kul yapıp, onları kullara kulluktan kurtarıp, bütün tağutları yeryüzünden kaldırmak ve kainatı fesattan arındırmaktır."⁴

Bu ümmetin selefi ve faziletçe üstün olanları, bu dini öylesine kavrayıp özümsemişlerdi ki, kökü, nefislerinin derinliklerinde sağlamlaşarak, ayrılmaz bir vasıfları olmuş ve böylece bütün bir yeryüzüne risalet şuurunu ve bilincini ulaştırmışlardı. Taberi şöyle rivayet eder: "Sa'd bin Ebi Vakkas, Kadisiye Savaşı öncesi, İran ordu komutanı Rüstem'in talebi üzerine, Rabi' bin Amir'i Rüstem'e gönderir. Rüstem:

"-Sizi buraya kadar getiren nedir?" diye sorar. Rabi' şöyle der:

"-Bizi buraya, O'nun dilediğini, kulların kulluğundan O'nun kulluğuna, dünya sıkıntılarından, ferahlığa ve dinlerin zulmünden İslam'ın adaletine kavuşturmamız için Allahu Teala gönderdi. Allah, bizi diniyle insanlara gönderdi ki, onları ona davet edelim. Bunu bizden kabul edenden biz de kabul ederek kendisinden el çeker ve geldiğimiz yere geri döneriz. Kabul

² El-Camiu li-Ahkami'l-Kur'an, 8/293

³ Fi Zilali'l-Kur'an, 1735

⁴ Seyyid Kutub, Haze'd-Din, 15

etmeyenlere karşı ise Allah'ın vaadine kavuşuncaya kadar savaşıyoruz." Rüstem:

"-Allah'ın vaadi nedir?" diye sorunca, Rabi' şöyle dedi:

"-Daveti kabul etmeyenlere karşı savaşıırken ölene cennet, hayatta kalana ise zaferdir."⁵

Ancak, Allah Rasulü ile arasındaki zaman farkı genişledikçe İslam ümmeti yozlaşmış verdiği ahdi unuttu ve sanki zaman ilk başladığı günkü haline, din de hadis-i şerifte belirtildiği üzere ilk garip günlerine döndü. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "İslam garib olarak başladı, tekrar başladığı gibi garib hale dönecektir. Gariblere ne mutlu!"⁶

Sanki mevcudat, hal diliyle dünyayı atalet, uyumsuzluk ve köşeye çekilmeye davet etti de o da süratle buna cevap verdi. İbn-i Haldun'un da dediği gibi, kültür ve medeniyetin canlanıp gelişmesi için dini, ilk dönemdeki haline döndürecek bir tecdid (yenilik) hareketine ihtiyaç bulunmaktadır. Tecdid ise, ancak İslam'ın bütün alametleri silindikten sonra, başka bir deyimle İslam'ın ilk günkü garib haline dönmesi ile olur ki bu, cihad ve ictihad ile mümkündür. Evet, medeniyetimizin yeniden canlanması, eğitim düzeyi, toplum seviyesi ve son asırlarda yok olan değerler göz önüne alınarak, tüm kainatı kapsayacak bir bakış açısına sahip olan tecdid ile olur.

Değerli kardeşimiz Ömer Ebu Ömer, "Cihad" ve "İctihad" meselelerini açıklamaya çalışırken konuyu, dini ilk dönemdeki aslına döndürmeye çalışan bir üslupla ele almış ve günümüz toplumları arasında hak ettikleri yeri almaları için bu kavramları genişçe inceleyerek, yeniden gündeme taşımıştır. O, bütünü oluşturmeyen bir bakış açısını değil, bütünü oluşturan, umumu kapsayan bir bakış açısını benimsemiştir. Bu nedenle onun açıklamaları, kısa ve sert olmasına rağmen gökten yeryüzüne inen sağanak yağmur gibi yetiştirip, bizleri gaflet ve gamsız yaşamaktan kurtardı ve ruhlarımıza hayat verdi.

Şüphesiz müellifin cihad, ictihad, ibadet ve Tevhid arasında kurduğu mükemmel bağ, dini asıl konumuna döndürmekte ve onu, te'vil edilip değiştirilmeden önceki ilk hali gibi taze kılmaktadır. Yine onun, yaratma ile emir ve kevnî nizam ile şer'i nizam arasındaki farkı ortaya çıkarıp belirtmesi, şeriatla temas halinde olmayı mümkün hale getirmiştir. Şüphesiz bu kavramların açıklamaları konusundaki üstünlük Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'ye *Rahimehullah* aittir. Ancak İslam ümmetinin kapıldığı gaflet; Şeriatı belirsiz, kavramları anlaşılabilir ve gerçekleri şüphe edilir hale getirmiştir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: "Allahu Teala'nın hükmü, yaratma ve emir olmak üzere iki kısımdır. Ancak insanların bir çoğu imanî dinî emrin hakikatleri ile kevnî kaderi yaratma hakikatlerini birbirine karıştırmak-

⁵ Taberi Tarihi, 1/2271

⁶ Müslim

tağırlar. “Alemlerin Rabbi olan Allah’ın şanı ne yücedir”⁷ ayet-i kerimesinde belirttiği üzere, yaratma ve emir, her ikisi de Allahu Teala’ya aittir. Her şeyin yaratıcısı, Rabbi ve Meliki O’dur. O’ndan başka ne bir yaratıcı, ne de bir Rab vardır. O’nun dilediği olur, dilemediği ise olmaz. Kainatta var olan bütün hareket ve hareketsizlik ancak onun iradesi, kaderi, dilemesi, kudret ve yaratmasıyla olur. Allahu Teala, kendisine ve Rasulü’ne itaat edilmesini emredip, kendisine ve Rasulü’ne karşı gelinmesini yasaklamış; Tevhid ve ihlası emredip, kendisine ortak koşulmasını (şirki) ise yasaklamıştır.”⁸

Dikkat çekilmesi gereken hususlardan biri de şudur: Müellifin maksadı, uzun zamandan beri ihmal edilen cihad ve ictihad kavramlarını, günümüz toplumlarında eski verimli haline getirmek olmuş ve bunu, uzun zamandır imamın sorumluluğuna bırakılmış⁹ olan cihad ve ictihadı, kuvvet ve yeterli hazırlığa bağlayarak başarmıştır. Çünkü bütün manalarıyla cihad, kuvveti temsil ederken; en geniş manasıyla ictihad da, bilgiyi temsil etmektedir. Zeki kimselerce gayet iyi bilindiği üzere, tam ve kapsamlı manasıyla egemenliği meydana getiren de, kuvveti bilgiye bağlayan ağlardır.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, cihad ve kuvvet hakkında şöyle der: “Cihad; emr-i bil maruf-neh-y-i ani’l münker’i tamamlar. Dolayısıyla emr-i bil maruf-neh-y-i ani’l münker gibi, cihad da farzdır. Bu görevi gücü nisbetinde yerine getirebilecek durumda olanlar, üzerlerine düşeni yerine getirmemeleri halinde, herkes gücü nisbetinde günahkar olur. Çünkü cihad, her insana gücü nisbetinde farzdır.”¹⁰

İctihad ve kuvvet hakkında ise şöyle der: “Yine, halktan birisi, bazı konularda ictihad yapabiliyorsa, ictihad etmesi caizdir. Zira ictihad, kısımları ayrılmayı kabul eden bir makamdır. Burada önemli olan, buna güç yetirilebilip yetirilememesidir. Bazan kişinin bazı şeylere gücü yeterken, bazı şeylere gücü yetmemektedir.”¹¹

Burada şunu da belirtmek istiyorum ki, bu kitabın aslı, belli bir sistem dahilinde, cihad ve ictihad ile ilgili olarak kaleme alınan çeşitli makalelerden ibarettir. Değerli okuyucu bu makalelerin yerleştirilmesinde tam bir bütünlük görmese de, anlam ve içerik olarak bunların birbirlerine bağlı olduklarını görecektir. Bunun sorumluluğu ise yazara değil, makaleleri biraraya getiren bizlere aittir. Her şeye gücü yeten Allahu Teala’dan, bizleri sevdiği ve razı olduğu amellere muvaffak kılmasını, cihad ve ictihad ehlerinden eylesini dileriz. Hamd alemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.

⁷ 7 A’raf/54

⁸ El-Furkan, 53

⁹ Burada, “Halife olmadan, cihad olmaz” şüphesine atıfta bulunmaktadır. (Yayıncı)

¹⁰ Mecmuu’l-Feteva, 28/126

¹¹ a.g.e, 5/203

BİRİNCİ BÖLÜM

KULLUK VE MÜCADELE

Düşmanlarım bana ne yapabilir ki?

Benim cennetim kalbimde, bahçem de göğsümdedir.

Nereye gidersem, o, benden ayrılmaz, benimle beraberdir.

Hapse atılmam, halvet;

Öldürülmem, şehadet;

Sürgünüm ise seyahattir.

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*

MÜCADELENİN HAKİKATI

Kur'an-ı kerim, hakkın batıl ile olan savaşını nasıl tasvir etmiştir? Bu konuda doğru bir neticeye ulaşabilmemiz için, bazı kavramların açıklanıp anlaşılması gerekmektedir. Ancak bunu yaparken, batılın önünde bozguna uğrayanların durumlarını ve nasıl oldu da içlerindeki korkuya kapılarak, batılı, kendisinden korkulmaya layık bir şey zannettikleri üzerinde durmamız gerekir. Zira bu korkuları nedeni ile bütün güçleriyle batılı memnun etmek ve haklarını (tabi eğer haklarını biliyorlarsa) elde etmek için batıl ehlinde izin istemek için uğraştılar. Sürekli cahiliyye ehli ile beraber oldular, çünkü bütün davalarının izin belgeleri bazen Beyaz Saray'ın elinde, bazen Eliza Sarayı'nın çekmecelerinde ve bazen da İngiliz yöneticilerinin ayakkabılığında bulunmaktadır. Bu yaptıkları ile onlar yeryüzünün en hakir insanları oldular? Tağutlara ve tağutların emsallerine, teslimiyetçi İslam'ı, demokratik İslam'ı ve İslam'ın onlara karşı düşmanca düşüncelerden veya onlarla kavga etmekten uzak olduğunu anlatmak gayesiyle durmadan çaba sarfeder hale gelmelerini anlamak için, Kur'ani hakikatleri sorgulamak bize düşmemektedir. Herhalde feraset sahibi olmayan bir gözleyici (bile) gerek mürted ülkelerde, gerekse batı ülkelerinde "İslam'ın batı ile ilişkisi" adı altında yapılan bunca toplantı, konferans ve kongreleri görüp takip edebilecek kapasitededir. Bütün bu toplantılar; İslam'ı sessiz ve hareketsiz hale getirmek, hiçbir kısıtlama tanımadan her şeyi mübah gören demokrasi dinini yaymak için başlatılan siyasi hamlelerle, Batı medeniyeti savaşının önündeki engelleri kaldırmak için verilen çağdaş fetvalar çerçevesinde yapılmaktadır. Bazı kardeşlerimiz bu toplantı ve konferanslara, "İslam'ın batı ile olan ilişkisi, bir işbirliği ilişkisi mi, yoksa bir çatışma ilişkisi mi?" adı altında veya buna yakın bir ünvan ile İngiltere'de şahit olmuşlardır. Bu toplantılarda kullanılan minare ve fiziksel gelişme hareketi çarkından oluşan armalar, bu çalışmaların muhtevasını açıkça belli etmektedir. Bu arma, zihinde insanı çileden çıkaran bir takım soru ve düşünceler meydana getirmektedir. Bu düşüncelerin en fazla dikkat çekenini ise, konumuzun da esasını teşkil eden inhıraf (bozulma)lardır. Bunlar sapık olan sözde İslami akımların yaşadığı ve büyük ölçüde hezimetlerine sebep olan durumdur. Çünkü onlar kilise zihniyetiyle, İslam'da ruhi değerlerden başka bir şey görmemektedirler. Hayat çarkına gelince, batı medeniyeti onu dinden ayırmıştır. Bunların zihniyetine göre İslam'ın yeri sadece mescittir. Bundan sonra geriye kalan her şey ise Sezar'ın hakkıdır. Bazı kardeşlerimiz, bu sapık islami akıma yönelttiğimiz ağır ithamları tuhaf karşılayabilirler. Ancak hakkı arayanlar, bu sapık akımın en büyük talep ve hedeflerini incelediklerinde hakikati farkedebilirler.

Bu sapık akım, çalışmalarını sadece sosyal barışa hasretmektedir. Aslında bu akım, elinde tuttuğu kavramlarla toplumdaki bazı suçları durdurabilir ve fesat olgusunu yok edebilir. Ancak o, bu programları, hakim cahiliyyenin kontrolünde sunmaktadır. Dolayısı ile bu yalancı ve düzenbaz akım, hakkı gerçek sahibi olan Allahu Teala'ya iade etmek için bir karara varmak istediğimizi unutmamıştır. Bu sapık akımın devamlı tekrarladığı şey, cahiliyyenin gözetimi altındaki gelişmelerine mani olan engelleri ortadan kaldırmak için, yine cahiliye düzenlerinden izin alma talebidir.

Şüphesiz bu görüşlerde bize karşı çıkanlar, sadece gözlemlerinde zayıf görüşlü olanlar değil, bilakis hem basireti kör, hem de bununla birlikte kavrama kabiliyetini kaybedenlerdir.

Bu konferansta dikkatimizi çeken diğer bir konu ise, bu sapık akımın liderlerinden biri olan Raşid el-Gannuşî'nin Avrupa'daki Müslüman gençleri toplumun içine girip onlarla sıkı ilişki içinde olmaya davet ettiği ve bu konuda hiçbir sınırlama koymadığı, hatta daha da ileriye giderek Batı'yı yüksek bir insanîyet medeniyeti ve parlak ilmi düşünce meşalesinin hamili olarak tasvir ettiği konuşmasıdır. Avrupa'daki Müslüman gençliğimize gelince, bu gençlik, adeta kaçınılmaz tarihi bir miras gibi, sürekli olarak zihninde aşâğılık kompleksi taşımaktadır.

Bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, bu sapık akıma üye olan bazı gençlerin, merkezi İngiltere'de bulunup, çalışmalarını "Dünyaya demokrasiyi yayma teşkilatı" veya buna yakın isim altında sürdüren teşkilattaki, eylem ve uygulamalarına bakınız. Göreceksiniz ki, bu teşkilatı ellerinde tutanlar, "İhvan-ı Müslimin"¹² cemaatine mensup olan gençlerdir ki bunların arasında İhvan-ı Müslimin hareketine mensup oldukları halde, İhvan-ı Müslimin'i, güya Seyyid Kutub'un katı fikirlerinden etkilenmiş olmakla ve dolayısıyla da demokratik anlayışa iştirak etmenin yolunda engel teşkil etmekle tenkit edenler dahi bulunmaktadır. Bu gençlere göre, İhvan-ı Müslim hareketinin içerisinde olan bir takım şer'i sınırlamalar, hareketin ilerlemesinin önüne geçip, normal bir siyasi parti olmasını engellemektedir. Netice olarak bu gençler, Hasan Turabî'nin liderliğini benimseme kanaatine varmışlardır.

Bu akımın yaptığı çalışmalardan bir diğeri ise, Avrupa'da yayınladığı bir dergi vasıtasıyla geleneksel İslami düşünceleri, çağdaş insanî bir kimlikle arzetmeleridir. Derginin benimsetmeye çalıştığı dayanıksız düşünceleri öğrenmek isterseniz direk olarak ismine¹³ veya ilk sayısında yer verdiği konulara bakınız. Derginin ilk sayısında, Muhammed Ali el-Banî'nin bir makalesi bulunmaktadır. Muhammed Ali, geçen yüzyılın başında Mısır'a hükmeden ve aklı başında olan bütün Müslümanların ittifakıyla Müslümanların memle-

¹² Müslüman Kardeşler Teşkilatı

¹³ İnsan Dergisi, Avrupa.

ketlerindeki çağdaş küfrün lideri olan adamdır. Çünkü gönderdiği elçiler ile ithal ettiği Avrupa anayasal düzen vasıtasıyla Müslümanları cahiliyenin kucağına atan ilk adamdır.¹⁴ Mahmud Şakir, bu dergide, Muhammed Ali'nin tecrübesini, benzeri görülmemiş bir medeni İslami tecrübe olarak nitelemektedir.

¹⁴ Mahmud Şakir'in "el-Mütenebbi" adlı kitabının başında yer alan, "Medeniyetimize Giden Yol İle İlgili Bir İnceleme" bölümünü okuyunuz.

MÜCADELENİN KÖKÜ VE ARAÇLARI

Hakkın batıl ile olan mücadelesinin kökü, beşerin yeryüzünde var olmaya başladığı ilk güne kadar uzanmaktadır. Bu, Allahu Teala'nın, mahlukata bu fitrat üzere yaratmış olduğu kaderî sünnetlerindedir. Çünkü her şeyden üstün olan ve hakka dayanan şeriat, beşerin fitratında varolan istek ve arzuları ıslah edip, onu en faydalı olana yöneltmek gayesindedir. Bu nedenle Allahu Teala, kök salmaması, insanların ve diğer mahlukatın hayatında yer edip, onları etkisi altına almaması için Müslümanlara cihadı emretmiştir. Bu cihadın parolası yüce Allah'ın dinini hakim kıлып, şirki ve batılı kökünden kazımadır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Hiçbir fitne kalmayınca ve din bütünüyle Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın."¹⁵

Allahu Teala, bu mücadelede atılacak adımları, hakkı ihtiva edip, batılın hakikatını ortaya çıkaran etkileyici ve muhteşem ifadelerle ortaya koymuştur. Dolayısıyla hak ve doğru olan metod, Kur'an metodu olup, bundan başkası büyücülerin ve hurafecilerin metodudur.

Büyücülerin metodu; gerçeği saptırıp asılsız ve hayali şeyleri gerçekmiş gibi göstermektir. Büyücü, asayı yılan gibi göstermekte ve her şeyi olduğundan farklı şekilde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla hiçbir şeyi olduğu gibi göremezsiniz. İnsanlık tarihi boyunca insî tağutlar kendilerini ilahlaştırıp, insanların kendilerine boyun eğmelerini sağlamak için hep sihirbazları kullanmışlardır. Kur'anî naslarla Nebevî hadislere göre sihir, şu iki şekilde gerçekleşir:

Birinci Sekil: Eşyanın hakikatini değiştirmeden, izleyenlerin gözünde sadece şeklini değiştirmek. Sihirbaz, eşyanın hakikatini değiştiremez. Çünkü Allahu Teala'dan başka hiç kimsenin yaratmaya gücü yoktur. Âsa, halkın gözü önünde yılanı dönüşmektedir, ancak hakikatte hala âsadır. Allahu Teala şöyle buyurur: "(Büyücüler) dediler ki: 'Ey Musa! Sen mi önce atacaksın, yoksa biz mi önce atanlardan olalım?'" (Musa) "Siz atın" dedi. Onlar bırakınca, insanların gözlerini büyülediler, onları ürküttüler ve böylece büyük bir sihir ortaya koydular. Biz de Musa'ya: "Asanı at" diye vahyettik. Bir de ne görsünler! Onların uydurup düzdüklerini yakalayıp yutuyor. İşte böylece hak yerini buldu. Onların yapmakta oldukları şeyler de boşa çıktı. Artık oracıkta yenilmiş oldular, küçülmüşler olarak geri döndüler."¹⁶

Yine Allahu Teala şöyle buyuruyor: "Bir de baktı ki: Onların ipleri ve değnekleri büyülerinden ötürü kendisine yürüyorlarmış gibi geldi."¹⁷

¹⁵ 8 Enfal/39

¹⁶ 7 A'raf/115-119

¹⁷ 20 Ta-ha/66

İkinci Şekil: Güzel söz oyunları ve edebî güç yoluyla insanların zihnindeki hakikatleri değiştirmek. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Şüphesiz edebi yönden güçlü olan sözlerden bazıları sihir (etkisi yapmakta)dır.”

Allahu Teala şöyle buyurur: “Hatırla ki Meryem oğlu İsa: Ey İsrailoğulları! Ben size Allah’ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim” demişti. Fakat O, kendilerine açık deliller getirince “Bu apaçık bir büyüdür” dediler.”¹⁸ Bu ayet-i kerimeden anlaşılmaktadır ki, insanlar edebî sözlere büyü derlerdi.

Arzettiğimiz bu iki hususu aşağıdaki noktalarda birleştirebiliriz:

Birincisi: Hakikatleri, çarpıtmak suretiyle insanların gözlerinde veya basiretlerinde değiştirmek.

İkincisi: Sihir, ancak korku ve tehditten yararlanıldığında etkili olabilmektedir.

Üçüncüsü: Hakikatlerin ortaya çıkarılmasıyla sihir bütün egemenliğini yitirir. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “Eğer Biz sana kağıt üzerinde yazılı bir kitap indirseydik, kendileri de elleriyle ona dokunsalardı, kafir olanlar yine: “Bu, ancak apaçık bir büyüdür” derlerdi.”¹⁹ Bu ayete göre kişi, doğru bir yol ile (eli ile dokunur gibi) gerçek hakkında bilgi sahibi olunca, artık sihirbazın kendisini büyülemesi hususunda mazur sayılmaz, yalancı ve iftiracı olarak kabul edilir.

¹⁸ 61 Saff/6

¹⁹ 6 Enam/7

KURAN'DA MÜCADELE ŞEKİLLERİ

Şimdi Kur'an, hak ile batıl arasındaki mücadeleyi nasıl tasvir ediyor ona bakalım:

İlk Olarak: Allahu Teala şöyle buyurur: “Bilakis Biz, hakkı batıl üzerine bırakırız da hak onun beynini darmadağın eder; böylece batıl ortadan kalkar.Allah'a yakıştırdığınız vasıflardan ötürü yazıklar olsun size!”²⁰

Hak, bir bombadır. Zaten bundan başkası da düşünülemez. Çünkü Allahu Teala hakka, onu öyle yapacak öznel güç ve etkenler yerleştirmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur: “(Ey Musa!) Sağ elindeki bırak, onların yaptıklarını yutacak. Onların yaptıkları ancak bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye giderse gitsin iflah olmaz.”²¹

İkinci Olarak: Allahu Teala şöyle buyurur: “De ki: Hak geldi, bâtil zâil oldu. Şüphesiz bâtil yok olmaya mahkumdur.”²²

Bu ayet-i kerime'de Allahu Teala, hakkın ortaya çıkışını ‘Hak geldi’ ifadesiyle açıklamaktadır. Bu ifade, birinci ayetin, hak hareketinin bir bombardıman hareketi olduğunu, bunun ise batılın yok olup yerle bir olması için çaba ve meşakkati gerektirdiğini açıklamasına rağmen; nefse büyük bir çaba ve meşakkat gerektirmeyen, bilakis tabii bir seyir içinde hakiki hareketin ölçüsünü öğretmektedir. İki ayet arasında herhangi bir çelişki yoktur. Bilakis birinci ayetteki her harf ikinci ayette geçen her harfe benzemekte ve onu tasdik etmektedir. Allahu Teala'nın, “Allah, ayetleri birbirine benzeyen ve yer yer tekrar eden Kitap'ı sözlerin en güzeli olarak indirmiştir.”²³ ayetinin manası da budur. Şu kadar var ki, iki ayette geçen batıl, birinde “zâhikun”, diğerrinde ise “zahûkan” şeklinde geçmektedir. Bu kelimeler lafzen farklı olsa da mana bakımından aynıdırlar. Çünkü her ikisi de sözlükte ruhun bedenden çıkması, kişinin egemenliğinin kalmaması ve başkasına boyun eğmesi manasındadır. Bu kelimeler zihne batılın hakikatını yerleştirip, onun çabuk zevâl bulduğunu, ruhsuz ve sürekli olmadığını ifade etmektedir.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: “Şer, bizzat bir şeyin lüzumsuz ve faydasız olması demektir. Cansızlık ve görmemek gibi.” İşte batıl budur. Çünkü o, hakkın yok olup kaybolmasını istemektedir. Hak bir bomba halinde geldiğinde, şüphesiz şer ve batılın yok olması kaçınılmaz olur. Nitekim Musa'nın *Aleyhisselam* asâsının zuhuruyla sihirbazların iplerinin yok olmasını ve sonrasını tasvir eden Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “İşte böylece hak

²⁰ 21 Enbiya/18

²¹ 20 Ta-ha/69

²² 17 İsra/81

²³ 39 Zümer/23

yerini buldu. Onların yapmakta oldukları şeyler de boşa çıktı. Artık oracıkta yenilmiş oldular, küçülmüş olarak geri döndüler.”²⁴ Biz, bütün bunları algılamamız sayesinde de idrak etmekteyiz. Çünkü karanlık aydınlıktan hoşlanmaz. Bu sebeple karanlığın insanlara hakim olup tehlikeli boyutlara ulaşması, aydınlığın, yani hidâyetin bulunmaması nisbetinde olur. Bu konuda aşağıdaki hususlar bize yardımcı olmaktadır:

Şüphesiz hak ile batıl, şer ile hayr, sihir ile Allah'ın emri ve aydınlık ile karanlık arasındaki ilişki, bir mücadele ilişkisidir. Hiçbiri, diğeri kaybolmadan ortaya çıkmamakta ve hiçbirinin diğेरinin varlığına rıza göstermesi mümkün olmamaktadır. Eğer hak ehli, batılla beraber varlığını sürdürmek için, batıldan izin ricasında bulunsa (tabiatında var olan o fevkalade etkiden uzaklaştırılsa bile), batıl, asla ona izin ve müsamaha göstermeyecektir. Hakkın, varlığını devam ettirebilmesi için tek bir izin şekli vardır ki bu, şu ayetlerde belirtilenden başkası değildir: “Bir de ne görsünler! Onların uydurup düzdüklerini yakalayıp yutuyor.”²⁵

“Bilakis Biz, hakkı batıl üzerine bırakırız da hak onun beynini darma-
dağın eder.”²⁶

“Hak geldi, batıl zâil oldu.”²⁷ Yani bu izin, hakkın batılı kökünden söküp, ruhunu bizzat kendi eliyle alması ile olur, batılın kendi kendine yok olmasını beklemekle değil.

Bu nedenle, “bu çağda olmaz” diyerek cihada karşı çıkan veya “daha zamanı değil” diyerek ertelemesinin gerektiğine inanan bir çok İslami cemaat, mücahidleri, kendilerini vurup öldürmeleri için batıla, onu haklı çıkaracak kozlar vermekle itham ederler. Bunlar büyük bir yanılğı içindedirler. Çünkü bunlar, batılın tabiatından ve hiçbir durumda küfrün, hakkın zatından (çevikliği bir tarafa atılsa bile) razı olmasının ve varlığını hazmetmesinin mümkün olmadığından habersizdirler.

Bu konuda elimizde mevcut olan yüzlerce örnekten bazıları şunlardır: İşte Lut'un *Aleyhisselam* kavmi ile olan mücadelesi... O iğrenç işi işleyenler neden O'na düşmanca davranıp karşı çıktılar? Lut, onların üzerlerine hamle yaptığı için mi? Veya geceleri onlara saldırdığı için mi? Bunların hiç biri olmadı. Bu savaşın sebebi şuydu: “Lut(u ve) ailesini memleketinizden çıkarın. Çünkü onlar temizlik taslayan kimselerdir.”²⁸

²⁴ 7 A'raf/118-119

²⁵ 7 A'raf/117

²⁶ 21 Enbiya/18

²⁷ 17 İsra/81

²⁸ 27 Neml/56

Allahu Teala'nın nebisi olan Şuayb *Aleyhisselam* ile kavmi arasında geçen o ilginç diyaloga, Şuayb'ın *Aleyhisselam*, kavmini davet ettiği hususlara ve kavminin verdiği cevaba bakınız. Şuayb'ın *Aleyhisselam* diliyle Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “Şayet içinizden bir kısmı benimle gönderilene iman etmiş, bir kısmı da iman etmemişse; Allah aranızda hükmünü verinceye kadar sabredin. O, hüküm koyanların en hayırlısıdır.”²⁹ Bir adam düşünün ki, kavmine şöyle diyor: “Siz olduğunuz gibi kalın, biz de olduğumuz gibi kalalım; bir grup inansın, bir gurup da inanmasın. Ey kafirler! Bu iki topluluğu birbirinden ayıracak ilahi karar gerçekleşinceye kadar ne siz bize saldırın, ne de biz size saldıralım, bu iş ne bizim elimizle, ne de sizin elinizle son bulsun.”

²⁹ 7 A'raf/87

MÜCADELE: HAKKIN MANASI VE BATILIN HAKİKATI

Şuayb'ın yukarıdaki sözlerine karşı nasıl bir cevap beklersiniz? Cevap, her tağutun verdiği cevabın aynısı ile geldi: "Kavminden büyüklük taslayanlar, ileri gelenler: "Ey Şuayb, seni ve seninle beraber iman edenleri muhakkak ülkemizden çıkaracağız yahut mutlaka dinimize döneceksiniz" dediler."³⁰ Evet tağut kavminin ona cevabı bu oldu. Bu cevap, batılın asla vazgeçmeyeceği bir cevaptır. O halde, batılın tabiatını öğrendikten sonra, hakkı yaymak için batıldan izin talebinde bulunan kimseden daha sapık, daha yanlış kim olabilir ki?

"Haddizatında batılın aslı yok, bilakis İbnu'l-Kayyim'in *Rahimehullah* söylediği gibi batıl, hakkın sahneden çekilip gizlenmesidir" dediğimizde, akla hemen şu soru gelir: "Aynı zamanda bir çok alanda hissedip hayatımızda gördüğümüz batılın hakka galip gelmesinin manası nedir?" Bu sorunun cevabı çeşitli noktalardan hareketle verilebilir. Allahu Teala'nın izni ile bunlardan bazılarına temas edeceğiz. Şöyle ki:

Birincisi: Allahu Teala, kendi kitabında hakkın asla mağlup olmayacağını ve yine kafirlere, mü'minler aleyhinde asla fırsat vermeyeceğini bildirmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah, mü'minlerin aleyhine kafirlere asla yol vermeyecektir."³¹ Cahiller, bazen küfrün İslam'a karşı galibiyetini görerak bu ayetteki hükmün her zaman için geçerli olmadığını zanneder. Halbuki bu zan, Allahu Teala'nın dini hakkında büyük bir cehalettir.

İmam Şatibi *Rahimehullah* bu ayet hakkında şöyle der: "Ayetin, muhatapı bilgilendirme amacı taşıdığı kabul edildiğinde içerdiği hüküm sürekli olmaz. Çünkü esaret altına almak ve egemenliklerinin altına sokmak suretiyle kafirlere, mü'minler aleyhinde birçok fırsatlar verilmiştir. Bu nedenle ayeti, vakıanın dışında bir manaya hamledip yorumlamak mümkün değildir. Bu, şer'i hükmün belirlediği değişmez kuralıdır. Dolayısıyla ayetin ona göre yorumlanması gerekmektedir."³²

Bana göre, imamın yaptığı bu yorum, uzun bir zamandan beri hesaba katmamız gereken tam yerinde bir yorumdur. Çünkü bugün yaşadıklarımız, İslam'ın mefhumlarını saptıran yabancı düşüncelerden dolayı, bizim, Kitap ve Sünnet mefhumlarından çok uzaklaştığımızı göstermektedir.

Şatibi'nin yorumuna gelince; bize göre ayet, Allahu Teala'nın mü'minlere dinleri hakkında hakir düşürücü şeyleri kabul etmemelerini ve zillate mani olmaları için ellerinden gelen gayreti sarfetmeleri emrini içermek-

³⁰ 7 A'raf/88

³¹ 4 Nisa/141

³² Şatibi, el-Muvafakat, 1/100-101

tedir. Buna göre kafirlerin mü'minlere üstün geldikleri görülürse, bu nedeni, mü'minlerin Allah'ın emrine itaat etmemeleridir. Doğrusu bu ayet hem ilahi bir emir hem de ilahi bir vaad içermektedir. İçerdiği emir ile mü'minlerin, mü'min olmalarını istenmektedir. Buradaki imandan maksat, mü'minlerin kendilerini ve dinlerini savunmaları, savaşmaları, üstünlük ve izzet peşine düşmeleridir. Ehl-i Sünnet'in imandan anladığı budur. Şatibi'nin, adı geçen kitabına bazı notlar ilave eden üstad Abdullah Dıraz, ayette geçen "mü'minler" ibaresinden sonra "ve salih amel işleyenler" gibi bir ifadenin bulunmaması nedeniyle ayetin, başka bir anlama geldiğini zannetmiş ama bu zannında yanılmıştır. Zira o, ayette geçen iman, derece ve mertebe olarak değil, bir hüküm olarak görmektedir. Doğru olan ise, ayette geçen "mü'minler"den maksat, iman gereğini yerine getirenlerdir. Yani Allahu Teala'nın dinini savunma ve müdafayı bir görev olarak kabul edenlerdir. Bu ayetin bir benzeri de Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hasen olarak rivayet edilen şu hadistir: "İ'yne³³ ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp³⁴ çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez."³⁵

Bu hadiste geçen "din" kelimesi yukarıdaki ayette geçen "iman" kelimesi ile aynı manadadır. Her ikisinin de manası "cihad"dır. Çünkü zillet, ne namazla, ne zekatla ne de hac ve zikir ile ortadan kalkmaz. Şüphesiz bunların hepsi dindir ve zilletin kalkması konusunda herbirinin etkisi vardır. Ancak gerçek anlamda zillet, ancak zilletin sebebini ortadan kaldırmakla yok olur. Bu ise, terkedilen Allah yolundaki cihadın yeniden yerine getirilmesidir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Cihadı terkedip de zillate düşürülen hiçbir kavim yoktur." Burada Müslüman kardeşlerimize düşen, nekre olarak geçen "kavim" kelimesine dikkat etmeleridir. Çünkü cihad, hangi kavim tarafından terk edilirse edilsin mutlaka zillate sebep olmaktadır. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisi de bu kabildendir: "Kendi ülkelerinde saldırıya uğrayıp da (cihadı terkederek) hiçbir kavim yoktur ki zillate düşmesin." Buna göre ayet, mü'minlerden mü'min olmalarını yani mücahid olmalarını istemektedir. Yine şu ayetler de bu kabildendir: "Ey iman edenler! İman edin."³⁶

³³ İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği; bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

³⁴ Yani 'Allah yolunda cihad yerine onları gütmekle uğraşırsanız'dan kinayedir.

³⁵ Müsned, 2184; Ebu Davud, Büyü', 56

³⁶ 4 Nisa/136

“Ey iman edenler! Korunma tedbirlerinizi alın da, ya küçük birlikler halinde savaşa çıkın, yahut toptan seferber olun.”³⁷

“Ey iman edenler! Sabredin, sebat gösterin, cihada hazır bulunun ve Allah’tan korkun ki, felah bulasınız.”³⁸

Hiç kimse Nisa Suresi’nde geçen “Korunma tedbirlerinizi alın” ve yine Al-i İmran Suresi’nde geçen “Sabredin” ifadelerinin, derece olarak imandan daha yüksek bir manaya geldiğini zannetmemelidir. Bu, bid’at ve fesat ehlinin yanlışlarındandır. Çünkü onlara göre iman, kalp ile tasdikten ibarettir. Bazıları ise kalbin tasdikine delalet etmesi için buna bir de dil ile ikrarı ilave etmektedir. İmanın kalbin tasdikinden ibaret olduğu yönündeki kötü bid’at halk arasında yayılınca, bu ayetlerin tefsirleri de farklı farklı yapıldı. İmanın tanımı konusundaki bid’at olan görüş üzerine yapılan bu yorumların tamamı batıldır. Dolayısıyla “Allah, mü’minlerin aleyhine kafirlere asla yol vermeyecektir”³⁹ ayetini de sadece vaad anlamına hamledip, “Kalpte iman, yani tasdik meydana geldiğinde, uzuvlarla işlenen fiillere gerek duyulmadan, Allahu Teala kudretiyle onları müdafaa edip koruyacaktır” diyerek Allah’a, sözlerine muhalefet etmeyi isnat ettiler. Zira onların da gördüğü vakıa onları yalanlamaktadır.

Ayet-i kerimenin içerdiği vaade gelince, evet ayet-i kerime vaad içermektedir, ancak bu vaadin gerçekleşmesi, daha önce ifade edilen şartlara bağlıdır. Şöyle ki, Müslümanlar Allahu Teala’nın dinini müdafa etmeyi bir vazife olarak telakki edip cihada başladıklarında ve buna ilaveten diğer şartları da yerine getirdiklerinde, ilahi vaadin gerçekleşmesi kaçınılmaz olur. Çünkü (mü’minin hayatında) sebep ve sebebin etkisi birbirine bağlı, ayrılmaz şeylerdir. Ancak bu ayrılmazlık, vaad konusunda mutlak iken, vaid (tehdit) konusunda mutlak değildir.

Sonuç olarak, vaadin gecikmesi zorunlu olarak mükellefin emirleri uygulamadığına delâlet etmektedir.

Bu izahtan sonra “Batılın üstün gelmesinin manası nedir?” diye bir soru sorulabilir mi? Batılın galip gelmesi, daima hakkın sahnedan çekilmesine bağlıdır. Hak ise, emir ve emre itaattir. Hakkın ortaya çıkıp galip gelmesi ise, hakkın gereğinin yerine getirilmesine ve başarı ile tamamlanmasına bağlı bir vaaddir.

İkincisi: Zaman zaman batılın zuhur edip üstünlük sağlaması, Rab-bani hikmet belirtilerindendir. Çünkü kainatta vuku bulan her şey, bir hikmet ve büyük bir ilahi gayeye dayanmaktadır. Bu ilahi hikmetlerin herbirini

³⁷ 4 Nisa/71

³⁸ 3 Al-i İmran/200

³⁹ 4 Nisa/141

ortaya çıkarmaya asla gücümüz yetmez. Bununla birlikte bu hikmetlerden bazılarını şöyle belirtebiliriz:

Birinci Hikmet: Bu, en büyük ve en önemli hikmettir. Allahu Teala şöyle buyurur: “Nihayet yeryüzü çeşit çeşit zinetini takınıp süslendiği, sahipleri de bunları elde etmeye güç yetireceklerini sandıkları bir sırada, geceleyin veya gündüzün emrimiz ona geliverir de, orayı sanki dün yerinde yokmuş gibi kökünden koparılıp biçilmiş bir hale getiriveririz. İşte Biz, düşünen bir topluluğa ayetleri böylece açıklarız.”⁴⁰

Şurası bilinmelidir ki, Allahu Teala'nın en büyük ve en önemli isimlerinden biri de “el-Mütekebbir” dir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir kudsi hadiste, Rabbinden rivayetle şöyle buyurmaktadır: “İzzet benim gömleğim, Kibriya (azamet) ise ridamdır. Kim bu iki hususta benimle çekişirse ona azap ederim.”⁴¹ Bu hadiste, Allahu Teala en üstün sıfatını “Kibriya” olarak zikretmektedir. Bu isim, Rabb'in rubûbiyetinin ünvanıdır. Buna göre bu ismin kainattaki belirtisi, önce düşmanlarına tam bir güç ve kuvvet verip sonra da onları bir anda yakalayıp cezalandırmasıdır. Bu, hakiki uluhiyetin ve kibriya'sının kemali ve Allahu Teala'nın, kafirlere kurduğu tuzağın son halkasıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Ben onlara mühlet veririm. Muhakkak ki, Benim tuzağım pek çetindir.”⁴² Dolayısıyla kafir güçlenerek yeryüzünde hakimiyet kurup rububiyet iddiasında bulunduğu anda, bilinmelidir ki bu, Allahu Teala'nın onu şiddetle yakalayıp musibetini büyütmesi ve mü'min kullarına kendi kudretini göstermesi hikmetine mebnidir.

Bunun en çarpıcı örneği Firavun'dur. Allahu Teala şöyle buyurur: “Şüphesiz yok ki Firavun arzda üstünlük sağlamaya kalkıştı ve ahalisini bölük bölük ayırıp onlardan bir kesimi zayıf düşürmek istiyor; oğullarını boğazlatıp, kadınlarını hayatta alıkoyuyordu. Gerçekten o bozgunculardan idi.”⁴³ Firavun, halkına şöyle demişti: “Sizin benden başka ilahınız olduğuna bilmiyorum”⁴⁴ ve yine şöyle demişti: “Ben sizin en yüce rabbinizim.”⁴⁵ Bu, mutlak kemal sıfatlara sahip gerçek bir Rab ile, kavmini korkutarak itaatı altına alan sahte ve yalancı bir rab arasında geçen bir husumettir.

Peki bu husumetin sonucu ne oldu? Sonuç, batılın arz-ı endam edip üstünlük sağlaması; kibriyasına, azametine ve mahlukatından yüce olduğuna delalet eden gerçek Rabb'in rububiyetinin göstergelerindedir. Allahu Teala şöyle buyurur:

⁴⁰ 10 Yunus/24

⁴¹ Müslim

⁴² 7 A'raf/183; 68 Kalem/45

⁴³ 28 Kasas/4

⁴⁴ 28 Kasas/38

⁴⁵ 79 Naziat/24

“And olsun ki, onlardan önce, Firavun kavmini denemiştik. Onlara gelen değerli bir peygamber demişti ki: "Ey Allah'ın kulları! Bana gelin, doğrusu ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Allah'a karşı üstün gelmeye kalkışmayın; doğrusu ben size apaçık bir delil getirdim. Beni taşlamanızdan ötürü, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a sığındım. Bana iman etmezseniz, başımdan çekilin." Bunlar, suçlu bir kavim olduğu için, Rabbine yardım etmesi için yalvardı. Allah da şöyle buyurdu: "Kullarımı geceleyin yola çıkar; şüphesiz takip olunacaksınız. Denizi sakın iken geride bırak, doğrusu onlar suda boğulacak bir ordudur." Orada nice bahçeler, pınarlar, ekinler, güzel konaklar, eğlenip durdukları nimetler bırakmışlardı. Bu böyledir; onları başka bir kavime miras bıraktık. Gök ve yer, onlar için gözyaşı dökmedi, onlar erteye bırakılmamışlardı.”⁴⁶

İkinci Hikmet: Allahu Teala şöyle buyurur: “O (öyle yüce Allah) ki, hanginizin daha güzel davranacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratmıştır.”⁴⁷ Yani Allahu Teala, kullarını deneme ve imtihan için yaratmıştır. İnsanların en çok denenene ve imtihan olunanları ise mü'minlerdir. Rasullullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Kişi, dinindeki, teslimiyeti ölçüsünde imtihan olunur.”⁴⁸ İşte kafirlerin mü'minlere bazen üstünlük sağlamaları da, Allahu Teala'nın, mü'minleri imtihan etme hikmetine binaendir. Böylece Allahu Teala gerçekten kendisine iman edenle kalbinde şek ve şüphe bulunanları görmek istemiştir ki bu, O'nun hikmet ve azametinin kemalindedir. Çünkü Allahu Teala, kulunun kalbinde kendisinden başkasına yer verilmesine rıza göstermemektedir. İsterseniz Karun'un kisasını, azgınlığını ve malının çokluğunun, insanlara nasıl bir imtihan vesilesi olduğunu, bu imtihan sayesinde, Allah'ı hakkıyla bilenlerin nasıl diğerlerinden ayrıldığını anlamak için Kasas Suresi'ni okuyunuz. Kissanın sonunda Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “İşte ahiret yurdu! Biz onu, yeryüzünde büyüklenmek ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere veririz. (Güzel) akıbet de takva sahiplerinindir.”⁴⁹

Üçüncü Hikmet: Zaman zaman küfrün üstün gelmesinin hikmetlerinden biri de, Allahu Teala'nın vaadine güvenerek kafirlere karşı savaşan gerçek mü'minlerle, küfre boyun eğip zilleti kabul edenleri birbirinden ayırmaktır. Dolayısıyla küfrün üstün olduğu anlar, mü'min için, gerçek mabud olan Allah'a kulluğunu isbatlaması açısından altın bir fırsattır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Emir budur. Eğer Allah dileseydi, elbette onlardan intikam alırdı. Fakat kiminizi kiminizle sınamak için (cihadi emretti).”⁵⁰ Yine Allah bir

⁴⁶ 44 Duhan/17-29

⁴⁷ 67 Mülk/2

⁴⁸ Tirmizi

⁴⁹ 28 Kasas/83

⁵⁰ 47 Muhammed/4

kudsi hadiste, Rasulü'ne hitaben şöyle buyurmaktadır: “Seni, ancak imtihan edip vasıtanla insanları denemek için gönderdim. Onlar seni (memleketinden) çıkardıkları gibi sen de onları çıkar. Onlarla savaş, biz (de) seninle beraber savaşacağız. (Bu uğurda malını) infak et, biz de sana vereceğiz. Onların üstüne bir ordu gönder, biz onun beş mislini gönderelim. Sen, sana itaat edenlerle birlikte sana karşı çıkanlara karşı savaş.”⁵¹

⁵¹ Müslim

KAFİRLERİN HELÂK EDİLMESİ KONUSUNDA ALLAHU TEALA'NIN SÜNNETİ

Kur'an-ı Kerim, sıkça kafirlerin arzulanan helakından bahsederek mü'minin çatlayacak dereceye gelen yüreğini serinletmektedir. Mü'minin her şeyi elinden alındığı, dost ve arkadaşlarının azaldığı, üstün değer ve faziletlerin yok olduğu, batılın ise önem kazanıp yükseldiği, emir ve komutayı eline geçirip, emrine mukavemet gösterilmemesi nedeni ile saltanatının son bulmayacağını iddia ederek şımardığı bir dönemde, Kur'anî ifadeler, hakka yol aldırılmakta ve müstaz'aflarla düşmanları arasındaki savaşta ilahî vadin gerçekleşeceğini haber vererek susayan gönüllere su serpmektedir.

Kur'an-ı Kerim, müstaz'afların gönüllerine şifa veren bu açıklamalara birçok yerde işaret etmektedir. Bu açıklamalardan biri de, Lut'un *Aleyhisselam* kavminin ahlaksızlığı, emellerine kavuşmak için Lut'un misafirlerine saldırımları ve Lut'un söylediklerine aldırış etmemeleri üzerine yüreklere su serpen ilahi hitaptır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Elçilerimiz Lut'a gelince, onların yüzünden üzüldü ve onlardan dolayı göğsü daraldı da; bu çetin bir gündür” dedi. (Delikanlı şeklinde ki melekleri gören Lut'un) Kavmî, koşarak onun yanına geldiler. Daha öncede kötü işleri yapmaktaydılar. (Lût), “Ey kavmim! İşte şunlar kızlarımdır, sizin için bunlar daha temizdir, Allah'tan korkun ve misafirlerimin önünde beni rezil etmeyin! İcinizde (sizi bu kötülükten alıkoyacak) akli başında bir adam yok mu?” dedi. Dediler ki: Senin kızlarında bizim bir hakkımız olmadığını biliyorsun. Ve sen bizim ne istediğimizi elbette biliyorsun. (Lût), “Keşke benim size karşı (savunacak) bir gücüm olsaydı veya güçlü bir kaleye sığınabilseydim” dedi. (Melekler), “Ey Lût! Biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana asla dokunamazlar. Sen gecenin bir kısmında ailenle (yola çıkıp) yürü. Karından başka sizden hiç biri geri kalmasın. Çünkü onlara gelecek olan (azap) şüphesiz ona da isabet edecektir. Onlara vadolunan (helak) zamanı, sabahtır. Sabah yakın değil mi?” dediler.”⁵²

Lut'un *Aleyhisselam* ifadelerini, bu ifadelerin yansıttığı ruhi bunalım ile Lut'un içinde bulunup yaşadığı yalnızlık hissini dikkat ve özenle inceleyin. Ayette geçen “Onlardan dolayı göğsü daraldı” ifadesine bakınız. Evet, onun göğsü daralmış ve rahatı kaçmıştı. Çünkü o, ahlaksızların hakkından gelemiyor, onlara güç yetiremiyordu.

Misafirlerini karşılamada böyle bir merhaleye ulaşan ve böyle bir tablo ile karşılaşan başka bir büyük peygamber gördünüz mü? Aslında peygam-

⁵² 11 Hud/77-81

berler her yönü ile peygamberdirler; hem ahlaken, hem dinen, hem cömertlik ve şecaat yönünden. Ancak Lut *Aleyhisselam* misafirlerine yapılan ahlaksızlığa sabredemedi ve bundan dolayı da onların gelmesine sevinmedi. Bilakis “Bu, çetin bir gündür” dedi. Sonra kıssa devam ediyor ve şu iki grup arasında ipler iyice geriliyor:

Hakka Dayanan Birinci Grup: Bunlar temizlenmek isteyen taraftır. Ancak hem hakla beraber garip, hem de mücadele yönünden zayıf kimselerdir.

Bütün Utanmazlığı ve Kötülüğü İle Batıl Olan İkinci Grup: Bunlar ise, olanca güçleriyle ahlaksızlıklarını ilan eden kimselerdir. Şöyle demişlerdi: “Senin kızlarında bizim bir hakkımız olmadığını biliyorsun.”

Dikkat edilirse batıl, haktan bahsederek güya ona riayet etmekte, hasmını anayasal düzene uyma hususunda uyarmakta ve filozof cübbesini giyerek şöyle demektedir: “Senin kızlarında bizim bir hakkımız olmadığını biliyorsun.”

Konuşmalarındaki üslûba, haktan, kanuna uymaktan nasıl bahsettiklerine bakınız. Güya onlar hak ve kanun ehli oluyor, hasımları olan Lut *Aleyhisselam* ise hak esaslarını unutuyor ve batıl, bu konuda onu uyarıyor.

Sonra kıssa, kritik gelişmeyi sürdürüyor:

Onlar öyle bir kavimdi ki, içlerinde kendilerini kötülükten alıkoyacak akli başında bir adam olmadığı ve aklı selim ile bağdaşmayan çirkefliklerine rağmen, kendi tutarsızlıklarından “hak” diye bahsederler. Durumları böyle olan kimseler, kelimelerle içinde buldukları sapıklıktan vazgeçerler mi? Veya bunlar vaaz ve nasihatla yola gelirler mi?

Bu esnada, Lut’un *Aleyhisselam* ağzından üzüntü ve hiddet kelimeleri çıkıyor. Önüne geleni yakmak isteyen bu kor gibi kelimeler Allahu Teala’nın peygamberlerinden birinin ağzından çıkıyor ve şöyle diyor: “Ah keşke size gücüm yetseydi!” Bu kuvvetle ne yapacaksın, ey Lut? Bu kuvvetle onları ayakta tutan temel meselelerini mi çözeceksin? İktisatlarını mı düzelteceksin? Düşmanlarına karşı kavmini mi savunup koruyacaksın? “Hayır, eğer size yetecek kuvvetim olsaydı başınızı ezerdim. Size yetecek kuvvetim olsaydı, size çeşit çeşit ceza verirdim. Eğer size yetecek kuvvetim olsaydı, size peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* “Ukel” ve “Ureyne” kabilelerinden bir gruba yaptığını yapardım.” Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* adı geçen kişilerin ellerini, ayaklarını, burunlarını ve kulaklarını kesmiş, gözlerini oymuş, ölünceye kadar onları Medine dışında taşlık bir yer olan Harre’de kendi hallerine bırakmış, su istedikleri halde onlara su verilmemiş ve böylece ölüp gitmişlerdi. Bunlar, hikmetin kendilerine fayda vermediği kimselerdir. Bu sebeble asıl hikmet kellelerini vurup onları ortadan kaldırmaktır. Buna göre hakkın, kendisini koruyup, düşman-

larını ortadan kaldıracak kuvvete ihtiyacı olmadığını zannedenler, dünya ve din siyasetini anlamayan ahmak kimselerdir.

Lut *Aleyhisselam* şöyle demişti: “Keşke benim size karşı (savunacak) bir gücüm olsaydı veya güçlü bir kaleye sığınabilseydim.” Burada şunu belirtmeliyiz ki, diğer insanlar unuttuğu gibi, peygamberler de bazen unuttur. Daha önce Adem *Aleyhisselam* unuttuğu gibi, Hz. Lut da güçlü bir kalede olduğunu unutmuş ve yukarıdaki sözü söylemişti. İbn-i Kesir’in, Ebu Hureyre’den rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Allah, Lut’a rahmet eylesin. O, zaten sarp bir kaleye sığınmıştı (yani Allahu Teala’ya). Allah’ın ondan sonra gönderdiği hiçbir peygamber yoktur ki kavminden, kendisine uyan bir çok kişi olmasın.”

Şüphesiz Lut’un *Aleyhisselam* ağzından çıkan bu ifadeler, insanın karşılaşılabileceği baskı ve zulmün en şiddetli haline delalet etmektedir. Ama perde kapandı mı, yoksa bu, sonun başlangıcı mıdır? Allahu Teala şöyle buyuruyor: “Nihayet o peygamberler ümitlerini kesip de (kafirler de) yalan söylediklerinin ortaya çıktığını sandıkları bir sırada onlara yardımımız gelmiş de, dilediğimiz kurtuluşa erdirilmişti. Kafirler guruhundan azabımız asla geri çevrilmez.”⁵³

Ben, Lut’un *Aleyhisselam* o anki halini şöyle tasvir ediyorum: Lut *Aleyhisselam*, kapının önünde durup kavminin zalimlik timsali hayvanlarına bakarak öfkesinden tirtir titremekte, alnında tertemiz ter taneleri boşalmakta, zaman zaman tehdit, zaman zaman da yalvarma maksadıyla ellerini yukarıya kaldırarak şöyle demektedir: “Ey kavmim! İşte şunlar kızlarımdır, sizin için bunlar daha temizdir.”

İnsan kılığındaki o hayvanlara gelince, onların durumunu da şu şekilde tasvir edebiliriz: Alay ve eğlence konusu olacak kadar sarhoş, sağa sola yalpalayıp sendeleyerek, o pis bedenlerini açıp saçarak şehvetlerini tatmin etmeyi bekliyorlar. Ve muhtemelen yanlarında “Sodom anayasası”⁵⁴ vardı. Bu anayasada “Halk aynı cinsten iki kişi arasında cinsi hürriyet fikrini benimseyip karara bağlamıştır” yazılı idi. Birkaç dakika içerisinde olup biten bu hadise, Lut’a milyonlarca yıl mesafesinde bir ruhi sıkıntı yaşatmış ve bundan dolayı O, en büyük gerçeği, yani sağlam bir kaleye sığınmış olduğunu unutmuştu. İşte kritik anın zirveye ulaştığı bir sırada yüzleri ayın ondördü gibi parlayan misafirler çıkagelir ve Lut’un göğsüne vurarak, “Biz senin Rabbinin elçileriyiz” derler. Yani azap melekleriyiz... Aman Allah’ım! Üzüntü anları bitti, mutlu son başladı. İsterseniz Lut’un o anki halini, ne dediğini ve ne yaptığını düşünün. Doğrusu, ilk başta olayın ani gelişmesinden korkup

⁵³ 12 Yusuf/110

⁵⁴ Sodom, Ürdün havalisinde bulunan ve Lut’un *Aleyhisselam* yerleşim merkezi olan yerdir.

şaşırmış, duyduğuna inanamamıştı. Ancak meleğin yüzünde gördüğü güçlü tebessüm ona ümit vermiş ve şöyle bağırıyordu: “Ne? Allah’ın elçileri mi? Azap meleği mi? Haydi! Onları cezalandırın, onları öldürün, bana, beni sevdirip mutlu edecek acılarını gösterin. Şu anda sizden ricam, onları cezalandırarak beni bu sıkıntıdan kurtarmanızdır.” Ancak meleklerin cevabı şu oldu: “Onlara vadolunan (helak) zamanı, sabahtır.” Evet, cevapları bu oldu. Lut: “Neden sabah? Sabaha daha çok var (Müfessirlerin söylediklerine göre vakit, ikinci idi). Ben hemen şu anda sıkıntıdan kurtulmak istiyorum” dedi. Melek: “Sabah yakın değil mi?” dedi. Ve nihayet zaman geldi, olan oldu: “Emrimiz geldiği zaman oranın altını üstüne getirdik ve üzerlerine pişirilmiş balçıktan birbiri ardınca taşlar yağdırdık. Rabbinin yanında hep işaretlenmişlerdi. Bu, zalimlerden uzak değildir.”⁵⁵ Böylece perde bütün hareket ve azametiyle kapanmış ve onların hoşlarına gitmese de Allah’ın emri tecelli etmiştir.

Bu Kur’anî kıssada bir takım faydalar vardır. Şöyle ki:

Birincisi: Batıl, yok olmaya mahkumdur. Çünkü batılın yapısında yok olma ve bozulma vardır. Gece ne kadar uzun olursa olsun, sabahın gelmesi kaçınılmazdır. Allahu Teala, sabahı bir çok şeye mübarek bir işaret kılmıştır ki, bunların en önemlileri şunlardır:

Sabah, düşmana saldırı zamanıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Soluk soluğa koşan (at)lara andolsun, (tırnaklarıyla) ateş saçanlara, sabah vakti baskın yapanlara.”⁵⁶

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hayber’in fethi günü şöyle buyurmuştu: “Allahu Ekber! Hayber yıkıldı. Bir kavmin bölgesine indiğimiz zaman, uyarılıp korkutulanların sabahı ne kadar da kötü olur.” Nitekim Allahu Teala’da şöyle buyurmaktadır: “Şimdi onlar, bizim azabımızı mı acele istiyorlar? Fakat (azap) onların sahasına indiği zaman, uyarılıp korkutulanların sabahı ne kadar da kötü olur.”⁵⁷ O halde kardeşlerimizin ümitsizliğe düşmemeleri, zaferin geçmiş olduğunu düşünmemeleri gerekir. Zira her şeyin belli bir vakti vardır. Sabah, vaad edilen vakitte gelir ve geldiği zaman da hiçbir şey onun aydınlığını söndüremez.

İkincisi: Geçmiş kafir milletlerde kevnî kanunlarla vuku bulan helak şekli artık vuku bulmamakta ve artık Allahu Teala kafirleri mü’minlerin elleriyle cezalandırmaktadır. Bu nedenle Allahu Teala, herhangi bir topluluğu cezalandırmak istediğinde, mü’min kullarını onların üzerine sevkeder, onlar da o bölgeye gidip onları cezalandırır. Allahu Teala şöyle buyurmakta-

⁵⁵ 11 Hud/82-83

⁵⁶ 100 Adiyat/1-3

⁵⁷ 37 Saffat/176-177

dir: “Andolsun ki biz, ilk nesilleri yok ettikten sonra Musa’ya (olur ki düşünür öğüt alırlar diye) insanlar için apaçık deliller, hidayet rehberi ve rahmet olarak o Kitap’ı (Tevrat’ı) vermişizdir.”⁵⁸ İbn-i Kesir *Rahimehullah*, bu ayetin tefsirinde şöyle der: “Yani Allahu Teala Tevrat’ı indirdikten sonra hiçbir kavmi toplu olarak helak etmemiştir. Bilakis mü’minlere, müşriklere karşı savaşmayı emretmiştir.” Buna göre Lut’un *Aleyhisselam* kavmini cezalandırmak için gelen azap meleklerinin yerini tutacak olanlar, demirden yumruklarla kafirlerin yüzüne melekler gibi şiddetle vuracak olan nur yüzlü genç delikanlılardır. Melekler: “İri gövdeli, sert tabiatlı”⁵⁹ oldukları gibi, bu gençler de kafirlere karşı böyledirler. Allahu Teala şöyle buyurur: “Ey Peygamber! Kafirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran.”⁶⁰

“Onlar (kafirler) sizde bir sertlik bulsunlar.”⁶¹

Onlar, “Kafirlere karşı serttirler.”⁶² Allahu Teala, kafirlere merhamet etmeyene merhamet etsin. Kafirlere karşı kalbinde merhamet duyana ise, Allahu Teala merhamet etmesin.

⁵⁸ 28 Kasas/43

⁵⁹ 66 Tahrim/6

⁶⁰ 9 Tevbe/73

⁶¹ 9 Tevbe/123

⁶² 48 Fetih/29

KULLUK VE ŞİRK

Kur'anî beyana göre bütün peygamberlerin hareketindeki ortak nokta, ubudiyet ve ibadetin yalnızca Allah'a tahsis edilmesidir. Ancak ibadet kelimesi birçok manaya geldiğinden burada sınırlandırmak zorundayız.

Tarih boyunca insanların mübtela oldukları en büyük felaket şirktir. Şirk, dünya hayatındaki en büyük zulümdür. Allahu Teala şöyle buyurur: “Şüphesiz şirk büyük bir zulümdür.”⁶³ Bu nedenle peygamberlerin mücadelesindeki temel amaç, bu zulmü ortadan kaldırıp, herkesi doğru yola yani Tevhid'e sevketmektir. Zira yeryüzünde vuku bulan ictimai, iktisadi ve siyasi zulümlerin kaynağı bu zulme dayanmaktadır. Dolayısıyla yeryüzünün ıslahı, ancak şirkin yok edilmesi ve Tevhid'in gerçekleştirilmesi ile mümkündür. Tevhid, Allahu Teala'nın, kulları üzerindeki hakkıdır. Bundan uzaklaşmak, Müslümanı, davette peygamberleri temsil edenlerin üzerinde olmaları gereken kulluktan uzaklaştırır. Şunu da belirtmek gerekir ki, Müslümanın, bozulan ictimai, iktisadi ve siyasi düzeni ıslah etmek isteyen bir ıslahatçı sıfatıyla ortaya çıktığı zaman, Kur'an-ı Kerim'de zikredilen peygamberlerin hareketlerini incelemesi gerekir. Bununla birlikte, kendilerini İslami Cemaat olarak takdim edenlerin İslam'a yakınlık veya uzaklıklarını da ancak Kur'an'da geçen peygamberlerin bu hareketlerine yakınlık ve uzaklıklarına göre değerlendirebiliriz. Bir defa daha hatırlamak istiyorum ki, peygamberlerin halklarına karşı verdikleri savaş, Tevhid'in şirke karşı verdiği savaştır. Yani bu savaş, Tevhid bayrağı altında verilen bir savaştır.

Bazen bu konuyu anlatmak, dar görüşlü bazı grupları şu soruyu sormaya sevketmektedir: “İslami Cemaatlerin bugünkü Müslüman halklarıyla olan problemleri, şirke ve küfre karşılık iman ve Tevhid problemi midir?” Bazen de bu soru daha açık olarak şöyle sorulur: “İslam ümmeti şirke ve küfre düşmüş müdür?” İlk akla gelen Tevhid ehlinin, dinden çıkan Harici ve benzeri aşırı cemaatleri taklit etmeleridir. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse, İslam ümmeti de, geçmiş müşrik ve kafir milletlerin saptıkları yola sapmaktadır. İslam ümmetinin şirkten uzak olduğunu savunanlar, Tevhid'in sadece adını bilmektedirler. Yoksa Tevhid'in mahiyetini bilmemektedirler. Konunun önemine binaen, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinden bazı grupların müşrik ve kafirlere katılacaklarına delalet eden bazı hadisleri zikretmemiz gerekmektedir. Şöyle ki: İbn-i Mace ve Ebu Davud, sahih bir senedle Rasulullah'ın azadlı kölesi Sevban'dan, Rasulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir: “Ümmetim hakkında korktuğum hususlardan biri

⁶³ 31 Lokman/13

de, sapık imamlar(ın idaresi altına girmeleri)dir. Ümmetimden bazı kabileler putlara tapacaklar bazıları da müşriklere katılacaklardır.”

Bu hadis, çok faydalı bir hadistir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kısa ifadelerle de bir çok mana ifade edecek bir özelliğe (cevamiu'l kelim) sahip olmasına rağmen, bu hadiste şirkin iki kısmını (ki bunlar şirkin en büyükleridir) birbirinden ayırarak birini: “Ümmetimden bazı kabileler putlara ibadet edecekler” sözü ile, diğerini de: “Ümmetimden bazı kabileler de müşriklere katılacaklar” ifadesi ile açıklamıştır. Bu ikisinin sonucu aynı, yani şirk ve küfür olmakla birlikte, bu sonuca götüren yollar farklı olduğu için, bunların iki ayrı cümlede zikredilmesi abes değildir. İsterseniz, bu iki husus arasındaki farkı anlamak için birlikte kısa bir gezintiye çıkalım. Zira bunların arasındaki farkı anlamakta son derece önemli faydalar olduğu gibi, Müslüman için, yaşadığı asrın kafir gruplarını anlaması bakımından da son derece önemlidir:

Birinci Şirk: Yani putlara ibadet. Hadisin metninde geçen “Evsân” kelimesi, “Sanem” kelimesi ile aynı manadadır ve her iki kelime de put anlamına gelmektedir. Mücahid şöyle der: “Sanem, herhangi bir şekli temsilen yontulmuş putlara, vesen ise bunun dışındaki putlara denir.”

Putlara ibadet, günümüzde, Sufilik ve türbecilik gibi batıl dinlere sempati duyup sevgi bağlayanların yaptığı bir iştir. Şeytan, bunları oyuna getirip yoldan çıkarmak için çeşit çeşit şirkler ihdas etmiştir. Bu sebeple bir çok kişinin bu put ve mabedlerden dolayı şirke düştüğü görülmektedir. Hatta Şeyhu'l-İslam Muhammed bin Abdulvehhab'ın, bu putlardan temizlemesi için cihad ettiği Arap Yarımadası bile, yeniden eski müşrik haline dönmüştür. Orada bulunan sözde devlet ise, Şeyhu'l-İslam'ın davetini söndürmek için, tasavvufi tarikatlara ve tasavvuf grupları tarafından Mekke ve Medine'de düzenlenen şirk toplantılarına göz yummaktan başka daha iyi bir alternatif bulamamıştır.

“Kurratu'l-Muvahhidin” isimli eserin yazarı şöyle der: “Fazilet asırlarından sonra bu ümmetin zeki insanları bile şirke düşerek putlar edindiler ve bütün çeşitleriyle onlara ibadet ederek, kendileri için bunu din olarak benimsediler.”

Ne ilginçtir ki, büyük bir İslami cemaat olan İhvan-ı Müslimin'in lideri olan Avukat Ömer Et-Tilmisânî, kabirlere ibadet etmeyi, onlara sığınmayı, onlara adak adamayı ve etrafını tavaf etmeyi, kişilerin anlayışları ile ilgili bir mesele olarak görmektedir. Onun, peygamberlerin yeniden canlandırmak için gönderildikleri Tevhid hakkındaki anlayışı ancak bu kadardır. Yine resmî müsteşâr olan Sâlim El-Behnesâvî, “Çağdaş İslamî Düşüncenin Etrafındaki Şüpheler” isimli kitabında, Tevhid'in, Müslümanların zihninde gün ortasındaki güneşin aydınlığından daha açık ve net olduğunu söyleyerek, Müslü-

manların Tevhid'i ve Tevhid'in gereklerini bilmediklerini savunanları yerden yere vurmakta ve onları şiddetle kınamaktadır. Halbuki eğer biz, insanların Tevhid'den habersiz olduklarını söyleyen eski ve yeni muteber alimlerin söylediklerini biraraya getirmeye çalışırsak, ciltler dolusu kitaplar bile buna yetersiz kalacaktır. Bu nedenle biz, imam Abdurrahman bin Hasan bin Muhammed bin Abdulvehhab'ın şu ifadelerini kaydetmekle yetineceğiz: "Şirke düşme ihtimali kesin olanlar, şirki ve şirkten kurtulmanın yolunu bilmeyenlerdir."⁶⁴

İkinci Şirk: Müşriklere katılmaktır. Şirkin bu kısmının müteaddit (değişik) şekilleri bulunmakta ve daima yenilenip, dönemin şirkine uyum sağlamaktadır. Günümüzde müşriklerin temayüz ettikleri şirk (ki İslam'a mensup olan birçok grup da bu şirke girmiş bulunmaktadır), hukuk ve yargı şirkidir. Şüphesiz İslam'a mensup bir çok kimse, Hristiyan veya Yahudi olması hasebiyle batıya iltihak etmiş değildir.⁶⁵ Peki, bugünkü grupların içine düştükleri şirk nedir? Şüphesiz bu şirk, putperest anayasa ve kanunlar şirkidir.

Müslümanlardan bazı gruplar da bu şirk ve küfre bağlanmış ve hatta boğazlarına kadar bunun içine girmişlerdir. Ayrıca bu, günümüzde en yaygın olan şirkidir. Dindarlığa heveslenenlerin şirki mutasavvıfların, türbecilerin ve hurafecilerin yaptıkları gibi putlara tapmak iken, dindarlık ve ibadetten hoşlanmayanların şirki ise, müşriklerin kanun ve nizamlarını benimseyip bu konuda onlarla beraber hareket etmektir. Mesela Komünizm, Laiklik, Baas taraftarlığı, Nasyonalizm, Milliyetçilik ve benzeri büyük şirk ve küfür dinlerini benimsemek bu kabildendir. Günümüzde şirkin bu çeşitleri, diğerlerinden daha daha yaygın durumdadır. Şüphesiz şirkin bu çeşidi, yaygınlığı ile birlikte, yenidir. Bu nedenle önceki dönemlerde yaşamış olan Müslümanlar, onu bu yaygınlık ve netlikte görmemişlerdi. Günümüzde ise, bir çok insan şirkin çeşitlerini ve insan hayatında nasıl faal hale geldiğini araştırıp ortaya koyma gereğini duymadığı için, sadece kabir ibadetleri gibi ilk dönem Müslümanlarının, kendisine karşı mücadele ettikleri şirk çeşitleri ile mücadele etmektedir. Allahu Teala'dan başkasına itaat ve yine hüküm koyma yetkisini, Allahu Teala'dan başkasına verme gibi yeni icad edilen şirk çeşitleri ise, bu insanlar tarafından önemsenmemekte ve ihmal edilmektedir.

Kabirlere ibadet etmenin şirk olduğunu keşfetmeyip, üyelerinden bazılarının bu nedenle şirke düştüğü İslami cemaatler olduğuna göre, Saray şirkini⁶⁶ keşfetmeyip, üyelerinden bazılarının bu nedenle şirke düştüğü cemaatler de olacaktır. Hatta bu cemaatlerden bazılarının, müşriklere katılmaları da olacaktır. Bu nedenle sadece, önceki dönem alimlerin üzerinde dur-

⁶⁴ Fethu'l-Mecid

⁶⁵ Şüphesiz bunu yapmak da, şirk ve küfürdür.

⁶⁶ Saraylardan çıkan kanunlara itaat etme şirki

dukları şirk çeşitleri ile uğraşan ve sadece bu tür şirk ile oturup kalkan sözde selefi birine, "Müşriklere ait olan kafir teşkilatlarda ne işiniz var?" diye sorulduğunda, cevap konusunda çıkmaza girerek ne söyleyeceğini bilememektedir. Tevhid'e mensup olan bu kimselerin zaman zaman tağutları desteklemeleri ve bazen de onlara müsteşar olup kafirlere katılmaları için herhangi bir mazeretleri olamaz.

Bu gibileri, kabir şirkine eleştiri üstüne eleştiri yöneltir, ama şirk kanunları ve anayasalarını hiç de önemsemmez. Bu da gösteriyor ki, peygamberlerin, canlandırmak için gönderildikleri Tevhid, bugün Müslümanların zihninde birçok bozukluğa uğramıştır.

Buraya kadar yaptığımız açıklamalardan şu sonuca varmaktayız:

1- Geçmiş ümmetlerin içine düştükleri şirk ve küfre, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmeti de düşmektedir. Ancak şu kadarı var ki, bu ümmetin topyekün İslam'ı terkedip, şirk ve küfre girmeleri imkansızdır.

2- Zamanımızdaki şirkin iki şekli vardır.

Birincisi: Kabir şirkidir ki, bir grup sözde abid, bu şirk düşmüştür.

İkincisi: Saray şirkidir ki, dine hiçbir önem vermeyen laikler bu şirk düşmüşlerdir.

3- Doğru yolda olan cemaat, şirkin bu iki kısmından da uzak olan cemaattir. Yoksa birinden uzak olup da diğerine düşen değil.

4- Doğru yoldaki cemaatin mücadelesi, Tevhid'in küfre, imanın şirk karşı verdiği mücadeledir. Yoksa bu savaş iktisadi, siyasi veya ictimai bir savaş olmadığı gibi, Hanbeli'nin Hanefi'ye veya Şafii'nin Maliki'ye veya fıkhi bir görüşün başka bir fıkhi görüşe galip gelmesi için yapılan bir mücadele de değildir.

KULLUK VE HAKİMİYET

Müslüman, ilk bakışta Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetindeki hususlar arasında anlaşılması zor bir uyumla karşılaşabilir. Ancak yakından ve dikkatle incelendiğinde, son derece sağlam ve kuvvetli bir uyum ve ahengin olduğunu görür.

Burada, insanın benliğinde Allah'a kulluğu yerleştirme konusunda tamamen bazı ayet ve hadislerden elde edip hazırladığımız bir temel ilkeyi zikretmek istiyoruz. Bu temel ilke şudur: Hakimiyet olmadan kulluk olmaz. Fetih olmadan mağfiret olmaz. Şehadet olmadan da fetih olmaz.

Hakimiyet Olmadan Kulluk Olmaz: Günümüzdeki Müslümanların zihnine iyice yerleşen bir husus vardır. O da, kulluğun bugün yapıldığı gibi ferdi ibadetlerle gerçekleşebileceğidir. Bu nedenle bunlar namaz kılar, oruç tutar, hac yapar, Allahu Teala'yı çokça zikrederler. Ama onlara İslam'ın en büyük ve en önemli hedefinden yani yeryüzünde Allah'ın hükmünü yaymaktan ve kainatta Allah'ın dinini hakim kılmaktan bahsettiğinizde, bunu, kullukla ilgisi olmayan fuzuli bir söz sayarlar. Hatta bazı akıllı(!) kimse-ler daha da ileri giderek, hakimiyetten bahsetmeyi hükümlanlık ihtirasını taşıyanların sloganı olarak kabul ederler. Sözde selefi olan doktor Rabi' El-Madhili bu kişilerden biridir. Bu zat, "Allah'a Davette Peygamberlerin Metodu" adlı kitabında, imametın Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın temel prensiplerinden olmadığını belirtmekte ve sözlerine İslami şeriatın hakimiyetinden, onun büyük öneminden bahseden bazı Müslüman cemaatler aleyhinde konuşarak devam etmektedir. Zanna dayanarak yorum yapan bu ön yargılı adam, İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* imamet konusunda Şia'ya reddiye olarak söylediği sözlerini naklederek görüşlerini desteklemek istese de, yeni başlayan ilim talebeleri bile bu kavramların arasında ciddi bir fark olduğunu görmektedir. Fakat bu adamın deneyimsiz, yaldızlı slogan ve ifadelerine aldanan çömezlere lider olması için, selefi(!) olduğunu ilan etmesi yeterli olmuştur. Allah'ın dininde imamet, şeriatın talep ettiği bir husustur. Zira Müslümanın yeryüzündeki kulluğu ancak imamın olmasıyla gerçekleşebilir. Burada imamet ve imamdan maksadımız; güç, kuvvet ve üstünlüktür. Müslümanın yeryüzündeki gücü arttıkça kulluğu da artar; Müslümanın yeryüzündeki gücü azaldıkça kulluğu da azalır.

Bu anlayışın bir çok delilleri vardır. Şöyle ki:

Birinci Delil: Allahu Teala şöyle buyurur:

“Şüphesiz Peygamberlerimize ve iman edenlere, hem dünya hayatında, hem şahitlerin (şahitlik) edecekleri günde yardım ederiz.”⁶⁷

“Andolsun ki, Peygamber kullarımıza söz vermişizdir: Şüphesiz onlar, mutlaka mansur ve muzafferdiler. Bizim ordumuz şüphesiz üstün gelecektir.”⁶⁸

“Andolsun, Zikir'den (Tevrat'tan) sonra Zebur'da “Yeryüzüne salih kulların varis olacaktır” diye yazmıştık.”⁶⁹

“Allah, sizlerden iman edip salih amel işleyenlere, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi kendilerini de yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiğini dini (İslam'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını vaadetti.”⁷⁰

Bu ve buna benzer bir çok ayet, davadaki samimiyetle, ilahi vaad arasında bağlantı olduğunu göstermektedir. Dava kulluğun en üstün derecesi olan imandır. İlahi vaad ise, güç ve kuvvet sahibi olup hakimiyet kurmaktır. Davanın olduğu yerde vaadin gerçekleşmesi muhakkak olduğu gibi, vaadin gecikmesi de kaçınılmaz olarak davanın gereğinin yapılmadığını göstermektedir. Şunu da hatırlatmalıyız ki, bu Kur'anî esaslar, cemaati baz alan ve ancak cemaat halinde çalışıldığı zaman gerçekleşen esaslardır. Nitekim yukarıdaki ayetlerde geçen ifadelerle dikkatle bakıldığında, ifadelerin çoğul olarak kullanıldığı görülecektir. “İman edenler”, “ordumuz”, “Salih kullarımız” ifadeleri fertten değil, cemaatten bahsetmektedir. Allahu Teala'nın izni ile, ileride yeniden bu konu üzerinde duracağız.

Zafer ve üstünlük anlamına da gelen güç ve hakimiyet, Müslümanın yeryüzündeki kulluğunun göstergelerindedir. İlahi vaad, gerekli sebeplere bağlanıp, çabalamayı gerektirdiğinden dolayı, yeryüzünde hakimiyet kurma için gerekli çabayı göstermek, İlahi bir vecibedir. Yeryüzünde hakimiyet kurmak için gerekli sebeplere tutunmayan cemaatler, Allahu Teala'ya kulluk kapısından içeri girmeye hak kazanamazlar. Hakimiyet ise ancak fetih ile, fetih de ancak şehadet ile olur.

Sadece tebliğ yoluyla veya Selefiyye kisvesine bürünen yeni mutasavvıfların tabiriyle ‘tasfiye ve terbiye’ yoluyla ya da daha başka tuhaf yollarla hakimiyetin sağlanabileceğini savunan saf veya derin bilgi ve düşünce(!) sahibi cemaatler (ki bunlar kevnî sebeplerle, takdir edilen neticeler arasında hiçbir bağlantı görmemektedirler), doğru yoldan sapmışlardır.

⁶⁷ 40 Mü'min/40-51

⁶⁸ 37 Saffat/171-173

⁶⁹ 21 Enbiya/105

⁷⁰ 24 Nur/55

İkincisi Delil: Müslüman, aczinden dolayı gereği ile amel edemediği birçok Rabbani ayet ve Nebevi emirleri, ancak güç ve kuvvet zamanında yerine getirebilir. Acizlik, sonuçta tam bir kulluk ile Allah'a kulluk yapılmasını engelleyen ilahi emirlerin gereği ile amel etmemenin sebeplerinden biridir. Kaldı ki, Müslümanların hadleri uygulamaları, kafirleri hakimiyetleri altına almaları ve buna benzer vecibeler de ancak güç, kuvvet ve hakimiyet ile mümkündür.

Fetih Olmadan Mağfiret Olmaz: Kulun, Allahu Teala'nın af ve mağfiretine mazhar olması, ancak kulluk ile mümkündür. Kulluk ise güç, kuvvet ve hakimiyet ile tam olarak yerine getirilir. Hakimiyet ise ancak fetih ile olur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'ın yardımı ve fetih (zafer) geldiği ve insanların Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini gördüğün zaman, Rab-bini hamd ile tesbih et ve O'ndan af dile. Çünkü O, tevbeleri çokça kabul edendir."⁷¹ Anlaşılacağı üzere bu ayetlerde Allahu Teala'nın, Peygamberine bahşedeceği fetih ile mağfiret arasında bir ayrılmazlık bulunmaktadır. Nitekim daha açık bir ifade ile bu husus başka bir yerde şöyle açıklanmaktadır: "Şüphesiz, biz sana apaçık bir fetih verdik ki, Allah senin geçmiş ve gelecek (bütün) günahını bağışlasın, üzerindeki nimetini tamamlasın ve seni dosdoğru bir yola yöneltip iletsin. Ve Allah, sana "üstün ve onurlu" bir zaferle yardım etsin."⁷²

Bu ayetlerde fetih ile mağfiretin birlikte zikredildiğine dikkat ediniz. "Şüphesiz, biz sana apaçık bir fetih verdik" cümlesi, "ki, Allah, senin geçmiş ve gelecek (bütün) günahını bağışlasın.. ve sana yardım etsin" cümlelerine eşitlenmiştir. Fetih, Allah'ın mağfiret ve yardımının neticesidir. Çünkü tevbe ve cihad olmadan fetih gerçekleşmez. İstiğfar olmadan mağfiret gerçekleşmez. Savaş olmadan yardım gerçekleşmez. Netice olarak: Fetih ancak istiğfar ve cihad ile gerçekleşir. Fethin gelmemesi, mağfiretin vuku bulmadığına delalet etmektedir. Allahu Teala'nın salih kulları bu hususu anlamış ve yılmadan üzerlerine düşeni yerine getirdikleri için Allahu Teala da onlara yardımını ihsan etmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Nice peygamberler vardı ki, beraberinde Allah erleri bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah yolunda başlarına gelenden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler; boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever. Onların sözleri, sadece şöyle demekten ibarettir: "Ey Rabbimiz! Günahlarımız ve işimizdeki taşkınlığımızı bağışla; ayaklarımızı (yolundan) kaydırma; kafirler topluluğuna karşı bizi muzaffer kıl!" Allah, onlara dünya nimeti ve daha da güzeli, ahiret sevabını verdi. Allah, güzel davrananları sever."⁷³ Fethin gerçekleşmediği Uhud

⁷¹ 110 Nasr/1-3

⁷² 48 Fetih/1-3

⁷³ 3 Al-i İmran/146-148

gününden sonra inen bu ayet-i kerimeler, Müslümanları geçmiş ümmetlerdeki Müslümanların yaptıklarına yönlendirmekte ve onlara fethin gerçekleşmesi için ilahi sünnetin nasıl cereyan ettiğini bildirmektedir. Ayette “fetih” yerine “dünya nimeti” zikredilerek, fethin gerçekleşmesinin mağfiretin de gerçekleştiğine, zaferin gecikmesinin ise mağfiretin gerçekleşmediğine delalet ettiğine işaret edilmiştir.

Şehadet Olmadan Fetih Olmaz: Meşhur bir kıraate göre, ayetin metninde geçen “Gatele” (savaşılar) yerine “Gutile” (öldürdüler) olarak da okunan yukarıda ki ayet⁷⁴, her iki kıraate göre de Allah’ın kendi evliyalarını şehit edinmek istediğine delalet etmekte ve onları şehadete teşvik etmektedir. Allahu Teala’nın şu ayeti de bu kabildendir: “Gevşemeyin, üzülmeyin. Gerçekten iman etmişseniz mutlaka siz en üstünsünüz. Eğer size bir yara dokunduysa, şüphesiz ki o kavme de onun gibi bir yara dokunmuştur. İşte bu günleri Biz, insanlar arasında döndürür dururuz. Bu, Allah’ın iman edenleri belirtmesi, içinizden şahidler (şehidler) edinmesi içindir. Allah zalimleri sevmez.”⁷⁵ Allahu Teala’nın gayesi, zafer ve hakimiyetten önce kullarını imtihan etmektir. Nitekim imam Şafii’ye şöyle sorulmuş: “Kişi için hakimiyet kurması mı, yoksa imtihan edilmesi mi (yani imtihan olunduktan sonra hakimiyet kurması mı) daha hayırlıdır?” Bunun üzerine imam Şafii *Rahimehullah* şöyle cevap vermiştir: “İmtihan olunmadan hakimiyet yoktur.”⁷⁶ Buna göre Allahu Teala’nın kullarını imtihan etmesinden maksat, şehitler edinmektir. Doğru yolda olan cemaatlerin, kendi etbalarına şehadeti sevdirmeleri, bunun için gayret göstermeleri gerekir. Çünkü bu, hem Allah’ın istediği bir husustur, hem de zafer ve hakimiyete giden yoldur. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ahabı ile ölüm üzerinde bey’atlaştı, onlar da *Radiyallahu Anhum*, Allahu Teala’nın şehidler edinmekten hoşlandığını bildikleri için şehadeti, bulunabileceği her yerde aradılar. Allahu Teala şöyle buyurur: “Mü’minlerden öyle erkek adamlar vardır ki, Allah ile yaptıkları ahide sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler.”⁷⁷

Buraya kadar yaptığımız açıklamalardan şu sonuca varmaktayız:

1- Doğru yoldaki cemaat, Allahu Teala’nın dinini hakim kılıp, kanunlarını insanlar arasında egemen kılmak suretiyle, yeryüzünde, Allahu Teala’ya kulluğun gerçekleşmesi için çalışıp gayret gösterendir.

⁷⁴ 3 Al-i İmran/146

⁷⁵ 3 Al-i İmran/139-140

⁷⁶ İbn-i Kayyim, El-Fevaid

⁷⁷ 33 Ahzab/23

2- Doğru yoldaki cemaat, kulluğun ancak fetih ile, fethin de ancak öldürme ve savaş ile gerçekleştiğini bilendir.

3- Doğru yoldaki cemaat, Allahu Teala'nın, kendilerinden şehitler edinmek maksadıyla seçtiği cemaattır.

Sapık ve yanlış yoldaki cemaatlere gelince, bunlar (kendi kötü düşüncelerine göre) sözde barışı savaşa tercih ederek, savaş yerine bazen şirk parlamentolarına girmeyi, bazen edebiyatı, bazen kültürel kitapları araştırıp incelemeyi, bazen de hayali terbiyeyi önerirler. Halbuki bu yolların hepsi de, zafer ve hakimiyet bir yana, zillet ve meskenete götüren yollardır.

İKİNCİ BÖLÜM

CEMAAT VE İMAMET

“Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve üstün olmaya devam edecektir.”

Müslim

“Cemaat, tek başına da olsun, hakka uygun olandır.”

İbn-i Mes'ud

CEMAAT VE GRUP

İslami hilafet kalkıp, Müslümanların birliği bozulduktan sonra, Ehl-i Sünnet, hedeflerine ulaşmalarına veya bu konuda ilerleme sağlamalarına sürekli engel sayılabilecek bir mesele ile karşı karşıya kalmıştır ki bu mesele şudur: “Cemaat kavramı, bunun meşruluğu, oluşturulması ve kişiyi cemaate bağlayan gücün ne olduğu.”

Ehl-i Sünnet, sadece nüfuz sahibi bir yöneticinin sancağı altında bulunarak ona ve emirlerine itaat edip, boyun eğmek suretiyle göstereceği bağlılıkla cemaate mensup olduğunu düşünerek, bu meseleyi olduğundan daha geniş bir seviyede araştırma ihtiyacı duymamıştır. Cemaat kavramının, selefın anladığı doğru şekilden uzak ve dar bir çerçevede anlaşılması sonucunda, sadece bu genel hilafet bağının yok olması ile Ehl-i Sünnet, böyle bir meseleyi çözme konusunda boşluğa düşmüş ve şu ana kadar da bu hali devam etmektedir.

Bütün insanlık aleminin, bölünüp parçalanmanın zayıflık ve kişisel hareketlerin tehlikeli olduğunu; devletlerin, oluşturulan pakt ve birliklerin içinde yer almadıkları takdirde kendi varlıklarını koruyup, amaçlarına ulaşmalarının mümkün olamadığını kavradığı ve bu sebeple de Avrupa Birliği gibi geniş bir birliğin oluşmasını beklediği; bu birliği oluşturan devletler arasındaki bölünme ve çekişmeler, insanlık arasında olabilecek en büyük ihtilaflar olmasına rağmen, kendilerince makbul bir yolla bu ihtilafları aşıp birliğin devamının sağlanması için birbirlerini teşvik ettikleri şu dönemlerde; Müslümanlar arasında örgütlenme çalışmasının veya kişinin, faal bir Müslüman cemaate katılmasının bid'at ve dalalet olduğunu, selef arasında, sonradan meydana gelen bu gibi teşkilat ve organizasyonların olmadığını savunanlar vardır. Bunlar, İslami toplantı ve kongrelerde sesleri en çok yükselen ve adetleri gereği muhaliflerini selef kılıcı ve sahiplendikleri sloganik hakikat ve delillerle vuran kimselerdir.

Birçok kişiye göre cemaat konusu, zorunlu olmamakla birlikte, durum ve ihtiyaca göre sezonluk bir harekettir. Dolayısıyla cemaat ve cemaate katılma konusu, kişinin arzu ve şahsi şartlarıyla çakıştığında, en ufak bir pişmanlık ve günaha girme hissi duyulmaksızın terkedebilmektedir. Ancak örgütlenme ve organize olmanın bi'dat olduğunu, dolayısıyla bunun meşru olmadığını savunan fetvalar, delillerin yönlendirdiği veya sloganlara yenilip mahkum olan fertlerde bir sarsıntı meydana getirmiştir. Gerçek şu ki, bazı İslami akımlar, kendilerini bazı basit ve önemsiz faktörlere dayanan cemaat ve teşkilat şeklinde takdim etmeye başlamış, ancak bu düşüncelerin baskısıyla kendilerini analiz etmeye ve bazı temel değerlerinden vazgeçmeye mecbur kalmışlardır. Öyle ki artık kendilerini, görevi sadece düşünce yaymak

veya örgütlenme ve teşkilatlanma dışındaki bazı şeylere yönelmek olan herhangi bir fikri akım şeklinde takdim etmeye başlamışlardır. Herhangi bir teşkilat ve örgütle bağlantılı olmaksızın düşünceleri bu şekilde ferdi olarak yaymak, düşünce ve irade yönünden gelişmemiş Müslümanlar tarafından son derece makbul karşılanmaktadır. Çünkü ferdi hareket kişiyi soruşturma veya sıkıntıya uğramaktan kurtardığı gibi, bazı yerlerde mensup olduğu cemaati savunma mecburiyetinden de kurtarmaktadır. Yine bu pasif şekil, gelişmemiş akımlara göre şer'i olarak düşünülmemektedir. Çünkü onlara göre bu da aynı şekilde bid'at olan organizelerdendir, onun için de buna rıza gösterip muvafakat etmezler. Bunlar için sürekli saldırı halinde olmak ve başkalarını muhalif olmakla suçlamak, modadır. Bunlar şehvet, heva ve heveslerine uymaya devam edecek gibi görünmektedirler. Çünkü organize olmayı reddederken, sanki sevimsiz ve makbul olmayan bir şeyi reddeder gibi reddetmektedirler.

Fikren gelişmemiş sünni Müslümanın mutad (klasik) sloganlarından biri de, "İslam'da gruplaşma yoktur" veya "Gruplaşma kötüdür" sözleridir. Yine bu kişiler, kendilerine göre, gruplaşmanın kötülük ve zararlarını saymaya devam ederek, insanların zihnine, gruplaşmanın bizatihi kötü olduğu, hiçbir faydasının olmadığı ve ancak bid'at ve dalaletin meydana gelmesine sebebiyet verdiği düşüncesini yerleştirmeye çalışmaktadırlar. Onların kanaatine göre bu hatalar, örgütleşip, gruplaşmanın kaçınılmaz neticesi olup, bundan kurtulmanın tek yolu, kişinin fikir ve eylemlerinde ferdi hareket etmesidir. Oysa İslam'a aktiviteliği kazandıran, cemaat halinde meydana gelen bu hatalardır. Mesela, cemaatla kılınan namaz bir örgütleşme ve gruplaşmadır. Çünkü cemaatle kılınan namazda da bir emir (imam) ve emire farz derecesinde bağlılık akdinde bulunan üyeler (cemaat) bulunmaktadır. Öyle ki bu üyeler, emirin zaafı ve (şeriatın çizdiği sınırlar dahilinde olmak şartıyla) hataları durumunda bile onu taklid edip peşinden gitmek mecburiyetindedirler. İmam, herhangi bir özründen dolayı oturarak namaz kılmak zorunda kaldığında, cemaatin de (ayakta kılabilirdikleri halde) imama uyararak oturarak namaz kılması vaciptir. Yine imam birinci tahiyatta oturmadığında, cemaatin de ona uyararak oturmaması gerekmektedir. Halbuki bunlar, münferiden namaz kılan bir kimsenin günahkar olmasına ve bazen de namazının fasid olmasına sebep olan hususlardır. Münferiden namaz kılan bir kimse, ayakta durarak namaz kılabilirdiği bir halde, oturarak namaz kıldığında namazın rukunlerinden biri olan kıyâmı terkettiği için namazı fasit olduğu gibi, üç veya dört rek'atlı bir namazın birinci teşehhüdünü terk eden kimse de (sahih olan görüşe göre) günahkar olmaktadır. Görüldüğü üzere cemaatle kılınan namazın ahkamı, münferiden kılınan namazın ahkamından farklı olmakla birlikte, hiçbir fakih veya akıllı kimse çıkipta, "cemaatle kılınan namaz kötüdür, münferiden kılınan namaz

daha faziletlidir” dememektedir. Bilakis cemaatle kılınan namaz, şer’i vecibelerden bir vecibe ve dinin zahiri şiarlarından biri olarak kabul edilmiştir.

Bazen kişi cemaat haricinde, kendisinde bir kuvvet hissetse de bu, bir hayal, zan ve şeytani hileden ibarettir. Çünkü kurt, sürüden ayrı kalan koyunu kapar.

Ayrıca cemaat, kişinin hayatına yeni bir şekil vermekte ve onu (münferiden sahip olduğu kuvvet, cemaat halindeki kuvvetinden daha çok olsa bile) daha güvenilir kılmaktadır. Bunun misali, yine cemaatla kılınan namazdır. Cemaatla kılınan namazda imamın namazı uzatmaması bilakis, daha hafif kılması gerekmektedir. Çünkü arkasındaki cemaatte hasta, yaşlı ve ihtiyaç sahibi olanlar bulunabilir. Dolayısıyla içinde kuvvetlilerin de bulunduğu cemaatte orta yol bulunup izlenilmektedir. Güçlü ve kuvvetli kimse münferiden namaz kıldığında daha çok kıyamda duracak ve kunut dualarını daha çok uzatacaktır. Halbuki cemaatle kıldığı zaman, namaz uzun veya kısa olsun imama bağlı kalmaktadır. Ki cemaatle beraber olması nedeni ile, kıyamının kısa olması kendisi için bir fazilettir. Çünkü bu Allahu Teala’nın istediği bir şeydir. O, bazı şeyleri cemaatin geneli lehine kolaylaştırmakta ve bazılarının zannettiği ferdi ve şahsi faydalara iltifat etmemektedir.

Cemaatleşmenin ve örgütleşmenin meşru olduğunu açıklamadan önce şu iki noktaya temas etmemiz gerekir.

Grup taassubu ile gruplaşma ve bölücülük arasında fark olup, bunlar arasında hiçbir ilişki ve bağlantı bulunmamaktadır. Bazen kişi taassup derecesinde bir fikre sahip olduğu halde, ne bölücüdür, ne de bir grupta yer almaktadır. Bazen de kişi, mutaassıp olmadığı halde bir grup veya örgütte yer alabilmektedir. Hatta sağlam ve doğru esaslara dayanan cemaat ve örgüt, kişideki enaniyet ve taassubu yok etmektedir. Çünkü cemaat, sürekli olarak kişiyi altın gibi mükemmel ve muhteşem gördüğü kendi fikirlerinden vazgeçirip, cemaatin üzerinde karar kıldığı fikirleri uygulamaya zorlamaktadır. Halbuki bireycilik, kişiyi enaniyet, taassub ve hak olsun, batıl olsun kendi kendini müdafaa etmeye sevk etmektedir. Cemaatlerde görülen taassup ise, bireycilikten kaynaklanan huysuzluklardır. Ancak insanların bir çoğu, kişinin herhangi bir düşünceyi savunmasının nedeninin, bağlı olduğu grubunun o düşünceyi benimsemesi olduğunu zannetmektedir. Bu doğru değildir. Çünkü insanlar, benimsedikleri kendi öz düşüncelerini savunurlar. Ancak bu konuda da insanlar farklı farklıdır. Kimisi mukallid, kimisi tâbi, kimisi de bir müctehid derecesindedir. Bunların her biri de, kendi aralarında farklı farklı derecelere ayrılmaktadırlar. Bazen bir kişinin, sadece bir mukallid olarak, düşünceleri savunduğunu görmekteyiz. Ki bu durumda bize düşen,

insanları sorgularken, onları mensup oldukları cemaatlere göre değil, bağımsız fertler olarak ve yukarıda anılan derecelerine göre sorgulamaktır. Ancak büyüklerimizin şu tembihini hatırlatmak isteriz ki, mukallidleri, münazara ve mücadele dışında tutarak onlara sadece nasihat ve öğüt vermek gerekir.

Bazıları gruplaşmanın bölücülük olduğunu, örgütleşmenin ümmeti darmadağın ederek fırkalara ayırdığını iddia etmektedir. Bu, apaçık bir hatadır. Çünkü ümmetteki bölünmenin nedeni, enaniyet ve bireycilikten başkası değildir. Hatta ümmetteki diğer hastalık ve kötülüklerin sebebi de bireyciliktir.

Şimdi geliniz hep beraber şu soruyu soralım! İslam ümmetinin bir çok örgüt ve grup altında da olsa bir araya gelmesi mi daha iyidir, yoksa her kişinin kendi başına hareket etmesi mi daha iyidir? Kaldı ki, örgüt ve gruplaşmaya karşı çıkanlar, kendi aralarında yeni yeni hizip ve gruplar çıkarmaktan başka neye hizmet ettiler ki? Bu, herkesin gördüğü ve farkına vardığı bir gerçektir.

Buraya kadar çağımızda Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat içerisinde bulunan cemaat meselesinden bahsederek, Ehl-i Sünnet'in, örgütleşme ve İslami bir cemaata bağlı olarak faaliyet gösterme konusundaki şer'i hüküm konusunda değişik fikirler serdettiklerini arz ettik. Onlardan bir kısmı örgütlenmenin bid'at olduğunu ileri sürerken, bir kısmı örgütleşmenin vacip olduğunu savunmakta ve diğer bir kısım da bu iki görüş arasında bir yol izlemeye çalışmaktadır. Bu görüş ayrılığı, bir çok mefsetet ve yanlışlara sebep olan bir kargaşa ve Ehl-i Sünnet'i, gerçekleştirmek istediği hedeften alıkoyan bir engel niteliğindedir. Aslında cemaat konusu, ciddi araştırmalar ve genel seferberlik gerektiren bir meseledir. Zira düşüncelerin, pratikte gerçekleşmesi için cemaat, temel taş niteliğindedir. Cemaat olmadan herhangi bir fikrin vücut bulup devam etmesi mümkün değildir. İmam Muhammed bin İdris eş-Şafii'nin, Mısır'a gidip Leys bin Sad'ın fikhını ve ilmını görünce söylediği şu meşhur sözü burada aktarmak istiyorum: "Leys bin Sa'd, Malik'ten daha fakihdir. Ne var ki ashabi, ona gereken önemi vermemektedir."⁷⁸ Bu sözler, bir düşüncenin bekası ve yayılması için cemaatin önemine delalet etmektedir.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siyerine, ilk davetine ve insanları neye çağırdığına bakıp, bunlar üzerinde düşündüğümüzde görürüz ki, O'nun, davet ettiği ilk şey, Tevhid ve cemaattir.

Bir kişi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* davetine icabet edip Tevhid'e girdiğinde, aile, kabile veya bunların dışında varolan tüm geçmiş

⁷⁸ Siyeru A'lâmi'n-Nübela, 8/156

bağlarından içten ve samimiyetle sıyrılarak yeni cemaatin şemsiyesi altına girmekte, her şeyi ile ona bağlanmakta, ona yardım etmekte, onun emirlerine itaat edip boyun eğmekte, duyarlılık ve merhametini ona yönlendirmektedir. Ki bu, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu sözlerinde ifadesini bulmaktadır: “Birbirlerini sevmeye, acımada ve şefkat göstermede mü'minler bir vücut gibidirler. Ondaki bir organ rahatsız olduğu zaman, vücudun diğer bütün organları ateş ve uykusuzlukla onun acısını paylaşır.”⁷⁹ Buna göre samimi bir Müslümanın Ehl-i Sünnet ve'l-Cemmat şiarıyla ortaya çıkıp, onlara iltihak etmesi garipsenecek bir husus değildir. İlk alimler, açık ve net olmaları hasebiyle akaid konuları arasında tasavvur edilen bazı kavramlar üzerinde durmuşlar, Allah'ın dininde olduklarını iddia eden Mu'tezile, Cebriye, Rafizi, Harici ve benzerlerinin görüşlerine reddiyeler yazmışlar ve bunları kitap haline getirmişlerdir. Ancak cemaat konusu ve kavramı bu kitaplarda açıklanmamıştır. Zira onların asrında açıklanması gereken konular, iktidardaki imamın durumu, zulüm veya fıskından dolayı imama baş kaldırmanın hükmü ve yine daha üstün olanı var iken faziletçe daha düşük derecede olanın imamlığının ne zaman meşru olduğu gibi konulardır. Cemaat kavramının izahına dönecek olursak, bu kelime iki anlama gelmektedir:

Birinci Anlam: Cemaat; genel olsun veya olmasın iktidar sahibi bir imamın etrafında toplanan Müslümanlardır. Gerek şer'i siyasetten bahseden kitaplarda ve gerekse de akaid kitaplarında üzerinde en fazla durulan da budur. İyi olsun, facir olsun (küfre düşmediği sürece) imama itaatin ve onunla birlikte savaşa çıkmanın gerekliliği ile ilgili esaslar, üzerinde durulan konulardan bazılarıdır.

İkinci Anlam: Hak ehli olanlara da cemaat denir. Kapsam olarak bu, birincisine nazaran daha dardır. İbn-i Mes'ud'un şu sözü, cemaatin bu kısmı ile ilgilidir: “Cemaat, tek başına da olsun, hakka uygun olandır.”

Bu anlam, büyük cemaat (Devlet ve Hilafet) içindeki küçük cemaatten bahsetmektedir. Bu küçük cemaat, ne büyük cemaatin varlığı ne de zevâli ile yok olmaz. Bilakis bunun takdir edilen şer'i bekası farz ve zaruri olup, yok olması büyük bir musibet ve felâkettir. Zira büyük cemaatin varlığı bu küçük cemaatin varlığına bağlıdır. Bazen yok olan büyük cemaati yeniden kuracak olan, hak üzerindeki cemaat ve hidayet ehlidir. Bütün bunlar, “İçinizden hayra çağıran, marufu emredip münkerden alıkoyan bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir”⁸⁰ ayet-i kerimesinin kapsamına girmektedir. Kadı İyad şöyle der: “Eğer devleti idare eden imam dinden çıkar, şeriatı değiştirir veya bid'at işlerse, imametle ilişkisi kesilir ve kendisine itaat

⁷⁹ Muttefekun Aleyhi

⁸⁰ 3 Al-i İmran/104

edilmez. Ona karşı ayaklanıp, kendisini devletin başından uzaklaştırmaları ve (güçleri yeterse) yerine âdil bir imam tayin etmeleri Müslümanlar üzerine vecipdir. Şayet bunu ancak belli bir gurup yapabiliyorsa, anılan husus, bu grubun üzerine farz olur.”⁸¹

Hak ehli olan küçük cemaatin olmaması halinde, devlet olan büyük cemaatin yeniden kurulması mümkün değildir. Ayrıca, büyük cemaat bulunmasına rağmen, bazı sebeplerden dolayı zaafa uğrayıp hükümleri uygulamakta yetersiz kalır, böylece kötülükler yayılır, fasıkların ve ahlaksızların sözü geçerli olursa veya devlet, bid'atları benimser ve halkı da bunlara davet ederse, bütün bunları tedavi edecek olan, yine hak üzerinde bulunan o küçük cemaattir.

Bütün bunlar yukarıda arzettiğimiz gibi “İçinizden hayra çağıran, marufu emredip münkerden alıkoyan bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir”⁸² ayetinin kapsamına girmektedir. Bu ayet, genel olup tahsis edilecek yönü yoktur. Yani ister imam olsun, ister olmasın böyle bir cemaat her zaman bulunmalıdır.

Portresini çizmeye çalıştığımız küçük cemaat ve örgütler, aralarında son derece güçlü bağlar bulunmak kaydıyla İslam tarihimizde varolagelen bir gerçektir. Zira tarihe baktığımızda, devletin zayıf olduğu dönemlerde ümmetin haysiyetini ve mukaddesatını koruyanlar, bu cemaatlerdir.

Özellikle devletin zayıf olup sarsıntı geçirdiği dönemlerde cemaatleşme ve örgütleşmenin önemini bize açıklayan en bariz örnekler, haçlı savaşlarının vuku bulduğu dönemde bulunmaktadır. Hilafetin sadece şeklen var olduğu bu dönemde, Halife, şairin tavsir ettiği şu haldeydi:

*Kafeste bir halife, kalmıştır uşaklarla fahişeler arasında,
Onların bellettiklerini tekrarlar, tıpkı benzer papağana.*

O dönemde, İslam toprakları param parça olmuş, onları biraraya getirecek bağ kaybolmuş ve hatta Müslümanlar arasında, birbirleriyle savaşacak derecede kavga ve husumetler meydana gelmişti. Müslümanlar arasında bölünme ve mücadelenin böylesi kritik safhalara ulaştığı bir sırada, Müslümanların üzerine, onları öldürüp yok etmek ve vatanlarını vatan edinmek için, deniz aşırı ülkelerden haçlı bayrağını taşıyan, insan kanına susamış bir ordu gönderildi. İlk savaşlarda galip gelip birçok Müslüman şehir ve bölgelere yerleştiler. İşte böyle bir dönemde acaba Müslümanlar bu durumdan nasıl kurtuldular?

⁸¹ Nevevi, Şerhu Müslim, 12/229

⁸² 3 Al-i İmran/104

Bu zaman periyodundan bahseden bir çokları, bu sorunların çözümünü dağınık çaba ve gayret sahiplerini biraraya getiren eserler icad eden bazı şahıslara bağlamaktadırlar. Bazıları bu sorunun çözümünü Nurettin Zengî adlı komutana ve bazıları da Salahattin Eyyubî'ye ve diğerlerine bağlamaktadır. Dolayısıyla anlayışı yeterli olmayan bazıları, İslam tarihinin, haçlıların etkisiz hale getirilmeleriyle ilgili bölümünün Müslümanları biraraya getiren bir devlet yoluyla tamamlandığını zannederler. Bu apaçık bir hatadır. Anılan zaman periyodunu dikkatle inceleyenler göreceklere ki, Müslümanların haçlıları etkisiz hale getirerek topraklarından kovmaları küçük cemaat ve örgütler vasıtasıyla olmuştur. Bu konuyu gerçek anlamıyla bize anlatan, Üsâme bin Munkız'ın "el-İ'tibâr" adlı kitabıdır. Bu kitabın yazarı olan Üsâme, Şeyzer Kalesi sakinlerindedir. Munkız ailesi ise bu kalenin yöneticisi olup, haçlıların defedilmesinde anılmaya değer rolleri olmuştur. Üsâme de Müslümanların haçlılara karşı yaptıkları bu savaşın canlı örneklerindedir.

Haçlılara karşı verilen savaşta, Zengî ailesi ile Eyyubî ve benzeri büyük komutanların rolü, küçük grup, birlik ve örgütleri bir tek çatı altında toplamak olmuştur. Ancak bu savaşta en büyük rol, hak üzerinde bulunan küçük örgüt ve cemaatlere aittir.

CEMAAT, İMAMET VE DEVLET

Allahu Teala, bu yüce dini bazı maksat ve gayeleri gerçekleştirmek için indirmiştir. Bu maksatlardan bir kısmı fertleri, bir kısmı aileyi, bir kısmı toplumu ve bir kısmı da tüm dünyayı ilgilendirmektedir. Kişinin, cemaatin değer ve zarureti anlaması, bu maksatları anlaması ölçüsündedir. Bazıları, Allahu Teala'nın dininden ancak dalalet ehlinin kendi dinlerinden anladıkları kadar anlamaktadır. Bunlar, İslam'ı, münferiden, yani cemaatsiz olarak yapılabilen bir takım İslami amellere göre değerlendirmektedirler. "Cemaat olmadan da namaz kılabilir, oruç tutabilir ve hac yapabiliriz" diyerek cemaat olmadan da yapılabilen İslami amelleri saymaya başlarlar. Bu cahil kimseler, teorilerini daha da tehlikeli boyutlara ulaştırarak İslam devletine, hiçbir önemi olmayan bir şeymiş gibi bakarlar. Yine bunlara göre imâmet konusu üzerinde durmak ve ona bu kadar önem vermek, Mutezile ile Şia'nın hususiyetlerindedir. Başka bir ifadeyle onlara göre İslam devletini gerçekleştirme arayışında bulunanlar da bir nevi Mutezilelik ve Şialık mevcuttur. İlim, hikmet ve selefilik kisveleriyle ortaya çıkan bu cahillerin sesleri fezayı dolduracak kadar yükselmiştir. Nitekim son olarak, Avrupa'da bulunan İslamî merkezlerin(!) birinde ortaya çıkan ahmağın biri, kinini kusup, cehaletini ortaya koyarak, İslam devletinin, bazılarının düşündüğü kadar önemli bir husus olmadığını, varlığının müstehap olmaktan öteye geçmeyeceğini, yani olmasının iyi, ama olmamasında da herhangi bir zararının olmadığını ilan etti. Çünkü akli dengesini kaybeden bu adama göre İslamî devlet olmadan da kişi tek başına İslami amelleri yapabilir, farzları işleyebilir ve diğer hükümleri yerine getirebilir. Ama ne gariptir ki, insanlar arasında hakimiyeti elinde bulunduran bir imamın komutasına girmeden cihadın yapılamıyacağı, cihadın ancak Müslümanların imamı ve halifesi tarafından ilan edilebileceği düşüncesini yayan da bu gibi hasta kimselerdir. Doğrusu tekrar tekrar baş gösteren bu tuhaf bilmececi anlamakta sıkıntı çekmekteyiz. Sanki biz, bir sirkteki palyaçolarla karşı karşıyayız. Bunlar ne 'düşünür' olabilir, ne de düşünce hamilleri. Sevdiğimiz bazı kardeşlerimiz, bu gibi kimseleri eleştirirken daha yumuşak ifadeler kullanmamamız nedeni ile bize karşı çıkmaktadırlar. Ancak (vallahı) biz, bu ahmaklarla ne akıllı kimselerle yapılan tartışma gibi bir tartışmaya, ne de bilgili kimselerle yapılan müzakere gibi bir müzakereye giremeyiz. Çünkü bunlar akıllı ve idrak ehli kimselerden çok palyaçolara benzemektedirler. Bunlar, münafıklıkla casusluk ve cehaletle ahmaklık arasında dönüp dolaşmaktadırlar. Bununla birlikte cehalet ve ahmaklık ile muttasıf olmaları daha yakın bir ihtimaldir.

İşaret ettiğim bu kişiler, İslam cemaatlerini siyasi ve cihad cemaatleri olarak tanımladıkları (ki bu ikisinin hedefi de hilafeti ve büyük imameti

canlandırıp yeniden te'sis etmektir) bazı makalelerinde anılan cemaatlerin, imametin önemini Rafizi Şia'lardan aldıklarını ileri sürerler. Bunun sebebi ise onların, İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* "Minhacu's-Sünneti'n-Nebeviyye" isimli kitabının başında, imametin, İslam'ın büyük bir rüknu olduğunu, onuz hiçbir şeyin sahih olmayacağını savunan "Menhecu'l-Kerâme" adlı kitabın yazarı el-Hulli'ye reddiye mahiyetinde söylediği bazı sözlerinden etkilenmiş olmalarıdır. İbn-i Teymiye, el-Hulli'nin ileri sürdüğü bu bid'at akideleri çürütmeye çalışırken, bu cahil kimseler, onun tartıştığı konunun büyük imamet ve İslami hilâfet olduğunu zannetmişlerdir. Bu, çirkin bir hatadır. Zira Şia'nın özel ve belirli bir anlayışla algıladığı imamet ile Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın anladığı imamet arasında hiçbir hususta yakınlık ve benzerlik bulunmamaktadır. Rafizilere göre imametin aslı, Ali bin Ebi Talib *Radiyallahu Anhu*, onun çocukları ve mahzende kaybolduğu iddia edilen Muhammed bin Hasan el-Askeri'ye ulaşıncaya kadar sıraladıkları torunlarıyla ilişkilidir. Dolayısıyla onlara göre Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefatından sonra Ali'nin imâmeti dinin bir cüz'ü olup, buna inanmayan kişi, dinin esaslarından birini inkar etmiştir. Ayrıca Rafiziler imama kanun koyma ve dini hükümleri düzenleme yetkisini vermekte, onların masum olduklarına inanmakta ve onlara, beşere nisbet edilemeyecek yüce sıfatlar nisbet etmektedirler. İşte Şia'ya göre imamet budur. İbn-i Teymiye ise Şii olan el-Hulli'yi red mahiyetinde, imametin, dinin rukünlerinden veya cüzlerinden olmadığını, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* en önemli tebliğatından da olmadığını söylemektedir. Ancak İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bunu söylerken, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın de önemsedığı imâmeti kastetmemektedir.

Şüphesiz bu kimselerin söylemleri, "İslam'ın özünde devlet kavramı yoktur" veya "İslam, dindir, devlet değil" gibi, laiklerin ve müsteşriklerin söylemlerinden pek de farklı değildir.

Şüphesiz Allahu Teala'nın dinine göre devlet, son derece önemli bir faktördür. Zira devleti olmadan, İslam'ın ayakta durması ve amel, himaye ve neşir yönünden güzelliklerinin ortaya çıkması mümkün değildir.

Bazen şöyle sorulmaktadır: "Şu anki durum ve şartlarda, İslam devleti konusuyla meşgul olmamız gerekli midir? Yoksa bundan daha önemli ve zaruri konular var mıdır?"

Bu sorunun cevabı, dikkat çekilmesi gereken bazı hususlara işaret etmemizi gerektirmektedir. Şöyle ki:

Birincisi: Devleti olmadan, İslam'ın gerçek hedefine ulaşabileceğini zanneden kimse, büyük bir hata içindedir. Zira İslam'a dayanmayan bir devlet, varlığını sürdürmeye mani olan engelleri yok etmeye ve kendi düşünce ve esaslarını yaymaya çalışır. Bundan da önemlisi, insanları, kendi

kainat ve hayat anlayışıyla uyumlu olacak bir din, bir yol ve hükümlerle yükümlü tutar. Dolayısıyla böyle bir devlette İslam'ı yayıp insanlara dini öğretebileceğini, bu cahiliye devletinin tufanına karşı insanları kendi safına ve dinine çekebileceğini zanneden kişi, büyük bir hata içerisinde. Nitekim Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke-i Mükerreme'deki daveti sırasında İslam'a girenlerin sayısının çok az olduğunu görürüz. Buna karşın Medine'de, İslam izzet bulmuş ve İslam'a girenlerin sayıları yüzbinlere ulaşmıştır. Allahu Teala, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu nimetini hatırlatarak şöyle buyurmaktadır: "Allah'ın yardımı ve fetih (zafer) geldiği ve insanların Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini gördüğün zaman, Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan af dile. Çünkü O, tevbeleri çokça kabul edendir."⁸³ Allahu Teala'nın burada yardımını ve fethini, insanların, Allah'ın dinine girme olgusu ile beraber zikretmesinin sebebi şudur: Zafer ve fetih olmadan, insanların Allah'ın dinine girmeleri de tam olarak gerçekleşmez. Hatta firaset sahibi ilk alimlerimizin anlayışına göre düşüncelerin yayılması tamamen güç ve kuvvete bağlıdır. Nitekim İbn-i Haldun: "Mağlup olan, galip olanı taklide mahkumdur" diyerek, emir, ilim ve düşüncüyü kabul etme fenomenini, kuvvet ve üstünlüğe bağlamıştır.

İbn-i Hazm *Rahimehullah*, herhangi bir dilin yayılmasını ve hakim hale gelmesini, o dili konuşanların kuvvet ve üstünlüğüne bağlayarak şöyle der: "Bir çok dil, o dili konuşanların sahip oldukları devletin yıkılması, kendi yurtlarında dil konusunda cahil bırakılmaları veya kendi memleketlerini terkederek yabancılarla iç içe yaşamaları ile yok olur. Zira bir toplumun dili, bilimi ve kültürü ancak sahip olduğu devletin ve halkın gücü ve iktidarı sayesinde korunur. Dolayısıyla devletleri elden gitmiş, düşmanlarının sultası altına girmiş, korku, ihtiyaç, zillet ve düşmanlarının hizmetiyle meşgul olanların zihni gelişmeleri mümkün olmadığı gibi, çoğu kez dilleri, ırkları, ilim ve kültürleri de yok olmaktadır. Bu husus, hem gözlemlerle hem de zaruri olarak aklen sabit olan bir husustur."⁸⁴

Böylece, güç ve kuvvetin önemini ve bunun ancak devlet ve otorite ile tamamlandığını görmekteyiz. Buna göre İslam'ın hakiki anlamda vücut bulması, ancak Müslümanların süratle devletlerini yeniden kurmalarına bağlıdır.

İkincisi: Bazı insanlar, muhtelif terim ve kelimeleri, aralarında herhangi bir tezat bulunmadığı, bilakis birbirlerini tamamlar nitelikte oldukları halde, birbirlerine zıt kelimelermiş gibi kullanırlar. Mesela bazılarının sordukları şu soru bu kabildendir: "İlim öğrenmek mi daha iyidir,

⁸³ 110 Nasr/1-3

⁸⁴ İbn-i Hazm, el-İhkam fi Usul'l-Ahkam, 1/32

yoksa cihad etmek mi?" Bu, hatalı bir sorudur. Çünkü ilim ile cihad arasında tezat bulunmamaktadır. Müslüman hem cihad eder, hem de ilim öğrenir.

Buna benzer bir soru da şudur: "Akide konularıyla ilgilenmemiz mi daha iyidir, yoksa İslam devletinin kurulması için gerekli çalışma ve davet ile ilgilenmemiz mi?" Bunlardan biri anlaşılmadan diğerinin anlaşılması düşünülemez. Dolayısıyla İslam devleti, Tevhid'in anlaşılmasının bir neticesidir. Çünkü İslam devleti, küfürden ve küfür ehlinde uzaklaşmayı ve mü'minlerle dostluk kurup, onlarla yardımlaşma ve dayanışma içinde olmayı hedeflemektedir. Buna göre Tevhid'in hakikatını anlamayan birçok kişi İslam devletine ve büyük imamete önem vermezler.

İmam Nesai ve diğerleri, sahih bir senetle Seleme bin Nüfeyl el-Kindi'den *Radıyallahu Anhu* şöyle dediğini rivayet ederler: "Ben Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanında otuyordum. Bir adam; "Ey Allah'ın Rasulü, insanlar silahları bıraktılar ve: "Artık cihad yok, savaş sona erdi" diyorlar" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* adamın yüzüne baktı ve şöyle buyurdu: "Yalan söylediler, asıl şimdi savaşın zamanı geldi. Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya (hiç ara vermeden) devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini sapıtacak ve bunlardan (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır, bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın altında hayır bağlıdır. Bana gelen vahye göre; aranızdan ayrılacağım, bu dünyada kalmayacağım. Siz de benim arkamdan birbirlerinizin boynunu vurarak bana grup grup kavuşacaksınız. O gün mü'minler için en güvenilir yer, Şam olacaktır."

Son derece önemli ve büyük faydalar ihtiva eden bu hadis-i şerif, Müslümanı, nefsinin arzularından ve özellikle insanların kendi görüşlerini doğru ve gerçek olarak zannettikleri, başkalarını bunlara uymaya davet ettikleri günümüzde birbirlerine zıt olan görüş ve düşüncelerin etkisinden kurtulmaya davet etmektedir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerini kavrayamamış olan bazı kimseler, günümüzde İslam adına ortaya çıkan düşünce, grup ve cemaatlerin doğru olup olmadıklarının anlaşılması için ciddi bir akli idmanın yeterli olduğunu zannederler. Bunlar şaşkın ve mütereddit kimselerdir. Özellikle bu konuda, düşüncelerini aktaranlar, büyüleyici bir belağata sahiptirler. Ve düşüncelerini süslü göstermek için envai çeşit üsluba başvururlar. Ancak ne yapacaklarını bilmeyen bu şaşkın ve mütereddit kimselerin düşünceleri sahih sünnet-i Nebeviyye ile ne kadar bağdaşmaktadır? Veya bunlarla hak ve hidayet ne kadar bilinebilir?

Burada arz etmeye çalıştığımız düşünceler geliş güzel, rasgele düşünceler veya sadece muhâlif olma amacı ile ileri sürülen iddialar değildir. Bilakis bunlar hakikat olup başkası heva ve zandan ibarettir.

CEMAAT VE TAİFETU'L-MANSURA

Bundan önceki konularda, Müslümanın, bir cemaat ve gruba katılmasının gerekliliğinden bahsetmiştik. Bu, hem şer'an hem de aklen zaruri olan bir husustur. Hal böyle olunca, şu soru sorulmaktadır: "Müslümanın intisab edeceği, hak üzerindeki cemaatin sıfatları nelerdir?"

Matlub olan cemaat ve şer'î grubun hak ve hidayet üzerinde olan bir cemaat ve grup olması için, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* övdüğü Taifetu'l-Mansura'nın sıfatlarını taşıması gerekir. Cemaat bu sıfatlara ne kadar çok yaklaşırsa, ona itaat ve intisab etmekte o kadar çok elzem ve doğru olur. Peki, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* birçok hadisinde övdüğü, hiçbir yönünü gözardı etmeden en güzel açıklamalarla bahsettiği bu taifenin sıfatları nelerdir?

Yukarıda geçen hadis-i şerif, Taifetu'l-Mansura'nın iki sıfatını son derece açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır. Şöyle ki:

Birinci Sıfat: Seleme'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen hadis yakından incelendiğinde görülecektir ki hadisin vürüd sebebi, bir grubun cihadın bittiğini ilan edip, atların bakımına önem vermemeleri ve silahlarını bırakıp "harp sona erdi" demeleridir. Bu hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, savaşın bittiğini iddia edenleri te'vile mahal bırakmayacak şekilde kesin ve kat'i bir ifade ile reddederek şöyle buyurmaktadır: "Yalan söylediler, asıl şimdi savaşın zamanı geldi." Çünkü savaş durmamıştır ve durmasını gerektirecek bir sebep te bulunmamaktadır. Yeryüzünde "kalpleri haktan sapanlar" varken savaş nasıl bitebilir ki?

Sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* atlarının bakımını ihmal etmeyen, silahlarını bırakmayan, her zaman savaşan bir grubun sürekli olarak var olacağını haber vermektedir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bize ve tüm ümmetine Taifetu'l-Mansura'yı bu şekilde tanıtmaktadır. "Su görülünce teyemmüm bozulur" atasözünde işaret edildiği gibi, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* nassı gelince, başkasına ne düşer ve ne söylemesi beklenir? Şüphesiz "başkası" diyerek belirttiğimiz bu insanlar kim olursa olsun; ister Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadisleriyle para kazanmanın kendisini Taifetu'l-Mansura'ya dahil ettiğini zannedenler olsun, ister minberde bağırıp çağırmanın kendilerine şefaate edeceğine, bunun kendilerini hak ve hidayet üzere bulunan bu taifeye dahil edeceğine inananlar olsun, Rasulullah'ın sözünden başkasını söylüyorlarsa ancak batılı söylemiş olurlar.

Seleme'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen bu hadisin vürüd sebebi, savaşın durduğunu ilan edenlerin sözleri olmakla birlikte, hadis, zamanın

savaş ve cihad zamanı olmadığını vurgulamak için, her zaman ve her mekanda bazıları tarafından söylenen, “İsa’nın, Ye’cüc ve Me’cüc ile yapacağı savaşa kadar savaş yoktur” veya “Elinizi, eteğinizi her şeyden çekin ve dosdoğru namazınızı kılın” ya da “Evinizde oturun” gibi batıl sözleri de kapsamaktadır. Bütün bunlar bir yönden doğru sözlerdir. Ne var ki yüklenilmek istenen mana batıl ve fasittir.

Allah yolunda savaş, ilahi bir emirdir. Hiçbir kimse bu emri iptal etme yetkisine sahip değildir. Bunu ortadan kaldırmaya veya tartışma konusu yapmaya yeltenenler, her şeyden önce yukarıda anılan Taifetu'l-Mansura içinde yer alma şerefini kaybederek bedbahtların safına girmiş olur.

Hak üzerinde bulunup, Allahu Teala'nın yardımına mazhar olmaya namzet olan grup, zaafıyla beraber kendini kuvvetli, fakrı ile beraber gönül zenginliği hisseder. Bazen elbiseleri eski, mal ve servetleri azdır. Ancak bununla beraber, silahını bırakmamakta ve atlarıyla fısıldaşmaya devam etmektedirler. İşte Allahu Teala'nın lütuf ve yardımıyla muzaffer olan grup budur. Bu grup şimdiye kadar yok olmadı ve asla yok olmayacak; şimdiye kadar durmadı ve asla durmayacaktır. Çünkü kişinin savaştan ve düşmanı ile karşılaşmaktan kaçınması, ancak bu yüce dinin kendisine kazandırdığı izzeti kaybettikten sonra ve erkekliğini yitirdikten sonra olabilir. Ki, Allah'ın yardımına mazhar olan grup (Allahu Teala'nın izniyle) böyle değildir.

İşte Taifetu'l-Mansura'nın birinci sıfatı budur. Razi olan razı olur; razı olmayan razı olmaz. Bundan memnun olmayanlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadisine kızıp öfkelenirler. Ama bilinmelidir ki hak, insanların çoğunun kendisinden yüz çevirmesiyle yok olmaz.

İkinci Sıfat: Yukarıda geçen hadiste, ümmetine karşı son derece şefkatli ve merhametli olan Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Taifetu'l-Mansura'ya mal kaynaklarını da göstererek şöyle buyurmaktadır: “Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır.”

Ancak ne üzücüdür ki, cihad cemaatleri de dahil, bütün İslami cemmatler mali kaynak konusunu düşündükleri vakit, batıl ehli ile dünya ehlinden farklı düşünmemektedirler. Bu sebeple de ya iyi bir bağışta bulunacak birilerini araştırmaya koyulmakta ya da bazı üyelerini ticaret ile görevlendirmektedirler. Onlar, böylece kendi aleyhlerinde kullanılmak üzere düşmanlarının eline koz vermiş olmaktadırlar. Çünkü, küfrün ticaret piyasasına hakim olup her tarafı, hakkından gelinemeyecek şekilde sardığı günümüzde, özellikle de mücahidin ticaret ile uğraşabilmesi neredeyse imkansız hale gelmiştir.

Bazıları bu konuyu işlememizi tuhaf karşılamaktaysa da, konu, son derece önemli ve hayatidir. Mal, hayatın bel kemiğidir. Allahu Teala,

“Allah’ın sizin için geçimlik kıldığı mallarınızı beyinsizlere vermeyin”⁸⁵ buyurmak suretiyle malın beşer için dayanak noktası olduğunu belirtmiştir. Zira beşerin, mal olmadan hayatını devam ettirmesi mümkün değildir. Bu nedenle Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu önemli noktada bizi sürekli yönlendirmesinde tuhaf karşılanacak herhangi bir şey yoktur. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Taifetu’l-Mansura’ya, bir nevi şöyle buyurmaktadır: “Bildiğiniz gerçekleri söylemekten dolayı sıkılıp utanmaktan son derece sakının. İnsanların size iftira atıp aleyhinizde dedikodu yapmaları karşısında zaafa düşmekten şiddetle sakının. Çünkü insanlar cihadınızı, cinayet ve sabotaj olarak niteledikleri gibi, sizleri de hırsız olarak niteleyeceklerdir. Bu nedenle eğer onlara itaat ederseniz, kafirler size karşı güç kazanır ve aleyhinize bir yol bulmuş olurlar.”

Ben, insanları cihada ve Allah yolunda savaşmaya davet edenlerin, aynı zamanda hayatlarını kazanmak için düşmanlarından görev almalarını, Akkad’ın deyimi ile yirminci asrın parasına kulluk yapmalarını istemelerini veya onlardan zamanlarının çoğunu, hatta tamamını alacak olan ticarete koyulmalarını istemelerini saçma buluyorum, yadırgıyorum.

Müslümanın görevi, batılın baskısı ve gerçekleri çarpıtması karşısında mahcubiyet duymamasıdır. Ey mücahid kardeşler! Bazı cahiller, günümüzde ganimet ve fey hakkındaki hükümlerin değiştiğini zannetmektedirler. Bunlar son derece yararsız ve cahil kimselerdir. Ganimet hükmü aynısı ile devam etmektedir. Körfez savaşında, yeme, içme, yakıt ve buna benzer diğer masraflar hariç, batılı askerlere saat başına ödenen ücret, otuz dolardan fazladır. Bunun adı nedir? Eğer o soğukkanlı sözde takva sahiplerinin yüzünde hala hayâ kalıntısı var ise söyleyin bize bütün bunlar meşrudur da, mücahidlerin Cezayir’de yaptıkları mı suç ve utanç vericidir?

Ey bilge(!) kimseler, bugün Müslüman harama bulaşmadan rızkını hangi yoldan kazanabilir ki? O halde, ganimet ve fey yoluyla elde edilen maldan daha temiz ve helalı var mıdır?

Başkası mensubu olduğu batıl ile övünürken, bizim kendi hakkımızdan utanç duymamız bir eksiklik değil midir? Herkes bilmelidir ki, Taifetu’l-Mansura’nın sıfatlarından biri de, imanı bırakıp küfrü seçenlerin mallarını yemektir. Dileyen yer, dileyen de imtina eder; başarıya ulaştıran Allahu Teala’dır.

⁸⁵ 4 Nisa/5

TAİFETU'L-MANSURA, HADİS EHLİDİR

Taifetu'l-Mansura'nın sıfatlarını açıklama yetkisi, sadece Rasulullah'ın hadislerine aittir. Daha önce açıkladığı üzere Taifetu'l-Mansura ile ilgili hadisin vürûd sebebi, cihadın son bulunduğunu iddia edenlerin bu görüşlerini reddetmektir. Dolayısıyla Taifetu'l-Mansura'nın vazgeçilmez sıfatının, savaş olduğu ortaya çıkmaktadır. Seleme bin Nüfeyl'in rivayet ettiği hadisten başka, bu hususu te'kid eden başka hadisler de vardır. Cabir bin Abdullah'tan, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşımaya devam eder. Meryem oğlu İsa iner, onların emiri, “Bize imamlık yap” der. O ise şöyle cevap verir: “Hayır, birbirinize emir olmanız Allah'ın bu ümmete bir ikramıdır.”⁸⁶

Yine Cabir bin Semura'dan *Radıyallahu Anhu* Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Kıyamet saatine kadar bu din ayakta kalacak ve Müslümanlardan bir kesim onun için savaşacaktır.”⁸⁷

Bu hadis-i şerifin yorumunu yapan bazı imamların görüşlerini esas alan bazı alimler, hadiste belirtilen taifeden maksadın hadis ehli olduğunu söylemişlerdir. Çünkü Abdullah bin El-Mübarek, Ali bin El-Medînî, Yahya bin Main, Ahmed bin Hanbel, Muhammed bin İsmail el-Buharî, Müslim bin El-Haccâc gibi imamlardan, hadiste geçen bu taifeden maksadın kimler olduğu sorulmuş, onlar ise, kesin bir dil ile bu taifenin hadis ehli olduğunu söylemişlerdir. Gerçekten söyledikleri doğru mudur, yoksa bu görüşlerinde hata mı etmişlerdir? Eğer bu görüşleri isabetli ise, o halde hadis ehlinden maksatları kimlerdir?

Kesin inancım odur ki, onların bu görüşü doğru olup, hadisin künhüne vararak gerçekten ne demek istediğini anlamışlardır. Çünkü hadis ehli, her zaman yeryüzünün en hayırlı insanlarıdır; hadis ehli, kurtuluşun kendisinde olduğu yoldadır. Allahu Teala dinini onlarla korumuştur. Menhecleri, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* “İnsanların en hayırlıları benim asrımda yaşayanlardır” demek suretiyle en hayırlı olduklarına şehadet edilen neslin menhecine en uygun olanı ve en çok benzeyenidir. Bunu anladıktan sonra, geriye, hadis ehlinden kastedilenin ve bu terimin ne anlama geldiğinin açıklanması kalmaktadır.

⁸⁶ Muslim, Kitabu'l-İman, 2/193

⁸⁷ Müslim

Bu kavramdan ne kastedildiğini açıklamadan önce, kısa da olsa bu kavramın yorumu ile ilgili bazı sakat anlayışlara ve sağlıksız tez ve incelemelere değinmemiz gerekmektedir.

Bazı acemi ve deneyimsiz kimseler, hadiste belirtilen taifeyi, hadis ilminin öğretimi, tahkik ve tahriri ile meşgul olan yazar ve kağıt tüccarlarıyla sınırlamaktadırlar. Bu görüş, çeşitli yönlerden hatalıdır. Ancak, biz bunların hatalarını net bir şekilde gözler önüne sermek için, sadece pratikteki bazı gerçeklere işaret etmekle yetineceğiz.

Biz, şunu savunuyoruz: Eğer hadislerin toplanması, öğretimi, tahkik ve tahriri ile uğraşan herkes hadis ehli, yani yukarıda isimleri geçen imamlarca mutlak olarak zikredilen bu kavramın kapsamına girerlerse, bu büyük bir musibet ve felaket olur. Çünkü herkesin bildiği gibi, hadis ilmi alanında yaptıkları çalışmalarla ün kazananların bazılarında şirk ve küfür görülmüştür. Bu kişiler arasında mezar ve cinlere ibadet gibi Allah'ın dışındaki şeylere ibadeti sevdirmeye çalışanlar vardır. Yine bu ilim konusunda en tanınmışlardan bazıları, bid'at ve münkeratın en büyüğüne ruhsat veren mutasavvıfların önde gelenlerindedir. Hadis ilmi ile meşhur olanlardan biri, Yusuf en-Nebhani'dir. Câmiu's-Sağir'e bir takım ilavelerde bulunarak "el-Fethu'l-Kebir" olarak isimlendiren, kitabın tekrarlarını çıkararak daha güzel bir şekilde düzenleyen, başına altı fayda ihtiva eden bir mukaddime yazan, hem "Camiu's-Sağir" ve hem de ilavesi olan "el-Fethu'l-Kebir"deki hadislerin tamamını numaralandıran ve bundan başka daha birçok kitap te'lifinde bulunan bu zat; kabir ve ölülerden yardım isteme (istiğase) gibi Allahu Teala'nın dışındakilere ibadet etmeyi kapsayan fiilleri hoş göstermeye çalışmaktadır. Yine bu zatın, kendisine göre velilerin kerametlerini derlediği ve "Câmiu Kerâmâti'l-Evliyâ" olarak isimlendirdiği bir kitabı vardır. Bu kitabın içi, insanların anlatmaktan haya duyacağı şeylerle doludur. Bu adam, Lübnan'da günümüz şirk anayasaları ile hükmeden bir mahkemede görevlidir. Dolayısıyla az bir akla sahip olan bile çıkıp, "Yusuf en-Nebhânî, hadis ehlinden, dolayısıyla da Taifetu'l-Mansura'dandır" diyebilir mi?

Yine Ğumari kardeşler de, hadis ilmi ile ünlü olanlardandır. Bunların ve bunlara benzer insanların, hadis ilmi konusunda birçok hizmetleri bulunmaktadır. Ancak Mağripli oldukları için, doğudaki veya Arap Yarımadası'ndaki kimseler kadar meşhur olamamışlardır. Bununla birlikte, doğudaki veya Arap Yarımadası'ndaki kimseler, hırsızlık yaparak sürekli onların kitap ve araştırmalarından kaynak belirtmeden istifade ederler. Üç kardeşin en büyüğü olan Ahmed bin Sıddık el-Ğumari'nin hadis alanında "Hidâyetü'r-Rüşd fi Tahrici Ahâdisi İbn-i Rüşd" isimli iki ciltlik kitabı ve yine "eş-Şemâilu'l-Muhammediyye" isimli eser üzerine tasnif ettiği müstahrec gibi çok değerli çalışmaları bulunmaktadır. Hiç şüphesiz bu zat, hadis ilmi konusunda otoriter bir üstaddır. Ancak bununla birlikte o, mutasavvıfların

aşırı gidenlerindedir. Vahdetü'l-vücut'u savunmakta ve bu konuda te'lif ettiği bir kitabı bile bulunmaktadır. Ayrıca bu garezkar rafizi, herhangi bir mezhebe bağlı olmaksızın fer'î konularda müctehid derecesinde biri olduğu halde, Ehl-i Sünnet'i en kötü vasıflarla vasıflandırmaktadır. Şimdi böyle bir adam, hadis ehli kavramının kapsamına, dolayısıyla da Taifetu'l-Mansura'nın kapsamına dahil olur mu?

Yine Ahmed'in kardeşi Abdullah bin Sıddık el-Ğumarî, Ahmed kadar değil ise de, hadis ilminde güçlü bir isimdir. Bu zatın, hadisleri rivayet eden raviler hakkında önemli çalışmaları bulunmaktadır. Hâfız Heysemî'nin "Mecmau'z-zevâid" isimli eserinde yer verdiği sahabeler hakkındaki çalışması bunlardan biridir. Ancak bununla birlikte o, kabirlerin üzerinde mescit yapmaya teşvik etmekte ve bunu bir ibadet ve Allah'a yakınlaşma vesilesi olarak görmektedir.

Yine hadislerin toplanması, tahkik ve tahrici ile ilgilenen zatlardan biri de, Muhammed Zâhid el-Kevserî'dir. Bu zatın hadis ilmi ile ilgili malumatı her türlü hayalin üstündedir. Nitekim el yazmaları konusundaki bilgisi, onun ne kadar keskin bir zekaya ve geniş bilgiye sahip olduğunu göstermektedir. Hatta nakledildiğine göre, yanında hiçbir karine olmasa bile gördüğü el yazısının mahiyetini, kim tarafından ve hangi tarihte yazıldığını hemen bilecek kadar bir maharete sahip idi. Ancak bununla birlikte asla "hadis ehli" kavramının kapsamına girecek olanlardan değildir. Zira o, sünnet ve sünnete davet edenlerin düşmanı idi. Bu nedenle de kalemini muvahhidleri karalamaya vakfetmişti. Hatta onun, sünnet ve Tevhid'e olan kını, Şafii, Ahmed ve oğlu Abdullah, Buharî ve bunlar gibi daha birçok muteber imamları karalayacak dereceye ulaştırmıştır. Hatta Enes bin Mâlik gibi bazı sahabeler bile onun ayıplamasından kurtulamamıştır. O, bütün bunları mezhebine olan taassubundan ve Ehl-i Sünnet ile ehl-i Tevhid'e olan düşmanlığından dolayı yapmıştır.

Bu, ve buna benzer daha nice örnekler göstermektedir ki, kişinin sadece hadis ilmi ile meşgul olması, onun "hadis ehli" kavramının kapsamına girmesi için yeterli değildir. Dolayısıyla muteber alimlerin, "hadiste geçen Taifetu'l-Mansura'dan maksat, hadis ehlidir" şeklindeki sözleri, hadis ilmi ile meşgul olanların tamamının, bu taifeden olduğu manasında değildir.

Buna göre tağutların yanında ücretle çalışan kişi veya cemaat, hadis ehlinden ve dolayısıyla Taifetu'l-Mansura'dan olamaz. Yine tağutları şiddetle savunup, onlara meşruluk kazandıranlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerini ticaret sermayesi yapanlar, casusluk yaparak Allah'ın dinine davet edenleri jurnal edenler ve din düşmanlarına bilgi sızdıranlar da hadis ehlinde olamazlar. Allahu Teala'ya yemin olsun ki, mücrimleri hadis ehli ile aynı kefeye koymamız zulümdür. Ahmed bin Hanbel, Buhari ve Müslim bu tip kimselerden beridirler.

“HADİS EHLİ” KİMLERDİR?

İslam'ı anlamada izlenecek metodlar konusunda ihtilafların olduğu şu son zamanlarda, kişi, beşer aklının ve hevasının mahsulü olan makale ve yazıları okudukça, hadis ehlinin ve Allahu Teala'nın dinini anlama yöntemlerinin değerini daha iyi kavırıyor.

İslam'a giren yabancıların, İslam'ın hakikatını anlamadan ve kendi toplumlarının cahili kültürlerinden tamamen sıyrılmadan Allahu Teala'nın dini uluhiyet, Allah ile beşer arasındaki ilişkiler, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* risaleti, akidesi, fıkıh ve teşri konularında konuşmaları neticesinde insanlar, Tevhid ve uluhiyet konusunda Mutezile ve Kelâmcılar olarak; fıkıh ve teşri konusunda Zahirî ve Re'y Ehli olarak, davranış ve terbiye konusunda ise Sufî ve zındık fırkalar olarak iki kısma ayrıldılar. Ayrıca siyasi düşüncelerle akidevi düşüncelerin birbirine karıştığı Şîa ve Haricî benzeri çok sayıda mezhep ortaya çıktı. İşte bütün bu kompleks ve ihtilaflı görüş sahiplerinden her biri kendi safına ve dinine çekmek için İslam toplumunu hedef seçtiği bir sırada, hak ehli, rotasını değiştirmeden sahabenin gösterdiği doğru yol, sağlam menhec ve düşünce üzerinde kaldı. Sözlerinin eri olan bu sadık insanları diğerlerinden ayıran özellik, kendi akıl ve nefsi metodlarını bir tarafa bırakarak nasslara teslim olmaları ve hükmünü bilmedikleri herhangi bir şeyi öğrenmek için nasslara müracaat ederek sahabenin takip ettiği istikamette hareket etmeleridir. İşte hadis ehli bunlardır.

Fıkıhta hadis ehli, Rey ehli ve Zahirîye fırkalarının zıddı olarak kullanılır. Gerek Rey ehlinin, gerekse Zahirîye'nin, hadislere uzaklıkları ölçüsünde farklı dereceleri bulunmaktadır. Rey ehli, sahih kabul ettikleri bazı nassları ve aynı amaçları taşıyan birçok nasslardan oluşan bazı kaideleri temel esas olarak kabul ederler ve diğer nassları ise bunlara göre değerlendirirler. Rey ehlinin, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerini nasıl reddettikleri görmek için biri tarihi, diğeri ise asri olmak üzere iki örnek aktarmak istiyorum. Şöyle ki:

Tarihi Örnek: Rey ehline göre İslam'ın geliş sebebi, insanı diğer mahlukattan üstün bir konuma getirmektir. Dolayısıyla hayvanın faydası ve değeri ne kadar çok artarsa artsın, insan, hayvandan daha üstündür. Bu kural, doğrudur. Ancak bütün hadisleri bu ilkedan hareketle değerlendirmek, hatalıdır. Hadiste belirtildiği üzere ganimet, savaşa piyade olarak katılan asker ile süvari olarak katılan askerler arasında şu şekilde paylaşılır: Piyade olarak savaşa katılan askere ganimetten bir pay, süvariye ise üç pay verilir. Bu taksimatta süvarinin iki pay daha fazla almasındaki etken, bineğidir. Halbuki bu, yukarıdaki ilkeye aykırıdır. Bu nedenle Rey ehli, kendi

zanlarınca şeriatın prensipleriyle ters düştüğü iddiasıyla bu hadisi red ederek şöyle derler: “Bu taksimat, doğru bir taksimat değildir. Çünkü, bineğe ayrılan payın insana ayrılan paydan daha fazla olması uygun değildir.” Biz, burada bu görüşü akli bir kıyas bağlamında tartışmak istemiyoruz. Çünkü bu açıdan tartışmak saçmalaktır. Ancak şu kadarını söylemek yeterlidir: Bu kıyas, nasslarla çelişmekte olup, kabul edilir bir yönü bulunmamaktadır.

Doğrusu, bu konuda, hadis ve sünnet ile farklı yönlerden irtibatı olan birçok örnek vardır. Ancak yukarıdaki örnekle yetinerek başka örnekleri zikretmedik. Biz, burada belli bir grubu hedef almış değiliz, mesela biri çıkıp: “Yazar, bu ifadeleriyle Rey ehlinden olan Hanefi mezhebini hedef almıştır” derse hata etmiş olur. Zira her ne kadar izledikleri yöntem itibari ile Hanefiler de Rey ehlinden olsalar da, bu isimden nasiplerini alan bunlardan başkaları da vardır. Mesela, Malikilerden bazıları da, Medine ehlinin teamülüne aykırı gördükleri için Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bazı hadislerini reddetmektedirler.

Bununla birlikte, mazur görülebilecek yorumlar dışında, meşhur zındık “İbn Ravendî”nin yaptığı gibi, zındıkça yorumlarla da şeriatı reddedenler bulunmaktadır. Bu nedenle, bütün Rey ehlinin, aynı derece de olduğunu zannetmemek gerekir.

Asri Örnek: Günümüzde, taraflar arasındaki düşünce ayrılığı ve tercih konularında en çok kullanılan ifadelerden biri de, “Şu görüş, vakiaya daha uygundur” veya “Şeriatın aslına daha uygundur” veya “Bu görüş, şeriatın ruhuna daha yakındır” gibi sözlerdir. Ehl-i Sünnet bunu, bütün açıklığıyla ait olduğu konuyla ilgili sahih nassa aykırı görmektedir. Mesela günümüzde fakihlerden bazıları, taze sebze ve meyvelere zekatın düştüğünü belirten sahih hadislerin olduğunu bildiği halde, bu nasslara iltifat etmeden, bu konudaki görüşlerden birini diğerine tercih ederken, “Taze sebze ve meyvelerin zekatının verilmesi gerektiği yönündeki görüş, en doğru olanıdır. Çünkü bu, vakiaya daha uygundur” veya yine kendi ifadelerince “bu, yoksulların menfaatını koruma açısından daha uygundur” derler. Çünkü bunlar, bir konu hakkında ihtilafın bulunmasının, Müslümana ve fakih olan kimseye, sahih nassa ters düşse dahi bu görüşlerden birini tercih etme hürriyetini verdiğini iddia veya zannederler. Her halde Muhammed el-Gazali’nin “es-Sünnetü’n-Nebeviyye Beyne Ehli’l Fıkhi ve Ehli’l-Hadis” isimli kitabı, hadis ehlinin, günümüz Rey ehli tarafından dar görüşlülük ile ithamı konusunda en iyi örnektir.

Rey ehlinin küçümsenmeyecek derecede asri bir çok çeşitleri vardır. Ancak biz burada dayanaktan yoksun fer’i görüşlerden değil, nassları anlama ve tahlil metodlarından bahsetmek istiyoruz. Çünkü Rey ehli, hiçbir zaman nassları anlama ve tahlil konusunda, sahibini mutlak doğruya götürecek bir

metodu amaçlamamaktadır. Bununla birlikte bazen yalancılarda doğru söyler. Özet olarak, İhvan-ı Müslimin cemaatına mensup fakihlerin hepsi hadis ve sünnet nurundan nasiplerini almamış Rey ehline mensup oldukları gibi, cemaat üyelerinin geneli de görüşlerinde hadis ve naslara dayanmamaktadırlar. Ancak kendi üyelerini yetiştirirken, İslam'ın her konuya ait özel hükümlerine göre değil, genel kaidelere göre yetiştirmektedirler. Mesela bu kişilere, bir kafirin öldürülmesine karşı kısas olarak bir Müslümanın öldürülüp öldürülmeyeceği konusunda Allahu Teala'nın hükmü sorulduğunda, kısas olarak Müslümanın öldürüleceğini söylerler. Çünkü onlara göre, Allahu Teala'nın Kitabı'ndaki hüküm, cana karşı candır. Kafir de bir can olduğuna göre, katili kim olursa olsun kısas yapılması gerekir. Kısaca, fakihlerin bu gibi umumi delillerden yola çıkarak hüküm vermeleri, hadis ehlinin izlediği bir yol değildir. Çünkü doğru olan, hükmü ortaya çıkarılmak istenen konunun öncelikle kendine ait özel hükmünü bulmaktır. Ancak bu özel delil bulunamadığı takdirde, umumi hükümlere başvurulur.

Hadis ehli, nasları anlama ve tahlil etme hususunda izlenen ilmi metod konusunda Rey ehlinin mukabilidir. Hadis ehli, naslara önem vererek onlara bağlı kaldıklarından dolayı, çalışmalarının çoğunu hadis toplama ve anlamlarını öğrenmeye hasretmiş ve bu nedenle de bu isim ile temayüz etmişlerdir. Ancak bununla beraber, hadis ehline mensup birçok kimse, hadis ilmine özel ihtimam göstermemiş, hatta bu konuda göze çaracak derecede zayıf kalmışlardır. Bu konuda verilecek en iyi örnek, İbn-i Kuteybe'dir. Bu zat, Mutezile'nin hatibi olarak anılan Cahız'a karşı Ehl-i Sünnet hatibi olarak anılan alimlerin en meşhur isimlerinden biridir. Ancak o, hadis ilmi ile meşgul olmadığı için, zayıf hadis ile sahih hadisi birbirinden ayıramamaktaydı. Bununla beraber idrak ve menhec konularında hadis ehlinin yolundaydı.

Buna mukabil, hadislerin rivayeti ve toplanması ile meşgul olan bir çokları ise, bid'at ehlinin metod ve tavrını izlemişlerdir. İmran bin Hittân bu kişilerdendir. Bilindiği üzere İmran Haricilerdendir, hatta Haricilerin aşırı gidenlerindedir. Buhari, Sahih'inde, hadis konusunda adalet ve sıdkına hükmedilen bir ravi olarak ondan rivayette bulunmuştur. Ancak bu, onun hadis ehline mensup olması için yeterli olmamıştır. Çünkü kişinin hadis ehlinde olması için baz alınan asıl etken, nasları anlama ve tahlil etme metodudur.

Bu konudaki açıklamamızı bitirmeden önce bütün asırlarda hadis ehlinin imamı sayılan İmam Muhammed bin İdris eş-Şafii'ye dua etmemizin gerektiğini belirtmek istiyorum. Çünkü ondan önceki sünnet ve hadis ehli, özellikle mantık ve münazarada güçlü olan Rey ehli ile tartışma cesareti bulamazken, İmam Şafii *Rahimehullah*, sünnete büyük bir güç kazandırmıştır. Bu nedenle kendisine "Sünnetin Hamisi" anlamına gelen "Nâsıru's-Sünne"

veya “Hadislerin Hamisi” anlamına gelen “Nâsıru’l-Hadis” künyesi, değerli kitabı “er-Risale”ye de nasslara değerlerini yeniden kazandıran, onlarla amel etmenin zaruriliğini öğreten ilk tuğla ünvanı verilmiştir. Ancak sonradan gelen Şafii’ler, imamlarına vefa göstermemişlerdir. Zira ilk olarak, usüldeki metodlarının, Kelamcılarının metodu olarak isimlendirilmesine müsaade ettiler. İkinci olarak da, fıkıhta Şafii mezhebine mensup olan Ebu Hamid Muhammed bin Muhammed el-Gazali’nin⁸⁸ bizzat kendisinin de “el-Mustasfa fi İlmi’l-Usül”⁸⁹ adlı kitabında belirttiği gibi, Allahu Teala’nın dinini anlamada Aristo mantığının esas alınmasına müsamaha etmişlerdir.

⁸⁸ Ölüm: 505 hicri

⁸⁹ Muhammed el-Gazzali’nin bu kitabı, Kelamcılara göre usül kitaplarının temel kaynaklarından biridir veya haksızca Şafii’nin menheci olarak isimlendirilir.

HADİS EHLİ'NİN MENHECİ

Bu menhecin dayanak noktası, nasslara mutlak teslimiyetin, nassları anlamada ve tahlil etmede müstakil olmasıdır. Burada hadis ehlinden ve onların kavramları anlama konusundaki yöntemlerinden bahsetmeye gayret edeceğiz. Bu nedenle “akide” lafzını kullanmaktan kaçınmak için elimden gelen bütün gayreti sarf etmekteyim. Çünkü bu “akide” tabiri, hadis ehlinin kullandığı ve daha önce bilinen bir lafız değildir. Bana göre bu tabiri kullanmak, kelamcılarının görüş ve düşüncelerine destek vermek demektir. Zira bu kelime, sadece hareket ve hayattan uzak bazı hayali konulara delalet eden ve günümüzde kullanılan “düşünce” kelimesinin karşılığıdır. Bunun şer’i mukabili, “iman” ve “Tevhid” kelimeleridir. Bu iki kelimenin veya onlardan herbirinin içinde tasavvur, tasdik, hareket ve hayatın tümü vardır. Halbuki “akide” kelimesi bu manaları ifade etmemekte ve sadece “tasdik” manasına delalet etmektedir. Bu kelimenin ortaya çıkmasıyla Müslümanlar arasında, daha önce bilinmeyen bir çok yeni hüküm ve bid’atlar zuhur etti. Bunların en önemlilerinden biri, tasdik konusunun tavır, davranış ve hareketlerden üstün tutulması, insanların, birbirlerini değerlendirmelerinde hidayetlerini değil, salt bilgilerini ölçü almalarıdır. Halbuki Allahu Teala’nın dinine göre bilgi, kulun hangi yolda yürüyeceğini gösterdiği için değer kazanır. Yoksa yerinde oturan tembelin övünüp böbürlenmesi için değil. Ancak “hidayet” kelimesi hem bilgiyi hem de bu bilgiye uygun amel ve davranışları içermektedir. Bugün insanlar birinden bahsederken, “Akidesi sağlamdır” ifadesini kullanmakta ve bundan da tasdik ve marifet hakkındaki ikrarı kasetmektedirler. Onların ahlak ve amel konularında üzerinde oldukları hidayet veya küfrü kasetmemektedirler. Halbuki Kitap ve Sunnet’ten öğrendiğimiz kadarıyla, amelsiz bir bilgiye sahip olmakla kişinin hidayette olduğu söylenemeyeceği gibi, doğru bilgiye sahip olunmadan yapılan amel ile de hidayette olduğu söylenemez. Dolayısıyla “Şu adamın akidesi sağlamdır” ifadesinden, o kişinin hidayette ve doğru yolda olduğu anlaşılabilir. Yine bazılarının kullandığı, “Şu adam aydın bir düşündürdür” gibi sözler de bu kabildendir. Bu kavram, mana bakımından mutasavvıfların kullandığı ve kendi anlayışlarına göre Rabbini bilen kimse anlamına gelen “Arif” kelimesi ile aynıdır. Aslında bu ifade, övgü için kullanılsa da, aslında öyle değildir. Zira iblis de en büyük ariflerden idi. Ancak o, bu bilgisi ile hidayeti bulamadı. Yine iblis akidesi sahih ve aydın düşüncülerdendi. Ancak o, ne mü’min ne de muvahhid idi.

HADİS EHLİ VE İRCA BİD'ATI (KÜFÜR, CÜHUD, İSTİHLAL)

Tevhid ve iman konularında hadis ehli, bid'at ehlinin mukabili olarak kullanılmaktadır. Bu konuda en önemli fırkalar, Hariciler ile Mürcie fırkalarıdır. Ağzı laf yapan veya eli kalem tutan günümüz hatip ve yazarları, Hariciler hakkında, onların her konuda sert olduklarından başka hiçbir şey bilmedikleri halde çok şey söylediler. Bu nedenle onlar, gördükleri her sert ve tavizsiz kimseyi hemen Haricilikle itham ederler. Ancak eğer Mürcie'nin bu ümmete yaptıklarını, Harici akidesinin ümmete yaptıkları ile karşılaştırsak, Haricilerin yaptıklarının daha ehven olduğunu ve onların yaptıklarının Mürcie'nin yaptıklarından daha fazla olmadığını görürüz. Akaid ve mezhepler ile ilgili kitapları gereğince incelemeyenler de dahil herkes, günümüz Haricilerine (Tekfir ve Hicret Cemaatlerine) karşı kılıcını ve mızrağını çekip sadece onlar üzerine yoğunlaşmaları, Mürcie mezhebinin, akılları etki altına alıp çeldiği şu günlerde, işlerini kolaylaştırmıştır. Tekfir ve Hicret cemaatlerinin hem sayıları sınırlı, hem de etkileri sınırlıdır. Peki ya, “Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” görüşü kisvesiyle ortaya çıkan Mürcie'ye intisab etmekle övünenler hakkında kim konuşmaktadır?

“Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” görüşü hakkında şunları aktarabiliriz:

1- İmam Ahmed bin Hanbel'in görüşlerini derleyen Hallal'ın, Muhammed bin Harun yoluyla naklettiğine göre İshak bin İbrahim şöyle der: “Ben, Ebu Abdullah'a (Ahmed b. Hambel'e) soru soran bir adama şahid oldum. Şöyle dedi: “Ey Ebu Abdullah! Kadere, yani hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna iman konusunda Müslümanların icması vardır (öyle değil mi)? Ebu Abdullah: “Evet” dedi. Adam: “O halde kimseyi günahlarından dolayı tekfir etmiyoruz” deyince, Ebu Abdullah şöyle dedi: “Sus, namazı terkeden kafir olur, Kur'an mahluktur diyen kafir olur.”⁹⁰

2- Hallal, es-Sünne'de şöyle nakleder: “Ebu Abdullah (Ahmed bin Hanbel) şöyle dedi: “Bize ulaştığına göre Ebu Halid, Musa bin Mansur ve benzerleri hasımlarımızın yanında oturarak, bizim sözümüzü ayıplıyorlar ve şöyle diyorlar: “Kur'an ne mahluktur, ne de mahluk değil.” Ayrıca tekfir ile ilgili görüşlerimizi de kınayarak, Hariciler gibi düşündüğümüzü iddia

⁹⁰ Müsned, 1/79. Hadisin isnadı sahihtir. Müsned'in matbaa baskılarının birinde Muhammed bin Ebi Harun yerine, Muhammed ibn-i Harun geçmektedir. Bu hatalı olup doğrusu bizim tesbit ettiğimizdir.

ediyorlar.” Ebu Abdullah bunları söylerken öfkeli biri gibi tebessüm ediyordu.”⁹¹

“Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” görüşünün halk arasında yaygınlık kazanması ve bu görüşün, dokunulmaz olan nass derecesine getirilmiş olması nedeni ile konuya bu iki rivayeti aktarmakla başladım. Bu nedenle, bunu reddetmek veya kabul edilemez bir umum içerdiğine dikkat çekmek isteyen kimse hemen Haricilikle itham edilmektedir. Aslında böyle bir ithamı ancak cahiller yapar. Çünkü cahil, yeni bir şey duyduğu zaman hemen onu inkar etmeye ve kötülemeğe çalışır. İnsanlar, Müslümanlar arasında riddetin olabileceğini kabul etmiyor ve bunun vukuunu veya Müslümanlar hakkında riddet ile hüküm verilmesini imkansız görüyorlar. Halbuki fakihler, riddeti fikhın mütaaddit bölümlerinde anlatmışlardır. Mesela abdest konusunda riddetten bahsederek, riddet nedeni ile kişinin abdestinin bozulacağını söylerler. Hatta alimler, tasavvur edilemeyecek durumlarda bile riddetin vuku bulabileceğinden bahsederek, bu konuda duyarlı olmaya çağırılmaktadırlar. İbn-i Kudame el-Makdisi *Rahimehullah* şöyle der: “Müezzinin ezan esnasında dinden dönmesi, ezanı geçersiz kılar.”⁹² Acaba Mürcie, hiç ezan esnasında müezzinin dinden dönebileceğini düşündü mü? İşte bu nedenle Hamid el-Faki, “Fethu'l-Mecid” isimli kitaba yazdığı şerhinde şöyle der: “Alimlik iddiasında bulunan bir çok kimse, “La İlahe İllallah” kelimesinin ne demek olduğunu bilmedikleri için, kabir ve putlara ibadet, dinin kesin haram kıldıklarını helal görmek, Allah'ın indirdiği hükümlerden başkasıyla hükmetmek, Allah'ı bırakıp kendi hahamlarını ve papazlarını rab edinmek gibi açıkça küfür olan şeyleri işleyenleri ve yine bunları açıkça savunanları bile, “La İlahe İllallah” kelimesini telaffuz ettikleri sürece Müslüman olarak kabul ederler.”

Müslümanların önde gelenlerinin, Tevhid hakkındaki bilgilerinin ne derecede olduğunu öğrenmek isterseniz, Salim el-Behnesâvî'nin “el-Hukm ve Kadiyyetu Tekfiri'l-Müslim” adlı kitabının 171 nolu sayfasında söylediklerine bakınız. Orada şöyle geçmektedir: “İhtiyaçlarının giderilmesi için ölen salih kişileri çağırarak, onlardan yardım isteyen veya Allah'a ulaşmak için onları aracı yapanlar, ölülerin eşya üzerinde tasarruf gücüne sahip olduklarına inanmamaktadırlar. Dolayısıyla böylelerinin küfrüne hükmetmek, İslami anlayış ve hükümlerden sapmaktır.”

Salim el-Behnesâvî, bu kitabı ile İhvan-ı Müslimin cemaatinin Tevhid konusunda şuurlanmalarını hedeflemektedir. Bu bilgilerden hayr beklenir

⁹¹ Mecmuu'l-Fetava ,6/479, Daru'l-Kütübi'l-İlmiyye baskısı

⁹² El-Muğni, 1/438

mi? Veya bunlardan, yıkılan yüce İslam binasını yeniden inşa etmek için katkı beklenir mi?

Bunlardan daha tuhaf olanı, Hasan el-Benna'nın düşüncelerinin çağımız Müslümanları için yenilik hareketi olduğuna, onun selef ve Selefiyye'ye mensup olduğuna ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat düsturlarını yücelttiğine inanan bazı insanların bulunuyor olmasıdır.

Daha acı olanı ise, mücahidlik iddiasında bulunanlardan bazılarının, İhvan-ı Müslimin cemaatı ile cihad cemaatı arasındaki farkın Sahih-i Buhari ile Sahih-i Müslim arasındaki fark gibi olduğuna inanmaları ve bunun için de onlarla (mürtedlere karşı değil, bil'akis muvahhid kardeşlerine karşı) işbirliği yapmayı asla reddetmemeleridir. Hatta bid'atçılara alet olarak kardeşlerine sövmekte ve onları küfür ile bile itham edebilmektedirler.

Her halukarda eğer biz Haricilikle itham olunuyorsak, daha önce imamlarımızın da aynı itham ile itham olundukları bilmekteyiz. Nitekim yukarıda Hallal'ın naklettiği ikinci rivayette geçtiği üzere İmam Ahmed Haricilikle itham olduğu gibi, İbn-i Teymiye ve öğrencisi İbnu'l-Kayyim da aynı itham ile itham olunmuşlardır. Muhammed bin Abdulvehhab'ın maruz kaldığı itham ise, burada zikredilmeye gerek kalmayacak kadar meşhurdur.

“Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” cümlesinin açıklamasına yeniden dönelim. Ancak maksadımızın daha kolay anlaşılması için, konuyu bölümlere ayırarak açıklamaya çalışacağız.

Birinci Bölüm: Usul ve akaid ile ilgili bir çok kaide (bu kaide gibi), özel şart ve durumları ilgilendirdiği için doğmuştur. Bu nedenle Müslüman fakihin, bu kaideleri dokunulmaz olan nasslarla aynı prosedür ve işlemlere tabi tutmaması ve özel hükümlerin ilgili oldukları hadiseleri unutmaması gerekir. İmam Şatıbi'nin “el-Muvâfâkât” adlı kitabında belirttiği üzere külliyat, asla cüz'iyattan müstağni değildir.

İkinci Bölüm: Bu kaidelerin özel şart ve durumlarda ortaya çıktığı bilinen bir husustur. Çünkü bunlar, Haricilere cevap verme konusunda istikrai bir kaide gibi karşılanmıştır. Aslında Hariciler ile Ehl-i Sünnet arasında umum ve husus, ittifak ve iftirak⁹³ vardır. Dolayısıyla Ehl-i Sünnet ile Haricileri birleştiren ortak nokta, Allah'a ortak koşulması ve dinden çıkaran diğer amellerle kişinin tekfir edileceği görüşüdür. Ehl-i Sünnet'e göre

⁹³ Bunlar, Fıkıh usulü terimleridir. Umum: Bir lafzın bir çok manayı veya sınırsız ya da sayısız fertlerin tamamını kapsamasıdır. Zıddı ise husustur. Husus: Lafzın birtek manaya veya sınırlı sayıdaki fertlere delalet etmesidir. İttifak iki şey arasında birliğin, birleştikleri noktaların olmasıdır. Zıddı ise iftiraktır. Bu tanımlar için çeşitli Fıkıh usulü kitaplarına bakılabilir. (Yayıncı)

iman, söz ve amel olduğu gibi küfür de böyledir. Dolayısıyla kişi, kalbi söz ve amel ile dinden çıktığı gibi, uzuvlarla işlenen amel ve dil ile söylenen sözler ile de dinden çıkabilir. Bu nedenle fakihlerin tarifine göre riddet, “Kişinin söz veya küfür veya itikad veya şüphe yollarından herhangi biriyle İslam’dan çıkmasıdır.” Hısnî eş-Şafiî şöyle der: “Şeriata göre riddet, İslam’dan küfre dönmek ve İslam ile olan bağı koparmaktır. Bu, bazen söz ile, bazen fiil ile, bazen de itikat ile olur. Bu üç kısmın her birine de bağlı olarak sayılamayacak kadar konu vardır.”⁹⁴ Mer’i el-Kermi de şöyle der: “Küfür; söz, fiil, itikat veya şüphe olmak üzere dört şeyden biri ile meydana gelir.”⁹⁵

Tekfirin bu yönü konusunda Hariciler ile Ehl-i Sünnet aynı görüşler. İftirak konusuna gelince, Ehl-i Sünnet’e göre günahlar aynı derecede değildir. Bilakis, “..Küfrü, fıska ve isyanı da size çirkin göstermiştir”⁹⁶ ayet-i kerimesinde zikredildiği üzere günahlardan bir kısmı kavli, bir kısmı ameli, bir kısmı küfr, bir kısmı fıska ve bir kısmı da isyan niteliğindedir. Küfre düşüren bir şeyi yapan dinden çıkar, ancak diğer günahları işleyen ise sadece günahkar olur. Haricilere göre ise, günahların birtek derecesi vardır ve dolayısıyla da hepsi küfür niteliğindedir. Buna göre Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* söven veya putlara tapan veya haç takan biri ile zina eden, hırsızlık yapan veya içki içen birinin hükmü aynıdır.

Üçüncü Bölüm: Ehl-i Sünnet’e göre kişiyi dinden çıkarmayan günahlar iki şey ile kişiyi dinden çıkaran günah seviyesine yükselir:

Birincisi: Günahın helal olduğuna inanmak (istihlal). Mesela, zinanın haram olduğunu bildiği halde, helal olduğunu söyleyen kimse zina suçunu işlesin veya işlemez bu inancından dolayı dinden çıkıp kafir olur. Çünkü o, Allahu Teala’nın koyduğu hükmü reddetmektedir. Bu ise hiç şüphesiz küfürdür. Halbuki helal olduğuna inanmadıkça sadece zina işlemek ile kişi kafir olmaz.

İkincisi: Koydukları hükümlerde müşriklere itaat etmek. Allahu Teala şöyle buyurur: “Üzerine Allah’ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan (onların etlerinden) yemeyin. Çünkü onu yemek günahdır, gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkin ederler. Eğer onlara itaat eder (boyun eğerseniz şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlardan olursunuz.”⁹⁷ İbn-i Kesir *Rahimehullah*, ayetin “Eğer onlara itaat eder (boyun eğerseniz şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlardan olursunuz” kısmının tefsirinde şöyle der: “Yani eğer, Allah’ın emrini ve sizin için koyduğu hükümleri bırakıp başkalarının emirlerine yönelik itaat ederseniz, şirke

⁹⁴ Kifâyetü'l-Ahyâr, 2/123

⁹⁵ Menarü's Sebil, 2/256-257

⁹⁶ 49 Hucurat/7

⁹⁷ 6 En'am/121

düşersiniz. Bu cümle “(Yahudiler) Allah’ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar)da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i (İsa’yı) rabler edindiler”⁹⁸ ayet-i kerimesi gibidir.”⁹⁹ Yine Allahu Teala şöyle buyurur: “Ey iman edenler! Eğer kafirlere itaat ederseniz, sizi eski dininize geri çevirirler; o takdirde büsbütün kaybedenlerden olursunuz.”¹⁰⁰ İbn-i Cerir et-Taberi *Rahimehullah*, ayetin “Eğer kafirlere itaat ederseniz” kısmının tefsirinde şöyle der: “Yani, peygamberiniz Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* nübüvvetini bilerek inkar eden Yahudi ve Hristiyanlara, emrettikleri veya nehyettikleri hususlarda itaat edip, bu konulardaki görüşlerini ve size nasihatla bulduklarını iddia ettikleri konulardaki nasihatlerini kabul ederseniz, “sizi eski dininize geri çevirirler.” İmandan ve İslam’dan sonra sizi dinden çıkararak Allah’ı, ayetlerini ve peygamberini inkara sevkederler.”¹⁰¹

Dördüncü Bölüm: Günahların küfür olması için şart olan istihlal (günahları helal görme), mutlak anlamda bütün günahlarda değil, bilakis sadece küfür olmayan günahlarda söz konusudur. Bizzat küfür olan günahlara gelince, kişi onları helal görsün veya görmesin her halukarda imandan çıkarır. Hatta Allahu Teala’nın o günahı haram kıldığına kesin olarak inansa bile onu işlemekle dinden çıkar. Ebu’l-Beka şöyle der: “Küfür, bazen söz ile bazen de fiil ile meydana gelir. Küfrü gerektiren söz, nassa dayanılarak hakkında icma bulunan bir şeyi inkar etmektir. Bu ister inandığı için, ister inadından, isterse alay konusu yaptığından dolayı olsun, farketmez.”¹⁰²

Beşinci Bölüm: Bid’atçı bir fırka olan Mürcie, istihlalin (kişiyi dinden çıkararak ve çıkarmayan) bütün günahlar için şart olduğuna inanmaktadır. Bu nedenle onlar, “Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” kaidelerini ne akide ne de amel ile sınırlamadan mutlak olarak zikretmektedirler. Bu konuda Mürcie, Haricilerden daha az zararlı değildir. Bununla birlikte Mürcie, kişinin, küfre götürmeyen günahlarla tekfir edilebilmesi için, istihlalin şart olduğu konusunda Ehl-i Sünnet ile aynı görüştedir.

Mürcie’nin savunduğu düşüncenin yaygınlaşması neticesinde “Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” kaidesi dinden çıkarsın veya çıkarmasın bütün günahlarda kullanılabilir hale gelmiştir. Alimler bu hususa dikkati çekerek, bu kaidenin mutlak zikredilmeyeceğini kaydetmişlerdir. Nitekim yukarıda İmam

⁹⁸ 9 Tevbe/31

⁹⁹ İbn-i Kesir, Tefsir, 2/171

¹⁰⁰ 3 Al-i İmran/149

¹⁰¹ Taberi, Camiul-Beyan, 4/122

¹⁰² İkfarü’l-Mülhidan, 86

Ahmed'in bunu nasıl reddettiğini gördük. Hanefi alimlerden İbn-i Ebi'l-İzz de bu konuda şöyle der: "Bu nedenle birçok imam, "Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz" kaidelerini mutlak olarak zikretmekten kaçınmıştır. Bu ifade yerine, Haricilerin söylediği gibi 'Biz, her günahından dolayı insanları tekfir etmeyiz' demişlerdir. Umumi neyf ile umumun nefyi arasında fark vardır. Yapılması gereken ise, her günah sebebiyle tekfir eden haricilerin sözlerinin aksine umumu nefyettirmekdir."¹⁰³

Şimde de, "Cühud (inkar) ile istihlal (helal görme) aynı mıdır? Ve imam Tahâvî'nin, 'Kul, ancak kendisini iman dairesine sokan şeyleri inkar (cühud) etmekle imandan çıkar' ifadesi doğru mudur, yanlış mıdır?" sorusuna (Allahu Teala'nın yardımıyla) cevap arayalım: Bazı ilim ehline göre, cühud ile istihlal aynı manadadır. Bu görüş, istihlalin bir inkar olması yönü ile doğrudur. Çünkü haramın helal olduğuna inanmak, Allahu Teala'nın hükmünü inkar edip reddetmek demektir. Ancak anlam bakımından, cühud ile istihlalin aynı olduğunu söylemek, hem sözlük yönünden hem de kullanım itibarıyla doğru olmaz. Çünkü cühud sözlükte, kişinin, ikrar etmediğini reddetmesi demektir. Buna haramı helal görme (istihlal) girdiği gibi, zaruret-i diniyyeden olan haberleri reddedip tasdik etmemek ve helali haram görmek de girmektedir. Buna göre cühud, istihlalden daha geniş kapsamlıdır. Ayrıca selef cühud ifadesini kullanırken sadece (istihlalin niteliğinde olduğu gibi) kalbi amel ile sınırlamamaktadır. Bilakis mutlak anlamda batını ve zahiri bütün amelleri kapsayacak şekilde kullanmaktadır. Zira inkarda bulunan kişi bazen kalbi ile, bazen ameli ile, bazen dili ile, bazen de bunlardan ikisi veya hepsi ile inkar eder. İbn-i Hazm, küfrün tarifinde şöyle der: "Din terminolojisinde küfür; kendisine hak ulaştıktan sonra sadece kalbi veya sadece dili veya her ikisi ile inanılması farz olan herhangi bir şeyi inkar edenin veya nassın delaleti ile dinden çıkararak bir ameli işleyeninin sıfatıdır."¹⁰⁴ Rağıb el-İsfahani'nin, cühud ile aynı kök ve anlamda olan "Cahd" kelimesi hakkında yapmış olduğu, "Aslında kesin olarak bilinen bir şeyin dil ile inkar edilmesidir"¹⁰⁵ şeklindeki tanımı eksiktir. Çünkü ilk alimlere göre gerek tasdik zıddı olan tezkib (yalanlama) ve gerekse de inkiyadın (boyun eğme, teslim olma) zıddı olan imtina, "cahd" kavramının kapsamına girmektedir.

Yukarıda geçen, "Kul, ancak kendisini iman dairesine sokan şeyleri inkar (cühud) etmekle imandan çıkar" ifadesine gelince:

¹⁰³ Şerhu't-Tahaviyye, 293-294

¹⁰⁴ Bkz: El-Ahkam, 1/45

¹⁰⁵ El-Müfredat, 122

1- Müslümanların çoğu küfrün sebebi ile küfrün çeşitlerini birbirine karıştırmaktadır. Küfrün sebebi; tekfirin kendisine bağlı olduğu nedendir. Küfrün çeşidi ise, kişiyi o küfre iten muharrik unsurdur. Müslümanın vazifesi, tekfir hükmünü, küfrün çeşidine değil, sebebine bağlamaktır. Konuyu biraz daha açacak olursak:

Küfrün çeşitlerinden bahseden alimler şöyle derler: “Küfür, çeşit çeşittir. Bir kısmı kabul etmemek, bir kısmı yüzçevirme, bir kısmı inkar, bir kısmı yalanlama, bir kısmı istihza şeklinde olur.” Ehl-i Sünnet’in bu ve buna benzer açıklamaları, küfre düşenin küfrüne neden olan sebebi ortaya koymaktadır, yoksa kafiri küfre sokan fiil ve amelleri değil. Mesela, peygamber katili, bütün ümmetin icması ile kafirdir. Burada küfrün sebebi öldürme eylemidir. Ancak öldürmeye sevk eden sebebi öğrenmek istediğimizde, bunun şahıstan şahısa değişiklik arzettiğini görürüz. Kimisi, peygamberliğini yalanladığı için öldürmüş, kimisi tasdik ettiği halde sırf hasedinden dolayı öldürmüş, kimisi de onun getirdiği hakkı küçümsemediği için onu öldürmüş olabilir. Görüldüğü gibi küfre iten muharrik unsur, çeşit çeşit olmakla birlikte, sebep birdir. O halde biz, kişiyi küfre iten muharrik unsurun ne olduğuna bakmaksızın sadece sebebe bakarak tekfir ederiz.

Yine bir kişinin, küçümsemek maksadıyla Kur’an-ı Kerim’e basması, onun küfrüne sebeptir. Eğer bu küfrün çeşidini araştırarak olursak, peygamberin katli konusunda olduğu gibi, insandan insana değişiklik arz edecektir. Bu nedenle Müslümandan istenen, tekfir hükmünü küfrün çeşidine değil, sebebine bağlamaktır. Küfre iten muharrik unsurlar sayılamıyacak kadar çok ve farklı olsa da, bütün bunlar küfrün çeşitlerine dahildir. Ancak tekfir ile ilgili hüküm çeşide değil, sebebe bina edilir.

2- Bilindiği üzere Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e göre küfrün çeşitleri bir tek şey ile sınırlı değildir. Çünkü Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e göre iman, ikrar ve tabi olmayı (ameli) gerektiren tasdikten ibarettir. Küfür ise tasdik ve ikrarın zıddıdır. Tasdikin zıddı; yalanlama, cühud (inkar), istihlal ve şüphedir. İkrar ve tabi olmanın zıddı; haktan yüzçevirme, istihza, kabul etmeme, küçümseme ve buna benzer şeydir. Mürcie'ye göre iman, mücerred tasdikten ibaret olduğu için, küfrü de sadece zıddıyla yani yalanlama, kalbi inkar, istihlal ve şüphe ile sınırlamakta ve Allah'ın küfür olarak isimlendirdiği amellerde bile inkar, istihlal ve şüphenin olmasını şart koşmaktadırlar. Mesela Ehl-i Sünnet'e göre bir peygamberi öldüren kimsenin kalbindeki niyetine bakılmaksızın küfrüne hükmedilir. Çünkü peygamberin katli küfürdür. İster tasdik etmediği için öldürsün, ister tasdik ile beraber ona tabi olmayı reddettiği için öldürsün bu hüküm değişmez. Mürcie'ye göre ise, peygamberi öldürmek bizatihi küfür değildir ve kişiyi buna iten sebebe bakılması gerekir. Eğer onu yalanladığı için veya inkar ettiği ya da peygamberliğinden şüphe duyduğu için öldürdüyse, bu kişi kafir olur. Ancak

peygamberliğini ve getirdiği öğretileri tasdik ettiği halde öldürmüş ise onlara göre bu ihtilafıdır. Onlardan bazılarına göre hiçbir şekilde bu katilin küfrüne hükmedilemez. Ehl-i Sünnet, bu görüşün sahiplerini tekfir etmektedir. Bazılarına göre ise sadece zahiren küfrüne hükmedilir, ancak hakikatte bu kişinin mü'min olması caizdir. Yine üçüncü bir gruba göre ise Allah'ın peygamberini öldüren bir kimse, bu yaptığı ile tekfir edilir ancak o kişinin tekfir edilmesinin sebebi işlemiş olduğu fiil değil bilakis kalbindeki yalanlamasıdır. Zira peygamberi öldüren bir kişinin olsa olsa nübüvvetini yalanladığı için onu öldürebileceğini, çünkü hem nübüvvetini tasdik edip hem de onu öldürmesinin düşünülemediğini söylerler. İşte Mürcie'nin, Allahu Teala'nın küfür olarak isimlendirdiği ameller hakkındaki görüşleri ve tabakaları bunlardır.¹⁰⁶ Ehl-i Sünnet'e gelince, Ebu Yakub İshak bin İbrahim Raheveyhi şöyle der: "Ümmetin icması ile inkarcının küfrüne hükmedildiği gibi, Allah'a ve gönderdiklerine iman ettikten sonra bir peygamberi öldüren veya öldürülmesine yardımcı olan mü'minin küfrüne de hükmedilir. Peygamberlerin katli haram, katli gerçekleştiren katil ise kafirdir."¹⁰⁷

Bu örneklerden biri de, dostluk konusudur. Allahu Teala kafirleri dost edinmeyi küfür olarak nitelendirmektedir: "Sizden her kim onları (kafirleri) dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır."¹⁰⁸ İbn-i Hazm'ın zikrettiğine göre bu ayet zahirine hamledilir. Yani kafirleri dost edinen de onlar gibi kafirdir.

Kabir ve şeytanlar gibi Allah'ın dışındakilerden medet ummak da küfür ve şirk olan fiillerdendir. Ehl-i Sünnet'e göre itikadına bakılmaksızın Allah'tan başkasına çağırıp onlardan medet umanın şirkine hükmedilir. Mürcie'ye göre ise, böyle bir kimsenin şirkine ve küfrüne hükmedilebilmesi için, Allah'tan başka kendisinden medet umduğu varlığın Rububiyetine inanması gerekmektedir. İbn-i Vezir, onların bu görüşünü redderek şöyle der: "Mürcie'nin bu görüşüne göre peygamberlerin katli de dahil, itikad olmadıktan sonra hiçbir fiil ve amelin küfür olmaması gerekmektedir. Halbuki itikad gizli sırlardan olduğu için, herhangi bir şahsın küfrüne itikad ile hükmedilebilmesi için, o şahıs hakkında özel bir nassın olması gerekmektedir."¹⁰⁹

3- Buraya kadar zikrettiklerimiz, Allahu Teala'nın, küfür olarak nitelendirdiği veya alimlerin, sahibinin tekfiri konusunda icma ettiği söz ve ameller ile ilgilidir. Bizzat küfür olmayan amellere gelince, bunlar sebebi ile kişinin tekfir edilebilmesi için cühud veya istihlal gibi itikadi yönden kişiyi dinden çıkararak herhangi bir şeyin, bu günahlara eşlik etmesi gerekir.

¹⁰⁶ Bkz: Teftazani, Şerhu'l-Akaid; Bacuri, Şerhu Cevhereti Tevhid

¹⁰⁷ Mervezi, Ta'zimu Kadri's-Salati, 2/930

¹⁰⁸ 5 Maide/51

¹⁰⁹ İsarü'l-Hakkı Ale'l-Khalk, 419

Dolayısıyla kalbin inkarı, mücerred olarak işlenmesi veya söylenmesi ile sahibinin tekfir edilmediği amellerde aranır.

Buna göre şu neticeye varıyoruz: “Kul, ancak kendisini iman dairesine sokan şeyleri inkar (cühud) etmekle imandan çıkar” görüşü, bir yönden doğru, ancak iki yönden yanlıştır:

Doğru Olan Yön: Tekfir için şart olan kalbî inkarın, mücerred olarak işlenmesi veya söylenmesi ile sahibinin tekfir edilmediği ameller için geçerli olduğudur.

Yanlış Olan İki Yönden Birincisi: Küfür olarak nitelendirilen amellerin yorumu konusundaki hata. Bu görüşte olanlara göre, bizzat küfür olan bir ameli işleyen kafir olmasının sebebi, işlemiş olduğu o amel değil, işlemiş olduğu o amelin delalet ettiği kalbi inkardır. Bunu savunan fırka, daha önce geçtiği üzere Mürcie'den bir fırka olmakla birlikte, alimler bunları Mürcietü'l-Fukaha olarak isimlendirmişlerdir. Bunlar, Allahu Teala'nın küfür olarak nitelendirdiğine küfür demişler, ancak küfrün sebebini, işlenen amelin delalet ettiği kalbî inkara bağlamışlardır. Ehl-i Sünnet'e göre bunlarla olan ihtilaf, lafzidir. Zira küfre, küfür diyerek Ehl-i Sünnet ile ittifak etmişler, ancak küfrün yorumu konusunda ihtilaf etmişlerdir.

Yanlış Olan İki Yönden İkincisi: Küfrün, küfür olarak nitelendirilmesinde kalbi inkarın şart koşulması konusundaki hata. Bu görüşte olanlara göre, inkar bulunmadığı sürece kişi hakkında küfür ile hükmedilemez. Bunlar ise, Gulatu'l-Mürcie olarak isimlendirilmektedir. Günümüzde en yaygın olan grup bunlardır.

Bu konuda verilebilecek en açık örneklerden biri, Allahu Teala'nın düşmanlarını dost edinme konusudur. Zira Allahu Teala, kafirleri dost edinmeyi küfür olarak nitelendirmektedir. “Sizden her kim onları (kafirleri) dost edinirse o da onlardandır.”¹¹⁰ Daha önce de geçtiği üzere İbn-i Hazm, bu meseledeki icmanın ayetin zahirine göre akdolunduğunu belirtmektedir. Yani kafiri dost edinen kimse de o kafir gibi kafirdir. Bu fiil (yani kafirlerin safında onlarla birlikte savaşmak veya herhangi bir şekilde onlara yardım etmek suretiyle onları dost edinmek), küfrün sebeplerinden biridir. Kişi, ister bunu inandığı için yapsın, ister inanmayarak yapsın; ister onu buna iten mal veya makam sevgisi olsun, ister amaç sadece yardım olsun bu hükmü değiştirmez. Mürcie'ye gelince daha önce de geçtiği üzere bunlardan bir fırka, kafirleri dost edinmeyi küfür olarak kabul etmekte ancak bu kişinin küfrünün sebebini, mücerred olarak bu dostluk değil, bu dostluğun delalet ettiği inkar olduğunu söylemektedir. Bazıları ise, bu kişinin tekfiri için kalbi amelini şart koştuklarıdır. Çünkü onlara göre küfre götüren dostluk,

¹¹⁰ 5 Maide/51

sadece kafirlerin akide ve dinlerini benimsemek suretiyle gösterilen yakınlıktır. Bazıları ise bunun için kalbi sevgiyi şart koşmaktadır.

Anlaşılabacağı üzere birinci fırkanın durumu diğerlerinden daha ehvendir. Çünkü bunlar, küfrün, küfür olarak nitelendirilmesi hususunda Ehl-i Sünnet ile aynı görüştedirler. Asıl musibet, ikinci fırkanın görüşleridir. Çünkü onlara göre küfür, ancak kafirlere batını bağlılıkla meydana gelir. Halbuki bu, hiçbir beşerin muttali olamayacağı kadar gizli bir fenomendir. Dolayısıyla bu görüşün sahiplerine göre hiçbir kimse, kafirleri dost edinme konusunda dili ile içindekini açıklamadıkça tekfir edilemez.

Ancak burada sözü edilen dostluk konusunda bilinmesi gereken bir husus daha vardır. Şöyle ki, bazı ameller, bizzat değil, başka şeylere bağlı olarak bu dostluğun kapsamına girmektedirler. Bu nedenle tekfir konusunda bu gibi amelleri tesbitte bir takım karinelere ihtiyaç duyulmaktadır.

YARATMA, EMİR, KEVN VE ŞERİAT

Amellerden bir kısmı müsemmanın¹¹¹ aslına dahil olup, rükunlarından birini oluşturur. Yani müsemma, ancak bu ameller ile sahih olur. Yine bu amellerden bir kısmı müsemmanın vaciplerinden, diğer bir kısmı da müsemmanın müstehaplarındandır.

Bu kaide, Allahu Teala'nın yarattığı bütün amel ve eşyaya şamildir. Yine bu kaide, genel bir kavramın altında sınıflar bulunduğu veya amelin tek bir derecesinin olmadığına bilakis müteaddit derecelerden oluştuğuna delalet etmektedir. Bu bölümde bizi şer'i hususlar ilgilendirmekle birlikte, Kevn ile ilgili hususlar da oldukça önemli ve zaruridir. Bunları ortaya çıkarmak, Müslümanın araştırması ve üzerinde durması gereken önemli bir husustur. Yani ilk asırlara dönmek gerekir. Çünkü ilk asırlar her yönü ile yenilikler getiren altın çağlardır. Bu nedenle bu kısa çalışmada Kevn ile ilgili hususlara değinmemiz, ümmetin bu konuda uğradığı büyük fesadı ortaya koymak konusunda kayda değer bir husustur. Kaldı ki Kevn ile ilgili anlayışta meydana gelecek sapmalar, şer'i hususlarda meydana gelecek sapmalarla aynıdır. Çünkü Kevn ile şer'i kanunların kaynağı birdir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Dikkat edin yaratma ve emir sadece O'na (Allah'a) aittir."¹¹² Dolayısıyla aralarında zorunlu bir de uyum ve bağ bulunmaktadır. Öyle ki çoğu kez Kevn anlaşılmadığı takdirde şer'i kanunların doğru anlaşılması da mümkün olmaz. Hidayete eren kimse, kainatın bir yaratıcısının ve Rabbinin olduğunu, kainat ve hayatla ilgili kanunların, güç sahibi ve bütün eksikliklerden münezze olan Allahu Teala tarafından konulduğunu idrak edip iman ettikten sonra kendisine peygamber tarafından arzedilen şer'i kanunları da kabul eder. Nitekim ilk Müslümanlar, kainatı tanıdıkları için, kendilerine şeriat geldiğinde onun hak olduğunu bildiler. Hak, bir şeyin gerçeğe uygun olması olduğuna göre, ilk Müslümanlar bu şeriatı gönderenin kainatı yaratan zat ile aynı olduğunu idrak etmiş ve hakkın hak olduğuna şahadet etmişlerdir. Böylece ilk devir Müslümanları (zamanlarına göre) kainatı, hayatı ve bunların kanunlarını en iyi bilen kimseler oldukları gibi, (asırlar boyu) dini ve şeriatı da en iyi anlayan kimseler olmuşlardır. Gördüğüm kadarıyla ilk asırdaki Müslümanlarla son zaman dindarları arasındaki fark da budur. İlk Müslümanların dindarlığı gerçek bir dindarlıktı. Çünkü onlar, hakkı, kevn ve şer'i kanunları bilmede bildiler. Bu sebeple onlar emin, isabetli ve doğru adımlarla hem din hem de dünya liderliğine

¹¹¹ İsim, varlıklara verilen ad; müsemma ise, adlandırılan varlık, manasındadır. Mesela bir isim olan "deniz"in müsemması su; yine bir isim olan "kitap"ın müsamması da kağıttır. (Yayıncı)

¹¹² 7 A'raf/54

ulaştılar. Son dönem Müslümanlardan birçoklarının dindarlığı ise, pratikten uzak, teoriye dayanan bir dindarlıktır. Daha açık bir ifadeyle bunların dindarlıkları, hayattan kaçan, kevnî hadiseleri reddeden, görünen alemin gayb ile ilişkisini kukla oyunlarının hareket ipleriyle olan irtibatları gibi insan iradesinin rolünden uzak olduğunu zanneden bir kimsenin dindarlığı gibidir. Sonraki alimlere göre bu akli çöküşün ayırddedici özelliklerinden biri de, sebep ve sonuç arasındaki ilişkiyi reddetmeleridir. Şöyle ki bir yola başlayıp, amaçlarına ulaşamadıklarında, kendi başarısızlıklarını kamufle edebilmek için bu kötü kuralı gündeme taşırlar. Bundan daha tuhaf olanı ise, sürekli olarak, sahih sünnetten (Allahu Teala'nın sünneti) başka, mü'minin yanında ekstra olarak ilahi tevfiğin bulunduğunu söylemeleridir. Halbuki kafir, ilahi tevfiğten yoksun olmasına rağmen, sadece sünnete uygun hareket etmekle umulan sonuca ulaşmaktadır. Ben burada gaybî mükafattan değil, bilakis bu hayatta İslami hareket ve İslam için çalışanlar için elde edilmesi istenen sonuçlardan bahsediyorum.

Bu, Kevnin anlaşılmadığını gösteren çirkin bir açıklamadır. Yine bu, şer'i kanunların dikkatle incelenmesinin önemini ortaya koyduğu gibi, Kevn ile ilgili kanunların da dikkatle incelenmesinin önemini açıkça ortaya koymaktadır. Kişinin bunların birinden uzaklaşması diğerinden de uzaklaşması demek olduğundan, ümmetin ihyası için şeriat ve kadere eski, yani ilk devirlerdeki anlamlarını iade etmek gerekir. Müslümanların zihnindeki kader kavramının nasıl yozlaştığını kavrayabilirsek İslam ümmetinin yaşamış olduğu çöküntünün sebebini de net bir şekilde görmüş oluruz.

Yeniden, “Amellerden bir kısmı müsemmanın aslına dahil olup, rükunlarından birini oluşturur. Yani müsemma, ancak bu ameller ile sahih olur. Yine bu amellerden bir kısmı müsemmanın vaciplerinden, diğer bir kısmı da müsemmanın müstehaplarındandır” kaidesine dönecek olursak, Kevnî olan ile kaderî olanın tefsiri için bu kaidenin nasıl anlaşılması gerektiği üzerinde durmamız gerekir.

Bütün açıklıkla belirtmeliyiz ki biz, köklü bir değişim ve umumi bir inkılaptan bahsediyoruz. Mevcut olan hiçbir kanunu onaylayıp kabul etmiyoruz. Zira mevcut olan kanunlar ya istisnasız hepsi şer'dir, ya içerisinde kısmen hayrın bulunduğu bir şer'dir. Şerri, bu ikinci kısmını da kabul etmiyoruz. Zira, hayr olarak görülen bu istisnai hususlar, onların cahiliyye görüş ve düşüncelerine dayanmaktadır. Aslında böylesi köklü bir değişimin ve umumi inkılabın, beşerin hayatında karşılaşabileceği en çetin şeylerden ve insanın kabul edip muvafakat göstereceği en zor hususlardan birisi olduğunun idrakindeyiz. Çünkü değişim hareketiyle her şey yeniden başlamakta ve kişi, adeta içinden çıkılmaz dalga ve girdaplarla karşı karşıya kaldığını zannetmekte ve bir takım sorularla zihnini meşgul etmektedir.

Müsemmanın yukarıda zikredilen rükun, vacip ve müstahaplarına dönecek olursak, bunları bir tek çatı altında toplamadan aralarını ayırmamız mümkün olacak mıdır?

İlk Müslümanların kavradığı hususlardan biri de, kişinin asla taviz veremeyeceği din ve akide konusundaki düşmanlığın affedilemeyecek olmasıdır. Bütün düşmanlıkların bir gün son bulması mümkün iken, din ve akide düşmanlığının son bulması mümkün değildir. Mal ve benzeri şeyler için yapılan sayısız düşmanlıkların barış ile son bulduğunu tarih kaydederken, akidelerinden vazgeçip düşmanlarıyla barışanları kaydediyor mu? Elbette ki hayır... Çünkü din ve akide asla pazarlık konusu yapılamaz. Ancak bazen kişinin zıt düşünce ve akidelere ses çıkarmaması asla bir pazarlık olarak nitelendirilmemelidir. Kişi, kendi düşüncesinin doğru ve hak olduğuna inandığı zaman, hasmının düşüncesini değiştirmek için harekete geçmesi ve eğer hasmı külli dalaletle inanıyorsa mücadelesini en sert şekilde sürdürmesi gerekmektedir. Bu konunun Müslüman gençlik tarafından daha iyi anlaşılması için şöyle bir örnek verebilir: Yaşadığı İslam'ın gerçek İslam olduğuna inanan bir kimse, hasmının Müslüman olduğuna, ancak yaptığı bazı yanlışlıklardan dolayı imanının tam olmadığına inandığı zaman, hasmının düşüncesini değiştirmek için nasıl bir yöntem kullanılmalıdır? Cevap gayet açıktır: Yöntem ve tavır, sert olmamalı, bilakis yumuşak, uzlaşmacı ve barışçıl olmalıdır. Ancak hasmının mürted bir kafir veya müşrik olduğuna inandığı zaman, onu yola getirmek için başvuracağı en iyi ve en güzel yöntem sertliktir. Bu gibilerle yapılacak mücadelenin meyve vermesi, ancak bu yolla olur.

Köklü bir değişiklik ve umumi bir inkılap için ortaya çıkan cihad cemaatlerine mensup fertlerin silahlarını kuşana bilmeleri için, şeriat ve kader kanunlarından yola çıkarak mevcut hükümetlerin müşrik ve mürted olduklarına inanmaları gerekmektedir. Aksi takdirde savaşçı, ilahi yardım ve tevfiikten mahrum kalacak ve şu ayetin muhatabı olacaktır: “İki topluluğun karşılaştığı gün dönenleri, ancak yaptıklarının bir kısmından ötürü şeytan yoldan çıkarmak istemişti.”¹¹³

Üyelerinden silahlanmalarını ve istenilen hedefe doğru ilerlemelerini isteyip, onları, düşmanlarının kafir oldukları ve Fetih Suresi'ndeki, “Onlarla savaşsınız veya Müslüman olurlar”¹¹⁴ ayetinde belirtildiği üzere sonucun savaş veya Müslüman olmalarından başka birşey olamayacağı konusunu yeterince hazırlayamayan cemaatler sonuçta çözülmeyi ve hezimetini kabul etmek zorundadırlar.

¹¹³ 3 Al-i İmran/155

¹¹⁴ 48 Fetih/16

ÇAĞDAŞ CEMAATLER VE İRCA

Müslümanı, her zaman şer'i hükümler yönlendirir. Allahu Teala'nın hükmünü öğrenmedikçe hiçbir konuda fikir belirtmez ve hüküm vermez. Kişiyi fikri hatalarından koruyacak olan, şer'i hükümler olduğu gibi, insanlar arasında birçok ihtilafı ortadan kaldıracak olan da yine şer'i hükümlerdir. Çünkü insanoğlunun herbiri kendi düşüncesiyle başbaşa bırakılsa sayılamıyacak kadar düşünce, hizip ve fırka meydana gelecektir. Bu nedenle cemaatler arası vahdete davet edenlerin, öncelikle insanları davet ettikleri dine riayet etmeleri gerekir. Zira asıl maksat vahdet değil, asıl maksat, etrafında toplanmak istedikleri birleştirici unsurdur. Bu unsur ise Allahu Teala'nın Kitabı, dini ve şeriatıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Hepiniz toptan sımsıkı Allah'ın ipine sarılın, dağılıp ayrılmayın."¹¹⁵ Ayet, insanlara, birbirlerine sımsıkı sarılmalarını ve dağılmamalarını değil, bilakis Allahu Teala'nın ipine sımsıkı sarılmalarını ve dağılmamalarını emretmektedir. Allahu Teala'nın ipi ise; O'nun dini ve şeriatıdır.

Günümüz İslami cemaatlerinin çoğu, keskin şer'i üslup kullanmaktan korkup, açık şer'i ifadelerle insanların görüş ve konumlarını nitelendirmekten rahatsızlık duymaktadırlar. Bunlar, küfür ve irtidat kelimelerini, bid'at ve dalalet lafızlarını, fık ve masiyet ifadelerini kullanmaktan korkarlar. Çünkü bu ifadeler, onlara göre keskin ifadelerdir. Kişide, bu lafızların ifade ettikleri manaların bulunması, kaçınılmaz olarak bir takım eylemleri de beraberinde getirecektir. Şer'i hükümleri terk etmek, kişide fikri ve ahlaki istikrarsızlığa, bu da karşılıklı nefret, anlaşmazlık ve bölünüp parçalanmaya sebep olmaktadır. Bu nedenle, Tekfir ve Hicret cemaatleri, itiraf etsin veya etmesin İhvan-ı Müslümin abası altından çıkmış ve sapık Mürcie düşünceleriyle yeni bir kimliğe bürünmüş olan yeni Haricilerin görüntüsünü vermektedirler. El-Kaide, meyledip yeğleyeceği taraf konusunda sendelemekte, üyelerinden bazıları İhvan-ı Müslimin saflarında yer almış görüntüsü vermekte (çünkü ne falan idarecinin küfrüne, ne de fasık bir Müslüman olduğuna hükmetmektedirler) bazıları ise el-Kaide görüntüsü vermektedirler (çünkü falan hakimin küfrüne inanmaktadırlar). Dolayısıyla bu cemaat hakkında kesin bir hükme varmak, son derece zor olmaktadır. Yine kendilerini biraz daha süslü ve güzel göstermekle beraber, hep İhvan-ı Müslimin çizgisini takip eden cemaatler hakkında da kesin bir hükme varmak son derece zordur. Bugüne kadar Muhammed Sürûr Zeyne'l-Abidin'den, falan idareci hakkında şer'i hükmün ne olduğu sorulduğunda, şiddetle öfkelenmiş ve "onlar günahkardır" diye cevap vermiştir. Soru, şer'i hükmün (kafir veya Müslüman olarak) net bir şekilde ortaya konmasının gerekliliği hatırlatılarak yeniden

¹¹⁵ 3 Al-i İmran/103

kendisine yöneltildiğinde, yine kendisinde sinir ve hiddetten başka bir şey görülmemiştir. Müslümanın idareciler hakkındaki hükmü gizlemesi sanki caiz değildir ve bu, Müslüman cemaatlerin sırlarından birisi de olamaz. Halbuki davetin açıktan yapılması kadar Muhammed Sürûr Zeyne'l-Abidin'in cemaati olan İhvan-ı Müslimin'in temel prensiplerinden biridir. Günümüz Selefiyye liderlerinin sadece bazı konulara önem verip, özellikle yeni olaylara önem vermemeleri veya daha açık bir ifadeyle kendi yaşadıkları dönem ile hiçbir ilgisi olmayan konulara köle olmaları neticesinde Selefiyye mezhebi eski kimliğini kaybederek sapık bid'atçıların mezhebi haline gelmiştir. İşte el-Bânî'nin öğrencisi olan Muhammed bin İbrahim Şakra... Yazdığı kitapta¹¹⁶ şöyle der: "Bu kitabı, bu çok önemli konuya tahsis ederek gerçek bir ilmi üslup ile yöntemleri, seviyeleri ve eğilimleri ayrı ayrı olan Müslümanların konulara bakışlarını, problemleri çözme ve özellikle de bu hassas konulardaki düşüncelerini tanıtmak istedim." O bu ifadeleriyle bilgiçliğini ortaya koyduktan sonra şöyle devam etmektedir: "İnsan, diliyle şehadet kelimesini ikrar edip, kalbiyle tasdik ve kesin iman ettikten sonra, açık veya gizli bütün günahları işlese dahi inkara sapmadıkça mü'mindir."¹¹⁷ Bu görüş Mürcie'ye mensup aşırı uçların iman ve tekfir hakkındaki görüşleridir. Sanki, "İmanla beraber hiçbir günah zarar vermez" demekte ve küfür olsun veya olmasın bütün günahların dinden çıkarması için inkarı şart koşturmaktadır.

El-Bani'nin başka bir öğrencisi olan Murad Şükri tarafından yazılıp, bir başka öğrencisi olan Ali Hasan Abdulhamid el-Halebi tarafından da gözden geçirilerek hazırlanan başka bir kitapta da,¹¹⁸ Mürcienin görüşünü benimseyen yazar ve musahhah tarafından, küfür olsun veya olmasın, yalanlama olmadığı sürece hiçbir günahın kişiyi dinden çıkarmadığı ve Müslümanın, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* açıklayıp haber verdiklerini yalanlamadıkça (ister bu yalanlama iblis ile Firavun'un yalanlaması cinsinden olsun, ister herhangi bir yalanlama olsun) dinden çıkıp kafir olmayacağı söylenmektedir.¹¹⁹

Onların bu görüşleri de Mürcie'ye bağlı aşırı uçların görüşüdür. Çünkü adı geçen yazar ve musahhah, küfrün, ancak yalanlama ile meydana geleceğini iddia etmektedirler. Tuhaf olan ise, İbn-i Teymiye'nin "Küfür ancak haber verdiği konularda Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yalanlamakla veya Firavun ile Yahudilerin küfrü gibi, hak olduğunu bildiği

¹¹⁶ Muctemeune'l-Muasır Beyne't-Tekfiri'l-Cair ve'l-İmani'l-Hair, el-Mektebetü'l-İslamiyye baskısı, Ürdün

¹¹⁷ s: 37

¹¹⁸ İhkamu't-Takrir Li Ahkami Mes'ele't-Tekfir, Darü'l-Asimi baskısı, Riyad

¹¹⁹ s: 13

halde Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uymayı reddetmekle olur"¹²⁰ şeklindeki sözlerini, bu görüşleri için delil göstermeleridir. Bunlar İbn-i Teymiye'nin bu sözünden ne anlamaktadırlar, bilmiyorum. Ancak şu kadarını belirtmeliyim ki, bunlar, salt hevalarına uymuş ve İbn-i Teymiye'nin sözlerini kendi batıl akidelerine uydurmak için saptırmışlardır. Çünkü İbn-i Teymiye küfrü şu şekilde iki kısma ayırmaktadır: Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiği haberlerle ilgili olan yalanlama küfrü ve Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* itaat ve teslimiyet ile ilgili olan yüz çevirme ve inad küfrü. Halbuki adı geçen şahıslar, küfrü sadece yalanlama ile sınırlamaktadırlar. Adı geçen bu kitap tekfir konusunda yazılmış olan en cahilane kitaplardandır. Bu munharif selefi kitapta yeni olan şey, iman ve küfür konusundaki Selefiyye kitaplarının kaynak gösterilmemesi ve sadece sonradan gelen sapık yazarların iman konusuyla ilgili eserleriyle yetinilmesidir. Onlar, Ebu Hamid el-Gazzali, Muhammed Bahit, "el-Akâidu'l-Adudiyye" isimli kitabın sahibi Aduddin el-İci ve kitabın şarihi ed-Devvânî'nin görüşlerini aktarmışlar ve bundan da asla utanmamışlardır. Halbuki yeni başlayan ilim talebeleri bile, bu kişilerin iman ve küfür konusunda Mürcie olarak nitelendirebileceğimiz Eş'ari veya Maturidiler'den olduklarını bilmektedirler. Halbuki görüşlerini aktardıkları bu kişilerden biri, isim ve sıfatlar konusunda delil olarak gösterilse, bu konudaki görüşlerin Ehl-i Sünnet görüşleriyle uyuşmadığını ileri sürerek hemen reddedeceklerdir. Doğrusu hayret! Yoksa bunlar şairin şu sözlerinde geçen kişiler gibi midirler?

Bir gün Huzvâ'da, bir gün Akik'ta, bir gün Uzayb'da, bir gün Huleysâ'da;

Bazen Necd'e çekilmekte, bazen Guvayr Vadisi'ne, bazen de Tayma Kasrı'na.¹²¹

Adı geçen iki şahıs, hazırladıkları bu kitabı, Ebu Hayyan et-Tevhidi'nin "el-İmtâ ve'l-Müanese" isimli kitabından naklettikleri sözleri ile bitirmektedirler. Ebu Hayyan et-Tevhidi ise meşhur İslam zındıklardan biridir. Nitekim İbn Cevzi, onun hakkında şöyle der: "İslam zındıkları, İbn-i Râvendî, Tevhidî ve Ebü'l-Alâ el-Maarri olmak üzere üç kişidir. Ancak bu üç kişinin içerisinde İslam için en zararlı olanı, Tevhidî'dir. Çünkü diğer ikisi zındıklıklarını açıkça ilan ettikleri halde, Tevhidî zındıklığını açıkça ilan etmemiştir. Mutezile fırkasına mensup olan ve saçma sapan konuşmaları ile meşhur olan Tevhidî hakkında şöyle denilmiştir: Yerme ve eleştirme,

¹²⁰ İbn-i Teymiye, Der'u Tearudî'l-Akli ve'n-Nakl, 1/242

¹²¹ Huzva, çölde bir dağın ismi; Akik, Hicaz'da bir vadinin ismi; Uzayb, Irak'ta bir derenin ismi; Huleysa, Yemame'de bir yerin ismi; Necd, Hicaz ile Irak arasında bir yaylanın ismi; Guvayr, Beni Kelb Kabilesi'ne ait bir derenin ismi; Teyma, Arap Yarımadası'nın kuzeybatısında bulunan bir vahanın ismidir. (Yayıncı)

sermayesi; iftira ve lekeleme ise dükkanıdır.”¹²² Şimdi soruyoruz: Bu hangi Selefiliktir? Bunların kendilerini salih selefte intisab edebilmeleri için neleri kalmıştır? Yoksa bu aslı olmayan pervansızca bir iddia ve asılsız bir slogandan mı ibarettir?

Nasıruddin el-Bani, Tahâvî'nin: “Biz, helal görmediği sürece ehl-i kiblede hiç kimseyi, işlediği günahı sebebi ile tekfir etmeyiz” sözüne yazdığı açıklama notunda şöyle der: “el-Akîdetü't-Tahâvîyye şarihinin; imanın söz ve amelden ibaret olduğunu, artıp eksildiğini söyleyen Ehl-i Sünnet'ten nakline göre, hangi türden olursa olsun günah ameli bir küfürdür, itikadi değil. Ve onlara göre küfür, iman gibi derece derece olup, bir kısmı diğerinden daha düşüktür.”¹²³

Tahaviyye'nin şarihi, el-Bani'nin söylediklerini söylememektedir. Çünkü daha önce zikrettiğimiz gibi, Tahaviyye'nin şarihi olan İbn-i Ebi'l-İzz el-Hanefi, dinden çıkaran günah ile dinden çıkarmayan günahı birbirinden ayırmaktadır. Halbuki el-Bani böyle bir ayırım yapmamakta ve bütün günahları ameli küfür olarak tanımlamaktadır. Bu, bütün açıklığı ile şarihin söylediklerine ters düşmektedir. El-Bani'nin açıkladığı akide, Mürcie'nin, hatta onların aşırı uçlarının akidesidir. Bu husus, Şeybani'nin “Hayatü'l-Bani ve Asaruhu” adlı kitabında açıkça ifade edilmektedir. Çünkü bu kitapta el-Bani'nin şöyle dediği nakledilir: “Bana göre Allah'ın indirdiği hükümler ile hükmetmeyenler hakkında hüküm vermemiz, asla bizi ilgilendirmemektedir. İşte iki husus arasındaki fark budur. Allah katında akide yönünden kafir sayılanlar, Allah'ın şeriatını inkar edenlerdir.”¹²⁴ El-Bani'nin bu söyledikleri son derece tehlikeli şeylerdir. Çünkü ona göre idarecilerin tekfir edilmesi veya edilmemesi bizleri ilgilendiren bir husus değildir. Bu tehlikeli söz, beni dehşete düşürmektedir ve sanki el-Bani ile öğrencilerine göre tekfirin hiç de önemi yok gibidir. Onun, “kafir sayılanlar, Allah'ın şeriatını inkar edenlerdir” sözüne gelince, bunu küfür olmayan günahlarla sınırlandırmak gerekir. Çünkü daha önce zikrettiğimiz gibi, bizzat küfür olan günahlarla tekfir konusunda inkarı şart koşturmak, Mürcie'nin görüşüdür.

İşte özet olarak günümüz İslami cemaat ve grupların görüş, düşünce ve menheçleri, genel olarak bu anlatılanlardan ibarettir.

¹²² Geniş bilgi için bkz: Yakut, Mu'cemü'l-Üdebâ; Buğyetü'd-Duat; Lisanü'l-Mizân

¹²³ El-Akîdetü't-Tahaviyye, 40-41

¹²⁴ 2/518

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CİHAD VE DEĞİŞİM

En büyük kurtuluş, hedef için hazırlanmaktır.
Korkakların ayakları zincirlerle bağlıdır.
Dünya çölünde kader fırtınaları kopunca,
Varlık değişti, hayr doğdu.
Rüzgar durunca, Ebu Talip birden bire helakın derin
boşluğunda boğuldu.
Selman ise sahil-i selamete çıktı.

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah*

İmam Şafii'ye şöyle sorulmuş:

“Kişi için hakimiyet kurması mı, yoksa imtihan edilmesi mi (yani imtihan olunduktan sonra hakimiyet kurması mı) daha hayırlıdır?”

Bunun üzerine imam Şafii *Rahimehullah* şöyle cevap vermiştir:

“İmtihan olunmadan hakimiyet yoktur.”

İSLAM DÜNYASINDAKİ CİHAD HAREKETLERİ

İslam dünyasındaki cihad hareketlerinden kastımız, mürted ülkelerdeki kafir tağuti düzenleri yıkıp, Müslümanları İslami hilafet bayrağı altında toplayacak olan İslami yönetimi yeniden canlandırmak için çabalayan cemaatlerdir. Geçici bir süreliğine, Hilafet devletinin enkazı üzerine kurulan mürted devletlerin vakıaları ile ilgili şer'i hükümleri bir tarafa bırakarak, kendilerini kasdettiğimiz cihadi cemaatlere yakın bazı cemaatlerden bahsetmek istiyoruz. Bazı cemaatleri, yukarıdaki anlamıyla cihad hareketi kapsamına dahil edebilmemiz mümkün değildir. Zira bu cemaatler, daha çok Hisbe teşkilatının¹²⁵ yaptığı işleri yapmaktadırlar. Bunlar, toplumda iyiliklerin yayılması ve kötülüklerin önlenmesi için çalışırlar. Ancak, Hilafet devletini kurmak için, edebiyat derneklerinin gösterdikleri çaba kadar bile açıktan görünen bir çabaları yoktur. Hisbe teşkilatının özelliği toplumdaki (içki, kadınlarda açıklığın artması ve buna benzer) ahlaksızlıkları önemsemek ve bunları ortadan kaldırmak olduğu gibi, bu cemaatlerin özelliği de iyiliği emredip, güçlerini ortaya koyarak kötülükten vazgeçirmeye çalışmaktır. Bu şer'i amelden dolayı mürted devletler, hemen bu cemaatler hakkında soruşturma başlatmaktadırlar. Bu soruşturma ile devlet ve bu cemaatler arasında mücadele kızıştığında, olanları uzaktan seyredenler kapsamlı bir değişim hareketinin başlayacağını zannederler. Ancak birden bu cemaatler ile devlet arasında ilişkilerin düzeldiği ve aralarında sıkı münasebetlerin olması için çeşitli çalışmaların başlatıldığı görülür. Nitekim bu cemaat liderlerinden bazıları açıkça şöyle derler: “Eğer devlet, camileri bize açıp oralarda faaliyet göstermemize veya davetimize müsamaha gösterirse, biz de devlete karşı takındığımız baskıcı tavrımızı yumuşatırız.” Mürted devlet temsilcileriyle bu cemaat temsilcileri arasında, herhangi bir vatandaşın gücünü ortaya koyarak kötülükler engel olmasının meşruiyeti hakkında bazı müzakerelerde bulunmalarını görmemiz de son derece üzücü hususlardandır. Çünkü böyle bir konu, ancak Müslüman devlet ile Müslüman vatandaşı arasında olabilir, dinden çıkmış kafir bir devlet ile bu devleti değiştirmek için çaba gösteren bir cemaat arasında değil. Ancak bu, bu hareketlerin mücadele konusunda daha ileri bir noktaya, yani istenilen konuma gelmelerine de mani değildir. Bu ilerleme, genellikle bu hareketlerin, davet esnasında özellikleri belli olan cihad cemaatleriyle yakın temasları sonucu veya onları, yapısı sağlam cihad hareketlerine yaklaştıran özel durumlarla sağlanır. Son derece önemli olan ve üzerinde durulması gereken hususlardan biri de, cihad hareketlerinin sadece silahlı hareketler

¹²⁵ İslam devletinde genel ahlakı ve kamu düzenini denetlemekle görevli teşkilat. (Yayıncı)

veya başarının sadece silahla olduğuna inanan hareketler olmadığını bilinmesidir. Cihad gençliğinin bir çokları arasında yayılan hatalardan biri de budur. Çünkü cihad hareketi kapsayıcı olmakla birlikte, hem ibadet ve hem de ittiba Tevhid'i olmak üzere doğru Tevhid'in her kısmından fıskıran bir harekettir. Yine bu hareket, İslam ümmetinin çektiği fikri ve ruhi çileleri anlayan, insanlara bahşettiği maddi-manevi bütün ihsanları, herkesi kuşatan o önemli ve şümüllü hükümleriyle İslam'ın hakim olup yönettiği bir dünya rüyasını taşımakla tarihi boyutu olan bir harekettir. Bu nedenle cihad hareketleri, bütün yönleriyle Tevhid'e önem verir. Zira, mezar ve türbelere ibadet edilen müşrik bir ortamda doğan cihad hareketlerini görmekteyiz. Bunların, yakından veya uzaktan hiçbir şekilde şirke işaret ettikleri görülmemekte ve sanki bu husus kendilerini hiç ilgilendirmemektedir. Yine bu hareketlerden bazıları ise, kendi mezheplerinden başka mezhep ve meşref kabul etmeyen mutaasıp bir ortamda doğmalarına rağmen bu taassuba baş kaldırmamakta ve sanki siyasi bir hareketmiş gibi davranmaktadırlar.

Şüphesiz İslam ümmeti ve toplumu için kötü tarihi mirastan ibaret olan bu hususların gözden geçirilmesi, cihad hareketleri için zaruridir. Çünkü olur ki bu sayede, bu hareketler, onları sahabe *Radiyallahu Anhum* nesline yaklaştıracak şer'i bir kisveye bürünürler.

Şüphesiz arzulanan cihadi hareket, görüş ve düşünce, izlediği yol ve menhec bakımından selefi bir hareket olup, Eş'ari ve Maturidi'nin miras bıraktığı sapık düşüncelerden ve sufilerin izledikleri metodların izlerinden tamamen uzak duran bir harekettir. Onların, Kitap ve Sünnet yolunun dışında, mensup oldukları herhangi bir mezhep ve meşreb yoktur, insanları çok iyi tanırlar ve yaptıklarını tıpkı sahabelerin yaptığı gibi sadece Allahu Teala emrettiği için yaparlar. Buraya kadar yaptığımız açıklamalardan anlaşılacağı üzere İslam dünyasındaki cihad hareketleri henüz istenilen noktaya gelmemiş ama (Allahu Teala'nın izni ile) bu noktaya doğru ilerlemektedir. Hareketlerin yolculuk süresi uzadıkça, kusur ve hatalarının da çoğaldığını görmekteyiz. Nitekim Suriye'deki cihad hareketleri İhvan-ı Müslimin'in kusur ve hatalarıyla doludur. Bu hareketin liderleri *Rahimehumullah*, idareyi İhvan-ı Müslimin'e devretmeden önce eksikleri düzeltmek istemiş, ancak vakit yetmemiş ve İhvan-ı Müslimin'in tuzağına düşerek onlarla güçlerini birleştirmiş, onların düsturlarına sadakatla bağlanmış, hatta İhvan-ı Müslimin için ön saflarda savaşmış ve "Bu hareketimiz, kanlarıyla yolumuzu aydınlatan Seyyid Kutub, Abdulkadir Udeh, Muhammed Ferağlı ve benzerleri için bir vefa gereğidir" diyerek kendilerini temize çıkarmak istemişlerdir. Ancak eğer daha önce zikrettiğimiz hakiki cihad hareketlerinin şartlarını bilmemiş olsaydık, onların bu hatalarını tesbit etmemiz mümkün olmayacaktı.

Evet, cihadi hareketler, düşüncesi ve menheciyle ilerlemekte ve her gün yeni kademelere ulaşmaktadır. Yolculuk esnasında İslami hareketlerin çoğunun fazilet yolculuğunda durakladıkları gibi, ilerlemeden duraklama hususunda ısrar edenler, kademeli olarak çöküşle karşı karşıya kalırlar. Bunun en açık örneği İhvan-ı Müslimin'dir. Hasan el-Benna'dan sonra Seyyid Kutub'un gelmesiyle önemli ilerlemeler kaydedilerek iyi sonuçlar elde edildi. Ancak daha sonraki liderlerle, bu ilerleme durdu ve olduğu konumdan daha da gerileyerek yerinde saymaya başladı. Selefiyye hareketinin başına gelenler de böyledir. Sefer el-Havali ve Selman el-Udeh, Arap Yarımadası'ndaki ihya hareketinin ilerleyişini temsil ederken, ilk ihya hareketlerinin önde gelenleri gerçek ilerlemeyi engellemekte ve ilk başladığı noktaya getirmek istemektedirler. Üzülecek hususlardan biri de bu cesurca girişimlere izin verenlerin çoğunun bu cemaatle ilgisi olmayan kişilerden oluşmasıdır. Tağutlarla çatışma halinde olan hareketlerin uğrayacakları akıbet de, gerekli olan hususlara dikkat etmedikleri sürece, bu hareketlerin uğradıkları akıbetle aynıdır. Zira eskilerin rolü, eski alimlerin görüşlerini tekrarlamak olacaktır. Bu, İslam ümmeti içinde imamlarının sözlerini şerheden, sonra bu şerhleri kısaltan, sonra açıklayıcı not yazan, dipnot düşen ve böylece liderlerinin veya müesseselerinin etrefında dönüp dolaşan kimselerin içine düştükleri hatanın aynıdır.

Cihad hareketleriyle ilgili olarak söylemek istediğimiz şeylerden biri de şudur; bu hareketler, konu ve problemleri geniş bir çerçevede ele almayı temel aldıkları gibi, faaliyet gösterdikleri yerlerin de geniş ve kapsayıcı olması gerekmektedir. Bazen başka ülkelerde cihad için yeni yerler açılır. Bu yerler sadece işlerin ayarlanıp düzene sokulduğu yerler olarak kullanılır, halbuki umulan hedefin gerçekleşmesi için daha geniş faaliyetlerin de yapılması gerekir. Bunu yapacak olanlar ise eski ve yeni liderlerdir. Yenilerin bütün şartları değerlendirmeleri gerektiği gibi, eskilerin de bencillikten uzak kalarak, yenilere yardımcı olmaları gerekir.

Anlaşılacağı üzere cihad hareketleri Allahu Teala'nın dinini kavrama hususunda diğer hareketlerin önünde olduğu gibi arzulan hedefin gerçekleşmesinde de (Allahu Teala'nın izni ile) tek umudumuzdur. Ancak Allahu Teala'nın sünneti hiç kimseyi kayırmamaktadır. İmanın olduğu yerde zafer gerçekleşir. Gerekli imanın olmaması durumunda ise zafer gerçekleşmeyeceği için, herkes yalnızca kendi nefsinin kınamalıdır.

SELEFİ CİHAD VE DİĞERLERİ

İster geçiş hareketi, ister inkılap hareketi olsun, bir hareketin hedefine ulaşması için kendine ait bir takım zati etkenlere ihtiyaç vardır. Hareketin içindekiler bu amillere ne kadar çok sahip olurlarsa, sonuç ve hedefe de o kadar çabuk ulaşırlar. Allahu Teala'nın lütfuyla mücahit selefi İslami hareket, hem zati etkenlerin değerini idrak hususunda, hem de bu hareketleri hedeflerinden alıkoyan engellerin, düşman ve muhaliflerin çokluğu olduğunu söyleyen günümüz Müslüman ve İslami hareketlerin aksine, bu etkenlere ısrarla bağlı kalma hususunda büyük bir sıçrama kaydetmiştir. Zafer ve hezimetin sebeplerini kendinde arayan hareket ile bunları başkalarında arayan hareket arasındaki fark, bugün bir kısmını yeryüzünde varolan İslami hareketlerde gördüğümüz farklı yol ve metodların ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Ki bunlardan bazıları şunlardır:

Mücahid Selefiye Hareketi: Bunlar, hal-i hazırdaki duruma meşruluğu giydirmemektedir. Bilakis şeriatın istediği değişikliğin olması için elinden gelen bütün gayretleri göstermektedir; mücadele etmekte, direnmekte, zahmet çekmekte ve bu direnç ve çaba sayesinde, zafere giden yolda önemli mesafeler katetmektedir. Bildiği gerçekler konusunda inatçı bir tavır sergileyen bu cemaat, batılı yıkıp hakkı ikame etmek için hile veya takıyyeye başvurmadan elinden gelen gayreti sarfetmektedir. Diğer hareketlere gelince, onlar, Müslümanların içinde buldukları hal üzere yaşamlarını sürdürmelerini istemekte ve bundan dolayı da durumlarının değişip önemlerinin artması için hiçbir çaba göstermemektedirler. Onları böyle bir şeyle görevlendirmek istediğinizde ise, bir takım olağanüstü isteklerini yerine getirmeniz ve kendilerine büyük ücretler ödemeniz gerekmektedir. Ancak buna rağmen elde edilecek karşılık, hiç birşeydir.

Bu cemaatlerin hak yolda olmadıklarını, doğru düşünmediklerini ve Müslümanlar nezdinde hakkın yüksek bir seviyeye gelmesine önem vermediklerini gösteren en açık delillerden biri, onların "Cennetin yolu; seçim esnasında sandık başına gidip, oy kullanmaktır" şeklindeki sözleridir.

Adı Geçen Sapık Cemaat: Bunlar, hedefe ulaşmak için küfrü memnun etmeye çabalarlar. Onlara göre hali hazırdaki mevcut durumdan daha ileriye gitmek imkansızdır. Yine onlara göre bunu engelleyen, batıldır. Bu nedenle bunu çözüp hedefe ulaşmak için küfürden izin almak gerekir. Sapık cemaatlerin çoğu faaliyetlerini icra etmek için, batıldan izin alma hususunda aynı görüşü paylaşırlar. Mısır'da faaliyet gösteren İhvanı Müslimin cemaatinin durumu budur. Uzun zamandan beri, rızalarını alıp siyasi faaliyetlerine devam etmek için tağutların eşiğine yüzürmekte ve durmadan Amerika, Fransa ve İngiltere arasında mekik dokuyarak, onlara,

koyundan daha uysal ve kendi hükümetlerinden daha demokrat olduklarını ispatlamaya çalışmaktadırlar. Buna karşın bir de küfre karşı çıkan, ona yaslanmayan ve bütün meşakatlere rağmen onu bir kenara iten o yiğit gençlere bakınız. Bunlar zayıflık ve acizliklerini, kaynaklarının kıtlığını ve yardımcılarının pek olmadığını çok iyi bildikleri halde, batılın bir şey olmadığını, zuhurunun hakkın kaybolması veya zaafından dolayı olduğunu idrak ederek, hedeflerine ulaşmak için, batılı memnun etmeye ve ona yalvarmaya asla yeltenmemiş, bilakis zaaf ve acizliğe sebep olan etkenleri yok ederek hedeflerine ulaşmaya çalışmışlardır.

Sapık cemaatler yaşadıkları zelil durumlarına uygun çıkardıkları fetvalarda, kendilerini zayıf, tağutları ise karşı gelinmez bir güç olarak nitelendirirler. Mevcut düzen ile uyum içinde olan bu fıkıh nasıl bir fıkıhtır? Bunlar, cemaatlerine düstur olmak üzere, ruhsatla amel etmelerine müsaade eden fetvalar bulmakla meşguldürler.

İslam fıkıhına göre ruhsat, istisnai bir hal olup, asıl değildir. Ancak bu cemaatler bu istisnadan temel bir prensip üretmekte ve onu, asla karşı çıkılmaması ve kendisine tabi olunması gereken bir din olarak görmektedirler. Kafir bakanlıklar içinde yeralmalarına cevaz veren bu eğilimlerin ortaya çıkardığı ilmi çalışmaların durumlarını inceleyiniz. Bu cemaatlere göre aslanan bu istisnalar olup, kaideler ise kuraldışıdır. Mesela fıkıh kitaplarında tekrar tekrar zikredildiği üzere cihadın vücubu için kudret şarttır. Zayıf ve güçsüz kimselere cihad vacip değildir. Çünkü Allahu Teala, hiçkimseye gücünün yetmediğini yüklemez. Buna göre bu cemaatler, bu kaideyi kuraldışı olarak kabul etmekte, düşmanlarına karşı sabrederek cihad etmemeyi ise asıl olarak görmektedirler.

Mücahid cemaatlere gelince, onların yolu daha doğru, görüşleri daha isabetlidir. Çünkü onların, üyelerine benimsetip, insanlar arasında yaydıkları düsturları asıl prensiplerdir. Ama bununla beraber istisnayı da asla iptal etmemektedirler. Çünkü güçsüzlük bir istisna halidir. Onun fıkıhı da istisna fıkıhtır, asıl ve temel prensip fıkıhı değil.

Selefiyye Cihad Hareketleri,

Taifetu'l-Mansura Olarak VASFEDİLMEMEYE DAHA LAYIKTIRLAR.

İslam dünyasındaki Selefiyye cihad hareketlerinin kökleri sadece bir tek bölgeye değil, birçok bölgeye yayılmıştır. Dolayısıyla bu hareket, tek bir kişiye veya bölgeye has olan bir hareket değildir. Allahu Teala'nın Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmeti için takdir ettiği en güzel hususlardan biri de, onlarca yıldan beri mürted tağutlarla savaşmak için ortaya çıkan cihad hareketlerinin olmadığı hiçbir İslam ülkesinin kalmamasıdır. Ancak bu hareketler arasında sürekli bir irtibat ve temasın olmaması ve birbirlerinden yeterince istifade etmemeleri, bu hareketlerin gelişmelerini daima engellemiştir.

İSLAMİ TOPLUMLARDA YAPILACAK FAALİYETİN ESASLARI

İslam ve Küfür (Riddet) Arasında Bulunan Toplum

Bu cihadi hareketlerin, selef-i salih düşünce ve anlayışından yola çıkarak çalışmalarına devam etmeleri, onları, "Taifetu'l-Mansura" kapsamına girmeye hak kazanan en uygun hareket haline getirmektedir. Çünkü bu taifenin özelliklerinden biri, faaliyetlerine kesintisiz ve sürekli olarak devam etmesidir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bunu şöyle bildirmektedir: "Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya devam eder." İslam toplumlarında ortaya çıkıp faaliyette bulunmaya sevkeden şer'i esasları araştırmak istediğimizde (ki bu, gerekli bir husustur) karşımıza çıkan sonuç şudur:

Birinci Esas

Müslümanların yaşadıkları memleketler, daha önceleri İslam, barış ve huzur memleketleri iken, bugün riddet ve küfür memleketleri haline gelmişlerdir. Çünkü bu ülkeler, mürtedler tarafından yönetilmekte ve küfür, kanun ve yasalarıyla oralarda taht kurmuş bulunmaktadır. Bu grupların küfrüne ve dinden döndüklerine dair delilleri aşağıda arzedeceğiz. Ancak öneminden dolayı öncelikle işaret etmemiz gereken bazı hususlar vardır. Şöyle ki:

Birinci Husus: Bir ülkeyi küfür veya riddet ile nitelendirirken, bunun uzaktan yakından halkla hiçbir ilgisi yoktur. Biz, bazı Harici fırkalarının savunduğu gibi idarecinin kafir olmasıyla halkı tekfir etmemekteyiz. Böyle bir sapıklıktan Allahu Teala'ya sığınırız. Bu ülkelerde yaşayan insanları şu kısımlara ayırmaktayız:

Müslümanlar: Bunlar, Müslüman oldukları bilinen, İslam ile tanınan veya kelime-i şهادeti söylemek, namaz kılmak veya kestiği hayvana besmele çekmek gibi bir takım İslam alametlerini izhar eden kimselerdir. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: "Kim bizim namazımızı kılar, bizim kıblemize yönelir, bizim kestiğimizi yerse işte o, Müslümandır."¹²⁶ Tabi ki bütün bunlar için kişinin, Tevhid'i bozan herhangi birşeyi işlememesi gerekir.

Asli Kafirler veya Mürtedler: Asli kafirler Hristiyanlar, Yahudiler, Mecusiler ve benzeri kimselerdir. Mürtedler ise; Müslümanlardan Baasçılık, Laiklik, Komünizm ve benzeri dinleri benimseyen veya Allah'a ve Rasulü'ne sövmek, sahih olan görüşe göre namazı terketmek gibi Tevhid'i bozan

¹²⁶ Buhari

herhangi bir amelde bulunanlardır. Bu konuyla ilgili bir husus da; asli kafirlerden olan Yahudi ve Hristiyanlara zimmet ehli denilmesi meselesidir. Çünkü fıkıh ve din ıslahına göre zimmet ehli, Müslümanların verdikleri eman ile İslam ülkesine giren kafirlerdir. Dolayısıyla İslam ülkesi olmadığı zaman Yahudi ve Hristiyanlar da zimmet ehli olmaktan çıkıp harbi (düşman) konumuna girerler.

Müslümanlardan Durumları Gizli Olanlar (Zahiren Müslüman Olduğu Halde, Batınen Müslüman Oldukları Bilinmeyenler):

Bunlar, yukarıda da geçtiği üzere yaptıkları bir takım ibadet ve amellerle zahiren Müslüman oldukları bilinip, mürtedlerin koydukları hükümleri inkar edip etmedikleri bilinmeyen kimselerdir. Bunlar, İslam'ı sahih olan Müslümanlar olup, haklarında tereddüt etmenin anlamı yoktur. Çünkü Müslümanın sadece kalbiyle kötülüğe karşı çıkması da, bu kötülüğü reddetmenin derecelerinden biridir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Sizden her kim bir kötülük görürse, onu eliyle (gücünü ortaya koyarak) değiştirsin, Eğer buna gücü yetmezse, onu diliyle değiştirsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle nefret etsin. Bu ise, imanın en zayıf derecesidir.”¹²⁷ Bu hadise göre kişi, diliyle açıkça küfre karşı olduğunu ilan etmese bile, kalbinde böyle bir inkar taşıma ve küfre razı olmama ihtimali bulunduğundan, ayrıca beraat-i asliyye ve istishab-ı hal¹²⁸ süzkonusu olduğundan dolayı bu kişinin Müslüman olduğuna hükmedilmesi vaciptir. Ehl-i Sünnet ile tevakkuf ve tebeyyün cemaatleri arasındaki fark budur. Tevakkuf ve tebeyyün cemaatleri, batınen Müslüman olduğu bilinmeyen kimsenin, durumu ortaya çıkıncaya (tebeyyün) kadar hakkında herhangi bir hüküm vermekten kaçınırlar (tevakkuf). Dolayısıyla kabir ibadeti, mürtedleri dost edinme veya buna benzer, Tevhid'i bozup kişiyi şirke sokan herhangi bir fiil ile meşhur olmadıkları sürece cami imamları ve cemaatler hakkında tevakkuf edilmez. Hali tamamen meçhul olan, yani kendisinde Müslüman olduğunu gösterecek hiçbir alamet bulunmayan kimseye gelince, evlilik gibi, kişinin dininin bilinmesinin gerekli olduğu muamelelerde bulunulacağı zaman, durumu kapalı olan bu kişilerin dini hakkında hem bizzat hem de başkaları vasıtasıyla araştırma yapmak zorunlu olur.

İkinci Husus: Yönetici takımının küfür ve irtidada hükmedileceği zaman, onların kim olduğunun da tanınması gerekir. Bu takımı tanımamız, kendilerini dinden çıkaran sebepleri öğrenmemiz ile olur. Günümüz yönetici

¹²⁷ Müslim

¹²⁸ Beraat-i asliyye, kişinin suçsuzluğunun asıl olması demektir. Buna göre bir kimsenin suçlu olduğuna dair delil bulunmadıkça suçsuz kabul edilmesi esastır. İstishab-ı hal terimi de, ilk dönem kaynaklarda bir önceki terimle aynı anlamda kullanılmaktadır. (Yayıncı)

takımının dinden çıkmalarının sebebi, uluhiyyet ve hakimiyet haklarını gerçek sahibi olan Allahu Teala'dan alıp başkalarına vermektir. İslam toplumlarındaki komünistler, laikler, namaz kılmayanlar, mezarlara tapanlar gibi birçok grubun dinden çıkması, yöneticilerin işledikleri bu sebepten başkasına dayanmaktaysa da, şu anki konumuz toplum değil bizzat yöneticilerin kendileridir. Bu yöneticilerin küfürlerinin sebebi, teşride bulunmalarıdır. Dolayısıyla kendilerini “mürted taife” olarak nitelendirdiğimiz kişiler; batılı kanunlaştıran, onunla hükmeden, onu koruyan ve öven kimselerdir.

Üçüncü Husus: Adı geçen bu taifenin mürted olduğuna hükmetmemizin; grubun bütün üyelerinin küfür ve irtidadını ve hepsinin ebedi kalmak üzere cehennemlik olduğuna hükmetmemizi de gerektirip gerektirmediği meselesi çok yönlü olup, delillerin dikkatle incelenip mütalaa edilmesi gerekir. Bütün yöneticiler hakkında küfür ile hükmedenleri aşırılık ve bid'atla itham etmek veya bu konuda susmayı tercih edenleri Mürcie ve buna benzer bid'atçılıkla itham etmek, son derece hatalıdır. Zira bu konu tartışma ihtimali bulunan tasavvuri konulardandır. Konunun tartışma ihtimali taşıması, anılan taifeyi tekfire mani bazı amillerin bulunmasındandır. Yoksa bunun anlamı, “kafirlerle batını dostluk tesbit edilmediği sürece, zahiri dostlukla tekfir edemeyiz” demek değildir. Bu görüş daha önce de geçtiği üzere Mürcie'nin aşırı gidenlerinin görüşüdür. Ancak yine de bu ihtimal, anılan taifenin birçok üyesi hakkında küfür ve irtidat hükmünü vermemize mani değildir. Çünkü bizim tesbitlerimize göre bu üyelerin hiç birinde tekfirin engellerinden herhangi birşey bulunmamaktadır. Bu üyelerden bazıları, İslami cemaatlerle muamelelerine özel önem verseler de, haddi zatında mürted taife içinde polislik görevini yapmaktadırlar. Şeriatı derinlemesine ve kapsamlı bir şekilde öğrenen, Ezher Üniversitesi veya Şeriat Fakültesi gibi akademi okullarını bitirenlerden daha fazla şey ezberleyen ve bunu sırf sorgulama esnasında Müslüman kardeşlerimizi psikolojik olarak etkilemek için yapan bu kimselerin tamamı, kafir taife içinde mütalaa edilmeye daha layıktırlar. Kaldı ki, bazen herşey kendiliğinden ortaya çıkmakta, saflar netleşmekte ve bütün askerlerin, İslam ordusuna karşı küfür nizamını savunduğu çok iyi bilinmektedir. Hal böyle iken bütün askerlerin tekfir edilmemesi inattan başka bir şeyle izah edilemez. Ayrıca anılan taifenin küfrü hakkında, Allah'a, Rasul'e ve dine sövmek gibi yaygın olan başka sebepler de bulunmaktadır. Bunların hepsi kafir olup, tekfirleri konusunda göznünde bulundurulacak hiçbir yönleri kalmamıştır.

İkinci Esas

Bu taifelere karşı cihad, onlara düşmanlık, velayetlerinin reddedilmesi ve onlara asla yardımda bulunulmaması farzdır. Bu grupların kafir ve mürted olduklarını öğrendikten sonra, bütün Müslümanlar üzerine, onlar yok oluncaya veya İslam'a dönünceye kadar bu gruplara karşı savaşmaları farzdır. Bu gruplarla yapılacak savaşın hükmü, savunma savaşı gibi farz-ı ayndır. Bunun farziyeti için kudretten başka herhangi bir şart da bulunmamaktadır. Kudretin yeterli olmadığı durumlarda ise cihad için hazırlık yapmak farzdır. Bu nedenle Müslümanın bu hükümler (cihad veya hazırlık) dışında kalmasını caiz kılacak hiçbir durum yoktur. Kaldı ki kudret, cihadın sıhhatinin şartı değil, vücubunun şartıdır. Dolayısıyla öldürülüp mağlup olacağına kesin inandığı halde kafirlerle savaşan kişi, günaha girmeksizin sevap kazanan bir mücahittir. Savaş hazırlıklarına güç yetiremeyenlere hicret, hicrete güç yetiremeyenlere ise uzlet farzdır. Yani cihad ve hicretten aciz kalınması halinde, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sırdaşı olan Huzeyfe bin Yeman'ın rivayet ettiği hadiste apaçık belirtilen Nebevi emre uymak gerekir.

İrtidat hareketinin İslam ümmetine karşı başkaldırması ilk defa asrımızda meydana gelen yeni bir hadise değildir. Bilakis İslam kadar eskidir. İslam ümmetinin önde gelen alim ve liderlerinin aldıkları tedbirlerin özellikleri en ince detaylarıyla apaçık ortadadır. Ancak aradaki fark, çağımızdaki Müslümanların bu hareketlere karşı mukavemet göstermekten kaçınmaları, bunu basite alıp küçümsemeleridir. Çağdaş irtidat hareketlerinin, İslam'ın karşılaştığı en tehlikeli durumlardan olduğu bütün açıklığıyla ortada olmasına rağmen, sapık Mürcie düşüncesinin ümmet içerisinde galebe çalması, akademisyenlerimizin bunları bütün boyutlarıyla ortaya çıkarmalarına ve haklarında iyice araştırma yapmalarına engel niteliğindedir. Yine ümmet içinde yayılmış olan sapık Cebriyye düşüncesi nedeni ile, bu riddet hareketlerini ortaya çıkaranlara karşı, Allahu Teala'nın dininde, şeriatında ve kevnî kanunlarında olan cezaların uygulanmasına engel olmuştur.

Mürted grupların bu isimle anılmalarının veya Daru'l-İslam'ın, Daru'r-Riddet'e dönüşmesinin sebebi, fıkıh kitaplarında gayet açık bir şekilde ve bütün detaylarıyla açıklandığı halde, neden onlara karşı direnilmekten kaçınılmaktadır? Veya neden bazıları, selefiyye cihad hareketlerinin mürted gruplara karşı savunduklarını bid'at ve asılsız olarak nitelendirmektedir?

Şüphesiz otoriteyi ellerinde bulunduran şeflerin tehditleri ve Mürcie liderleriyle avam tabakasına mensup Müslümanların papağan gibi bu tehditleri tekrarlamaları neticesinde birçok kimse Haricilik veya aşırılık ve radikallikle itham olunma korkusuyla başını kuma gömerek gerçeği

söylemekten, hatta birçok yerde Allah'a, Rasul'e ve İslam'a söven kimseleri tekfir etmekten kaçınmaktadırlar. Bunlara göre Allah'a, Rasul'e ve İslam'a sövenlerin tekfir edilebilmeleri için bu sövmeyi helal görmeleri gerekmektedir. Bazılarına göre ise onların, bu sövmenin hükmünü bilmeme ihtimali bulunmaktadır. Herhalde bu te'villeri yapanlar, mürtedlik ve din değiştirmeyi küfür olarak kabul etmemektedirler. Hal böyle iken, bunların Selefiyye cihad hareketlerinin savundukları hakkı görmeleri ve kavramaları nasıl düşünülebilir ki?

Bu bid'atçıların en son ki iftiraları, Allahu Teala'nın şeriatını değiştiren idarecileri tekfir edenleri, tekfir cemaati olarak nitelendirmeleridir. Halbuki bu cahillere, bu kelimenin anlamını sorsanız, nasıl cevap vereceklerini ve tekfirin, İslam'ın onsuz sahih olmayacağı bir parçası olduğunu bilmezler. Çünkü kişinin Müslümanlığı Tevhid kelimesi olan "La İlahe İllallah" ile başlamaktadır. Bu kelimenin bir parçası olan "La İlahe", bütün batıl ilahları, onlara tapanları ve onların destekçilerini inkar (tekfir) etmeyi gerektirir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Her kim Tağut'u inkar eder ve Allah'a iman ederse, muhakkak o kopması olmayan sapasağlam kulpa yapışmış olur."¹²⁹ Demek ki İslam, tağutları inkar (tekfir) ve Allah'a imandan başka bir şey değildir. Ayrıca bunlar, kafiri tekfir etmemenin de küfür olduğunu bilmiyorlar mı? Bunların durumu öyle bir noktaya gelmiştir ki, neredeyse Yahudi ve Hristiyanları da tekfir etmekten kaçınacaklardır. Akılları paylaştıran, kimini hidayete erdirip, kimini saptıran Allah ne kadar da yücedir.

Yukarıda arzettiğimiz gibi, irtidat hareketlerinin İslam'a karşı ayaklanması yeni değildir. Nitekim Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatının sonlarında Müseyleme, küstahca bir tavır takınarak kendisine vahiy geldiğini iddia etmiş ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu yaptığı nedeni ile onu, Müseylemetu'l-Kezzab (yalancı Müseyleme) olarak isimlendirmiştir. Yine Rasulullah'ın hayatında ortaya çıkıp, Yemen'i ele geçiren başka bir mürted de Esved el-Ansi'dir. Bu mürted, askeri bir inkılap ile Feyruz ed-Deylemi ve bir grup İslam askerleri tarafından öldürülmüş ve Yemen yeniden İslam hakimiyeti altına girmiştir. Müseylemetu'l-Kezzab'ın durumuna gelince, başlattığı riddet hareketi Rasulullah'ın vefatından sonra da devam etmiş ve hemen hemen Arap Yarımadası'nın tamamına yayılmıştır. Yine Seccah Bint-i Haris, Lakit bin Malik el-Ezdi ve Tuleyha da peygamberlik iddiasında bulunmuş, halkın çoğu cahiliyye dönemindeki hallerine dönmüştü.¹³⁰ Halk şeriatla bağlarını kopararak, kimisi tamamına

¹²⁹ 2 Bakara/256

¹³⁰ Bazılarına göre Tuleyha, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatında dinden dönmüş, bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Dirar bin

sırt çevirdi, kimisi zekatı inkar ederek bunun sadece Rasulullah'a ödenmesi gereken bir ibadet olduğunu, Ebu Bekr'in zekat konusunda herhangi bir hakka sahip olmadığını iddia etti, kimisi zekatını bizzat kendisi dağıtacağını, Ebu Bekir'e vermeyeceğini ilan etti. İmanı zayıf olanlar da, Rasulullah'ın vefatıyla İslam'ın gücünü kaybettiğini zannederek bunu fırsat bilip dinden çıktılar. Bu riddet hareketleri, Mekke, Taif, Bahreyn ve Medine civarındaki bazı yerler hariç, bütün kabile, yerleşim merkezleri ve topluluklara yayıldı. Rasulullah'ın ashabı, gereği gibi bunlara karşı savaşarak onları bu hareketten menetmeye çalıştı. Ebu Bekir'de *Radıyallahu Anhu*, daha önce kendisinde görülmemiş derecede sertlik görüldü. Hatta elçiler, insanların kendisinden ürktüğü kötü haberler getirdiklerinde, savaşın daha da şiddetle devam etmesini emretmekteydi. Dırar bin Ezvar şöyle der: "Ebu Bekir gibi cesaretle her tarafa savaş açan birini görmedim. Biz ona riddet hareketlerinin boyutlarını anlatırken, sanki olaylar onun lehineymiş gibi soğukkanlı davrandı. Askerlere, ellerine geçirdiklerini zaman kaybetmeden boyunlarını vurmalarını emreliyordu. Hatta mürtedlerden alınan mallar konusunda Ebu Bekir'e ihanet edip mürtedlere iltihak eden veya sahih olan bir görüşe göre eşkiyalık yapan İyas bin Abdullah bin Abdıyalel'i yakarak öldürmüştü. Savaş bütün Arap Yarımadası'na yayıldığı halde, Rasulullah'ın sahabelerinden hiçbiri metanetini kaybetmemiş, bilakis Arap Yarımadası İslam'a dönünceye kadar yılmadan onlara karşı savaşmışlardı."

Kaderin cilvesi böyledir;

Birgün üzüntü, birgün sevinç,

Birgün kavun yedirir, bir gün kelek...

Müslümanların gaflet ve zaafından dolayı bazı mürtedler (ki bunlar Ubeydi'lerdir) önce Mağrib'e (Fas), sonra da Mısır'a hakim oldu. Mağrib'te Ubeydi Devleti kuruldu, şeriatı ve İslami hükümleri değiştirdi. Ancak Mağrib'teki İslam'ın o emsalsiz büyük Malikî alimleri, tereddüt etmeden onlarla savaştı. Harici mezheplerinden İbaziyye mezhebine mensup olan Ebu Yezid, Ubeydi'lere karşı savaşmak için harekete geçtiğinde, bazı Müslümanlar Haricilerin önderliğinde mürtedlere karşı yapılacak savaşa katılma hususunda tereddüt etmiş, ancak o günkü büyük alimler onlara şöyle seslenmişlerdi: "Biz, kafirlerin sancağına karşı, Allah'a iman edenlerin sancağı altında savaşıyoruz." Evet, onlar zındık mürtedlere karşı, Haricilerin sancağı altında savaştılar. Büyük imam (Hayyetu'l-vadi), Kur'an'ı boynuna asmış ve şehid düşünceye kadar mürtedlere karşı savaşmıştı. O gün Maliki alimlerinin verdikleri o önemli fetvalar, İslami ilim tarihinde bir ilk sayılmaktadır. Bunun üzerine Mağrib'in kendilerine yurt olmayacağını

Ezver'i, Beni Esed'lerdeki valisine göndererek Tuleyha ve taraftarlarına karşı savaşmalarını emretmiştir.

anlayan mürtedler orayı terkedip Mısır'a yöneldiler. Nihayet mutasavvıfların da yardımıyla Mısır'ı ele geçirip (hatta Fustat'ı silahsız ele geçirdiler) oraya hakim oldular. Suyuti'nin belirttiği üzere burada yaklaşık 300 yıl kadar kaldılar. Daha sonra, Salahaddin Eyyubi gelerek Mısır'ı, Ubeydi'lerden kurtarıp İslam hakimiyeti altına soktu. Cesur Mağrib alimlerinin, minberlerde Ubeydi'ler için hutbe okuyan veya halka, onların Müslüman olduklarını ima eden hatipleri tekfir etmeleri, hem kahramanca bir eylem olarak, hem de o dönemin insanları tarafından son derece önemli bir fetva olarak kabul edilmiştir. Nitekim Zehebi'nin "Siyeru Alemi'n-Nübela" isimli eserinde saygıyla işaret ettiği üzere bu fetvayı övenlerden biri de Maliki alimlerinden Kadı İyad'dır. Bu fetva, cahillerin kafasında oluşabilecek şüphe ve sorulara cevap olacak nitelikteki ilavelerle beraber tarafımızdan gözden geçirilmiş ve müstakil bir kitapçık olarak basılmıştır.

Riddet hareketleri, sürekli olarak İslam'a karşı baş kaldırmaya yeltenen ve devletler ve müstahkem kaleler inşa eden bir harekettir. Nitekim Haşşaşinler veya Fidaviler olarak isimlendirilen İsmaili'ler, Yemen'de kendileri için bir devlet kurmuş, ancak Salahaddin Eyyubi bu devletin kökünü kazımıştır. Yine kendileri için A'lmevt kalesinde çok önemli sığınaklar yapmışlar ve böylece Müslümanlar için sürekli tedirginlik ve huzursuzluk kaynağı olmuşlardır. Hasımlarına karşı suikast yolunu tercih eden bu hareket, bazı ilim ehline suikast düzenlemiş, bu yolla Abbasi halifelerinden birini öldürmüş, Salahaddin Eyyubi'ye de suikast teşebbüsünde bulunmuş, ancak başarılı olamamışlardı. Onların bu durumu, Tatarlar İslam alemine saldırıncaya kadar devam etti. Tabi ki İslam ümmetine karşı savaşan riddet hareketleri sadece bunlardan ibaret değildir. Bilakis konu kapsamlı bir konudur. Bu nedenle Müslümanların bu hareketlere karşı hazırlıklı olmaları gerekir.

LAİK GÜÇ (RİDDET) VE İRCA DÜŞÜNCESİ

Şüphesiz bu çağdaş riddet, İslam ümmetinin karşı karşıya bulunduğu en tehlikeli hususlardandır. Bu hareketin kökleri derinlerde ve çeşit çeşittir. Son derece tehlikeli olmasına rağmen, ancak basiret sahibi çok az kimse hakkıyla bunu idrak edebilmiş veya onun için dikkatini cihad ve şehidliğe yöneltmiştir. Bu laiklik riddetinin hakikatinin yeterince kavranamamasının sebeplerinden biri; Tevhid'in ve alemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğun hakikatının bilinmediği bir dönemde ortaya çıkmış olmasıdır. Uzun süren bir çalışma neticesinde, İslam ümmetinin içine Mürcie ve Cebriye mikropları sirayet etmiş, ardından kainat ve hayat hakkındaki adi düşünceleriyle bu iki mikrobu esas alan tasavvufun da işbirliği sonucu bu hastalıklar, Müslümanların adeta onsuz düşünüp yaşayamayacağı bir parçası haline gelmiştir.

Şimdi, laikliğin, Mürcie düşüncesini nasıl kullandığına bakalım, şöyle ki:

MÜRÇİE'NİN TABAKALARI

Mürcie'nin bütün tabakaları aynı görüşte olmamakla birlikte, bedeni amellerin imandan bir parça olmadığı konusunda hepsi ittifak halindedir. Bazılarına göre iman, dil ile ikrardan; bazılarına göre kalp ile tasdikten; bazılarına göre de hem dil ile ikrar ve hem de kalp ile tasdikten ibarettir. Tekfir hakkındaki irca görüşü de buna göre şekillenmiş olup, bir kısmı imanın kapsamıyla ilgili, bir kısmı da tekfir konusuyla ilgilidir. Daha önce de zikrettiğimiz üzere, Mürcie, amellere binaen tekfir konusunda üç tabakaya ayrılmaktadır. Bunlardan bir kısmı, herhangi bir amelden veya sözden dolayı Allah'ın kafir olarak isimlendirdiği kimseyi kafir olarak isimlendirmemektedir. Alimlere göre, bu görüşte olanlar kafirdirler. Bir kısmı, istihlal veya inkar olmadıkça dinden çıkararak amel veya sözden dolayı kişiyi tekfir etmemektedir. Bunlar, İbn-i Teymiye'nin "el-İmanu'l-Kebir" de zikrettiği gibi İmam Ahmed gibi bazı alimler tarafından tekfir edilmişlerdir. Üçüncü kısım ise, Allahu Teala'nın, dinden çıkararak amellerden nedeni tekfir ettiğini tekfir edenlerdir. Ancak bunlara göre, kişinin küfrü, işlemiş olduğu amelden dolayı değil, bu amelinin delalet ettiği kalbi inkar veya istihlal'den dolayıdır. İslam ümmeti arasında yaygın olan müteahhir mezhepler daha çok birinci ve ikinci görüşü benimsemişlerdir. Üçüncü görüşü benimseyenler ise azınlıktır. Dolayısıyla Mürcie'ye göre iman için amel gerekmemekte ve amellerine bakılmaksızın tasdikte bulunan herkes Müslüman olarak kabul edilmektedir. Halbuki semavi olsun, beşeri olsun yeryüzünde bulunan bütün dinler iki bölümden oluşur. Birincisi, tasavvur ve tasdik, ikincisi ise hükümler ve sorumluluklardır. Mesela muharref Hristiyanlıkta, insanların doğuştan günahkar olmaları, bunun için İsa'nın kendini feda etmesi ve çarmıha gerilmesi, Hristiyanlığın akide, tasavvur ve tasdik yönünü oluşturmaktadır. Hükümlere gelince, bunlardan bazıları savaş kanunuyla ilgilidir ve düşmanın, sağ yanağına vurduğunda, ona sol yanağını da dön ilkesine dayanır. Otorite, hükümet ve rejim konusunda ise, temel aldığı prensip; Allah'ın hakkının Allah'a, Sezar'ın hakkını da Sezar'a verilmesidir. Bu temel prensibe göre Sezar istediği şekilde ve konuda kanun koyma yetkisine sahip iken, tasavvuri hususlar, namaz ve benzeri bazı ibadetler ise sadece Allah'ın hakkıdır. Başka bir örnek olarak komünizmi ele alırsak, bunda da gayb alemini inkar etmek gibi tasavvur ve tasdik ile ilgili yönler ve yine iktisadi katılımın esas alınması, toplumda yasakların olmaması, siyasette diktatörlük gibi hükümler ile ilgili yönler olduğu görülür. Din kelimesi mutlak olarak ele alındığında her iki tarafı da kapsar. Dolayısıyla Allahu Teala'nın dinine göre komünizm de bir dindir. Ancak kafir ve batıl bir dindir. Hristiyanlık bir dindir, ancak kafir ve batıl bir dindir. Din kavramı bazen sadece tasavvur ve tasdik için kullanıldığı gibi, bazen de sadece hüküm ve yargı için kullanılır. Müslümanların liderleri

ve toplumumuz, komünizmin küfür ve riddet olduğunun farkına varmıştır. Onların bunu erkenden keşfetmelerinin sebebi, komünizmin tasavvur ve tasdik konularıyla çatışmasıdır. Mürcie'ye göre iman ve küfür hakkında hüküm vermek bu yöne bağlıdır. Eğer onlardan birine, komünizmi tekfir etmesinin nedeni sorulursa, gayba inanmamayı sebep olarak gösterir. Ancak İslam düşüncesiyle tezat teşkil ettiği için İslam ümmetinde pek kabul görmeyen Komünizm, bunun farkına varıp, tasavvuri yönünü öne çıkarmaktan vazgeçerek sadece iktisat, yasaksız bir toplum ve diktatörlük gibi kavramlarla yoluna devam etmeyi kararlaştırmıştır. Maalesef bu taktiklerinde başarılı olmuşlardır. Çünkü isimleri meşhur olan ilim ehli de dahil, Müslümanların çoğunluğu, artık komünizmi tekfir etmekten kaçınmaktadırlar. Nitekim İhvan-ı Müslimin cemaatinin Suriye kanadından olan Adnan Saadettin, bir gazetenin kendisiyle yaptığı röportajda, Müslüman bir komünistin olabileceğini, dolayısıyla bütün komünistlerin tekfir edilmeyeceğini, çünkü bazı komünistlerin beş vakit namaz kıldığını belirtmiştir. Yine selefi liderlerden olan Muhammed bin Şakra'da, komünizmin çöküşünden önce Moskova'ya yaptığı ziyaret sonrasında, bütün komünistlerin tekfir edilmeyeceğini söylemiştir.

Bize göre, isimleri halk arasında meşhur olan bu kişilerin, küfür ve irtidadı, tasavvur ve tasdike (inanca) bağlamaları tuhaf değildir. Zira onlara göre iman, tasdikten ibaret olduğu için küfür ile hükmetmek de sadece buna bağlıdır. Mürcie'ye göre, hüküm, otorite ve kanunlar, iman kavramının kapsamına girmediği, dolayısıyla küfür ve riddet hükmü de buna bağlı olmadığı için, bu sebebe binaen hiçkimse tekfir edilemez. Bu nedenle laiklik dini ilk ortaya çıktığında, komünizmin düştüğü hataya düşmemek için, hiçbir kimsenin inancına asla karışmadı, bilakis bu konuda insanları serbest bıraktı ve hatta onların bu konudaki serbest iradelerine destek verdi.

Bununla birlikte laiklik dini, kanun, yasa ve yargı konularına şiddetle müdahale etmekte ve kendinden başka hiçbir sistemi kabul etmemektedir. Siyasette kendi dinini zorunlu görmekte ve demokrasi dini ile ortaya çıkmakta; toplumsal hayatta kendi dinini zorunlu görmekte ve sosyal hürriyet dini ile arz-ı endam etmekte, iktisatta kendi dinini zorunlu görmekte ve kapitalizm dini ile ortaya çıkmaktadır. Bundan dolayı laiklik de komünizm, Hristiyanlık, Budizm ve diğerleri gibi bütün hayatı kapsayan bir dindir. Ancak yukarıda da arz edildiği üzere, inanç ve bazı ibadetler konusunda insanları hür iradeleriyle başbaşa bırakmaktadır. Buraya kadar yaptığımız açıklamalardan anlaşılacağı üzere, laikliğin İslam ümmeti içinde varlığını sürdürmesi, Mürcie'nin iman ve küfrü kendisine bağladığı inanca dokunmaması ve onunla çatışma içine girmemesi nedeniyledir. Böylece kişinin hem laik hem de Müslüman olması, hem demokrat hem de Müslüman olması, hem kapitalist hem de Müslüman olması mümkün

olmaktadır. Mürcie'ye göre bunda bir sakınca bulunmamaktadır ve onlara göre hiç kimse, oruç tutan, namaz kılan, gayba inanan, Peygamberi tasdik eden, Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğuna iman eden, cehennemden bahsedildiğinde ağlayan, sözlerine hamd, salat ve selam ile başlayan, bununla birlikte laiklik esaslarına ve bu esaslara dayanan kanun ve yasalara uyan, demokrasi, kapitalizm veya sosyal hürriyet gibi düsturlarını düstur edinen laik bir kişiyi asla tekfir edemez.

İşte bundan dolayı laiklik dini, Müslümanların Mürcie'lerinden herhangi bir itirazla karşılaşmadan, Müslümanlar üzerindeki sultasını yaymıştır. Bazı günahlar konusunda itirazlar olmuşsa da, onlara göre bu günahlar, kişiyi İslam dairesinden çıkaran nitelikte değildir. Hatta Mürcie, bu günahları Haccac bin Yusuf'un, Ubeydi'lerin veya Osmanlı'ların işledikleri günahlara benzeterek savunmada bulunmuştur. Bu görüş, öncelikle dini anlama konusunda büyük bir inhiraftır. Buna paralel bir inhiraf da, hükmün terettüb ettiği hakikati anlama hakkındadır.

HARİCİLER VE TEKFİR

Açıklanması gereken hususlardan biri de, insanların, manasını düşünmeden sadece hasımlarını kötülecek için dillerinden düşürmedikleri “Hariciler” ve “Tekfir” kavramlarıdır. Bu kavramların hakikati nedir?

“Hariciler” kavramı, eski bir kavram olup, hem Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerinde hem de fırka ve mezheplerden bahseden kitaplarda yaygın bir şekilde kullanılmaktadır. Ancak bu kitapların çoğu bu kavramı olduğundan farklı ve hakikatından uzak bir şekilde açıklamışlardır.

Son dönemlerde yazılan mezhep ve fırkalarla ilgili kitapların çoğunda, Hariciler, adil imama karşı çıkanlar olarak açıklanmaktadır. Bu, tamamen yanlış olup, doğruluk payı bulunmayan bir açıklamadır. Zira sadece adil imama karşı çıkma eylemine “bağy”, karşı çıkanlara da “buğat” denir. Bazen imama karşı çıkanlar Harici olarak nitelendirilmekle beraber, bu, imama karşı çıktıkları için değil, bilakis akidelerinden dolayıdır.

Bazen kişi “Harici” ve toplum da “Hariciler Toplumu” olmakla beraber; adil imama karşı başkaldırmazlar.

Haricilerin aşağıdaki sıfatlarla tanınan belli bir mezhepleri vardır:

İstisnasız Bütün Günahlarla Tekfir: Hariciler, bütün günahları aynı mertebede, yani küfür olarak görürler. Ancak küçük günahlar hakkında araların görüş birliği bulunmamaktadır. Bazılarına göre kişi küçük günahlarla da dinden çıkarken, bazılarına göre kişi küçük günahlarla tekfir edilemez. Bu mezhep ışığında birbirlerine yakın veya uzak birçok Harici fırka meydana geldi. Mesela bunlardan İbadiyye fırkası, büyük günah işleyeni tekfir etmekle birlikte, bu tekfirden kasıtları büyük küfür manasında değil, nimetlerin inkar edildiği nankörlük manasındadır. Bu fırkanın diğer Harici fırkaları ile ortak oldukları nokta ise, Ehl-i Sünnet’in hilafına, büyük günah işlediği halde ölen kimse hakkında, Allah’ın meşietisi sözkonusu olmaksızın, ebediyen cehennemde kalacağına hükmetmeleridir.

Kendilerine Muhalefet Edenleri Tekfir Edip, Kanlarını Helal Görmeleri: Günah işleyeni (fasık) tekfir etmelerinin bir sonucu olarak, kanını da helal görürler. Çünkü onlara göre böyle bir kimse mürteddirdir. Onlara muhalefet eden, kanı mübah bir kafir olduğu gibi, liderlerini kabul etmeyen, cemaatlerine girmeyenler de kafirdirler. Çünkü onlara göre, kendi cemaatlerine katılıp emirlerine itaat etmeyenler, küfrün otoritesi altına girmiş olurlar. Küfrün otoritesi altında kalmaları ise tekfiri gerektirmektedir. Bunun bir neticesi olarak da onların kanlarını, ırzlarını ve mallarını mübah kılarlar.

Kendileri Dışındaki Müslümanlara Karşı Savaşmanın Farz Olduğuna İnanmaları: Bu nedenle, ilmin nuru ile güçleri kayboluncaya

kadar birçok Müslümanın kanını akıttılar ve Müslüman devlete karşı saldırılar düzenleyip savaşa giriştiler. Ömer bin Abdulaziz hilafet makamına geçtiğinde onların büyük şehirlere ve camilere girmelerine, hakkın ortaya çıkması için alimlerle müzakereye oturup tartışmalarına izin verdi. Ama onlar ilmî merkez ve yerlerden kaçtılar. Böylece, bugün de varlıklarını sürdürdükleri küçük bazı yerler dışında pek tutunamadılar. Kalanlar da İbadiyye fırkasına mensub Haricilerdir.

“Hariciler” kavramı, siyasi güçler tarafından hasımlarını töhmet altında bırakmak için büyük ölçüde kullanılan ve Müslümanlar arasında isimleri meşhur olan bazı zatlar tarafından da desteklenen bir kavramdır. Bu kavramın bu şekilde kullanılmasının sebebi, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Haricilerden nefretle bahsettiği bazı hadislerin, hasmın yok edilmesi maksadı ile kullanılması arzusudur. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu hadislerde bid'at ehli olan bu fırkayı öldürmeyi teşvik etmektedir. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerinde Haricilerden bahsedilmesi, Haricilerin, diğer bid'at ehli fırkalardan daha kötü ve sapık olduğundan dolayı değildir. Bilakis İslam toplumunda ilk ortaya çıkan sapık fırka özelliğini taşıdığından dolayıdır.

Haricilerin, diğer fırkalardan daha kötü ve sapık olduğu zannedildiğinden dolayı, bazı çağdaş İslami grupların, Haricilerden veya fikren onlara yakın olanlardan Allah'a sığındıkları, ancak Rafizi Şia ile birlikte olmaktan, onlarla işbirliği yapmaktan çekinmedikleri görülür. Kendilerine bu husus sorulduğunda ise, Şia'nın Müslüman ve ehl-i kible'den olduğunu söylerler. Farz-ı muhal, Şia'nın ehl-i kible'den olduğunu kabul ettik, peki, Hariciler ehl-i kible'den değil midir? Acaba Haricilerin kötülüğü, Rafizi Şia'nın kötülüğü seviyesine ulaşmış mıdır?

Nasıl olur da, komünistler, ırkçılar ve Baasçılarla (ki tartışmasız bunların hepsi de kafir ve müşriktirler) anlaşıp işbirliği yaparsanız da bütün avanızla Haricileri tanımadığınızı ilan edersiniz? Nasıl olur da, Allah'ın dinine küfredip, bu dini gericilikle vasıflandıran, Müslümanları boğazlayıp ırzlarına tecavüz eden, ahlaksızlığı yayan, İslam ümmetini satan Yahudi, Hristiyan ve Müslümanların diğer düşmanlarını dost edinip onlarla işbirliği yapar, sonra da bütün kin ve nefretinizi Haricilere kusarsınız?

İhvan-ı Müslimin'in yaptıklarını ve yukarıda bahsettiğimiz tutarsızlıklarını hangi akıl kabul eder? Rafizi Şia'ya karşı savaşan baaşçı kafir Saddam ile işbirliği yapan, Saddam ve ekibini Salahaddin Eyyubi derecesine, meydana gelen savaşı da Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yönettiği Kadisiyye Savaşı derecesine yükselten, daha sonra ise Kuveyt'e saldırması nedeni ile Saddam'ı kafir ilan eden günümüz Selefilerinin(!) bu yaptıklarını kabul etmemizi bizden nasıl isteyebilirler?

Muhaliflere saldırmak ve onları insanların gözünden düşürmek için kullanılan kavramlardan biri de “Tekfir” kavramıdır. Bu, “Falan adam tekfir cemaatindedir” demek suretiyle kişilerin suçlanması için kullanılan bir kavram olmakla beraber, Şükri Mustafa tarafından kurulan ve sadece kendilerini Müslüman görüp kendi dışındakilere kafir gözüyle veya şüpheyle bakan “Cemaatu'l-Müslimin” hakkında ilk defa istihbarat tarafından kullanılmıştır.

SELEFİN YERDİĞİ TEKFİR

Bilindiği üzere, tekfir, şer'i bir hükümdür. Çünkü Müslümanın, Allah'ın tekfir ettiğini tekfir etmesi vaciptir. Şüphesiz küfür, varolan bir şeydir. Ancak bu konuda esas alınması gereken, akli deliller değil, muteber şer'i delillerdir. İbnü'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der:

“Başkasına küfür isnadında bulunmak, Allah'ın ve Rasulü'nün hakkı olup,

Ancak nass ile olur, başkasının sözü ile değil.

Dolayısıyla ancak Allah'ın ve Rasulü'nün tekfir ettikleri tekfir edilebilir.”

Bazı cahillerin zannına göre tekfir; mutlak bir hüküm olup, bunun muayyen bir şahıs hakkında uygulanması caiz değildir. Yani, ancak “şu işi yapan veya şu sözü söyleyen veya şöyle inanan kafirdir” diyebilirsiniz. Eğer falan adam şu işi yapar veya şu sözü söyler veya şöyle inanırsa, o kişiye kafir demeniz caiz değildir. Bu görüş yanlış ve selefın görüşünden uzaktır. Çünkü selef, bir çok kimse hakkında tekfir hükmünü uygulamıştır. İşte bazı örnekler:

Buhari'den *Rahimehullah* şöyle söylediği nakledilir: “Onsekiz yaşında iken hocam olan Humeydi'nin yanına vardım. O esnada birisiyle, bir hadis hakkında tartışıyordu. Humeydi beni görünce tartıştığı zata, “Aramızı bulacak olan geldi” dedi ve durumu bana anlattılar. Sonuçta ben, Humeydi'nin lehine hüküm verdim. Eğer muhalifi, muhalefetinde ısrar edip o hal üzere ölseydi, kafir olarak ölecekti.”¹³¹

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Hiçbir ilim ve iman ehli kararsızlığı övmemiştir. Ancak “el-Fusus” adlı kitabın yazarı İbn-i Arabi ve benzeri şaşkın mülhidler hariç. Onlar, hem akıllarından olmuş, hem de dinden olmuşlardır. Onlar, ne Müslüman, ne Yahudi ve ne de Hristiyandırlar.”

Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah*, yazmış olduğu bir mektubunda, muhatabına şöyle söylemiştir: “Sana, şunu hatırlatmalıyız ki; sen ve baban, birlikte küfrü, şirki ve nifakı ilan etmektesiniz. Kelime-i Şehadet'in anlamını anlamamaktasınız. Kıyamet gününde hesabını vereceğim bir şehadetle şahitlik ederim ki, ne sen, ne de baban henüz şehadet kelimesini anlamış değilsiniz. Bunu sana açıklamamızın sebebi, tevbe edip Allah'ın hidayetiyle İslam'a girmeni istememizdir.”¹³²

¹³¹ Siyeru A'lami'n-Nübela, 12/401

¹³² Ed-Dürerü's-Seniyye, 61-62

Bu aktardıklarımızın dışında, imamların, muayyen şahısları tekfir ettiklerine dair sayılmayacak kadar örnekler vardır. Ancak şunu belirtmeliyiz ki, tekfir ile hükmedebilmek için, yargıda olduğu gibi, şartların tahakkuk etmesi ve tekfire mani olan herhangi bir engelin bulunmaması gerekir.

Tekfir konusunda yapılan hataların sebeplerinden bazıları şunlardır:

1- Töhmets altına alınan şahsın suçunun sabit olmaması: Bazen bir kişiye dinden çıkararak bir söz veya fiil veya itikad nisbet edildiği halde, hakikatte bu kişi, bu suçlardan tamamen uzak olabilir.

2- İhtimal taşıyıp, açık olmayan söz ve fiiller sebebi ile tekfir: Bu durumda kişinin kastının bilinmesi gerekir. Kişiden gayr-i iradi olarak meydana gelen söz ve fiil ile tekfir de bu kapsama girmektedir.

Yerilen tekfire gelince; bu, Haricilikle anılmaya müstehak ve doğrusu, günümüzün Haricileri olan, dalalet ve fitne ehli kimselerin yaptıkları tekfirdir. Bu kişilerin tekfir konusundaki görüşleri şunlardır:

1) “İnsanlar için aslolan, küfürdür” görüşü: Bu görüşün sahipleri, insanlar arasında hiçbir ayırım yapmaksızın İslam ümmetinin tamamının küfre döndüğüne ve bütün insanların kafir olduğuna inanırlar.

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: “İnsanlara benim, umumu (herkesi) tekfir ettiğime dair nakledilen şeyler, tamamen düşmanların uydurdukları iftirallardan ibarettir.”

Şeyhin çocukları bu ibareyi şöyle açıklamaktadırlar: “Şeyhin, umumu tekfir etmediğini belirttiği sözden anlaşılmaktadır ki, bilindiği üzere umum ile has (özel) arasında fark vardır. Umumün tekfiri, alimini, cahilini, küfrüne delil bulunana, bulunmayana, herkesi tekfir etmek demektir. Has olanın tekfiri ise, sadece küfrüne delil olan kimseyi tekfir etmek demektir. Bazen umumi anlamda belli bir köy veya kasaba halkı için, “bunlar kafirdir” denebildiği halde, her ferdin muayyen olarak tekfirine hükmedilmez. Çünkü onların arasında, Müslüman olup da hicret edemeyen veya Müslüman olduğunu ilan ettiği halde diğer Müslümanlar tarafından bilinmeyen kişilerin olma ihtimali vardır.”

İslam ümmetinin topyekün küfrüne ve çağımızda insanlarda asıl olanın küfür olduğuna inananlar, bid’at ve dalalet ehli olup, çağımız Haricileri olarak isimlendirilmeye müstehak kimselerdir. Ancak hiçbir yoruma mahal bırakmayacak şekilde küfrüne delalet eden söz veya fiillere sahip olan kimseyi tekfir etmek için, bu söz veya fiiller dışında başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktur. İşte İslam budur. Bunun dışındakiler bid’at ve dalalettir.

Tekfir konusunda ta’min (genelleme) yapmak, tamamen sakıncalı ve zararlıdır. Çünkü İslam ümmetinin tökezlemesi ve Allah’ın dini konusunda cahil kalması, cahillerin, manasını anlamadan veya herhangi bir kayda

bağlamadan umumilik ifade eden sloganları veya düsturları umuma hamletmeleridir. Nitekim İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: "Açık ve ayrıntılı ifadeler kullan. Çünkü dünyayı fesada götüren, açık olmayıp, zihinleri karıştıran mutlak ve mücmel ifadelerdir."

2) Günahlar arasında ayırım yapmaksızın tekfirden bulunmak. Daha önce geçtiği üzere Haricilere göre bütün günahlar küfürdür ve aynı derecededir. Bunlar da bid'at ve dalalet ehli olup, Ehl-i Sünnet'in bunlara verdikleri cevaplar ciltlerle kitapları dolduracak kadar çoktur.

3) Çağımız Haricilerinden sayacağımız gruplardan biri de, "tekfir" grubudur. Bid'at ve dalalet ehli olan bu grup, kendilerine muhalif olan, kendilerine itaat etmeyen, cemaatlerine katılmayanları tekfir eder ve Müslüman olarak sadece kendilerini görürler. Bunlar bidatçıların en kötüleridir. Çünkü bunlar aynı zamanda muhaliflerini öldürmekten asla çekinmeyen, hatta muhaliflerini öldürmekte, asli kafir ve mürtedleri öldürmekten daha çok sevap olduğuna inanan bir gruptur.

Bu gruptan olup kendileri ile karşılaştıklarımızın son derece ahlaksız ve kötü niyetli olduklarını gördük. Bunların çoğu takiiye yaparak kendilerini olduklarından farklı, geceyi de gündüz olarak göstermektedirler. Ancak İslami cemaatler ve özellikle de mücahidler, onların sapık ve kötü düşüncelerinin önünde büyük engel niteliğindedir.

Müslüman, Rabbinden korkarak, araştırma yapmaksızın hiçkimse hakkında gelişigüzel konuşup, yakıştırmalarda bulunmamalıdır. Bu din, son derece büyük sorumluluk gerektirmektedir. Bu nedenle kişi, asla onu heva ve hevesine alet olarak kullanamaz. Kaldı ki husumet, sadece Allah'ın dini için olmalı ve kişi bütün söz ve davranışlarında Rabbini unutmamalıdır.

Ehl-i Sünnet yolunu hakkıyla öğrenip, gereği ile amel eden, bununla birlikte bid'at ve dalalet ehlinin de yanlışlarını kavrayan kimse, şüphesiz Haricilerin içine düştükleri yanlışlara girmemeye gayret gösterir. İnsanları bilumum veya zan ve hevaya dayanarak tekfir etmekten ve Harici mezhebinin görüşlerini kabul etmekten Allah'a sığınırız. Biz asla alimlerin hatalarını araştırıp teşhir etmek gibi bir çaba içinde değiliz. Ancak tağutların küfrünü örtbas etmeye çalışanlara da asla müsamaha göstermeyiz. Hakkı söylemeyen dilsiz şeytan iken, bir Müslümanın, bildiği gerçekleri gizlemesi ve hakkı söylememesi nasıl düşünülebilir.

Biz inandığımızı söyleriz. Bunu yaparken de ne sözlerimizi zembemle yıkar; ne de yaldızlarız. Biz yeryüzündeki tağutları tekfir ederken ne görevimizin, ne de maaşımızın elden gitmesinden, ne vatandaşlıktan çıkarılmaktan, ne de pasaportumuzun geri alınmasından asla korkmuyoruz. Biz, sadece herşeyi elinde tutan yaratıcımız ve mevlamızdan korkarız.

CİHAD CEMAATLARININ MEŞRUIYETİ VE (REJİMLERİ) DEĞİŞTİRMENİN YOLU

Dünyadaki cihad cemaatlerinin meşruiyeti, her biri Müslümanların cihad için biraraya gelmelerinin vacip olduğunu, bunu terkedenlerin günaha gireceklerinde tereddütlere mahal bırakmayacak şekilde açıkça ispatlamaya yeterli olan esaslara dayanmaktadır.

Allahu Teala'nın dinindeki cihad akidesi, kafirler ve yandaşları tarafından sürekli saldırıya uğramaktadır. Bütün şekilleriyle küfrü temelinden sarsarak yok etmenin savaşıyla mümkün olduğu, kan akmadan, sakat kalmadan hiçbir devletin temelini sağlamlaştırarak varlığını sürdürmesinin mümkün olmadığı, dün olduğu gibi bugün ve yarın da savaş olmadan, genç evlatlarını kaybetmeden, sıkıntı çekilmeden hiçbir devletin bağımsızlığını elde edemeyeceği herkes tarafından bilinmektedir. Batı dünyasındaki demokrasiye, seçim yoluyla çok kolay işbaşına gelip giden partilere aldanarak, Müslümanların da bu yolla işbaşına gelmelerinin mümkün olduğu zannedilmemelidir. Bu, büyük bir hatadır. Çünkü bu nizamlar, ancak demokratlarla hasımları arasında meydana gelen amansız bir savaştan sonra bugünkü hallerine gelmişlerdir. Yine kurulan bütün bağımsız ülkeler, ancak hasımlarıyla aralarında meydana gelen savaşlardan sonra kurulabilmektedir.

Bünyesinde birçok eyalet bulunduran; hür, demokrat dünyanın lideri olan Amerika, bugünkü siyasi konuma ve geniş coğrafi bölgeye, ancak kuzey ile güney arasında herşeyi yokeden o amansız savaştan sonra ulaşabilmektedir.

Yine Avrupa devlet ve hükümetlerinin bugünkü duruma gelmeleri, ancak kıta içi ve kıta dışı savaşlardan ve birçok değerli şeylerin yok olmasından sonra mümkün olmuştur.

Şimdi kendi kendimize soralım: Batının kendi inançlarını kuvvet ve silah yoluyla yayması doğru oluyor da, neden hasımlarının böyle bir yola başvurmaları doğru olmuyor?

Düşüncelerinin yayılmasını, bu düşüncelerinin kanun ve yasa haline gelmesini isteyip de muharip ve savaşçılar kervanına katılmayanlar, çabalarının boşa gitmesi hususunda daha çok aldatıcı mantık silsilesiyle uğraşan felsefecileri andırırlar.

ÇÖKÜŞ DÖNEMİ DÜŞÜNCELERİNDE (REJİMLERİ) DEĞİŞTİRME YÖNTEMİ

Müslümanlar, mürted tağutların köklerini kazıma konusunda hemfikir olduklarına göre, bunları, tahtlarından indirmenin yolu nedir?

Müslümanların sayısı çoğalsın diye insanları İslam'a göre eğitmek adı altında çalışanlar, savaşı ve savaş tekniklerini öğretmekten tamamen uzak durarak bütün çabaları ile onları iyi birer siyasetçi veya gündüz oruçlu, gece kaim, Kur'an ve hadis ezberleyen kimseler olarak yetiştirmektedirler. Bahsettiğimiz bu kişiler iki zıt uç olan Sufilik ile Selefilik arasında bir yol izlemekte olup, aralarında İhvan'a mensup olanlar da vardır. Halbuki tağutlar, ilim ve bilim adamlarını ve ibadetle meşgul olanları öldüren, mescidleri yerle bir eden eli silahlı kimseleri kiralamaktan aciz değildir ki.. Hiç şüphesiz yeryüzünde hurafe ve bid'atlardan kurtulmanın tek yolu cihaddır. Ancak buna rağmen, asr-ı saadetten sonra bu konuda ortaya çıkan birçok düşünce bulunmaktadır. Günümüzde, insanlar arasında isimleri meşhur olanlardan bazılarının bu konudaki düşünceleri şöyledir:

Selefi Alim Ebu Bekr el-Cezairî ve Matemli Metodu:

Üstad(!) yeni buluşlar sınıfına girmeye hak kazanan harika bir yol önererek şöyle der: "İdarecilerimizi ıslah etmenin en iyi yolu; ıslahın zaruretine inananlardan oluşan kalabalık bir topluluk ile devlet başkanının köşküne doğru yola çıkmak ve oraya varıp hıçkırarak ağlamaya başlamaktır. Yakışıklı siması ve güzel yüzü ile yanımıza çıkıp ağlamamızın sebebini sorunca ona şöyle deriz: "Vallahi kötülükleri yasaklayıp, Kur'an hükümleriyle hükmetmedikçe köşkünüzün kapısından gitmeyiz..." Hiç şüphesiz bir devlet başkanının kalbi son derece yufka, şefkat ve merhamet dolu olduğu için sizin üzülmeyizi, hele hele ağlamanızı asla istemeyecek ve dolayısıyla da istediğinizi olumlu bularak Kur'an ile hükmedecektir."

Büyük üstat ve düşünürlerimizden(!) bazıları ise, "Ucubeler Sandığı" nı önermektedirler. Bu, son zamanlarda keşfedilen bir sandık olup hakkında şöyle nakledilir:

"Diğer hükümdarlardan farklı olarak izzet-i nefis sahibi bir hükümdar varmış. Maiyetinde bulunanlar, halkın kendisini çok sevdiğini, ondan başkasını başlarında görmek istemediklerini söyleyince, halkın kendisini gerçekten sevip sevmediğini, isteyip istemediğini anlamak için, herkesin kendisi hakkındaki görüşünü yazıp içine atacağı bir sandık yaptırıp onların önüne koymuş.

Sonuç hakkında ihtilaf vardır. Bazı ravilere göre sandık çok garip bir şeymiş. Çünkü içine atılan pusulalar üzerinde ne yazarsa yazsın, sonuçta

hepsini “kralımıza evet” ibaresine çeviriyormuş. Bazı raviler ise, hapiste olduklarından dolayı kendilerini dinleme fırsatı bulamadık.”

Üçüncü bir görüşe göre ise, içinde yaşadığımız durum, olabileceklerin en iyisidir. Bundan daha iyisi olamaz. Bu nedenle düzeni değiştirmeye tevessül etmek abestir.

ALLAH'IN İNDİRDİKLERİYLE HÜKMETMEMEK

Bunun Şekli ve Çağdaş Gruplar Tarafından Yapılan Yorumları:

Allahu Teala şöyle buyurur: “Her kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir”¹³³

Çağımızda hiçbir ayet, bu ayet-i kerime kadar tartışılmamıştır. Günümüz fırkalarının herbiri, kendi görüş ve düşüncelerini bu ayete dayandırmak istediğinden, te’villeri de buna göre yapmaktadırlar. Mesela bunlardan bazılarına göre, Allahu Teala’nın indirdiği ile hükmetmemek, ameli bir küfürdür. Bunlara göre ameli küfür, küçük küfürdür. Dolayısıyla Allahu Teala’nın hükmünü terkedenerler, sadece günahkar olurlar. Allah’ın hükmünü reddetmedikçe, bu yaptıkları, onları dinden çıkarmaz. Bu görüşü savunanlara göre, Allah’ın hükmü ile hükmetmeyenleri tekfir etmek, istisnasız bütün günahların dinden çıkardığını savunan Haricilerin görüşüdür.

Bazılarına göre ise, bu ayet Müslümanlar hakkında inmiş değildir, bilakis Yahudi ve benzerleri hakkında inmiştir. Dolayısıyla ayeti Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetine hamletmek, hatadır.

Ayet-i kerime’de anlatılmak istenen hususun anlaşılması için birkaç noktaya değinmek istiyorum, şöyle ki:

Birinci Nokta: Ayet, Kitap ve Sünnet’i terkedenerlerin hükmünden bahsetmektedir. Yoksa Kitap ve Sünnet’ten başkasıyla hükmedenlerin hükmünden bahsetmemektedir. Bu ikisi arasında ise büyük fark vardır. Ayette, kendisine gelen bir konu hakkında, bildiği halde, Allah’ın hükmünü terkedener hakim kastedilmektedir. Eğer bu hakim, aynı zamanda Allah’ın indirdiğinin dışında bir hüküm ile hükmederse, o zaman iki suçu birden işlemiş olur.

İşlemiş olduğu bu suçlardan ilki, Allah’ın indirdiğini terketmek, ikincisi ise Allah’ın indirdiğinin dışında bir şey ile hükmetmektir. Bunlar ise ayrı ayrı konulardır. Çünkü ikincisi birincisini kapsadığı halde; birincisi, ikincisini kapsamamaktadır.

İkinci Nokta: Peygamberin sünnetindeki bazı ibareler, küçük küfre delalet ettiği halde, Kur’an’ı Kerim’de küçük küfre delalet eden hiçbir ayet bulunmamaktadır. Hatta Şatibi şöyle der: “Kur’an’ın bütün hükümleri nihai hükümlerdir. Ancak sünnette nihai hükümler olduğu gibi nihai olmayan

¹³³ 5 Maide/44

hükümler de bulunmaktadır. Dolayısıyla Kur'an'da küçük küfür anlamına gelebilecek herhangi bir küfür sözcüğü bulunmamaktadır.”¹³⁴

Üçüncü Nokta: Peygamberin sünnetinde varid olan büyük küfür ile küçük küfrü birbirinden ayıran çeşitli yollar bulunmaktadır. Bu yollardan biri de, İbn-i Teymiye'nin “el-İmanu'l-Kebir” isimli eserinde belirttiği gibi, bu kelimenin belirli (marife) ve belirsiz (nekre) olarak kullanılmasıdır. Belirli isim şeklinde kullanılan küfür kelimesi, sadece büyük küfre delalet ederken, belirsiz isim şeklinde kullanılan küfür kelimesinden büyük küfür mü, küçük küfür mü kastedildiğinin anlaşılması için karineye ihtiyaç duyulur.

Allah'ın indirmedığı ile hükmetme kapsamına, külli anlamda giren durumlar olduğu gibi cüz-i anlamda giren durumlar da bulunmaktadır. Ümmetin icması ile ayetin kapsamına külli anlamda giren durumlardan bazıları şunlardır:

Teşri (Kanun Koyma, Yasama): Şatbi şöyle der: “Her bid'at (az da olsa) geçerli olan temel prensip için ya ilave bir teşri ya bir eksilme ya da onu değiştirme anlamına gelmektedir. Bunların hepsi de geçerli olana bir lahika niteliğini taşımakta ve buna zarar vermektedir. Bilerek şeriatta böyle bir tasarrufta bulunan kimse kafir olur. Çünkü az veya çok, şeriatta fazlalık, eksiklik veya değiştirme küfürdür.”¹³⁵ Anlaşılacağı üzere Şatbi, az ve çok ayırımı yapmaksızın mutlak anlamda teşride bulunmayı küfür olarak nitelendirmektedir. Çünkü teşrinin anlamı Allahu Teala'nın emrini ve hükmünü kabul etmemektir. Bu ise, bütün ümmetin icması ile küfürdür. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Hakkında icma olan bir haramı helal kılan veya helali haram kılan ya da şeriati değiştiren kişi, ümmetin ittifakı ile mürted olur.”¹³⁶

Şenkiti şöyle der: “Allahu Teala'nın koyduğu yasalara muhalif olan yasalarla hükmetmek, göklerin ve yerin yaratıcısına küfür anlamına gelir.”¹³⁷

İnkâr ve Yalanlama Olmadan Allahu Teala'nın Hükmünü Reddetmek: Cassas şöyle der: “İster kendisinde şüphe olduğu için olsun, ister teslimiyeti kabul etmediği için olsun Allahu Teala'nın veya Rasulullah'ın emirlerinden herhangi birini reddeden kimse dinden çıkar.”¹³⁸

Kişinin, Kendisini, Allahu Teala'nın Hükmünden Başkası İle Yükümlü Tutması: İbn-i Teymiye şöyle der: “Allahu Teala'nın ve Rasülü'nün hükmüne bağlanmayan kafirdir. Allahu Teala, kendi zatına

¹³⁴ Bakınız: İbn-i Cevzi, *Nuzhetu'l-A'yun*, 2/119-120

¹³⁵ Şatbi, *el-İ'tisam*, 2/61

¹³⁶ *Mecmuu'l-Feteva*, 3/267

¹³⁷ *Edvau'l-Beyan*, 4/84

¹³⁸ *Ahkamu'l-Kuran*, 2/214

yemin ederek, Allah'ın ve Rasulü'nün hükmüne razı olmayanların mü'min olmadığını bildirmektedir.”¹³⁹

Muhammed bin İbrahim, “Tahkimu'l-Kavanin” isimli kitabında şöyle der: “Bu ayetin¹⁴⁰ kapsamına giren en büyük ve en kapsamlı küfürlerden biri de, şeriata inatla karşı çıkıp, hükümlerine mukavemet göstermek; Allah ve Rasulü'ne muhalefet ederek bugünkü kanunlar gibi Kitap ve Sünnet'e ters olan kanun ve yasalar yapmaktır. Bugün İslam ülkelerinde uygulanıp, halkın tabi olduğu kanunlar Fransa, Amerika, İngiltere ve benzeri ülkelerin kanunlarından alınıp hazırlanan kanunlardır. Şehadet kelimesi ile taban tabana zıt olan bu davranıştan daha büyük bir küfür düşümlenemez.”

Cüz'i anlamda bu ayetin kapsamına giren durumlara gelince, bunlardan bazıları şunlardır:

Allahu Teala'nın Hükümünü Reddetmeden Veya Günaha Helal Gözüyle Bakmaksızın Dinden Çıkarmayan Günahları İşlemek: Bu da Allah'ın indirmedığı ile hükmetme kapsamına girmekle beraber, her yönüyle değil, cüz'i anlamdadır. Yani bunun mahzurlu olduğuna delalet etmektedir. Nitekim Kurtubi şöyle der: “Allah'ın, müşrikler hakkında indirdiği hükümlerden, Müslümanlara uygun hükümler çıkarmakta garipsenecek herhangi bir durum yoktur. Nitekim Ömer *Radiyallahu Anhu*, zamanındaki sahabelerin bolluk içinde olduklarını görünce, bu durumlarına itiraz kabilinden olmak üzere şu ayeti delil getirdi: “Dünyadaki hayatınızda bütün güzel şeyleri harcadınız, onların zevkini sürdürdünüz.”¹⁴¹ Bu ayet, kafirler hakkında nazil olduğu halde, Ömer *Radiyallahu Anhu* bu ayeti, durumlarına göre Müslümanlar için de bir tehdit ve uyarı olarak anlamakta ve hiçbir sahabe de buna itiraz etmemektedir.” Kurtubi'nin bu görüşüne Şatibi de katılmaktadır. Bu küfre, küçük küfür veya kişiyi büyük küfre götüren küfür denir. Bu küfrün acı meyvesi, daha çok ölüm esnasında ortaya çıkar.¹⁴²

İdarecilerin Baskı ve Zulümleri: Şer'i bir dayanakları olmadığı halde haksız olarak Müslümanların malını alan, onları kaldıramayacakları şeylerle yükümlü tutan idareciler de, bir önceki kısımda zikredilenler gibi, bilinen anlamıyla kafir olmamakla beraber cüz'i anlamda ayetin kapsamına girmektedirler. Yani bunların küfrü, küçük küfür ve yerilen günahlardan bir günah niteliğindedir.

Görüldüğü üzere, külli anlamda ayetin kapsamına girenler, bilinen anlamıyla kafir olurken, cüz'i anlamda ayetin kapsamına girenler, işlediği

¹³⁹ Minhacu's-Sünne, 5/131

¹⁴⁰ 5 Maide/44

¹⁴¹ 33 Ahkaf/20

¹⁴² Bakınız: İbn-i Teymiye, el-İmanu'l-Evsat

günah derecesinde küfre yaklaşmaktadırlar. Bu konuda üç görüş bulunmaktadır:

Ifrat Taraftarları: Bunlar, Haricilerdir. Bunlara göre bütün günahlar küfürdür ve aynı derecededir. Dolayısıyla günah işleyen herkes bu ayetin¹⁴³ kapsamına girmekte ve kafir olarak nitelenmektedir. Nitekim bunlar, Cemel ve Sıffin Savaşlarına katılanları, Ali ve Muaviye askerlerini ve yine cüz'i anlamda yukarıdaki ayetin kapsamına girenleri de tekfir etmektedirler. Çünkü onlara göre ayet, ancak büyük küfre delalet etmektedir.

Tefrit Taraftarları: Bunlar, Mürcie'dir. Bunlara göre günahı helal görmedikçe veya inkar edip yalanlamadıkça, hiçbir şekilde Allahu Teala'nın indirdiği ile hükmetmemek, bilinen anlamıyla büyük küfür değil, olsa olsa küçük küfürdür. Delilleri ise İbn Abbas'ın şu sözüdür: "Bu, sizin anladığınızı küfür manasında, kişiyi dinden çıkararak bir küfür değildir." Bunlar da bir öncekiler gibi, bid'at ve dalalet ehlidir.

Orta Yolda Olanlar: Bunlar ise, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'tir. Bunlara göre ayet, zahirine göre hamledilmekte olup herkes, ayetin kapsamına girdiği ölçüde ayetin hükmüne dahildir.

¹⁴³ 5 Maide/44

DÜNYADA, CİHAD HAREKETLERİNİ ZORUNLU KILAN SEBEPLER (1)

Cihad cemaatlerinin temel aldıkları esasların herbiri, bu hareketlerin varlığını zorunlu kılmaya yeterli niteliktedir. Müslümanların, bu cemaatlere katılmanın zaruri olduğunu ve bunun mevsimlik bir hareket olmadığını, bilakis her Müslüman üzerine daima farz olduğunu bilmeleri gerekir. Yani Müslümanın aktif olarak cihadla ilgili bir takım yükümlülükler üstlenmesi, cihada davet etmesi, cihada hazırlık yapması veya bunun için planlar yapması gerekmekte ve bu, özel şer'i bir mazeret olmadıkça asla ortadan kalkmamaktadır.

İslam aleminde cihad hareketlerini zorunlu kılan sebepler nelerdir?

Cihad hareketlerinden maksadımız, zorla işgal edilmiş olan İslam ülkelerindeki mücahid cemaatlerdir. Bu ülkeler dışındaki hareketler değil. Bu cemaatler, kaybedilen sermayeye yeniden kavuşmak için çalışırlar. Ancak bu, diğer hareketleri inkar ettiğimiz manasına gelmez. Çünkü biz, savunma cihadından bahsetmekteyiz. Ki bu, her Müslüman üzerine farz olan bir cihaddır. Mürted ülkelerdeki cihad hareketlerini zorunlu kılan sebepler ise şunlar:

Birinci Sebep: Darmadağın olan Müslümanları bir araya getirecek bağı, yani kaybolan hilafet devletini yeniden kurmak. Hilafetin yıkılmasıyla ümmetin birliği dağıldı ve dolayısıyla da ümmet, ümmet olma vasfını kaybetti. Evet dünyanın çeşitli yerlerinde Müslümanlar, abidler, alimler, zikredenler ve hacılar vardır. Ancak bunlar, ümmet kavramını olması gerektiği muhtevaya dönüştürmemektedir. Çünkü ümmeti, ümmet yapan temel unsur, devlettir. Müslümanların ise, ne bir devletleri, ne köklü bir kuvvetleri ve ne de kendilerini savunacak bir dirençleri vardır. Küfür, hilafet devletinin yıkılıp ortadan kalkması için, elinden gelen bütün gayreti göstermiş ve nihayet bu istediğine de kavuşmuştur. Ancak şöyle denmesi daha doğru olsa gerek: İslam devletinin düşmesi için başta gelen sebepler, şüphesiz ümmetin kendi içinden kaynaklanan dahili sebeplerdir. Bunlara kıyasla, kafirlerin çalışmaları neredeyse bir hiç niteliğindedir. İslam devleti düşmeden önceki İslam toplumuna iyice baktığımızda, çöküşe sebep olan unsurları taşıdığını görürüz. Bu unsurların en önemlisi ise, içine girdiği milletleri tamamen yok eden tasavvuf mikrobunun yayılması ve böylece de itikad ile ilgili meydana gelen bozulmalardır. Çünkü insanları, irfan ve cezbe hallerine ulaşmakla meşgul eden tasavvuf, onları bu çılgın hayaller peşinde koşturarak, düşünme, inceleme ve araştırma yapmaktan alıkoymuştur. Çünkü sufi, sadece bu mertebelere ulaşmakla eşyanın hakikatini ve kainat sırlarını anlayacağını, bu nedenle de kainat ve hayat kanunlarını

araştırmanın gereksiz olduğunu zannetmektedir. Zira mutasavvıf, kişinin sadece arif bir veli olmakla bu kainata, kainatta cereyan eden hastalıklara, sellere, yangınlara, yağmurlara, gök gürültülerine, hayat iksirine, eşyanın sırrına, eşyanın mahiyetini değiştiren kimya taşına hakim olabileceğine inanmaktadır. Hiç kimse, o dönemde tasavvuf yaygın değil idi veya sadece hayatın bazı alanlarında var idi diyemez. Bu, son derece çirkin bir hatadır. Zira bugüne kadar İslam toplumunu ve baştaki yöneticileri yönlendirenler daima tasavvuf ehli olmuştur. Nitekim Said Havva, İslam ümmetini tasavvufi terbiye yolu ile eski kanumuna döndürmek istemekte ve bu konuda “Ruh Terbiyemiz” adında bir kitap te’lif ederek, gençliği bu rabbani yola(!) girmeye ve bir mürşide bağlanmaya davet etmektedir. Dünden bugüne hiçbir yöneticinin, bu habis uru yok etmek hususunda hayr veya şer, bir tek kelime söylediklerini duymadık. Yine Hasan Turabi, sofuların cirit attığı bir yerde yaşamakla birlikte, etrafındaki toplumda vuku bulan şirk ile hiç ilgilenmemektedir. Bizler, İslam toplumundaki bu dahili pislikleri temizlemedikçe, hedeflerimize doğru adımlarla ilerlememiz mümkün değildir. Burada birkez daha hatırlatmalıyız ki, cihad cemaatlerinden kastımız, silah kuşanan cemaatler değil, bilakis bu dinin kaybolan şiarlarını canlandırmak isteyen ve bu dini, ilk anlaşıldığı günkü haline döndürmeye çalışan cemaatlerdir.

İslam ümmetinin yeniden canlanması için yegane yol cihaddır. Çünkü Müslümanı, nefsinin hevasından, toplumdaki ahlaksızlıklardan ve bid’at ehlinin sapmalarından kurtaracak olan, cihaddır. İçimizdeki fasit şeylere karşı ısrarla mücadele ruhunu veren, cihaddır. Ancak mücahidin bu ruhu kazanması için, öncelikle ilim ve alimlik adına İslam önünde büyük engel teşkil eden din adamlarının sultasından kurtulması gerekir. Zira bunlar, Müslümanı, aklını kullanmaktan, hür irade ve doğru adımlarla İslami hedeflerine doğru ilerlemekten alıkoymaktadırlar. Aklına değer veren biri, televizyon kanallarının herhangi birinde konuşan Ezher Şeyhi’ni dinlerse, İslam ümmetinin içinde bulunduğu darboğazdan kurtulup yükselmesi için tek çarenin, bu Ezher Şeyhi’nin karnını yarıp, onun bağırsağı ile tek bir tanesi kalmamak kaydıyla, bütün mürted idarecileri öldürmek olduğunu hemen anlayacaktır. Alimin görevi herkesten önce hataları tesbit edip, insanları onlara düşmekten alıkoymaktır. Alimin görevi, içinde bulunduğu topluma, gerekirse canını da feda ederek örnek olmaktır. Alimin görevi, topluma ışık saçmaktır. Yoksa alimin görevi, iblis gibi günah ağacını ebedilik ve meleklik ağacı olarak göstermek değildir. Bu en büyük suç ve kötülüktür.

Hiç şüphesiz İslam ümmetinin başlatmış olduğu diriliş hareketinin, doğru ve isabetli adımlarla hedefe ulaşabilmesi ve ümmetin, mübtela olduğu çeşitli hastalıkların kurtarılabilmesi için azami gayretin gösterilmesi ve ihlaslı önderlerin bulunması gerekmektedir. Çünkü biz, yüksek bir kalede geleceği

kendi siyaset ve emelleri doğrultusunda şekillendirmek isteyen, mal ve kuvvete sahip olan, en son teknolojik silahları elinde bulunduran düşmanlarımızla şimdiden, nasıl kapıştığımızı gözetler gibiyiz. Bizim tek gücümüz sahip olduğumuz haktır. Bu nedenle sapık düşüncelerden uzaklaşmamız, cihad akidesine ve ruhuna geri dönmemiz gerekir. Zorlukların aşılması ve dağlar gibi büyük görünen şeylerin küçülmesi ancak bu ruh ve akideyle mümkündür. Bu ruhta ölüm sevgisi, Allah'ın rızasına ve cennete rağbet, önemsiz ve değersiz şeyleri küçük görme ve dünyaya değer vermeme gizlidir. Bu ruha sahip olduğumuz ve elde ettiğimiz zaman, küfrün ve zalimlerin varlığından eser bırakmayacak kasırgalar haline dönüşürüz.

CİHAD VE GELECEK İSLAMİ DEVLET: GÜÇ VE İKTİDAR

Cihad yoluyla ulaşılmaya çalışılan devlet, meşru olan ve bu dinin hakikatını gerçek anlamda temsil eden tek devlettir. Birçok entellektüel, gelecek İslami devleti düşünürken yapı ve müesseseleri ile çağdaş laik devlet gibi tasvir etmektedir. Ancak bunu İslami olarak nitelendirmeleri, buna bazı solgun renklerle İslami şekil vermelerinden dolayıdır. Bu düşünce ışığında bunlar, tasvir ettikleri devleti, İslami devlet şeklinden çıkararak bazı kritik sorularla karşılaşırlar. Fıkhi kurallarla taviz vermeye sevkeden bu sorulara verilen cevaplar, günümüz devlet yapısıyla uyuşması için, fakihlerin geçersiz görüşlerinden ibarettir. Devletin akide yapısından, fer'i konularına kadar birçok meselelerde onlara sorulacak sorulardan bazıları şu konulardadır:

Demokrasi ve çok partililik konusu: Hiç şüphesiz büyük(!) alimlerimiz iki seçenekle karşı karşıyadırlar ve bunların birincisi İslam'dan çıkmayı gerektirir. Bunların, İslami devletin çok partililiğe (ki bu, kafir ve mürted partileri de kapsar) cevaz verdiğini söylerlerse, kafir ve mürted olarak nitelenmeyi hak ederler. Çünkü çok partililiğe müsamaha etmek, şirke ve küfre müsamaha etmek demektir. Hayret ile karşılanacak hususlardan biri de, bu kişilerin, çok partililik konusunda ileri sürdükleri delillerin, hiçbir Müslümanın aklına gelmeyecek derecede onları ahlaki ve fikri çöküntüye sürüklemesidir. Bu zevatlardan biri, İslami devlette kafir partilere müsamaha edilebileceğine delil olarak Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dönemindeki münafıkların varlığını göstermektedir. Buna göre hakikatte kafir olan münafıklar siyasi bir partiyi temsil ettikleri halde, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların, bu partisel çalışmalarını engellememişti.

Başka bir zat ise, Ali bin Ebi Talib *Radıyallahu Anhu* dönemindeki Haricileri delil olarak göstermektedir. Buna göre Ali *Radıyallahu Anhu* düşüncelerini anlatmaları konusunda Haricilere engel olmamış, onlara karşı savaşması ise, Müslümanlara karşı silahlanmalarından dolayı olmuştur. Onlara göre, gerçek mahiyetleri ile Hariciler, siyasi bir parti niteliğindedir.

Yine diğer bir zat ise, Mu'tezile, Rafiziler ve diğerlerini delil göstererek, bu fırkaların herbirinin, birbirine muhalif siyasi partiler niteliğinde olduğunu iddia etmektedir.

Allahu Teala'ya yeminle ifade etmeliyim ki, ben bu görüş ve delillere hayret ediyorum. Ama bu hayretim, bu delillerin zayıflıklarından dolayı değil, bunları serdedenlerin hayalarının azlığından dolayıdır. Bilmiyorum, acaba bu zatlar hergün aynada kendilerine bakıyorlar mı? Kat'iyetle ifade etmeliyim ki, bunların kafalarında akıl namına hiçbir şey bulunmamaktadır. Bunların akıl diye taşıdıkları, Allahu Teala'nın diğer bazı mahluklarında var olan şeylerdendir.

Siyasi çoğulculuk konusu: Onlar bu yolla iktidara gelmişlerdir. Bu yolla işbaşına gelen bir kimsenin, bu yolu iptal etmesi düşünülebilir mi? Yukarıda işaret edilen ikinci seçenek ise, laik ve demokrat bir ülkenin, İslam'la taban tabana zıt olduğunu açıkça ifade etmeleridir.

Kadın ve kişisel özgürlüğü, dini azınlıkların durumu, müzik, diğer devletlerle komşuluk ilişkileri, Birleşmiş Milletler'in hükümlerine göre hareket edilmesi ve buna benzer daha bir çok konu, bu kişilere sorulması gereken sorular arasındadır. İnsanlar, İslam devletinin ne anlama geldiğini, çağımızdaki devletlere tek alternatif devletin, İslam devleti olduğunu bilmektedirler. Bu devlet fazilet, davet ve cihad devletidir. Bu nedenle de İslam devletinin fesad ve ahlaksız kaynağı olan çağdaş devletlere tamamen zıt olduğunu da bilmektedirler. Ne var ki bizim muhterem alimlerimiz(!) başka görüşler taşıdıklarından dolayı, küfre İslam elbisesini ve ahlaksızlığa da fazilet örtüsünü giydirmeye muvaffak olmuşlardır.

Cihad yoluyla kurulan İslam devleti, kendi ehlinde almış olduğu güçten kaynaklanan bir meşruiyet kazanmıştır. Kendi isteği doğrultusunda hareket etmesi hakkıdır. Tarihi yazacak ve hayata yeni bir şekil verecek olan da, güç ve kuvvettir.

Evet, tarihi ve hayatı yazan kuvvettir. Ben biliyorum ki, hayatın dış görünüşüne aldanan bazıları, bunun aksini söyleyecektir. Ama tarihi alıp okuyun, geçmişten günümüze kuvvet olmadan ayağa kalkan, sonra varlığını devam ettiren bir millet ve devlet görebilir misiniz? Allahu Teala, demiri indirdi ki, onda büyük bir kuvvet vardır. Düşünceler ancak kuvvet ve demir ile korunur. İslam devleti cihad yoluyla kurulduğu için (ki yolundaki bütün rezalet ve ahlaksızlıklar yok olmadıkça cihad yoluyla da kurulamaz. Cihad, toplumumuzdaki tüm kötülükleri kökünde yakan bir ateştir) artık hiç kimsenin devletimize ve toplumumuza şekil vermeye hakkı kalmaz. Böyle bir devlette hükmedecek olan bildiğimiz İslam'dır. Yoksa dıştan gelen ithal ve sahte İslam değil.

Cihad süresince, yeryüzü kargalardan, baykuşlardan, yalan düşünce ve görüşlerden, laiklerden, komünistlerden, baasçılardan, ırkçılardan ve salgın düşünce tüccarlarından temizlenecektir. Evet, biliyoruz ki yolumuzu bu ahmakların büyüklerinden temizleyip trafiğe açmadıkça hedefimize ulaşamayız. Varsın alem bizi barbar olarak nitelendirsin. Biz barbarız. Çünkü çağımızdaki kullanımıyla barbar, haklarını savunup isteyenlerdir. Ancak şunu hatırlatmalıyız ki, Müslümanın Müslüman kardeşini barbarlıkla nitelemesi caiz değildir. Zira bu, kötü lakap takma kabilindedir. Yine bizi, medeniyet düşmanı olmakla niteleyecekler. Evet biz, şeytan medeniyetinin düşmanları, sembollerinin ve adamlarının katilleriyiz. Bize, terörist diyecekler. Evet, biz teröristiz. Çünkü kötülük ancak kılıç ve ateşle yok olur. Sertlik, kabalık ve

diktatörlükle itham korkusuyla bütün faziletlerden istifa edip ilişkilerini kesen muhterem alimlere(!) gelince, İslam'dan istifa etmedikleri müddetçe ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar onlardan asla memnun olmayacaklardır.

Onlar, insanlara gerçek İslam diye takdim etmek için, genel kabul görmeyen fasit görüşleri araştırma konusunda birbirleriyle yarışmaktadırlar. Sonuçta ne oldu? Bütün avazlarıyla İslam'ın demokrasi olduğunu ilan ettiler. Bununla beraber kendilerine siyasi bir parti kurma izni verildi mi? Tağutların kapılarında günlerce ve yıllarca ağladılar ama utanç ve rezaletten başka bir şey elde edemediler. Çünkü en demokratik ülkeler bile Raşit el-Gannuşi'ye talep ettiği hakları asla tanımaz. O ve hareketi, Tunus tağutundan neler koparabildiler? Raşit el-Gannuşi, siyasi programında, İslam şeriatının uygulanması gibi bir maddenin de yer almasını isterken, aslında gayesi şeriatı uygulamak değil, bilakis gayesi hürriyetlerin yayılması ve fırsat eşitliğinin artırılmasıydı. Ama bütün bunlara rağmen küfür, onun yaşama hakkını kullanmasına bile razı olmadı?

Cihad süresince, yeryüzünde bozgunculuk yapan gazetecilerin başları koparılacaktır. Çünkü bizim firavun sihirbazlarına ihtiyacımız yok. Varsın insanlar bizi fikir ve düşünce düşmanları olarak isimlendirsın. Çünkü biz, onların kanunlarının tanımış olduğu hürriyetlerden(!), saç ve sakalı ağartan işkenceler gördük.

Evet, demokrasi, hürriyet ve yeni dünya nizamı döneminde, devşirdiğimiz nimetlerden(!) uzun uzadıya bahsetmeyeceğim, ancak şu kadarını söylemeliyim ki, dünden bugüne yağ ile bal yedik(!), memleketlerimizde güven ve huzur içinde uyuduk(!) ve bir tarağın dişleri gibi eşit(!) olduk.

KADERİ VE ŞER'İ OLARAK DEVLETE GİDEN YOL: DEMOKRASİ VE ŞERİAT

Meşru ve gerçek İslam'ı temsil edip öz cevherini taşıyan tek devlet, cihad yoluyla kurulan devlettir.

Burada şöyle bir soru sorulabilir: “Şayet denenmiş bazı demokratik yollarla İslam egemen olursa, bu yönetim İslami sayılmaz mı?”

Bu sorunun cevabını vermeden önce şurası bilinmelidir ki, kaybedilen İslam devletine böyle müşrikçe yollarla ulaşılamaz. Bu nedenle İslamcı demokratların, hayallerini, hayrı elde etmek için kullanmaları gerekir. Bununla birlikte, bu yolu benimseyenlerin parlamentoya girmelerinin sebepleri farklılık gösterir. Mesela Ürdün'deki İhvan-ı Müslimin cemaatini ele alalım. Onlara, seçmiş oldukları bu yöntemin nedeni sorulduğunda, son derece tuhaf bir cevapla karşılaşırız. Doktor Humam Said, bu soruya şöyle cevap vermektedir: “Biz Ürdün Parlamentosu'nda çoğunluğu elde etmek için çaba göstermiyoruz.” Bu, yeryüzündeki bütün demokratların güleceği bir cevaptır. Zira dünyada bütün parlamenterlerin çabası, hükümet olabilmek için çoğunluğu elde etmektir. Doktor Humam Said, parlamentoda çoğunluğu elde etmek için çaba göstermemelerinin sebebi olarak şunu ileri sürmektedir: “Teşride bulunmamak. Çünkü teşride bulunmak küfürdür. Biz, sadece muhalefet eder, parlamenter ve devletin başındaki yöneticilere İslam'ı ulaştırırız.” Dilleri ile söylemiş oldukları sebep bu olsa da, gerçek sebep şudur: Ürdün Parlamentosu'nda çoğunluğun siyasi hayatta hiçbir önemi ve ağırlığı yoktur. Çünkü Ürdün kanunları, parlamenter çoğunluktan dolayı devletin, yönetimden el çekmesini gerektirmemektedir. Bu nedenle İhvan-ı Müslimin'in Ürdün Parlamentosu'nun bütün koltuklarına sahip olduğunu farzetsek bile, onlara hükümet kurma hakkı verilmemektedir. Bilakis yine muhalefette kalacaklardır.

İhvan cemaatına mensup bir Ürdünlü ile yine İhvan cemaatine mensup bir Yemenli arasında geçen tartışma, bunlardan her birinin parlamento ve parlamentodaki İslami hareketin rolüne bakış açılarının ne kadar farklı olduğunu gösterme açısından ilginçtir. Ürdünlü parlamentere göre düzen küfür düzeni olup parlamento, bunu kapsamlı bir şekilde değiştirmenin yoludur. Ve kendisinin de, direk veya dolaylı olarak devlette yapılacak değişikliğe yardımcı olacağını söylemektedir. İhvan'a mensup Yemenli parlamenter ise bu görüşe karşı çıkar. Çünkü ona göre Yemen Parlamentosu'ndaki İhvan-ı Müslimin üyeleri Yemen'deki yasal devlet kurumlarının bir parçasıdır. Bu nedenle kişi, kendi kendisini nasıl yok edebilir ki. Başka bir ifadeyle, Yemenliye göre İhvan cemaati devletin bir parçasıdır. Bu nedenle kendilerini nasıl değiştirirler...

Cezayir Kurtuluş Cephesi'nin, müşrik demokratik yola katılmasının sebebi ise, daha başka rüyalardır. Israrla vurgulamalıyım ki, bu yol müşrikçe ve kafirce bir yoldur. Çünkü laik düzene göre parlamento, yasama yeridir. Halbuki Allahu Teala'nın dinine göre bu, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Bunu kavramayan, ne hayatı ne de vahyi anlamamış demektir. Onların rüyası, şu iki kelimedede özetlenebilir: "Hakkımızın verilmesi; bu olmazsa çatışma" veya sorumlularından birinin ifadesiyle: "Seçim var dedikleri zaman ya seçiliriz ya da savaşırız."

Özet olarak onlar, demokrasi oyununun içine girip (çünkü halk tarafından seçileceklerine inanıyorlardı) çoğunluğu elde ederek anayasayı değiştirmeyi hedefliyorlardı. Cezayir Kurtuluş Cephesi, adı gibi gayri mütecaniz (heterojen) bir yapıya sahiptir. Herkes kendi görüş ve anlayışına göre hareket etmekte ve kendine ait bir çöküntü geçirdiği için olaylar hakkında net bir görüş ortaya koyamamaktadır. Bu söylediğimizin delillerinden birincisi körfez krizi, ikincisi ise devlet tokadını yiyerek bugünkü dağınık hale düşmesidir. Anlamadığım bir şey ise, insanları ve cemaatleri, demokrasiden dolayı tekfir eden bazıları (ki bu doğrudur) her nedense Cezayir Kurtuluş Cephesi'ne özel davranarak İslami demokratlardan ayrı tutmaktadırlar. Bunlar, İhvan cemaatini eleştirdikleri halde, söz Kurtuluş Cephesi'den açılınca sanki bunun diğerlerinden farkı varmışçasına titreyip aynı tavrı ortaya koymamaktadırlar. Herhalde onları bu hususa sevkeden Ali bin el-Hacc'ın ağzından düşürmediği devrimci söylemleridir. Bu büyük bir hatadır. Çünkü gerek İhvan cemaatinde, gerekse demokrasi yolunda yürüyen Pakistan İslami cemaat ve hareketlerinde bulunan herşey, adı geçen bu cephede de bulunmaktadır. Gerek hedef gerekse demokrasi hakkında farklı düşüncelerin ortaya çıkması, bu cemaatleri hedeflerine ulaşmaktan sadece uzaklaştırmıştır. Bunun sebebi ise, bunların izledikleri üslupla, vakıyayı ve şeriati göz önünde bulundurmamalarıdır.

Farz-ı mahal bir fırka, demokratik yollarla başa geçip şeriatla hükmetti. Böyle bir hüküm İslami olur mu? Bütün açıklığıyla söyleyelim ki, hayır. Parlamento yoluyla çıkarılan kanunlar şer'i kanunlarla aynı olsalar bile asla İslami olamazlar. Bilakis bunlar tağuti ve küfür kanunlarıdır. Peki neden?

Bir hükmün İslami sayılabilmesi için, o hükmü koyana bakmak gerekir. Eğer hükmü koyan Allahu Teala ise hüküm de İslami'dir. Eğer hükmü koyan Allahu Teala'dan başkası ise hüküm de tağuti ve küfürdür. Dolayısıyla, parlamentodan çıkan hükümler İslami olarak değerlendirilemez. Bu hükümleri koyan Allahu Teala değildir. Mesela parlamento içkiyi yasaklayan bir hüküm çıkardığı zaman bu, İslami bir hüküm olmaz. Ancak kanunu çıkaran, "Allahu Teala bunu emretmektedir" diyerek bu kanunu uygulamaya koyarsa o zaman İslami olur. Çünkü parlamentodan çıkan kanunlar gücünü halktan alırken, İslami kanunlar gücünü Allahu Teala'dan alır.

ŞER'İ HÜKMÜN HAKİKATI

Şer'i hükmün rükunları, tarifinde belirtilmiştir. Usül alimlerine göre şer'i hüküm, Allahu Teala'nın bildirdiği, ihtiyar ve talep bakımından mükellefin fiillerine ilişkin hitabdır. Rükunları ise, Hakim, mahkûm aleyh (mükellef), mahkûm fih (mükellefin fiilleri) ve hükmün kendisi olmak üzere dördtür. Bu rükunlardan biri olmadığı zaman, hükme, şer'i hüküm denilemez. Burada belirtilen Hakim'den kasıt, Allahu Teala'dır. Gazali şöyle der: "Hüküm konusunda yetki, yaratma ve emrin kendisine ait olduğu zata (Allahu Teala) aittir. Çünkü geçerli olan, gerçek sahibin kendi mülküne hükmetmesidir. Gerçek sahip ise, Allahu Teala'dır."¹⁴⁴ Amidi bunun açıklamasında şöyle der: "Şer'i hüküm, mükellefin fiillerinin vasfı değil, Şari'in hitabından ibarettir."¹⁴⁵ Gazali şöyle der: "Şer'i hüküm, hükmün vasfı değil, Şari'in hitabıdır. Bir şeyin güzel veya çirkin olmasında aklın bir müdahalesi ve Şari'in bu konudaki hitabından önce hüküm yoktur." Gazzali'nin söyledikleri bir yönüyle yanlıştır. Zira o, hükmün güzel ve çirkinliğinin ancak şeriatla anlaşılabilceğini söylemektedir. Doğrusu ise, bir hükmün güzel veya çirkin olması, akıl yoluyla da anlaşılır. "Şari'in bu konudaki hitabından önce hüküm yoktur" sözü ise, Mu'tezilenin hilafına rağmen doğrudur.

O halde şer'i hüküm bizzat hükmün kendisi yani nassın metni değil, bilakis şari'in hitabıdır. Dolayısıyla bir kimse, bir işi İslam şeriatının emri olduğu için değil de, başka herhangi bir sebepten dolayı işlerse, onun bu fiiline şer'i hüküm denilemez. Mesela, malını fakir ve yoksullara dağıtan bir kimse- nin, "onlar içleri çektiği halde, yiyeceği yoksula, öksüze ve esire yedirirler"¹⁴⁶ ayetinin kapsamına girebilmesi için, bunu, Allah'ın bir emri olduğu için yapması gerekir. Zira Allahu Teala bu ayetin akabinde: "Biz sizi ancak Allah rızası için doyuruyoruz"¹⁴⁷ buyurmaktadır. Yani onlar, bu işi Allah'ın emri olduğu ve O'nun katındaki mükafatlara talip oldukları için yaparlar. Ki şer'i hükmü yerine getirenler bunlardır. O halde şer'i hüküm, Allahu Teala'nın hitabıdır. Bu nedenle mükellef, herhangi bir hükmü Allah'ın emri olduğu için yapmadığı sürece azaptan kurtulamayacaktır. Allah'ın dinine göre Şari', beşer üzerinde hakimiyet kurma hakkına sahip gerçek hakim olan Allahu Teala'dır. Yaratıcı O olduğuna göre, hakim de O'dur. Sahih bir hadiste rivayet edildiği üzere, Allahu Teala'nın isimlerinden biri de "es-Seyyid"dir. Bu aynı zamanda Allah'ın gerçek ilahlığını da ifade etmektedir. Zira ilah sey-yiddir. Bir zat, hakiki ilah olmadıkça mutlak anlamda sey-yid (efendi) de

¹⁴⁴ a.g.e

¹⁴⁵ El-İhkam, 1/182

¹⁴⁶ 76 İnsan/8

¹⁴⁷ 76 İnsan/9

olamaz. Bu nedenle bizim temiz akidemize göre seyyidimiz (efendimiz) ve ilahımız Allahu Teala'dır. Ve yine bizim akidemize göre biz sadece O'nun mülküyüz. Eğer bu hakiki mülkiyet anlayışı olmasaydı, O'nun seyyidliği de kabul edilmeyecekti. İşte bunun bir gereği olarak, hükümlerin kaynağı da Allahu Teala'dır. İtaat edene sevap, etmeyenlere ise ceza vardır.

PARLAMENTONUN HAKİKATI

Demokratik nizamlar, şekilleri ayrı da olsa, siyadet (egemenlik) hakkını Allahu Teala'dan başkasına verme esasına dayanırlar. Bu nizamın kaynağı, insanların akıllarına ve hayattaki ilgi alanlarına uygun kanunlar koymada hür olduklarını savunan laikliktir. Laiklik, mürted memleketlerde çıkardığı kanunlarla, egemenlik hakkını millete veren demokratik yola göre hareket etmeyi mecburi kılmıştır. Anlam olarak demokraside kullanılan "egemenlik" ile İslam dininde kullanılan "egemenlik" aynıdır. Çünkü beşeri kanun uzmanlarına göre de egemenlik, üstünde hiçbir gücün olmadığı mutlak üstünlüğe sahip otorite demektir. Ki eşyayı ve davranışları düzenleme, eşyayı çirkinlik veya güzellik ile niteleme, helal kılma veya haram kılma sadece ona aittir.

Parlamentoya kanun çıkarma hakkını veren, laik düzendir. Belirtilebilir ki, demokratik hükmün rükunları, şer'i hükmün rükunları gibi dördtür. Bunlar: Hakim, mahkûm aleyh (mükellef), mahkûm fih (mükellefin fiilleri) ve hükmün kendisi. Ancak laik düzende hakim, halkın, kanun çıkarma konusunda kendisine yetki verdiği yönetimdir. Dolayısıyla parlamentodan, millet meclisinden veya halk meclisinden çıkan bir kanun, gücünü gerçek hakim olan halktan ve laik demokratik parlamentodan almaktadır. Ki Allah'ın dinine göre bu hüküm, şirk ve tağuti bir hükümdür.

Burada dikkat çekilmesi gereken hususlardan biri de şudur: Parlamentodan çıkan kanunlar, gücünü sadece bir taraftan değil iki taraftan da, yani hem çoğunluğu elinde bulunduran iktidardan hem de muhalefetten almaktadır. Çünkü muhalefet, çıkmadan önce kanuna karşı çıksa bile, çıktıktan sonra hem ona bağlı olmak zorunda olduğu için hem de parlamentonun bir üyesi olduğu için, ona güç ve kuvvet kazandırmaktadır. Kaldı ki iktidarı elinde bulunduran çoğunlukla, muhalefet arasındaki ilişki, dayanışma şeklindedir. Bu nedenle eğer muhalefet olmazsa, demokratik anlayışta kanunlar kuvvet kazanamaz. İslamcılar, parlamentoda muhalefet olduklarını ileri sürseler bile, kanun koyan organının bir cüz'ü niteliğindedirler. Dolayısıyla içkiyi serbest kılan bir kanun çıktığı zaman, muhalefetteki İslamcılar da tıpkı kanunu çıkaran iktidar gibi sayılırlar.

İçkiyi yasaklayan bir kanun çıktığında, hükümetin, şer'i hükmü uyguladığı söylenemez. Çünkü bu hüküm daha önce de geçtiği gibi şer'i bir özellik taşımamaktadır. Laikler bu hususu çok iyi kavramalarına rağmen, İslamcılar hala bunu kavramış değillerdir.

Şer'i hükümlerin yargı ve hukuk sisteminden uzaklaştırıldığını daha önce defalarca zikrettiğimiz için bütün detaylarıyla yeniden ele alma ihtiyacını duymuyoruz. Ancak aşağıdaki hususa dikkat çekmek istiyoruz:

Laiklik propagandasını yapan ilk propagandistler, İslam dininin yönetim ve hukuk sisteminden ayrı tutulmasının gerektiğine dair görüşlerini şer'i kaynaklarla destekleme çabasına girmişlerdir. Nitekim Ali Abdurrazık "el-İslam ve Usulu'l-Hüküm" isimli kitabında, dinin devletten ayrı tutulmasının gerektiğini, Kitap, sünnet ve hulefa-i raşidin'e dayandırmaya çalışmış, bunu bazı şahsi görüşleriyle desteklemiş ve daha sonra, İslam'da hilafet veya krallıkla temsil edilecek bir otoritenin sözkonusu olmadığını savunmuştur. Ali Abdurrazık ve onun gibi kafirce düşünüp idraklarını şer'i nasrlara dayandıranların bu yaptıklarının nedeni; dinin devletten ayrı olduğu batıl iddiasını insanlara kabul ettirmedikçe, Allah'ın hükümlerinden başkasının hiçbir zaman ve hiçbir şekilde kabul görmeyeceğini bilmeleridir. Nitekim bu görüş bir hakikat gibi yayıldıktan sonra laiklik, kökleşmeye ve yaygınlaşmaya başladı. Buna rağmen şu sorunun cevabı hala eksik kalmıştı: Hüküm kimindir? Yani yasa ve kanunları koyma hakkı Allah'a mı yoksa beşere mi aittir? Ancak laiklerin ileri gelenlerinden bazıları, değişen toplumla ilgili son yayınlarında İslam ile laiklik arasını ayıran çizgiyi de bularak, bu soruya da son noktayı koydular. Buna göre İslam, ilahi bir nizam; laiklik ise beşeri bir nizamdır. Doktor Aziz Azame'nin, "Merkezü Dirasetil Vahdetil Arabiyye" yayınları arasında çıkan "El-İlmaniyyetü Min Mefhûmin Muhtelif" isimli kitabı ve yine Adil Dâhir'in "Darus Sâki" (Londra) tarafından yayınlanan "el-Ususü'l-Felsefiyyetü li'l-İlmaniyye" isimli kitapları İslam ile laikliği birbirinden ayıran esaslarla, laiklik düşüncesi ve felsefesini ortaya koyma bakımından önemlidir.

Adil Dahir şöyle der: "Mesela, toplum düzeni için aranılan eğitim ve öğretimin, temelden itibaren dini eğitim ve öğretimden ayrılmasının mümkün olmadığı anlaşıldığı ve bu İslam'a göre din ile devletin birbirlerinden ayrılamayacağına delalet eden Kuranî nasrlarla teyid edildiği zaman bize düşen, bu nasrları, din ile devlet arasındaki ilişkinin tarihi bir bağdan öteye geçemeyeceğine delalet edecek şekilde yorumlamaktır. Aksi takdirde kendi kendimizle çelişkiye düşmüş oluruz."¹⁴⁸

Aziz Azame de şöyle der: "Laiklik ile laiklik düşmanlığını bir araya getirecek ortak bir nokta bulunamamaktadır. Zira laikliğin ayrılmaz temel esası, demokrasi, akli muhakeme, dini ve ahlaki değerlerden soyutlanmadır."¹⁴⁹

¹⁴⁸ S: 12

¹⁴⁹ S: 310

MİLLET MECLİSLERİ VE SEÇİMLER

Seçime katılanların niyet, düşünce ve maksatları farklı olmakla birlikte, bu müşrikçe faaliyet hakkında belirlenen şer'i hükmü asla etkilememektedir.

Parlamentonun ve şer'i hükmün hakikatini öğrenip, parlamentonun şirke dayalı tağuti bir meclis olduğunu anladıktan sonra hangi niyetle olursa olsun, kişinin, parlamentoya girmesi nasıl caiz olabilir ki? Başka bir ifadeyle, Müslüman, "Ben parlamentonun ve demokrasinin mahiyetini, onların küfür ve şirk olduğunu biliyorum. Ancak benim parlamentoya girmemin sebebi, parlamenter sisteme inananların sebepleri ile aynı değildir. Ben hakkı tebliğ etmek için parlamentoya giriyorum ve beşeri kanunlardaki kötülükleri asgariye düzeye indirgemek istiyorum" dese, acaba onun bu sözlerinin herhangi bir değeri olur mu? İbn-i Baz'ın, "Parlamentoya girenin niyeti ıslah ve şeriatı tebliğ etmek ise, parlamentoya girmesi caizdir" şeklindeki fetvası doğru mudur?

Tekrar ifade edelim ki, niyetin seçim, seçime katılan ve parlamento hakkındaki şer'i hükmün değişmesinde hiçbir etkisi ve önemi yoktur. Konunun daha iyi anlaşılması için aşağıdaki noktaları bilmemiz gerekir. Şöyle ki:

Birinci nokta; Küfre götüren fiillerde, maksatların dikkate alınma meselesi. Küfre götüren fiiller, küfre delaletleri yönünden iki kısım ayrılır:

Birincisi: Küfre Açıkça Delalet Eden Fiiller.

İkincisi: Küfre Delaleti, İhtimal Taşıyan Fiiller.

Birinci kısma giren fiillerde, maksat ve niyetlere asla itibar edilmez. Mesela Allah'a ve Rasulü'ne söven bir kimsenin maksadı ne olursa olsun, onun bu fiili küfürdür. Çünkü Allah'a ve Rasul'e sövmek bizatihi küfürdür ve bu konuda ihtimal de taşımamaktadır. Dolayısıyla, "Ben Allah'a söverim, ama onun Uluhiyet ve Rububiyeti'ne de inanırım" diyen bir kimsenin bu sözünün hiçbir önemi yoktur. Çünkü sövmek, her yönüyle Allah'ı ilahlık derecesine çıkarmakla tezat teşkil etmektedir. Alimlerin zikrettiği gibi maksadın önemli olmadığı bir konu da sahabelere sövmektir. Sahabelerden sadece birine söven bir kimse ise kafir olmaz.¹⁵⁰ Nitekim sahabelerden, ictihadi veya dünyevi bir husus sebebiyle birbirlerine dil uzatanlar olmuştur. Ancak bütün sahabelere söven bir kimse, bu davranışı, İslam'a buğzetmekten başka bir ihtimal taşımayacağı için kafir olur. Yine bir peygamber katilinin, "Sen onu nübüvvetini yalanladığın için mi öldürdün, yoksa aranızdaki şahsi bir mese-

¹⁵⁰ Aişe'yi Radyallahu Anha fuhuşla itham edenler buna dahil değildir. Onlar, Kur'an'ın Aişe Radyallahu Anha hakkındaki açıklamasını yalanladıkları için kafir olurlar.

leden dolayı mı öldürdün?" diye sorulmadan, küfrüne hükmedilir. Burada maksat ve niyete bakılmamasının sebebi, bu fiilin küfürden başka bir anlam taşımaması ve açıkça küfre delalet etmesidir.¹⁵¹ Çünkü fiilin, bir şeyden başkasına delalet etme ihtimali taşımaması, niyet ve maksadı önemsiz kılar. Ancak fiil birden fazla anlama delalet etme ihtimali taşıyorsa, bu durumda fiili işleyenin maksadını araştırmak gerekir. Örneğin bir kimse, başka bir kimsenin dinine (dininin ismini belirtmeden) sövdüğü zaman, sadece bundan dolayı onu tekfir edemeyiz. O kişinin, din ile hangi dini kastettiğinin ortaya çıkarılması gerekir. Eğer maksadı İslam dinine sövmek ise kafir olur. Ancak eğer maksadı o kimsenin tavır, davranış ve hareketleri ise bundan dolayı kafir olmaz. Bu konuda verilecek en kuvvetli örneklerden biri de casusla ilgili hükümdür. Müslüman casus ile ilgili hüküm hakkında ihtilaf eden alimlerden bazıları casusluğun küfür, casusluk yapanın da mürted olduğunu söylemiş; bazıları ise casusluğun dinden çıkararak bir fiil olmadığını, ancak ya had cezası uygulanarak öldürülmesi veya tazir cezası ile cezalandırılması gerektiğini ileri sürmüşlerdir. Bu görüşlerin üçü de Hanbeli mezhebine aittir. Sahih olan görüşe göre Müslüman casus ile ilgili hüküm bu hükümler arasında deveran etmektedir. Zira bazen yaptığı irtidada delalet ederken, bazen de İslam'dan çıkarmayan bir günaha delalet eder. Bu iki casusu birbirinden ayırmak için, kasıtlarının ortaya çıkarılması gerekir. Kast, kalb ile ilgili bir husus olmakla beraber bir takım karinelerle, bunun ortaya çıkarılması mümkündür. Nitekim fakihler, kasten adam öldürmekle, kasta benzer adam öldürmeyi birbirinden ayırmışlardır. Kişi öldürdüğü kimseyi gerçekten öldürmeyi isteyerek öldürürse, bu kasten öldürme olur. Ancak öldürmek istemediği halde öldürürse, bu kasta benzer öldürme olur. Bunu anlamanın yolu ise öldürmede kullanılan alettir. Eğer alet genellikle öldürücü bir alet ise, öldürme kasten yapılmış olarak kabul edilir. Eğer alet genellikle öldürücü değil ise, kasten yapılmamış olarak kabul edilmektedir. Anlaşılabacağı üzere burada kast, karine ile anlaşılmalıdır. Bunun gibi casusluk yapanın mürted olup olmadığını da bir takım karineler ile anlarız. Buraya kadar aktardıklarımız anlaşılıyorsa, Kureyş'e mektup gönderen Hatıb bin Ebi Belta'nın durumu da anlaşılabilir demektir. Bu zatın ilk Müslümanlardan ve Bedir ehlinin olması, ayrıca mektubundaki ifade tarzı, hakkında riddet hükmü verilemeyeceğine delalet eden birer karine niteliğindedir.

Kişinin kafir olması için küfre niyet etmesi şart mıdır?

Bilindiği üzere şer'i hükme göre failin fiili sabit olduktan sonra tekfirine mani olan engellerden biri de kastın olmamasıdır. Peki, bundan maksat nedir? Fakihlerin bundan maksatları, fiilin kastedilmemesidir. Yoksa küfrün

¹⁵¹ Burada küfre delalet etmesinden maksadımız, Mürcie'nin söylediği gibi kalbi küfür, yani tasdiki nefyetmek değildir.

kastedilmemesi değil. Dolayısıyla küfre götüren bir fiili kasden işleyen bir kimse küfrü kastetsin veya katetmesin dinden çıkıp kafir olur. Kastın bulunmamasının, tekfire engel olduğuna delalet eden birçok delil bulunmaktadır. Kaybolan bineğini bulması üzerine aşırı derecede sevincinden dolayı, “Allah’ım! Sen benim kulumsun, ben de senin rabbinim” diyen kişinin durumunun anlatıldığı hadis, bu delillerden biridir. Adamın bu sözü, aslında küfür olmakla beraber, bunu kasden söylemediği için tekfir edilmedi. Karanlıkta görmediği için Kuran-ı Kerim’e basan bir kimsenin durumu da bu kabildedir. Zira kasıt bulunmamaktadır. Ancak eğer bilerek Kur’an’a basarsa, bu yaptığı ile dinden çıkmayı kastetsin veya kastetmesin kafir olur. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* şöyle der: “Kişi, genel olarak küfür olan bir şeyi işler veya söylerse, kafir olmayı kast etmese de, işlediği veya söylediği sebep ile kafir olur. Çünkü ancak Allahu Teala’nın dilediği bazı kimseler dışında kimse küfrü kastetmez.”¹⁵²

¹⁵² Es-Sarimu’l-Meslul, 177-178

SEÇİMLERE KATILMANIN HÜKMÜ

Yukarıdaki konuya bağlı olarak cevap verilmesi gereken konulardan biri de, seçimlere katılan herkesin kafir olup olmadığı meselesidir.

Kanaatime göre, seçimlere katılanların tamamı kafir olmaz. Bunun sebepleri ise şunlardır:

Birincisi: Kanunlarında belirtilen seçim mahiyeti toplumun önde gelen birçokların tarafından dahi bilinmediğinden dolayı hiç şüphesiz ortada cehalet özürlü bulunmaktadır. Bu nedenle seçimlerin mahiyetini anlayan kardeşlerimizin, diğer insanlar hakkında hüküm vermeye çalışırken onları da bu konuda kendileri gibi sanarak hüküm vermeye kalkışmamaları gerekir. Özellikle seçim konusunun sonradan meydana çıkan bir hadise olması ve selef tarafından üzerinde durulmaması nedeniyle halkın bu konuda yeterince bilgi sahibi olmaması, onlar için mazeret teşkil eder. Dolayısıyla onlar hakkında hüküm vermede acele edilmemelidir. Zira birşeyin mahiyetinin bilinmemesi, hükmün verilmesine engel teşkil eder. Nitekim, Arapça bilmeyen bir kimse övgü için kullanıldığını zannederek kötüleme makamında kullanan bir ifadeyi, övgü makamında kullandığı için cezalandırılmaz. Çünkü cehalet özürdür.

İkincisi: Halkın, kendilerine selef yolunun bekçileri gözüyle baktığı din alimlerinin, parlamentoya girmenin caiz olduğuna dair çok sayıdaki fetvaları, bu konu hakkındaki şüphelerin artmasına ve konunun içinden çıkamaz hale gelmesine sebep olmuştur. Nitekim Yemen'de, parlamento seçimlerinin yapılacağı bir sırada bu müşrikçe yolun caiz olduğunu söyleyen din alimlerinin görüşlerini yayınlayan Yemen İslah Partisi'ne ait bir dergi, okuyucuya, sanki bu konuda hiç ihtilaf yokmuş gibi bir fikir vermiştir. Ayrıca Nasuruddin el el-Bani¹⁵³, İbn-i Baz, İbn-i Usaymin, Abdurrahman Abdulhalık, Yusuf el-Kardavi, Muhammed el-Gazali ve daha birçok kişi, ıslah maksadıyla parlametoya girmek için aday olunabileceğini ve bunun caiz olduğunu söylemişlerdir. Selefin ve özellikle de İbn-i Teymiye'nin sözlerinden anlaşıldığı üzere bu gibi ince ve üstü kapalı konularda kişi mazur sayılır. Ancak bu mazeret konunun net bir şekilde ortaya çıkmasından sonra kibirle-nenler hakkında küfür hükmünün verilmesine mani değildir.

Hukuki hükümler, insanların kanaatlarına göre değil, hakimın kanaatine göre verilir. Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, muhalifleri hakkında verdiği hükümlerde onların batıl akidelerine göre değil, kendi akidelerine göre hüküm verir. Mesela Hariciler insanları mutlak anlamda bütün günahlarla tekfir ettiği halde, Ehl-i Sünnet'ten olan bir Müslümanın ne kadar büyük olursa olsun

¹⁵³ Bazılarına göre el-Bani daha sonra görüşünü değiştirmiştir

işlediği büyük günahtan dolayı, öyle inanıyor diye bir Hariciyi tekfir etmesi caiz değildir. Ehl-i Sünnet'ten olan bir Müslüman, yukarıda da belirtildiği üzere başkalarının batıl akidelerine göre değil, kendi akidesine göre hüküm verir.

Hakim, suçlu hakkında hüküm verirken, onun akidesine göre değil, kendi akidesine göre hüküm verir. Mesela, bazı mezheplere göre dinden çıkarmadığını bahane ederek namaz kılmayan bir kimse mahkemeye sevk edildiği zaman, hakim, namaz kılmamanın küfür olduğuna inanıyorsa, namazı terkeden şahsın akidesine bakmaksızın küfrüne hüküm verir. Eğer bu adam namaz kılmayanın dinen öldürüldüğüne inanmayan bir Hanefi ise, hakim onun bu akidesine bakmadan, mürted olarak öldürülmesine hüküm verir. Biz insanlara, onların batıl akide ve dinsizce ölçülerine göre muamelede bulunmayız. Çünkü Ehl-i Sünnet'in elinde, üyelerini batıl ve zayıf görüşlere muhtaç bırakmayacak kadar gerçekler bulunmaktadır.

HAYAL İLE HAKİKAT ARASINDAKİ İSLAM DEVLETİ

Hasımlarımız, bizi evham ve hayalperestlik ile itham ettiği için gelecek İslam devletinden, onun hicret ve izzet yurdu olacağından bahsettiğimiz zaman da bizleri karmakarışık rüyalar görmekle itham ederler. Ancak herşeye gücü yeten Allah'ın lütfu ile Allah'ın hayat hakkındaki sünnetini anladığımız için bahsettiklerimiz hayal değil, birer hakikattir. Boyunları yorulup gözleri kamaşınca kadar küfür medeniyetine bakanlar, Allahu Teala'nın medeniyetler hakkındaki sünnetini ve bu medeniyetlerin çöküş sebeplerini anlayamazlar. Şeytan medeniyetinin yıkılışını ve beklediğimiz medeniyetin kurulmasını istiyorsak aşağıdaki hakikatlerin ne demek istediğini anlamamız gerekmektedir:

Birincisi: Hangi devlet olursa olsun gücü merkezîyetçiliğinde yatar. Hiç şüphesiz günümüz dünyası küçük bir köyü andırmaktadır. Başkenti de şeytan medeniyeti üzerine kurulan batı ve özellikle de Amerika'dır. Bazılarının merkezle bağlantıları zayıf olmakla beraber, dünyadaki bütün devletler bu merkezden yönetilmekte, güç ve heybetlerini buradan almaktadırlar. Ancak uluslararası bu merkez, bünyesinde, medeniyetleri yok eden bütün unsurları taşımaktadır. Çünkü Kuran-ı Kerim'e göre medeniyetlerin sonunu getiren sosyal çözülme, ahlaksızlık ve toplumsal haksızlıklardır ki, bütün bunlar, akli başında olan bazı kimselerin yüksek sesle ifade ettikleri gibi bu medeniyette mevcut olan hususlardır. Burada günümüz medeniyetini diğer medeniyetlerden ayıran önemli bir noktaya işaret etmemiz gerekmektedir. Bu medeniyette, başlangıçtan itibaren toplumsal değişim süratle çöküntüye gitmektedir. Bu husus, çöküşün zannedildiğinden de hızlı ve ani olacağına delalet etmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah'ın azabı onlara bekledikleri (zaman ve) yerden geldi."¹⁵⁴ Herhalde Amerika'daki Oklohoma patlaması toplumlar içerisindeki gelişen gizli akımları bize az çok anlatmaktadır. Ki bu akımlar, sağlam merkezîyetçiliğin yerine geçecek olan akımlardır. Çünkü merkez ve diğerleri arasındaki bağlar gün geçtikçe zayıflamakta ve kırılanlaşmaktadır. Avrupa'ya gelince bu gizli akımların deşifre edilmesi ile ilgili söz daha da uzar. Ancak şunu bilmemiz yeterlidir ki, dini ve milliyetçi mutaassıpların, parlamento ve diğer yasama kurumları içerisinde sandalyeleri bulunmaktadır. Hatta bazıları hükümet olmaya yaklaşmıştır.

İkincisi: Bu devletlerin yönetildiği merkezi sistemin yıkılması durumunda alternatif nedir? Gerçekçi bir şekilde ifade edecek olursak, ister İslami ister gayri İslami olsun hiçbir devlet tam anlamıyla alternatifi tarafından yıkılmış değildir. Bunun alternatifi anarşidir. Bu kesin ifadenin sebebi hiçbir

¹⁵⁴ 59 Haşr/2

örgütün alternatif sunulabilecek güçte olmamasıdır. Bu nedenle bu şeytani medeniyete tek alternatif olarak İslam'ı görenler yanılmaktadırlar. Bunun nedeni, İslam'ın bizatihi alternatif olamaması değil, Müslümanların böyle bir hazırlıklarının maalesef mevcut olmamasıdır. Nitekim bizim bu tezimizi haklı çıkararak birçok örnek bulunmaktadır. İşte Afganistan ve Rusya'dan ayrılan diğer eyaletler.

Afganistan'da bütün İslami hareketler Komünist devletin düşmesi için omuz omuza verdiler. Ancak bunun meyvelerini toplayabildiler mi? Bunun cevabını vermek için, Afganistan'ın bugünkü durumuna bakmak yeterlidir.

Rusya'dan kopan İslam eyaletleri bir bir Komünist merkezden ayrıldılar. Ancak Tacikistan dışında bunlardan hangisi Müslümanların eliyle komünizmden kopmuş durumdadır?

Dünyadaki mürted ülkelerden hangisine bakarsanız bakın, faraza bunlardan birisinin düşmesi halinde İslamî hareketlerde bunların yerini alacak güç bulabiliyor musunuz? Mesela Suudi Arabistan'ın yıkılıp, kral ailesinin işinin bittiğini farzedelim. Müslümanlardan, bunların yerini alacak kimse var mıdır? Bütün açıklığıyla cevap, maalesef hayırdır. Bilakis Somali'de olduğu gibi bunların yerini alacak olan yeni cahiliyye taraftarlarıdır.

Üçüncüsü: Bu devletlerin merkezden kopmalarından sonra yerlerini alacak alternatifler bizlere aşağıdaki hususları yerine getirmemizi zorunlu kılmaktadır:

Birinci Husus: Zalim, başka bir ifadeyle terörist yönetimlerin kontrol altına alınması ve etkisiz hale gelmesi için silahlı örgütlerin kurulması zaruridir. Bugün bu örgütler, sayıları az da olsa bir çok ülkede İslam ümmetini savunma bakımından önemli görevler üstlenmektedirler. Herşeyden önce mürted hükümetler bu silahlı örgütlerle meşgul olduğu için vaiz, müderris, müşşid ve cami imamı ile uğraşmaya zaman bulamamaktadır. Ümmet bu örgütleri kurmakla mükelleftir.

İkinci Husus: Zulüm ve anarşi bütün dünyayı ve özellikle de memleketlerimizi kaplayacaktır. Batıya gelince, tarihe baktığımızda aslında bu mekanizmayı kuran ve yönetenlerin onlar olduğunu görürüz. Dünyayı kuşatan bu zulüm ve anarşi neticesinde Lübnan, Afganistan ve Somali'de gördüğümüz gibi devletler paramparça olmuş, halk arasında kalbî, fikrî ve mezhebî bağlar yok olmuştur.

Zulüm ve anarşi, bizim de bu teknikleri öğrenmemizi zaruri kılmaktadır. Bu silah çift yönlü bir silahtır. Ya bizi yok eder ya da biz ondan faydalanırız. Bu silahtan faydalanmamız, Afganistan'da olduğun gibi merkezi yönetimi zayıflatacak eylemlerde bulunmaktır. Burada bazı eski hareket liderlerinin savunduğu, milli servetin korunması hususunun yanlışlığına işaret etmek

istiyorum. Bu söz, tıpkı kafir milliyetçilerin savunduğu düşünceye benzemek-
te ve bu liderlerin, medeniyetlerin yıkılmasına yardımcı olacak etkenleri
bilmediklerine işaret etmektedir.

Üçüncü Husus: İslami ölçüler dahilinde mevcut dağınıklığın bertaraf
edilmesi ve birliğin sağlanması gerekmektedir. Bu ise hem savaş hem de
yönetim konusunda dirayetli bir önderin olmasını gerektirir. Müslümanların,
İslam toplumunun haçlı seferlerinden önceki ve sonraki durumunu inceleyip
bundan ders almaları zaruridir. Çünkü durum aynı olmasa da birbirine
benzemektedir.

Dördüncü Husus: “Batı kendisini yok edecek olan anarşiden nasıl
kurtulacaktır?” Bu sorunun cevabı bizim toplumumuzu da ilgilendirdiği için
önemlidir. Batının âdeti şudur: İç problemleri büyüdüğü, iktisadi olarak dar
boğazlara girip devletin temeli sarsılmaya başladığı, işsizlik artıp hırsızlık
olayları çoğaldığı zaman, problemin kaynağı olarak Müslüman doğu halkını
gösterir ve bu halkın üzerine saldırmaya başlar. Bu, Rasulullah’ın *Sallallahu
Aleyhi ve Sellem* şu hadisinde işaret ettiği husustur: “Rumlar güçlerini kaybet-
tiği zaman, başka şekilde görünmeye başladılar.” Peki, Batı’nın bu gücünü
kıracak olan nedir?

DÜNYADA, CİHAD HAREKETLERİNİ ZORUNLU KILAN SEBEPLER (2)

Günümüz dünyasında cihad cemaatlerinin varlığını zorunlu kılan temel hususlar şunlardır: Esirleri kurtarmak, mazluma yardım etmek ve zalimi durdurmak.

Kuran-ı Kerim’de, peygamberlerin kıssasını dikkatle inceleyenler göreceklendir ki, bütün peygamberlerin gönderiliş gayeleri; insanları Tevhid’e ve buna bağlı olarak güzel ahlaka davet etmektir. Mesela Lut *Aleyhisselam* bir taraftan Tevhid’e davet ederken, bir taraftan da bilinen o kötü ahlaktan vazgeçirmeye çalışıyordu. Bu ilahi yasa, Tevhid’e icabet edilip edilmeyeceği ve Allahu Teala’nın uluhiyyetinin kabul edilip edilmeyeceği konusunda bir imtihandır.

Kuran-ı Kerim’in sıkça bahsettiği peygamberlerden biri de Musa’dır *Aleyhisselam*. Ulu’l Azm peygamberlerinden olan bu büyük peygamberin davetinin ekseninde Tevhid olmakla beraber, İsrailoğullarını tağutun hükümden kurtarmak gibi, önemli başka hususlar da vardı. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Onlardan sonra Musa’yı ayetlerimizle Firavun’a ve onun ileri gelen adamlarına gönderdik; ayetlerimize haksızlık ettiler. Fakat bak ki, bozguncuların sonu ne oldu! Musa dedi ki: “Ey Firavun, ben alemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim. Allah’a karşı gerçekten başkasını söylememek benim üzerime bir borçtur. Size Rabbinizden açık delil getirdim. Artık İsrailoğullarını benimle gönder.”¹⁵⁵

“Firavun’a gidin: Doğrusu o azmıştır. Ve ona yumuşak söz söyleyin; belki öğüt alıp düşünür ya da korkar. Dediler ki: Rabbimiz onun bize karşı taşkınlık yapmasından veya azgınlık yapmasından endişe ederiz! (Allah) buyurdu ki: Korkmayın! Ben sizinle beraberim; hem işitir, hem de görürüm. Haydi, ona gidin ve deyin ki: doğrusu biz senin Rabbinin elçileriyiz. Artık İsrailoğullarını bizimle gönder ve onlara işkence etme. Hem biz, Rabbinden sana bir ayetle geldik. Hidayete tabi olanlara selam olsun.”¹⁵⁶

“Haydi Firavuna gidip deyin ki: Gerçekten biz, alemlerin Rabbi’nin elçisiyiz; İsrailoğullarını bizimle beraber gönder.”¹⁵⁷

¹⁵⁵ 7 A’raf/103-105

¹⁵⁶ 20 Ta-ha/43-47

¹⁵⁷ 26 Şuara/16-17

Kuran-ı Kerim'in üç yerinde zikredilen bu ilahi yasa¹⁵⁸, günümüzde de son derece önem taşımaktadır. Zira zindanlardaki esirlerin ve toplama kamp- larında bulunanların; kafir, müşrik ve mürtedlerin azaplarından kurtulmaları bu yasaya bağlıdır. Hapishane, tağutların muvahhidlere uyguladıkları ceza yerlerinden biridir. Nitekim Firavun şöyle diyor: "Eğer benden başkasını ilah edinirsen, seni mutlaka zindana atılanlardan ederim."¹⁵⁹ Allahu Teala, müş- riklerin Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkındaki düşüncelerini açık- larken şöyle buyurmaktadır: "Hani o kafirler seni tutup bağlamak yahut öldürmek yahut seni çıkarmak için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar bu tuzağı kurarlarken, Allah da bunun karşılığında tuzak kuruyordu. Allah, tuzak ku- ranlara karşılık verenlerin en hayırlısıdır."¹⁶⁰

Peygamberlerle ilgili bu kıssalarda önemle üzerinde durulması gereken harika bir nükte vardır. Peygamberlerin, Allah'ın en şerefli kulları ve O'na en çok tevekkül eden kimseler oldukları halde zalimlerden kaçıp gizlenmektedir- ler. Musa *Aleyhisselam* ilk önce "korku içinde etrafı gözetleyerek" Mısır'dan çıkıp gittiği gibi sonradan İsrailoğullarını kurtarmak için geldiğinde yine Firavun ve askerlerinden gizli olarak onları çıkarıp gitmişti. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kureyş'in kendisini yakalayarak işkence yapma- sından çekindiği için Mekke'den gizli çıkmıştır. Ancak bu şekilde davranma- ları nedeni ile bu peygamberler, itibarlarını kaybetmedikleri gibi, ismet ve büyüklüklerinden de bir şey yitirmediler. Bu nükteye işaret etmemin sebebi şudur: Duyduğuma göre, tağutun askerleri, demokrat İslami parti liderlerin- den birini tutuklamak için parti binasını basarken, kurmayları ona kaçmasını önerirler. Ancak o, böyle bir şeyin yasal bir parti olmalarıyla bağdaşmayaca- ğını düşünerek kaçmaz. Hiç şüphesiz bu zihniyet, bir musibet olup, adı geçen liderin, hak ile batıl arasındaki mücadeleden tabiatını anlamamış olduğuna delalet etmektedir.

Hapis, davetçi ve ıslahatçıların engellenmesi için tağutların başvurdukları yollardan biridir. Bugün hapishaneler bir çok muvahhidin sesi ile çınla-makta ve buna karşı küfür, eşi benzeri görülmemiş bir gurur ve sarhoşluk içindedir. Hal böyle iken, bu zalimleri hangi yasal yolları kullanarak bu zulümlerinden vazgeçirebiliriz? Ve yine bu tağutların hapislerindeki tutuklula- rı hangi yasal yollarla kurtarabiliriz? Hiç şüphesiz bunun tek yolu Allahu Teala yolunda yapılacak cihaddır.

Esiri kurtarmak, Müslümana şer'i bir vecibedir. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: "Esiri kurtarın, açların karnını

¹⁵⁸ İşkence gören İsrailoğullarının, haddini aşan Firavun'un hükmünden kurtarılması

¹⁵⁹ 26 Şuara/29

¹⁶⁰ 8 Enfal/30

doyurun ve hastaları ziyaret edin.”¹⁶¹ İbn-i Hacer’in, İbn-i Battal’dan nakline göre, esirleri kurtarmak farz-ı kifaye olup, cumhur da bu görüştedir.¹⁶² Ömer ibnu'l-Hattab *Radıyallahu Anhu* şöyle der: “Kafirlerin elinden bir kişiyi kurtarmam, benim için, bütün Arap Yarımadası’na sahip olmamdan daha sevimsidir.” Rivayete göre Haccac, bir Müslüman kadını esir aldığı için Sind valisine son derece kızarak büyük bir ordu hazırlamış, kadını hürriyetine ve ülkesine kavuşturuncaya kadar devlet hazinesinden büyük meblağda para harcamıştır.¹⁶³

Müslüman esiri kurtarmak, Müslüman ile Müslüman kardeşi arasındaki dostluk şekillerinden biridir.

Şurası bilinmelidir ki, hapisanede olan Müslümanların çektikleri, anlatılamayacak derecededir. Bu nedenle hapis yatanlar, dünyadan sürgüne gönderilmiş ve hayatın dışında kalmış kimseler olarak görülür. Şair şöyle der:

Birgün biri, bir ihtiyacı için gelse hapsihaneye,

Taaccüp eder ve derdik; ‘Bu dünyadan gelmiş’ diye.

Çağdaş şeytani medeniyet, muhaliflerini cezalandırmak için hayal ötesi vahşi üsluplar icad etmiştir. Bugün hapislerdeki insanlar sadece kuyu gibi hücrelere atılmakla kalmamakta, bununla birlikte benzeri görülmemiş ve sadece Allah’ın bildiği çok ağır işkencelere de maruz kalmaktadırlar. Bu nedenle İslam ümmetinin bu esirleri kurtarmaları şer’i bir vebcedir. İbnü'l-Cevzi şöyle der: “Savaşarak, Müslüman esirleri kafirlerin elinden kurtarmak farzdır. Eğer Müslümanların savaşacak güçleri yoksa fidye vererek onları kurtarmaları gerekir.”¹⁶⁴

İbn-i Teymiye *Rahimehullah*, “er-Risaletü'l-Kıbrısiyye” isimli o güzel risalesinde, Kıbrıs yöneticisini, elindeki Müslüman esirlere iyi davranmaya davet edip, Müslüman esirleri kurtarmak için gösterdiği çabayı anlattıktan sonra şöyle der: “Bütün Hristiyanlar biliyor ki, esirleri serbest bırakması için Tatarlara konuştuğum zaman Kazan, onları serbest bırakmış ve Müslümanlara iyilikte bulunmuştu.” Bunun ardından zimmileri de bırakmasını talep ettiğini açıklamaktadır.

Bu ve buna benzer nasslar, toplama kamplarındaki esirleri, müşrik ve mürted hapislerinde bulunan tutukluları kurtarmanın, Müslümanlar üzerine farz olduğunu göstermektedir. Tağutların, Allah’a iman, iffet ve erdemliklerinden dolayı cezalandırdığı muvahhidlerin sayısı son derece kabarıktır. Sadece Mısır’da, tağutların hapsihanelerinde bulunan Müslümanların sayısı

¹⁶¹ Buhari

¹⁶² Fethu'l-Bari, 6/193

¹⁶³ El-Muvalat ve'l-Muadat, 1/327

¹⁶⁴ El-Kavanin, 172

elli bini geçmektedir. Buna bir de daha çıkmadan polis tarafından tekrar göz altına alınanlar ilave edildiğinde, sayının nerelere ulaşacağını siz düşünün. Mücahid Müslümanın, memleketlerimizdeki o mel'un silahlı müşriklere kendini teslim etmemesi, elinden geldiğince onlardan kurtulmaya çalışması, bu mümkün olmazsa ölünceye kadar çatışması gerekir.

ESARET, HAPİS VE İMTİHAN: DEĞİŞİM HAKKINDAKİ BAZI GÖRÜŞLER

Hapis, davetçi için zaruri bir merhale midir? Yine hapıs, bir övölme vesilesi midir; hapse giren, girmeyenden daha mı üstündür?

Şüphesiz davet yolu tehlike ve sıkıntılarla doludur. Allahu Teala şöyle buyurur: “Yoksa insanlar; iman ettik demeleriyle sınanmadan bırakılıverileceklerini mi sandılar? Andolsun ki, biz onlardan öncekileri sınadık. Allah elbette doğruları bilir ve elbette yalancıları bilir.”¹⁶⁵ Davetçi, insanlara yeni şeyler telkin edip, onları adet ve alışkanlıklarını terketmeye sevketmekte hatta bununla da kalmayıp, izledikleri yolu ve benimsedikleri akidelerini küçümseyerek, onlara karşı çıkmaktadır. Bu nedenle de hep kuvvet, kaba ve sert tavırlarla karşılaşılır. Bu imtihan sayesinde saflar belirginleşmekte, insanların gerçek durumları bununla ortaya çıkmaktadır. Zafer ise, sabredenlerle birlikte dir. Allahu Teala şöyle buyurur: “İçlerinden de sabrettikleri zaman emrimizle doğru yola götürece kılavuzlar tayin ettik ve onlar ayetlerimizi çok iyi biliyorlardı.”¹⁶⁶

İbn-i Teymiye *Rahimehullah* bu ayetin tefsirinde şöyle der: “Onlar sabır ve yakın sayesinde imamete kavuşurlar.” Çünkü sabır, aceleciliğe, ihtiyatsızlık ve tedbirsizliğe; yakın ise, ümitsizliğe ve cesaretin kırılmasına engel olmaktadır. Dolayısıyla sabır ve yakın, davetçiyi hatadan koruyan iki unsurdur. Yakın, cesaretlendirip ileri atılmasını sağlarken, sabır aceleci davranmasını ve tedbiri elden bırakmasını engeller. İmtihan, sadece hak olan davada değil, bütün davalarda var olan bir husustur. Dolayısıyla davaları uğruna sıkıntılı günler geçirenler, sadece peygamberler ve onlara uyanlar değildir. Bilakis insanlara, adet olunanın dışındakini getiren herkes, bu sıkıntı günlerle mutlaka karşılaşır. Ancak, hak uğruna sıkıntı çekenler Allah katında değerli mükafatlar alırken, diğerlerinin eline vebal ve yorgunluklarından başka hiçbir şey geçmeyecektir. Allahu Teala hak için çaba gösterenlere vereceği mükafatı şöyle açıklamaktadır: “Çünkü Allah yolunda susuzluk, yorgunluk, açlık çekmeleri, kafirleri kızdıracak bir yere ayak basmaları, bir düşmana karşı zafere ulaşmaları karşılığında mutlaka kendilerine salih bir amel yazılır.”¹⁶⁷ Diğerlerinin durumu ise şu ayetlerde ifade edildiği gibidir: “Durmadan çalışır ve yorulur, kızgın ateşe atılır.”¹⁶⁸

¹⁶⁵ 29 Ankebut/2-3

¹⁶⁶ 32 Secde/24

¹⁶⁷ 9 Tevbe/120

¹⁶⁸ 88 Ğaşıye/3-4

“O kafirler, şüphesiz mallarını Allah yolundan alıkoymak için harcarlar. Yakında da onları harcayacaklar; sonra bu, onlara bir yürek acısı olacaktır. Sonra da yenilgiye uğrayacaklardır. Kafir olanlar, toplanıp cehenneme sürüleceklerdir.”¹⁶⁹

İmtihan, davet yolunda varolan bir hakikattir. Çünkü düşmanın varlığı Allah'ın dostlarına yardım edeceğinin belirtilerindedir. Allahu Teala şöyle buyurur: “Biz, her peygambere insan ve cin şeytanlarını böylece düşman kıldık.”¹⁷⁰ İnsanlardaki çeşitlilik ve farklılık kevnî bir yasa olduğu gibi, insanların kendi hedeflerine ulaşmaları için birbirleriyle çatışmaları da yine ilahi bir yasadır. Kur'an'da, dengenin, bir tarafın galibiyetine, diğer tarafın da hezimetine bağlı olduğu detaylarıyla açıklanmaktadır. Her ilahi emir zafere götüren etkenlerden olduğu gibi, şeriata aykırı olan her hareket de hezimete götüren bir etkidir.

Hapis, imtihan şekillerinden ve muhalifin cezalandırılması için başvuru- rulan uygulamalardan biridir. Nitekim Firavun, Musa'yı *Aleyhisselam* tehdit ederek şöyle demiştir: “Eğer benden başkasını ilah edersen, seni mutlaka zindana atılanlardan ederim.”¹⁷¹ Kureyş'in, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hakkında uygulamak istediği yöntemlerden biri de hapisti. Allahu Teala şöyle buyurur: “İnkâr edenler seni tutup bağlamaları, öldürmeleri ya da sürgüne göndermeleri için sana tuzak kuruyorlardı.”¹⁷² Çünkü hapis, hem ruhi hem de bedeni işkence şekillerinde biridir. Kaldı ki davetçi açısından hapis, daha zordur. Çünkü hapis, davetçi ile davet çevresi arasında engel niteliğindedir.

Hapis, içindekine göre şekil alan bir kap gibidir. Hapse girenlerden bazıları dengesini kaybederek yıkılırken (ki bunlar önemsenmeyecek kadar azdır), çoğunluğu hapisten çıkarken okuyucularının dikkatlerini üzerlerine çekip kendilerine acımalarını sağlamak için, taşıdıkları acı ve işkence izlerini Kerbala'daki feryad-ı figanı andıracak bir eda ile yazmaya ve anlatmaya çalışırlar. Nitekim İslam Kitabevi'nin çıkardığı eserler arasında bu nevi ağıt- larla yazılan birçok eser bulunmaktadır. Bundan maksat, işkence görenlere madalya takmaktır. Yoksa maksat, sonrakiler için bir takım tecrübeler aktar- mak değildir. Hapis bir imtihandır. Ya içinde yatanların güç ve direncini kırıp yok eder, ya ezip geçer, ya da kişinin, fikri ve ruhi kusurlardan kurtulup yüce bir şahsiyete sahip olmasına vesile olarak fayda verir. Dolayısıyla imtihana tabi tutulan kişi, ancak hapisten istifade ettiği ölçüde övülebilir. Yoksa sadece hapiste yatmakla değil. Çünkü bazen kişi şahsiyetini kaybetmiş bir halde hapisten çıkmaktadır. O halde hapis, başlıbaşına bir övünç kaynağı değildir.

¹⁶⁹ 8 Enfal/36

¹⁷⁰ 6 En'am/112

¹⁷¹ 26 Şuara/29

¹⁷² 8 Enfal/30

ADEM'İN İLK OĞLU'NUN GÖRÜŞÜNÜ BENİMSEYENLERE GÖRE HAPİS: MEDRESE-İ YUSUFİYE

Bazı araştırmacıların moda haline getirdikleri hususlardan biri de (Yusuf'a *Aleyhisselam* nisbetle) hapsihaneyi, "Medrese-i Yusufiyye" olarak nitelendirmeleridir. Halbuki Ku'ran-ı Kerim, ne Yusuf *Aleyhisselam* açısından hapsihanenin öneminden, ne de bu medresenin (tabi ki medrese sayılıyorsa) Yusuf *Aleyhisselam* üzerindeki etkisinden bahsetmektedir. Bilakis Kur'an'ın önemseydiği hususlar şunlardır:

Birincisi: Yusuf'un *Aleyhisselam* hapisanede de, Allah'a davet etmeye devam etmesi, hapsihanenin, onun bu önemli görevi yerine getirmesine mani olmaması, bilakis hapsihanedekilerin dikkatini Allah'ın uluhiyyet ve Tevhidi'ne yöneltmek için en küçük fırsatları bile değerlendirmesidir. Allahu Teala, Yusuf'un *Aleyhisselam* diliyle şöyle buyurur: "Ey benim zindan arkadaşlarım! Birbirinden ayrı ilahlar mı, yoksa kahhar olan bir tek Allah mı daha iyidir? Siz, O'nu bırakıp ancak sizin ve atalarınızın taptığı bir takım isimlere tapıyorsunuz. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm yalnız Allah'ındır. O, yalnız kendisine ibadet etmenizi emretmiştir. İşte doğru din budur. Ancak insanların çoğu bilmezler."¹⁷³

İkincisi: Yusuf'un *Aleyhisselam* biran evvel hapsihaneden çıkmak istemesi. Nitekim arkadaşlarına şöyle demiştir: "Bu ikisinden kurtulacağını bildiği kimseye dedi ki: "Beni efendinin yanında an." Fakat şeytan ona kendisini efendisinin yanında anmasını unutturdu. Bu yüzden daha nice yıllar zindan da kaldı."¹⁷⁴

Üçüncüsü: Hapisten çıkardığı için Allah'a hamdetmesi. Allahu Teala, Yusuf'un *Aleyhisselam* diliyle şöyle buyurur: "Beni zindandan çıkararak ihşanda bulundu."¹⁷⁵

Dördüncüsü: İlkelerinden taviz vermemek için hapse girmeyi tercih etmesi. Allahu Teala şöyle buyurur: "Dedi ki: Rabbim ben, zindanı bu kadınların beni kendisine davet edgeldikleri şeye tercih ederim."¹⁷⁶

Bu ve buna benzer hususların hiç birisi hapsihanenin bir medrese olduğunu göstermediği gibi, buradan mezun olup diploma alanın başkalarından daha üstün olduğunu da göstermemektedir. Ancak imtihanı sabırla başaranların diğerlerinden üstün olduğunda hiçbir şüphe yoktur.

¹⁷³ 12 Yusuf/39-40

¹⁷⁴ 12 Yusuf/42

¹⁷⁵ 12 Yusuf/100

¹⁷⁶ 12 Yusuf/33

Bunlar anlaşıldıktan sonra, hiçbir prensibi asr-ı saadet prensipleriyle bağdaşmayan, soysuz bir ekoldan bahsetmek istiyoruz. Tuhaf görüşlere davet eden bu ekolün temel felsefesi, kişinin, içinde bulunduğu sıkıntılarını bir imtihan olarak görerek, bunlardan kurtulmaya gayret etmemesi, kendini müdafaa etmemesi ve düşmanlarına düşmanlık etmemesidir. Bu ekol ilk olarak kendisini Malik bin Nebi'nin ekolünden kabul eden Suriyeli Cevdet Said'in "Mezhebu İbn-i Ademi'l-Evvel"¹⁷⁷ adlı kitabıyla meydana çıktı. Ardından başkaları da bu fikri savunmaya başladılar. Cevdet Said'ten sonra ortaya çıkanların en meşhurlarından biri Halis Çelebi'nin "Zahiretu'l Minhe" adlı kitabıdır. Bu ekola göre İslami hareketin çöküşü ve hedeflerine ulaşmamasının sebebi, hasımlarına karşı sertlikten yana olması ve gizli eylemlerde bulunmalarıdır. Çünkü bu, hasımlarına da onlara vurma hakkını vermektedir. Onlara göre, bu çıkmazdan kurtulmak için takip edilecek en iyi yol şudur:

Birincisi: İslami hareketler, düşmanlarıyla çatışmaya girmekten uzak durmalı ve onlara karşı, Adem'in *Aleyhisselam* ilk oğlu olan Habil'in, kardeşi Kabil'e karşı sergilediği tavrı sergilemelidirler. Habil, kendisini öldürmek isteyen kardeşine şöyle demişti: "Andolsun, eğer sen beni öldürmek için bana el uzatırsan, ben seni öldürmek için sana elimi uzatmam. Çünkü ben alemlerin Rabbinden korkarım. Ben isterim ki sen, benim günahımı da, kendi günahını da yüklenip ateş halkından olasin!"¹⁷⁸ Bu ekol mensupları daha da ileri giderek bu konuda Gandi'nin, İngilizlere karşı izlediği yolu izlemeyi tavsiye etmektedirler.

İkincisi: İslami hareketler, hapisaneleri, cemaatin kültür ve eğitimini artırıp, düşüncelerini başka insanlara da ulaştırma yerleri haline getirmelidirler.

Bu teori şu özetle son bulmaktadır: "Düşmana karşı iyi davrandığınız zaman size karşı besledikleri kin ve nefretten dolayı pişmanlık duyacak, silahlarını bırakacak ve böylece onlar mağlup olacak, siz ise vadolunan zafere ulaşmış olacaksınız. Eğer İslami cemaatler devletin kendilerine reva gördüğü işkenceleri şiddete başvurmadan sabır ve metanetle karşılarsa, birgün devlet pişmanlık duyarak yaptıklarından vazgeçecek, Müslümanlarla anlaşacak ve böylece Müslümanlar da kolayca yönetime geleceklerdir!"

Yukarı da adı geçen ve bu çağdaş görüşlerin önderi olan Cevdet Said şöyle diyor:

1- "Bütün şekilleriyle şiddete karşı olduğumuzu, başkalarından bize gelecek şiddeti sabır ve metanetle karşılayacağımızı garantileriz. Düsturumuz

¹⁷⁷ Adem'in Aleyhisselam ilk oğlunun mezhebi

¹⁷⁸ 5 Maide/28-29

şudur: “(Ey doğru yolda olan!) Sakın ona uyma; secde et ve rabbine yaklaş.”¹⁷⁹ “Elinizi savaştan çekin, namaz kılın.”¹⁸⁰ “Andolsun eğer sen beni öldürmek için bana el uzatırsan, ben seni öldürmek için sana elimi uzatmam. Çünkü ben alemlerin Rabbinden korkarım.”¹⁸¹ İşte biz dünyayı böyle karşılarız.”¹⁸²

2- “Zaman kaybetmeden hemen silahlı kuvvetlerden, silahtan ve özellikle de gelişmiş silahlardan kurtulmalıyız.”¹⁸³

3- “Silah ve silahlı kuvvetler, milletlerin özgürlüklerinin önünde engel teşkil etmektedir.”

Üçüncüsü: İslami hareketlerin barışı tesis etmesi gerekmektedir. Bunun en iyi şekli de batı demokrasisidir. Cevdet Said şöyle der: “Demokrasiyi ihmal etmememiz gerekmektedir. Ona daha iyi bir aktivite kazandırmalıyız. Bu ise eğitim ve öğretimi yaygınlaştırmakla olur. Çünkü demokrasi, kendisiyle birlikte eğitim öğretim olmadığı takdirde problemleri halletmekten aciz kalır.”¹⁸⁴

Onlara göre, İslami hükümleri rafa kaldırma pahasına da olsa demokrasiyi kabul etmek gerekir. Cevdet Said şöyle der: “Burada anlatmak istediğim husus şudur: Müslümanlar, demokratik yollarla elde ettikleri gücü kaybetmeye başladıkları zaman, gelecek için ne yapmalıdırlar? Demokratik yolları terk mi edeceğiz, yoksa sabır mı edeceğiz? Bize düşen sabretmek ve şu ayeti hatırlamaktır: “Bize yaptığınız eziyetlere karşı mutlaka sabredeceğiz.”¹⁸⁵”¹⁸⁶

Dördüncüsü: Din düşmanlarına karşı düşmanlık içeren işaret ve söylemleri terketmek. Cevdet Said şöyle der: “Bize kötülük yapanlara karşı Allah için şahitler olarak adaleti gözetmeli, buna kendimizi alıştırmalı ve bu konuda birbirlerimize telkinde bulunmalıyız. Hatta düşmanlık ifadesini bile kullanmamaya özen göstermeliyiz. Allahu Teala ne dememizi bize şöyle öğretmektedir: “O halde biz veya siz, ikimizden biri, ya doğru yol üzerinde veya açık bir sapıklık içindedir.”¹⁸⁷”¹⁸⁸

¹⁷⁹ 96 Alak/19

¹⁸⁰ 4 Nisa/77

¹⁸¹ 5 Maide/29

¹⁸² Yazı dizisi, sayı 43, s: 2

¹⁸³ A.g.e., s: 3

¹⁸⁴ A.g.e., s: 2

¹⁸⁵ 14 İbrahim/12

¹⁸⁶ A.g.e, s: 3

¹⁸⁷ 34 Sebe/24

¹⁸⁸ A.g.e, s: 8

Beşincisi: İslami hareketler, düşmanlarına meydan okumalıdır. Bu ise, hapse girmeye razı olarak ve onlara karşı başkaldırmayarak olur. Bununla ilgili olarak, Cevdet Said'in öğrencisi olan Halis Çelebi'nin "Zahiretu'l Minhe" isimli kitabına bakılabilir.

Cevdet Said şöyle der: "Bizler mescitte insanlara ders verdiği için yakalanıp götürülen bir kimsenin yerini doldurmalı, meydan okumayı ve hapse girmeyi kabul etmeliyiz."¹⁸⁹

Yine şöyle der: "Biz ne başkalarını döver, ne kaçır ve ne de hapisten serbest bırakılmayı isteriz. Bilakis biz, bizi hapiste tutmalarını isteriz."¹⁹⁰

Altıncısı: Kitap ve Sünnet yerine akla önem verilmelidir. Cevdet Said şöyle der: "Ben; ruh, nefis, Allah, Peygamber veya Allah şöyle dedi, Peygamber şöyle dedi gibi gürültülü sözlerden korkacağımı sanmıyorum. Biz durumumuzun ne olacağından, bunu nasıl anlayacağımızdan, anladığımızı nasıl bileceğimizden, anladıklarımızın bu şekilde nasıl geldiğinden bahsetmek istiyoruz. Bırakın, bize semadan bahsetmekten; yeryüzünden bahsedelim, insanın üzerinde doğduğu fitrata dönelim."¹⁹¹ "Bize gerçekleri öğretecek olan Kur'an değil, bilakis evrende olup biten hadiseler ve tarihtir."¹⁹² "Bu nedenle başvuracağımız kaynak, Kitap değil, hadiselerdir."¹⁹³ "Çünkü Allah'ın kelamı dahi olsa, bir kayayı en iyi anlatacak olan başka sözler değil, kayanın bizzat kendisidir."¹⁹⁴

Adı geçen bu zat, Allahu Teala'nın silahlı cihadla ilgili emirlerini saçma sapan olarak nitelendirmekte ve şöyle demektedir: "Allah'tan, ayaklarınızı sabit kılmasını, sizi kaydırmamasını ve düşmana karşı katı tutumu emreden saçma sapan emirlere boyun eğmemenizi dilerim."¹⁹⁵

Halis Çelebi kendisiyle röportaj yapan birine şöyle demiştir: "Ben akla secde ederim."

Dikkat edilmesi gereken husus şudur: Cevdet Said'in söyledikleri kevni hususlar konusunda değil, şer'i emirler konusundadır.

"Mezhebu İbn-i Ademi'l-Evvel" ile "Zahiretu'l-Mihne" isimli kitaplardan derlediğimiz bu ekolün düşüncelerinin özeti budur.

Bunlara verilecek cevaba gelince: Köpeğe benzeyen bu görüşe karşı Ehl-i Sünnet'ten olan Müslümanın zihnine şu kıssa gelmektedir: Zehebi'nin "Mizanü'l-İtidal" adlı eserinde naklettiğine göre, Mutezile'nin önde gelenle-

¹⁸⁹ A.g.e, s: 4

¹⁹⁰ A.g.e, s: 5

¹⁹¹ Bkz: Yazı dizisi, sayı: 40 s: 43

¹⁹² A.g.e., s: 7

¹⁹³ A.g.e., s: 7

¹⁹⁴ A.g.e., s: 7

¹⁹⁵ Bkz: Sayı 43, s: 9

rinden Amr bin Ubeyde Ameş'e, Zeyd bin Vehb'den, onun da Abdullah bin Mes'ud'dan rivayetine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır... denilerek hoşuna gitmeyen bir hadis rivayet edilir. Bunun üzerine Amr şöyle der: "Eğer ben Ameş'ten böyle bir şey söylediğini duysaydım, onu yalanlardım. Eğer Zeyd bin Vehb'den duysaydım, onu tasdik etmezdim. Eğer Abdullah bin Mes'ud'dan duysaydım kabul etmezdim. Eğer Rasulullah'tan böyle bir şey söylediğini duysaydım reddederdim. Allah'tan duysaydım bizden aldığın misakı bunun için almadın derdim."

Bizler, bu insanlara karşı, konuşmaya nereden başlayacağımızı bilmiyoruz. Çünkü Cevdet Said'in bizzat kendisinin de dediği gibi, Allahu Teala'nın kelamı dahi onları korkutmamaktadır. Bunlar selevin hiçbir sözüne saygı göstermezler. Hatta bunlar sahabenin bilmediklerini bildiklerini iddia ederler. Cevdet Said şöyle der: "Ebu Zer'in zamanındaki Müslümanlarla şimdiki Müslümanlar bu bahsettiklerimi iyice anlamış değillerdir."¹⁹⁶

Bu grup Gandi¹⁹⁷, Humeyni¹⁹⁸ ve Mağrip Adalet ve İhsan Cemaati'nin lideri Abdusselam Yasin'in yaptıklarını, kendi ekollerinin bir uygulaması ve delili olarak aktarırlar. Çünkü onlara göre, Cevdet Said'in de dediği gibi başvurulacak kaynak, Kur'an değil, bunlardır. Bu kişilerin, sapıklıklarından döneceklerine dair hiçbir umut bulunmamaktadır. Çünkü bunlardaki bid'at köklenerek iyice yerleşmiştir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Ok çıktığı yaya tekrar dönünceye kadar onlar İslam'a dönmezler"¹⁹⁹ buyururken ne kadar da doğru söylemiştir. Bid'at sahibi, bidatından dönmez, dönse bile üzerinde bazı izlerini mutlaka taşımaya devam eder. Bid'at sahibinin bid'atından kurtulması için özel bir ilme sahip olması gerekmektedir. Allahu Teala en doğrusunu bilir.

Kişi, bunları gördüğü zaman şu ayeti hatırlamaktadır: "De ki: Amelleri açısından en çok ziyana uğrayanları size haber verelim mi? Onlar o kimselelerdir ki, dünya hayatında yaptıkları boşa gitmiştir. Üstelik kendilerinin muhakkak iyi yaptıklarını zannederler."²⁰⁰ Onların liderleri hakkında görüşümüz budur. Herkes şunu bilmelidir ki, onların akıl dedikleri, hevanın ta kendisidir. Bu nedenle Ehl-i Sünnet daha önceleri bu gibilerini ahab-ı heva olarak nitelendirmiştir. Zira bunlar, akıl ve mantığa göre hareket ettiklerini iddia etseler de bütün dayanakları heva ve arzulardır. Bu nedenle hakla ilgileri bulunmamaktadır. Yoksa bunların "Allah, Peygamber veya Allah şöyle dedi, peygamber şöyle dedi, gibi sözler bizleri korkutmamaktadır" demelerinin ne anlamı olabilir ki?

¹⁹⁶ Bkz: Sayı: 43, s: 5

¹⁹⁷ Zahiretü'l-Minhe'nin önsözü

¹⁹⁸ A.g.e ve yazı dizisinin 43. Serisi

¹⁹⁹ Bkz: Fethu'l-Bari, 12/295

²⁰⁰ 18 Kehf/103-104

ADEM'İN İLK OĞLU'NUN MEZHEBİ. ÇAĞDAŞ DEYİMLE: AKIL VE NAKİL

Eski heva ehlinin, “Akıl yakını, nass ise zannı ifade etmektedir” sözlüyle Cevdet Said'in, “Bu nedenle başvuracağımız kaynak, Kitap değil, hadiselerdir” sözü arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Hatta Cevdet Said'in bu sözü daha çok yalan ve iftira kokmaktadır.

Bunların, heva ve hevesin görmediği hiçbir mafsallarının kalmadığına inandığımız için, sözlerimiz, kendilerinde biraz olsun hayır eseri olanlar ve az da olsun Allah'ın kelimelerinden korkanlardır. Şimdi “Andolsun eğer sen beni öldürmek için bana el uzatırsan, ben seni öldürmek için sana elimi uzatmam”²⁰¹ ayetinden başlayarak, onların, kendi görüşlerini desteklemek için kullandıkları şer'i delillerin, Allahu Teala'nın dinine göre ne anlama geldiğini açıklamaya gayret edelim.

Bu bid'atçı akımın delil olarak en fazla kullandıkları ayet şudur: “Andolsun, eğer sen beni öldürmek için bana el uzatırsan, ben seni öldürmek için sana elimi uzatmam. Çünkü ben alemlerin Rabbinden korkarım. Ben isterim ki sen, benim günahımı da, kendi günahını da yüklenip ateş (cehennem) halkından olasın. Zalimlerin cezası budur.”²⁰² Onlar bu ayeti delil göstererek fitratı bozulmamış olan insanın, kendisine eziyet etmek isteyenlere karşılık vermeyeceğini ileri sürerler. Çünkü onlara göre hasmı, silahını bırakıp akli selim ile hareket etmeye sevkedecek ve böylece hakkın gerçekleşmesini sağlayacak olan budur. Onlara göre İslam bundan başkası değildir. İşte Cevdet Said'in “Mezhebu İbn-i Adem'il-Evvel” isimli kitabıyla, Halis Çelebi'nin “Zahiretu'l-Mihne” isimli kitabının özeti budur. Onlar, bu konuda tamamen akılcı olduklarını ve bu metodun, Kur'an'ın lafzi tefsirine değil, fitrata, tarihe ve olaylara dayandığı için cehalet ve hurafeden uzak olduğunu iddia etmektedirler.

Bu ayet ile bu akıma çeşitli şekillerde cevap verilebilir. Ancak şunu belirtmeliyiz ki bu akımın vahye karşı takındığı tavır son derece tuhaftır. Çünkü ümmetin icması ile şer'i hükümlerin kaynağı Kitap ve Sünnet olup bunlar ise Arapçadır. Dolayısıyla bu kaynakları anlamak için bu dilin kaidelerini bilmek gerekir. Bu konuda Arapça kaideler dışında başvurulacak kaide yoktur. Gazzali Kitap ve Sünnet'ten hükümlerin çıkarılması için Arapçadan başka mantığada başvurulmasını öne sürse de, alimler bu görüşü reddetmiş ve Gazzali'yi bundan dolayı tenkit etmişlerdir. Buna şiddetle karşı çıkanların başında Şafiilerden Ebu Amr bin Salah gelir. Kitap ve Sünnet'in Arap beya-

²⁰¹ 5 Maide/29

²⁰² 5 Maide/28-29

nına göre indiğinde bütün ümmetin icması vardır. İmam Şafii değerli kitabı “er-Risale” de şöyle der: “Beyan, temelde birleşen fakat ayrıntıda farklılıklar taşıyan anlamları topluca ifade eden bir isimdir. Bu anlamların ortak noktası ise, Allahu Teala'nın kelamına muhatap olanlar için bir açıklama niteliğindedir.”²⁰³

Daha sonra imam Şafii *Rahimehullah* beyanı tasnife tabi tutar ve şu kısımlara ayırır:

- 1- Kur'an nassı ile yapılan ve başka açıklamayı gerektirmeyecek derecede açık olan beyan.
- 2- Kur'an'ın kısmen mücmel bıraktığı ve sünnet tarafından açıklanan beyan.
- 3- Kur'an nassı ile belirlenmeyip sünnet ile teşri kılınan hükümlere ait beyan.
- 4- Allahu Teala'nın icihad yoluyla araştırılmasını emrettiği hususlara ait beyan.

Daha sonra bunları ayrı ayrı açıklayan Şafii, sonuç olarak şer'i delillerin Kitap, sünnet, icma ve kıyas olmak üzere dört olduğunu bildirmektedir.

Zahiriler beyanın dördüncü kısmını kabul etmezler. Onların bu konudaki cehaletlerinin belirtisi, beyanın delalet açısından aynı olduğuna, nass ile yapılan beyan ile icihad yoluyla yapılan beyan arasında hiçbir farkın olmadığına hükmetmeleridir. Onlara göre fakihlerin, hadis ehli ve rey ehli olarak ayrılmasının sebebi, sünnet dairesinin geniş tutulması ve sünnet ile amel konusundaki şartların ağırlığıdır. Sünnet ile amelin şartları ağırlaştıkça, onunla amel etmek azalarak reyin de dairesi genişlemektedir. Sünnet ile amel ettikçe de rey dairesi daralır. Şeriat sünnete tabi olup, rey ve ictihada fazla önem vermemektir.

Son dönemlerde Fıkıh usulü olarak isimlendirilen Beyan Kaidelerine (Kavaidul Beyan) dönecek olursak, Beyan usul ve kaideleri ile şer'i hükümleri istinbat kaideleri aynı şeylerdir. Dolayısıyla kişinin beyan kaideleri ile ilgili bilgisi arttıkça, vahyin maksadını da o derece iyi anlar. İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: “Çünkü Arap dilinin genişliğini, birçok manalarının olduğunu, manaların ortak yönleriyle birbirlerinden ayrıldıkları yönleri bilmeyen bir kimse Kitab'ı hakkıyla bilemez. Bunları bilen kimsede, bilmeyenlerdeki şüphe olmaz.”²⁰⁴ Dolayısıyla arap dilini bilmeyen kimse vahyi açıklamaya kalkıştığında hangi şekilde ve hangi esasa göre olursa olsun doğru da yapsa hata etmiş olur. Şafii *Rahimehullah* şöyle der: “Bilgisinden emin olma-

²⁰³ s: 21

²⁰⁴ s: 50, fıkra: 169

dığı halde kendini zorlayan kimse, isabet etmiş olsa bile, yaptığı makbul değildir. Hata ile doğruyu birbirinden ayıramayacağı bir konuda yorum yapan kimse asla mazur sayılamaz.”²⁰⁵

Şafii'nin kaydettiği bu esaslara Batıniler dışında günümüze kadar muhalefet eden olmamıştır. Çünkü lafız ile mana arasındaki irtibatı sağlayan, filolojik vaaz değil, bunlardır. Ayrıca lafızdan şer'i hükümleri istinbat kaideleri, beyan kaideleriyle aynı değildir. Bilakis Batınilere göre bu esaslar, dini liderlerinin bizzat kendileridir. Müslümanlar arasında bunların küfrü ve zındık oldukları konusunda ihtilaf yoktur. Hatta Mutezileler bile bu kaideler hakkında, yani nasların tefsirinin Arapça beyan esaslarına göre yapılması konusunda Ehl-i Sünnet ile aynı görüştedirler. Mutezile'den olan Cahız şöyle der: “Arapların darb-ı mesellerinden, kelimelerin etimolojik yönünden, kalıplarından ve nerde, neye, nasıl delalet ettiğinden haberdar olmayan kimse Kitap, sünnet, şiiir ve darb-ı meselleri yorumlayamaz.”²⁰⁶ Yani Cahız'a göre tefsirin esası Arapça beyandır. Ancak Mutezile olması hasebiyle, lafızlarda aslolanın hakikat olduğunu ve karine olmadıkça mecaza yer olmadığını iddia etmektedir. Beyanın temel alınmasında ise herhangi bir ihtilaf yoktur. Zemahşeri şöyle der: “İnsanı hayvandan ayıran beyan, mantıktır. Yani kişinin içinden geçenleri fasih bir dil ile söylemesidir.”²⁰⁷ Biz bid'at ehlini, nasları, beyan kaidelerine ters bir şekilde anlamalarından tanırız. Bütün bid'at ehlinin dalaleti, Arap dilinin kaidelerini bilmemelerinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle Hasan *Radıyallahu Anhu*, “Bid'atçılar Arap olmayanların arasından çıktı” demektedir. Aktarıldığına göre, Ehl-i Sünnet'in önde gelen alimlerinden Amr bin Ala ile dönemin Mutezile imamlarından olan Amr bin Ubeyd arasında büyük günah işleyenlerin cehennemde ebedi kalıp kalmayacağı konusunda tartışma meydana gelir. Büyük günah işleyenlerin cehennemde ebedi kalacağını savunan İbn-i Ubeyd, Kur'an-ı Kerim'de geçen ve bazı büyük günah işleyenlerin ebedi olarak cehennemde kalacağına işaret eden vaidleri (tehdit) delil olarak göstererek şöyle der: “Bu, Allah'ın bir vaadidir, Allah ise vaadine muhalefet etmez.” Bunun üzerine İbn Ala ona şöyle cevap verir: “Sen acemlerden (Arap olmayanlardan) gelmesin, senin delil olarak ileri sürdüklerin, vaad değil, vaid hakkındadır. Şair şöyle demiştir: “Ben, onun hakkında vaidde veya vaadda bulunduğumda, vaidimi yerine getirmem ama vaadimi yerine getiririm.”

Buhari ve benzerlerinin naklettiklerine göre bazı alimler şöyle demişlerdir: “Müslüman olan acemlerin veya Arapların saadeti, sünnet sahibine uymalarına, şakavetleri ise bid'at sahibiyle imtihan olunup, işi kolaylaştırma-

²⁰⁵ s: 52

²⁰⁶ Kitabu'l-Hayavan, 4/289

²⁰⁷ El-Keşşaf, 4/442

larına bağlıdır.”²⁰⁸ Çünkü bid’at sahinin birinci dayanağı Arapça usulünü terk etmesi, ikinci dayanağı ise muhkem nasları terkedip, müteşabihleri esas almasıdır. Aslında ikinci esasları da, birinci esaslarına dayanmaktadır. Çünkü furudan olanı asla döndürmek ve bir ehlinen çıktığı zaman beyana uyup, ihtilaf etmemek beyanın esaslarından. İmam Buhari’nin rivayetine göre Aişe *Radıyallahu Anha* şöyle der: “Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Sana Kitap’ı indiren O’dur (Allah). O’nun bazı ayetleri muhkemdir, bunlar Kitap’ın anasıdır. Diğer bir kısmı da müteşabihlerdir. Kalblerinde eğrilik bulunanlar fitne çıkarmak ve kendilerine göre yorumlamak için müteşabih olanlara uyarlar. Halbuki onun gerçek te’vilini ancak Allah bilir. İlimde derinleşmiş olanlar, “Biz ona iman ettik, hepsi Rabbimizin katındandır” derler. Ancak akıl sahipleri düşünebilirler”²⁰⁹ ayetini okudu ve şöyle buyurdu: Ayetlerin müteşabih olanlarına uyanları gördüğünde, onlardan sakın.”²¹⁰

Burada zikredilen müteşabih, usul kitaplarında zikredilen müteşabih ile aynı değildir. Bilakis bizzat murada delalet etmeme açısından aralarında derece farkı bulunmaktadır. Bunlardan bir kısmı birden fazla manaya delalet etmekte, bir kısmının hakikat ve tefsirini ise Allah’tan başka kimse bilmemektedir. Ki burada bunların detayına girmeyeceğim. Ancak bu müteşabih ayetleri muhkem ayetlere döndürmek veya bunlara özel bir anlam yüklemek gerekir. Bid’at ehli iki veya daha fazla manaya gelen bu ayetleri kendi hevalarına göre yorumlamaktadırlar. Çünkü bunlar fitneye düşen ve fitnenin yayılmasını isteyenlerdir.

Düşmanlara karşı konulmasını reddeden ekolün diğer ilginç görüşlerinden bazıları da şunlardır:

Birincisi: Bunlar Kitap ve Sünnet’in yorumunu içinde bulunulan duruma ve tarihe göre yapmakta olup bu konuda Arapça’ya önem vermemekte, hatta yukarıda geçen Cevdet Said’in sözlerinden de anlaşılacağı üzere Arapça’yı küçümsemektedirler. Aslında bu ekolün savunduğu düşünceler yeni bir Batıniye düşüncesidir. Eğer kafir bir doktor fazla olmamak şartıyla bir kısım içkinin bazı hastalıklara şifa olduğunu, bunun tecrübe ve tarihle sabit olduğunu söylese, beyan ehlinin alemlerin Rabbi olan Allah’ın kelamından anladıklarına bakmaksızın, doktorun tavsiye ettiği kadar içki kullanmayı vacip kılacaklardır.

İkincisi: Bu anlayış onları, nasları yeni bir yorumla yorumlamaya, Kur’an’da geçen kelime ve kavramlara ilk dönem alimleri tarafından söylenmemiş olan manalar yükleyerek, modern reformcu veya zındıklarla ayn

²⁰⁸ Er-Resail ve'l-Mesaihu'n-Necdiyye, 2/10-11

²⁰⁹ 3 Al-i İmran/7

²¹⁰ Buhari, 5/166

şekilde düşünmeye sevketmiştir. Bu akımın iddiasına göre bu yenilik, gerçeklerin ortaya çıkması ve tarih açısından zorunludur.

Adem'in iki oğlundan bahseden ayetlerin İslam şeriatına göre iki yönü vardır. Bunlardan biri İslam'la kesişirken, diğeri ayrılmaktadır. Bunların İslam'la ortak olan yönü bellidir. Ancak, İslam ümmetinden bu kıssa ve olaya uyması istenmediği halde, bunun Kur'an'da zikredilmesinin ne tür bir faydasının olduğu sorulabilir. Daha önceki alimlerin, başka şeriatların bizim için şeriat olup olmayacağı konusundaki ihtilaflarını bir tarafa bırakacak olursak, bu ayetler, Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelen şeriatın en mükemmel ve uyulmaya en layık şeriat olduğuna kuvvetle delalet etmektedir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'a yemin ederim ki, eğer Musa sağ olsaydı bana uymaktan başka bir seçeneği olmayacaktı." Bu ayetin İslam şeriatıyla ortak yönlerine gelince bunlar, şunlardır:

Birinci Yön: Adem'in iyi olan oğlunun diğerkardeşine hitabı, Allah'tan korkmaya davet etmekle, karşı tarafın kötü emelinden vazgeçeceğine inanan bir kimsenin hitabıdır. Yoksa eğer kardeşinin böyle bir hitaba ehil olmadığını bilseydi, ona bu şekilde hitap etmeyecekti. Zira faydasına inanılmayan bir hitap abes ve değersizdir. Daha sonra bu hitabın fayda vermediği ortaya çıkınca, hakka uygun olması yani zulmün devam edip sürmemesi için izlenilen yolun değiştirilmesi gerekir. Ki o da düşmanı öldürmektir. Daha sonra kaydedeceğimiz gibi ayrışma noktası da burasıdır. Habil'in kardeşine hitabı, Meryem'in, kendisine gelen meleğe söylediği şu söze benzemektedir: "Senden Rahman'a sığınırım. Eğer takva sahibi bir kimse isen."²¹¹ Takva sahibinin, Allah'a sığınan (istiaze) bir insana zarar vermesi asla düşünülemez. İstiaze, iki kısımdır. Birincisi, insanın, cin ve buna benzer göremediği mah-luklardan, Allah'ın kevnî kelimelerine sığınmasıdır. Bu, hem iyinin hem de fasığın kötülük yapmasına engel olan bir zırhtır. İkincisi ise, insanın, görüp hissettiği şeylerden Allah'ın şer'i kelimelerine sığınmasıdır. Kişi, "Mahlukatın şerrinden Allah'ın eksiksiz olan kelimelerine sığınırım" derken bundan mak-sat, kevnî kelimelerdir. Bir Müslüman, kafir bir kimseye, "Senden Allah'a sığınırım" dese kafir de onu öldürmek istese, bu kelimeler ona fayda vermez. Ama bunu bir Müslümana dediğinde, bu ona fayda verir. Nitekim esir düşen bir kadın Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Senden Allah'a sığınırım" deyince, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Sen yüce varlığa sığındın, git ailene katıl" demiştir. Zira Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allah'ın zimmetini delen kimsenin büyük bir günah işleyeceğini biliyordu. Meryem de "Senden Rahman'a sığınırım. Eğer takva sahibi bir kimse isen" demişti ve

²¹¹ 19 Meryem/18

Allah'a sığınmanın, ancak Allah'tan korkana fayda vereceğine işaret etmişti. Zira fasık her zaman Allah'ın zimmetini delip geçebilmektedir.

Adem'in oğlunun kardeşine söylediği: "Ben istiyorum ki sen hem benim günahımı hem de kendi günahını yüklenip ateşe atılanlardan olasın" sözüne dönecek olursak, bu söz, günahın ne olduğunu bilen, günahın arkasında günahın olduğuna inanan kimse için bir tehdit olup, mü'minin kalbinde caydırıcı bir etki meydana getirir. Ancak aynı sözün, kafir cahil asiler için hiçbir caydırıcı etkisi bulunmamaktadır.

Allahu Teala'nın şer'i kelimeleriyle muhatap olan, mü'mindir. Çünkü kalben bunların değerine ancak mü'min iman eder. Mü'minlerin dışındakiler ise, ancak Allahu Teala'nın kevnî kelimeleriyle muhataptırlar.

Mü'mine, "Allah'tan sakın, ahiret gününden kork" denildiği zaman, "muttaki olanlar, kendilerine şeytandan gelen bir vesvese dokunduğu zaman (Allah'ın sevap ve cezasını, azap ve tehdidini) hatırlar ve hemen (doğru yolu) görürler"²¹² ayet-i kerimesinde belirtildiği gibi hemen sevap ve cezayı görüp akıllarını başlarına alırken; kafir ise, azgınlığına ve isyanına devam eder. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ona (münafığa) "Allah'tan kork" denildiği zaman izzet kendisini günah işlemeye sürükler."²¹³

Mü'mini kötülükten Allahu Teala'nın kelimeleri alıkoyar; kafiri ise tokat alıkoyar. Eğer tokat fayda vermezse, tekme, tekme de fayda vermezse, korkutma; ".bununla Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizlerin bilmeyip de Allah'ın bildiği diğerlerini korkutunuz"²¹⁴, bu da fayda vermezse Allahu Teala'nın "Onları yakaladığınız yerde öldürün"²¹⁵ emrine baş vurulur. Zira bundan önceki tedbirler ile kötülükten vazgeçmeyen kimseleri ancak kan vazgeçirir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Yeryüzünde çok savaşış zaferler kazanıncaya kadar esirler alması hiçbir peygambere yaraşmaz."²¹⁶

"Eğer bunları savaşta yakalarsan, onlara yaptıklarınla arkalarındakileri dağıt da ibret alsınlar."²¹⁷ Kafirleri Allah'ın şer'i kelimeleriyle korkutmak, Allah'ın ayetleriyle alay etmektir. Şer'i kelimelerle kötülükten vazgeçenleri, Allah'ın kevnî ayetleriyle vazgeçirmeye çalışmak ise zulüm ve haddi aşmaktır. Zira her birinin kullanılacağı yerler ayrı ayrıdır.

²¹² 7 Araf/201

²¹³ 2 Bakara/206

²¹⁴ 8 Enfal/60

²¹⁵ 2 Bakara/191

²¹⁶ 8 Enfal/67

²¹⁷ 8 Enfal/57

Kafirlerle karşı sert davranılmaması taraftarı olan ekol, bizden, fanatizm ve sarhoşluk zirvesinde bulunan Nusayrilere, “Allah’tan korkun!” dememizi istiyor. Bu ekolün taraftarları, Müslüman gençlere işkence eden mürtedlerin, “Allah aşkına yapmayın” denildiğinde, nasıl bir cevap verdiklerini biliyorlar mı? Mürtedlerin, işkence gören gençlerin bu feryatlarına cevap olarak, “Allah buraya gelse ona da aynı şeyleri yaparız” dediklerini bize nakleden, adı geçen bu ekolün taraftarlarının bizzat kendileri değil midir?

Eşiniz veya aile fertlerinizden herhangi birisine saldırmak gayesi ile evinize giren mürtedi bu çirkin fiilinden vaz geçirmek için, “Allah’tan kork. Ben istiyorum ki, sen hem benim günahımı, hem de saldırdığın bu zavallıların günahını taşıyasın. Ben sana kin beslemiyor ve seni düşman olarak görmüyorum. Çünkü ben alemlerin Rabbi olan Allah’tan korkuyorum” diye mi cevap vereceğiz?

Hatta sizi daha uzaklara götüreyim. Sa’d bin Muaz’ın, erkeklerinin öldürülmesine hükmettiği Beni Kurayza Yahudileri, erkeklerinin öldürülmesinden vazgeçmesi için Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Bizim hakkımızda verilen bu hükmü uygulama hususunda Allah’tan kork” deselerdi, acaba Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* cevabı ne olurdu? “Tamam ben sizi öldürmekten vaz geçiyorum” diye mi cevap verecekti yoksa, “Ben, kendisinden korktuğum Allah’ın emriyle sizi öldüreceğim. Eğer Allah’tan korkmamış olsaydım, sizin hakkınızda bu hükmü vermezdim” mi diyecekti?

Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, kendisinden sonra halife olarak Ömer’i tayin ettiğinde, halk şöyle dedi: “Ey Ebu Bekir! Sen başımıza Ömer’i tayin ettin. Oysa sen aramızda olduğun halde halkın ondan çektiğini biliyorsun. Sen Rabbine kavuşacaksın. Allah ise bu verdiği karardan dolayı seni hesaba çekecektir.” Bunun üzerine Ebu Bekir *Radıyallahu Anhu*, “Rabbimin huzuruna varıp, bu yaptığım hakkında bana sorduğunda; “Senin halkına, halkının en hayırlısını seçtim” diye cevap vereceğim” dedi.²¹⁸

Yahudilerin, diğer milletleri öldürmek ile Rablerini memnun edeceklerine inanmaları gibi, Nusayriler, Dürziler ve başka milletler de, Rablerine ancak düşmanlarını öldürmekle kulluk yapacaklarına inanırlar.

İnsanlık ve İslam tarihini incelediğimizde, bu fırkanın görüşlerini destekleyecek tek bir örnek dahi bulamayız. Hatta delil olarak ileri sürdükleri ayet bile onların lehine değil, aleyhlerinedir. Zira Adem’in *Aleyhisselam* oğullarından Habil’in, Kabil’i Allah ile korkutması, kendisini öldürmesine mani olmamıştır. Bunu kavramış olan Araplardan bazıları şöyle derler: “Öldürmeyi

²¹⁸ Taberi

yok etmenin en iyi yolu, öldürmektir.” Allahu Teala şöyle buyurur: “Sizin için kısas da hayat vardır.”²¹⁹

İkinci Yön: Adem’in iyi olan oğlunun, “Ben alemlerin Rabbi olan Allah’tan korkuyorum” diyerek kardeşine el uzatmaktan geri durmasının hatta ona düşmanlık yapmaktan çekinmesinin sebebi, Allah korkusudur. Ve o, böyle davranmakla aslında şeriatının emrini yerine getiriyordu. Çünkü şeriatına göre kardeşi, kendisini öldürmek istese bile o, kardeşini öldürmeye teşebbüs edemezdi. Dolayısıyla Habil, bu davranışıyla Allah’ın emrine itaat ediyordu. Halbuki günümüzdeki Müslümanlar, “Bir kavmin antlaşmaya hainlik etmesinden korkarsan sen de antlaşmayı aynı şekilde onlara at”²²⁰ emrine muhataptırlar. Allahu Teala Müslümanlara, sadece aralarındaki antlaşmayı bozdukları için kendileriyle antlaşmalı oldukları kimselerle savaşmayı emrederken, kendileriyle antlaşmaları olmayanlarla ilişkinin durum acaba nasıl olur? Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “Eğer topluca cihada çıkmazsanız Allah sizi can yakıcı bir azapla azaplandırır; yerinize başka bir kavim getirir ve siz O’na hiçbir zarar veremezsiniz.”²²¹ Allahu Teala, burada savaşa çıkmamayı, acı bir azaba sebep olarak göstermektedir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, izinsiz olarak başkasının evinin içine bakanın gözünün çıkarılmasını emredip, “İzin istemek ancak göz içindir” buyurmuştur. Hal böyle iken, zalimin gözünü çıkartacak taşlar, günümüzdeki bu akımın zihniyetine göre güllere mi dönüştü? Bu, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* “İnsanları yüzlerine karşı övenlerin yüzüne toprak saçın” sözüne, bazıları tarafından getirilen yorumu benzemektedir. Hükümdarlar adına fetva veren bazı fakihlerin yorumuna göre bu hadiste geçen topraktan maksat, altındır. Çünkü altın, topraktır. Dolayısıyla onlara göre hükümdarlar, kendilerini övenlerin yüzlerine karşı altın saçmalıdırlar. Böylece toprak altına dönüştüğü gibi, yukarıdaki hadiste geçen göz çıkarma da, bu tür kişilerin yakalarına gül takılmasına ve dolayısıyla da bakışlarının bu şekilde engellenmesine dönüşmektedir.!

Şer’i emirlerin, Batınilerin te’villerine benzeyen bu gibi yeni yorumlarla aldığı hal, maalesef budur.

²¹⁹ 2 Bakara/179

²²⁰ 8 Enfal/58

²²¹ 9 Tevbe/39

ADEM'İN OĞULLARIYLA İLGİLİ AYETLERİN YANSITTIĞI HAKİKATLER

Tartışan iki adamdan biri, Allah'tan korkuyor, Allah'ın kelamı ve kendisine yapılan nasihatlarla, uygunsuz davranışlarından vazgeçiyor. Diğeri ise Allah'tan korkmuyor ve kendisine yapılan nasihatlarla, uygunsuz davranışlarından vazgeçmiyor. Ancak bunun da mutlaka vazgeçirilmesi gerekiyor. O halde böyle birini Allah'ın şer'i kelimeleri dışında, yani kevnî kelimeleri ile vazgeçirmek gerekir. Allahu Teala'nın şeriatı, zamanla böyle bir değişim geçirmiş olup, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirmiş olduğu şeriat ile Adem'in şeriatının birbirinden ayrıldığı nokta da budur.

Kur'an-ı Kerimde geçen diğer bütün kıssalar gibi, Adem'in iki oğlunun kıssasında da Allahu Teala'nın hikmetini ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirmiş olduğu gerçekleri teyid eden ibretler ve öğütler vardır. Daha önce belirttiğimiz gibi, Adem'in *Aleyhisselam* iki oğlunun kıssasını, Rasulullah'ın getirmiş olduğu şeriattan ayıran nokta, kötülük ve haksızlık yapmak isteyen saldırgana karşılık vermemektir. Ancak bunu Rasulullah'ın getirmiş olduğu İslam şeriatı ile uzlaştırmamız da mümkündür. Şöyle ki, sana kötülük ve haksızlık yapmak isteyen Müslümana karşılık vermez ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Allah'ın öldürülen kulu ol, katil kulu olma" dediği gibi olursun. Yani senin akidenden ve dininden olan Müslümana karşı böyle davranırsın. Dolayısıyla hem birinci hadis hem de ikinci hadis, Müslümanlar arasında fitnenin meydana geldiği zamanı anlatmaktadır. Saldırgan kafirler için ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir kafir ve katili cehennemde birlikte bulunmazlar" hadisine göre muamele edilir. Bu hadis, kafirleri öldürmeyi teşvik etmektedir. Dolayısıyla Müslüman ne kadar çok kafir öldürürse, cehennemden o kadar çok uzaklaşır. Bu nedenle Ebu Cehl'i öldüren Afra'nın iki oğlunun kıssasında aktarıldığı gibi, sahabe-i kiram *Radiyallahu Anhum*, Allah düşmanlarını öldürme hususunda birbirleriyle yarışmışlardır. Bu iki husus, aynı anda Müslümanda bulunması gereken hususlardır. Çünkü Müslümanlar, kafirlere karşı şiddetli, mü'minlere karşı ise alçak gönüllü ve merhametlidirler. Ancak burada şöyle bir soru akla gelmektedir: "Adem'in şeriatına göre kafir ve Müslüman ayırımı yapılmaksızın, mutlak anlamda saldırgana karşılık verilmemesi esas olduğu halde Adem'in iki oğlunun kıssası neden Kur'an'da zikredilmiştir? İslam şeriatıyla ortak noktaları olmayan diğer peygamberlerin kıssalarının Kur'an'da zikredilmesinin hikmeti nedir?"

Daha önceki şeriatlarla Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şeriatı arasında karşılaştırma yapılmasının sebebi (ki bu, Kur'an-ı Kerim'in en önemli özelliklerinden biridir) şudur: Allahu Teala bununla, Muhammed'in

Sallallahu Aleyhi ve Sellem ümmetine en üstün şeriatı gönderdiğini, onlara hayrın en yücesini ihsan ettiğini hatırlatarak bunun değerini bilmelerini istemektedir. Bu kabilden olmak üzere ilk ümmetler kendi kitaplarını korumakla yükümlü tutuldukları halde, onlar buna hıyanet ederek kitaplarını değiştirip tahrif ettiler. Böylece insanların, kendilerine gönderilen kitapları koruyamadıkları ortaya çıkınca Allahu Teala kendi lütfuyla bu yükü, bu ümmetten kaldırarak Kitap'ının korunmasını bizzat kendisi üstlendi. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kur'an-ı kesinlikle biz indirdik, elbette onu koruyacak olan da biziz."²²² Geçmiş ümmetler peygamberlerini öldürürken, Allahu Teala bu ümmetin peygamberini düşmanlarından korudu. Allahu Teala şöyle buyurur: "Allah seni insanlardan koruyacaktır."²²³ Peygamberlerin, kavimleriyle hareket tarzlarından anlaşıldığı üzere, Allahu Teala gönderdiği her peygamberi insanların ihtiyaç duydukları şeylerle göndermiştir. Nitekim peygamberlerin davet metodları incelendiğinde son derece ilginç şeyler görülür. Çünkü Allahu Teala her asırda insanların en çok faydasına olan şeylerin öğretilmesini istemiştir. Bütün bunlar Allahu Teala'nın kullarına olan rahmetinin bir eseridir.

Şüphesiz Allahu Teala, insanlara hakkı takdim edip, iyi işlerinden dolayı onları kat kat mükafatlandıran kendi iradesi ile insanlara batılı takdim edip kıyamet gününde onların cezalandırılmasına sebep olan, sonra da "İşte uyulanlar kendilerine uyanlardan uzak durdular"²²⁴, "İş bitince şeytan dedi ki.. sizi zorlayacak hiçbir gücümde yoktu. Ben sizi çağırdım siz de geldiniz. O halde beni kınamayın. Kendinizi kınayın"²²⁵ ayetlerinde belirtildiği üzere, kendisine uyanlardan uzak olduğunu ifade eden şeytanın iradesi arasındaki mücadeleye dayanan bu hayatı, göklerde provası biten ve insana önceden bildirilen kevnî öncüler olmadan da ikame edebilirdi. Ancak her şeyi çeşitli hikmetlere binaen yapan ve kullarına karşı son derece merhametli olan Allahu Teala, insanların daha kolay kabul edip icabet etmeleri için bu mücadeleyi gerçek kevnî öncülerle beraber takdim etmiştir. Bu nedenle Allahu Teala, kendi emirlerini kabul etmeye sevkedecek her şeyi insanların önlerine koymuştur. Allahu Teala şöyle buyurur: "Onun hak olduğunu anlayınca kadar, ayetlerimizi onlara hem ufuklarda hem de kendi nefislerinde göstereceğiz."²²⁶ Ayrıca daha iyi sonuçların alınması için sonradan gelen peygamberlere, önceki peygamberlerin tecrübelerinden istifade ettirilmiştir. Bu nedenle daha önceki peygamberlere nisbeten Musa, İsa ve Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetlerinin çokluğunda şaşılacak bir şey yoktur.

²²² 15 Hicr/9

²²³ 5 Maide/67

²²⁴ 2 Bakara/166

²²⁵ 14 İbrahim/22

²²⁶ 41 Fussilet/53

Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Mekke'de onüç yıl halkı tıpkı Nuh *Aleyhisselam* gibi İslam'a davet ettiği halde, kendisine iman edenlerin sayısı yine Nuh'a *Aleyhisselam* iman edenlerin sayısı gibi çok azdı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de, Nuh'un davet metodunu uyguluyordu. Ne zaman ki davet metodunu değiştirdi, hakka daveti kuvvet ve kılıçla birleştirdi, işte o zaman insanlar grup grup Allah'ın dinine girdiler. Kur'an'da geçen peygamberler kıssalarını bu şekilde anlamamız gerekmektedir. Önceki peygamberlerin metodlarıyla, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* metodunun karşılaştırılmasının sebebi, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetine, peygamberlerinin uyguladığı metodun daha sağlam ve daha güzel olduğunu bildirmektir. Bunun delillerinden biri Lut'un *Aleyhisselam* kıssasıdır. Lut *Aleyhisselam*, kavmini davet yoluyla hakka getiremeyince, kafirleri yola getirmek için başka bir arayış içine girdi ve şöyle dedi: "Keşke benim size karşı (savunacak) bir gücüm olsaydı veya güçlü bir kaleye sığına bilseydim."²²⁷ Bu ifadeler hem dua hem de ümit yüklü ifadelerdir. Çünkü Lut *Aleyhisselam*, davetinde kendisine yardımcı olacak bir kuvvet temennisinde bulunmaktadır. Böylece, sözlü davet ile birlikte kuvvetin de bulunmasının kaçınılmaz olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu, bir nebevi tecrübe olup, sonraki peygamberlerin bundan yararlanmaları gerekmektedir. Ancak bu, Rabhani teşri ile olur. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Hud Suresi'ndeki bu ayeti okuduktan sonra şöyle buyurdu: "Allah, Lut'a rahmet eylesin. O, zaten sarp bir kaleye (yani Allahu Teala'ya) sığınmıştı. Allah'ın ondan sonra gönderdiği hiçbir peygamber yoktur ki kavminden, kendisine uyan bir çok kişi olmasın." Bütün bunlar, peygamberlerin davet metodunda değişimin ve yeniliğin olduğunu göstermektedir. Bu nedenle her yeni yasayı zorunlu kılan bir sebep vardır.

ADEM'İN İKİ OĞLUNUN KISSASI KUR'AN'DA NEDEN ZİKREDİLMİŞTİR?

Hız. Adem'in iki oğlunun kıssasından anlaşıldığı üzere beşer nefsi, en azından çoğu kötülükten güzel öğütlerle vazgeçmemekte ve ikna edici güzel kelimeler yanında kötülüğe istekli olan nefsi vazgeçiren bir sopanın da olması gerekmektedir. Çünkü insan, bazen hakkı idrak edip kabul ettiği halde nefis, arzu ve istekleri nedeni ile ona uyması mümkün olmamaktadır. Bu nedenle hem düşünceyi, hem de nefsi ıslah etmek gerekir. Düşünce; vaaz, dini öğüt ve müzakere ile ıslah olur. Nefis ise; sopa, kılıç, ceza ve tehdit ile kötülükten vazgeçer. Doğru olan terbiye metodu budur. Nitekim Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* aile reislerine, aile içi disiplinin sağlanması için sopalarnı evin görünen bir yerine asmasını emretmesi bunu doğruladığı gibi, Adem'in iki oğlunun kıssası da bunu doğrulamaktadır. İki kardeşten Kabil, diğer kardeşini öldürmek istiyor, fakat Habil "Ben Allah'tan korkuyorum" diyerek ona öğüt veriyor, cehennem azabıyla korkutarak, "sonra cehennemliklerden olursun" diyor. Ama bu öğütler fayda vermiyor, "Nefsi onu kardeşini öldürmeye çağırdı. (O da nefesine uyararak) onu öldürdü."²²⁸ "Sonra pişman olanlardan oldu."²²⁹ Ancak olan oldu ve günah işlendi, Kabil iyi olan kardeşi Habil'i öldürdü. Adem'in şeriatı bu günahın işlenmesine engel olamamıştır. O halde günahın işlenmesine engel olacak bir yasa gerekir.

Allahu Teala'nın şer'i kelimeleri ve yaratılıştaki varolan şefkat, kötülüğün işlenmesine engel olmakla beraber yeterli olmadıkları için, asiye günahı engelleyecek ve mutlak hak olan başka bir yasa kondu: "Eğer bir topluluğun anlaşmaya hıyanet etmesinden korkarsan, sen de onlara karşı anlaşmayı bozarak aynı şekilde davran."²³⁰

"Eğer bunları savaşta yakalarsan, onlara yaptıklarınla arkalarındakileri dağıt da ibret alsınlar."²³¹

"Vurun boyunlarının üstüne, vurun onların bütün parmaklarına!"²³²

"Yeryüzünde ağır basıncaya kadar (müşrikleri, bellerini kırasıya öldürmedikçe) hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz."²³³

²²⁸ 5 Maide/30

²²⁹ 5 Maide/31

²³⁰ 8 Enfal/58

²³¹ 8 Enfal/57

²³² 8 Enfal/12

²³³ 8 Enfal/67

“Allah’ın dini(ni tatbik) hususunda sizi sakın acıma duygusu kaplamasın.”²³⁴

“Ey peygamber! Kafirlerle ve münafıklarla cihad et. Onlara sert davran.”²³⁵

“Ey mü’minler! Kafirlerden size yakın bulunanlarla savaşın. Sizde bir sertlik bulsunlar.”²³⁶

Sa’d bin Muaz, Beni Kureyza Yahudilerinin bütün erkeklerinin öldürülmesi hükmünü verdiğiğinde, onun verdiği bu hüküm hakkında şöyle denildi: “Bu, Allahu Teala’nın, yedi kat semanın üstündeki hükmüdür.” Öyle ki Allah düşmanları, sadece Müslümanların adını duymakla korkudan titrerdi. Ki Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Ben korku ile yardım olundum” sözünün manası da budur. Çünkü Müslümanlar, Allah düşmanlarını boğazlamakla Allah’a yakın olmaya çalışırlar. Dolayısıyla boğazlamak onların karakteri olup, Allah’ın, haklarında başka bir şey diledikleri dışında, yeryüzünün günahlardan arınıp temizlenmesi de buna bağlıdır.

Günaha mani olan, gözleri yıldırان tek şeriat, Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şeriatıdır. Şöyle ki:

Hırsızlık yapan kimsenin eli kesilir. Bu nedenle hırsızlık arzusunda olan kimse parmaklarını başkasının malına uzatmadan önce, binlerce defa elini yoklar...

Zina eden kimse recm edilir veya kırbaçlanır. Bu nedenle zina arzusu taşıyan kimse, kendisine atılacak taşların sıcaklığını veya kırbaçların acısını veya halk arasındaki itibarının yok olmasını düşündüğü zaman şehveti kendiliğinden yok olacaktır.

Dinden dönmek isteyen kimse, bu şeytani düşünceyi aklından geçirmeden önce korkudan boğazı kuruyacaktır.

Adem’in ilk oğlunun yolu mu, yoksa bu yol mu, hangisi daha hayırlıdır? Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Allah’a yemin ederim ki, eğer Musa sağ olsaydı, bana tabi olmaktan başka çaresi olmayacaktı.” Bu nedenle din düşmanlarına el uzatmama konusunda mutlak anlamda Adem’in ilk oğlunun yoluna tabi olmak, ahmaklık ve dalaletin ta kendisidir.

²³⁴ 24 Nur/2

²³⁵ 9 Tevbe/73

²³⁶ 9 Tevbe/123

SERTLİK, GİZLİLİK VE DÜŞMANA EL UZATMAMA GÖRÜŞÜ

İslami hareketin, genel olarak hedefine ulaşamamasının sebebinin, hareket ve eylemlerinde sertlik ve gizliliği seçmek olduğu doğru mudur?

Bu metoda karşı olanlar, düşmana karşı sert davranmanın doğru olmadığını, çeşitli yollarla ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Ancak İslami hareketin çöküntüsüne sebep olan metod hakkındaki anlayış farklı farklıdır. Bazılarına göre İslami hareketin siyaset yapması veya bazılarının ifadesiyle siyasi mücadele içine girmesiyle metod bir çöküntü metodu olur. Çünkü bu, tağutlara harekete darbe vurma imkanını vermektedir. Tebliğ Cemaati gibi bazı cemaatlere göre, siyasi söylemler tek başına İslami hareketi yok etmeye yeterlidir. Ancak en ilginç olanı, özellikle selefî akımlara nisbet olunan bazı ilim ehlinin yöneticiler hakkında, gerek lehlerinde olsun gerekse aleyhlerinde olsun, konuşmanın caiz olmadığını söylemeleridir. Gerçekten tağutların İslami hareketlere karşı saldırgan olmaları, İslami hareketlerin, onlara karşı sertliği benimsemelerinden dolayı mıdır?

Kur'an-ı Kerim'in, hak ile batıl arasındaki mücadeleyi arzetme şekline bakılırsa, herhangi bir şekilde bu yolda musibetin ve tağutların kin ve nefretlerinin kaçınılmaz olduğu anlaşılır. Çünkü batılın kendisi, haktan hoşlanmamakta ve ondan nefret etmekte, bu nedenle de hakka saldırması için kendisini haklı çıkaracak başka bir şeye ihtiyacı bulunmamaktadır. Bu, hak ile batılın karşı karşıya gelip, birbirlerine saldırmada kaçınılmaz bir hasmane ilişkidir.

Şimdi de İslami hareketin, tağutlar tarafından yok edilmesini gerektirecek hangi sert eylemlerde bulunduğunu görmek için, olup biten olaylara kısaca gözatalım.

Düşmana el uzatmamayı savunan ekol, düşmana karşı sert davranılmasının, İslami hareketin yok olmasına neden olacağına dair "İhvan-ı Müslimin" cemaatini delil olarak göstermektedir. Haddi zatında demokrat olan ve parlamentodan çıkan hiçbir yasaya muhalefet edilemeyeceğini savunan bu ekola, İhvan-ı Müslimin'in, Abdunnasır'dan yediği darbenin asıl nedeninin, gerçekten bu cemaatin şiddeti benimsemesi mi olduğu sorulmalıdır.

Bu soruya verilecek cevap, kesinlikle olumsuzdur. Çünkü bu cemaat, ilk kurucusu ve lideri olan Hasan el-Benna'dan, ikinci lideri olan Avukat Hasan el-Hudaybi zamanına kadar bir kıl ucu kadar olsun barışı ihlal etmiş değildir. Hasan el-Benna, başındaki kafir yöneticilere rağmen Mısır hükümetine karşı şiddete başvurmamıştır. Nitekim bir yolculuğu dönüşünde

tağutlardan biri olan Faruk'u karşılamaya gidilmesini, karşılama esnasında tezahüratta bulunulmasını cemaatine emreden ve bunu, "Bütün dünya bilmelidir ki, Mısır halkı kralını seviyor" cümleleriyle teyid eden Hasan el-Benna'nın bizzat kendisidir. Yine bilindiği üzere Hasan el-Benna'nın İngilizlerle savaşmak için oluşturduğu askeri yapılanmayı ortadan kaldıran Hasan el-Hudeybi'nin bizzat kendisidir. Burada üzerinde durulması gereken bir husus vardır. İhvan-ı Müslimin cemaatinin kullandığı cihad kelimesinden kasıt, yabancılara karşı yapılan cihaddır. Yani Mısırlıların İngilizlere, Filistinlilerin Yahudilere, Afganlıların Ruslara karşı savaşmalarını kastetmektedirler. Kafir ve mürted Araplara karşı yapılması gereken cihad ise, bunların gönüllerinden ve zihinlerinden asla geçmemektedir. Çünkü bunlar Tevhid'i sahabenin anladığı gibi anlamış değildirler. Ömer et-Tilmisani gibi sürekli Abdunnasır ve benzeri tağutları rahmetle anıp cennete girmeleri için dua edenlerin, peygamberlerin tesis etmeye çalıştıkları Tevhid'i anlamaları mümkün değildir. Rebi' el-Madhali, Ferid el-Maliki ve son zamanlarda bunlarla aynı görüşleri paylaşan İhyaü't-Türasıl İslami Cemiyeti gibi selefilik iddiasında bulunan bazı dalalet ve bid'at ehli akımlar tarafından yayınlanan "el-Furkan" isimli dergi vasıtasıyla İhvan-ı Müslimin cemaatini, cihad fikrini ortaya atmakla ve Müslüman gençliği idarecileri tekfir etmeye yönlendirmekle itham etmektedir. Halbuki İhvan cemaati bu ithamlardan tamamen uzaktır. Çünkü Cemaat hiçbir zaman ve hiçbir şekilde buna davet etmedi. Peki, hal böyle iken İhvan-ı Müslimin cemaatine vurulan darbenin sebebi nedir? İdarecilere karşı şiddeti benimsemesi midir? Burada tekrar ifade edelim ki, şiddetten yana olmayanlara göre şiddet kavramları farklılık arz etmektedir. Mesela bu konuda Muhammed Sürur ile Tebliğ Cemaatı farklı düşünmektedirler. Tebliğ cemaatine göre Sürur, şiddet yanlısı bir yol izlemekte ve bu, onu yok olmaya götürmektedir. Çünkü onlara göre Sürur, siyasete girmekle kendisini tasviye etmesi için devletin eline koz vermiş olmaktadır. Bununla birlikte, sözde Selefiler ve bu akımın önde gelenlerinden olan Abdullah es-Sebt, barıştan yana bir yol izleyip cihadı bir tarafa bırakmasına rağmen Sürur'u Haricilikle itham etmektedirler. Sürur ise cihad cemaatlerini Haricilikle itham etmekte ve bu dolap bu şekilde dönmeye devam etmektedir. Yine Abdurrahman Abdulhalık, Kuveyt'te Selefilerin örgütlenip siyasete girmelerine fetva vermesine rağmen, bazıları tarafından Haricilik ve sapıklıkla itham edilmektedir. Dolayısıyla bu kısır çekişme ve boş kavgalarla zaman ve enerji tüketilmektedir. Şurası bilinmelidir ki, Allahu Teala'ya davet eden, insanları hayra davet edip, aralarında faziletin yayılmasına çalışan bir cemaat, şeytanların cirit attığı günümüzde, tağutlar ve mürted hükümetler tarafından asla kabul edilemez. "Andolsun, Senin doğru yolunda onlara engel olacağım"²³⁷ diyen şeytan ile aynı psikolojiye sahip olan yöneticiler, temiz insanları kendi

aralarında asla görmek istemez ve buna tahammül edemezler. Faziletten yana olan kimselerin hayrı hakim kılmaları gerekir. Bunu yaparken ister düşmanlarına karşı sertliği tercih etsinler ister etmesinler. Hayrın hakim kılınması, öncelikle Müslümanın kendi şahsiyetini koruması, ikinci olarak da insanlara hayrın ulaşmasını istemeyen şeytanı kahretmek için elzemdir.

Sözde Müslüman bir ülkede, Ezher Üniversitesi Usül Bölümü'nden uluslararası diploma alarak mezun olmuş ve dindar olduğu için halk tarafından seçilmiş olan mürted dikdatör, kendi memleketinde, alimlerin camilerde içkinin haram olduğundan ve tesettürden bahsetmelerini yasaklamakta, aykırı davrananları hapislere atıp işkenceye tabi tutmakta ve ahlaksızlığın da önünü açmaktadır. Öyle ki, o ülkenin salih insanlarından birine, dindar hemşerilerinin neden evlenmediklerini sormuştum. Bana verdiği cevap şu oldu: "Çünkü bizim memlekette bakire kız bulmak çok zordur...!"

Bu dikdatör, iffet ve namuslarından dolayı insanlara işkence yapmaktadır.

Sonuçta eline silah da alsan öldürülürsün, namaz da kılsan öldürülürsün.

O halde, eline silahını al ve izzetle öl. Hiç olmazsa yücelerde, "Falan adam şehiddir" diye ilan edilirsin...

CİHAD EKOLÜ İLE BARIŞ EKOLÜ ARASINDAKİ İHTİLAFIN ÖZÜ

Biraz yakından incelenip araştırıldığında, düşmanlara karşı sertlik yanlısı olmayan ekol ile cihad yanlısı Selefiyye ekolü arasındaki anlaşmazlığın fihhi bir anlaşmazlık olmadığı, bilakis metodik bir anlaşmazlık olduğu ortaya çıkmaktadır. Ancak bununla beraber, anlaşmazlık, İslam'ın özünü anlama noktasına kadar uzanmaktadır. Şöyle ki adı geçen bazı akımlar İslam'a, insani boyuttan bakarak insana, onu ilahlık dercesine yükseltecek kadar önem vermekte ve bunu neticesinde "Gaiyye" (sonuçsuzluk) veya bir iftira olarak imam Şatıbi'ye nisbet edilen "Maslahat" ekolleri gibi, insan aklına da nassları iptal etme hakkını vermektedir. Cihad ekolü ise, meseleye sadece alemlerin rabbi olan Allahu Teala'ya kulluk boyutundan bakmaktadır. Ki bir iftira olarak akıl ve mantıkla isimlendirilen heva da ancak bununla iptal olunur.

Cevdet Said ve öğrencilerinin temsil ettikleri adı geçen ekolün temel aldığı esas, onların Kur'an-ı Kerim kıssalarını anlamadıklarını ve vahye bakış açılarının ve nassları ilga edecek nitelikte olan metodlarının yanlışlığını ortaya koymaktadır. Yine bu ekolün temel aldığı esas, iftiharla prensip edindiklerini iddia ettikleri Kaderiye sünniligi hakkındaki anlayışlarını ortaya koymaktadır. Şöyle ki onların iddiasına göre onlar, toplumu ve fertleri sünnilige davet etmektedir. Ama bununla beraber Humeyni'nin hareketine olan bakışları, iddia ettikleri bu prensiplerine ters düşmektedir. Zira onların iddiasına göre Humeyni'nin hareketi, tanklara ve panzerlere karşı güllerin ve çiçeklerin atıldığı; mermilere karşı gülücüklerin dağıtıldığı bir harekettir. Yine onlara göre Humeyni'yi Şah'a, Şah'ın polis gücü olan "Savak"a ve Batı tarafından Ruslar'a karşı kurulan ordusuna karşı muzaffer kılan da budur.

Gandi'yi Hindistan'daki İngiliz kuvvetlerine karşı muzaffer kılıp hedefine ulaştıran, İngilizleri pişmanlık ve hüsrana içinde silahlarını bıraktırıp Hindistan'ı terketmeye mecbur bırakan, onun sözde barışçı ve pasif hareketi midir? Bu, gerçekten doğru mudur?

Allah'a yemin ederim ki bu süprüntü kimseler karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben burada Humeyni'nin hareketini anlatacak değilim. Çünkü benim inancıma göre şu ana kadar bu hareketin meydana getirdiği değişiklik, su üstündeki kar dağı gibidir. Gizli yönü su üstündeki yönünden daha belirgindir. Humeyni'nin hareketi hiç şüphesiz bir çok önde gelen düşünür ve şiddet yanlısı hareket önderlerini etkilemiş bulunmaktadır. Çünkü onlar, inkılap için bu hareketin en uygun olduğunu zannettiler. Dolayısıyla bazı hareketler, halk hareketini esas alarak ortaya çıktı. Bunlara göre ancak halk kitlesi savaşa korkusuzca dalıp hedefi gerçekleştirebilir. Halbuki Cezayir

Kurtuluş Cephesi'ni ele aldığımızda durumun hiç de böyle olmadığı ortaya çıkacaktır. Eğer bu işin seçimlerle olacağı söylenirse, bunun da yanlışlığı geçmişteki sayısız denemeler ile kanıtlanmıştır. Hatta düşmanın mahiyetini son derece iyi bilenler bile devrimci hareketlerin kesin neticeye ulaşacağını söyleyemezler. Çünkü devrimci ve inkılapçı hareketler büyük tepki alan ve son derece meşakkatli hareketlerdir.

Humeyni'nin hareketi içinden çıkılmaz bir harekettir. Bu harekette, bilinen, bilinmeyen, yerli ve yabancı bir çok unsur bulunmaktadır. Bu nedenle şu küçük aklım ve müzakere ile eşyayı tahlil eden ruh haletim ile Humeyni'nin, (kendisi kafir olmakla beraber) ihlasından taviz vermeden toplumunu Batı'nın esaretinden kurtarması için, Fransa'nın ona, kendi havaalanından binip memleketine gitmesine izin verdiğini nasıl kabul edebilirim?

Ey akıl ve mantığa kulluk edenler, sizden ricam, biraz olsun akla saygı gösterin. Çünkü Cevdet Said ve ekolünün, Humeyni'nin, Şah ordusunu güller, çiçekler ve öpücüklerle karşılamakla devrimi gerçekleştirdiğini ve İslami hareketlerin yapamadıklarını mucizevi bir şekilde yaptığını söylemek, akıl ve mantıkla asla bağdaşmamaktadır.

Gandi'nin Hindistan'ı işgal eden İngilizler'e karşı başlattığı hareket hakkında da aynı şeyler söylenir. Ancak burada, bu ekolün özellikle güneş gibi apaydın ve apaçık bir gerçeği neden gizlediğini sormak gerekir. Bu gerçek ise; Gandi'nin, Hindistan'ı yönetme hakkını Müslümanlardan alarak hedeflerine ulaşmak için bizzat İngilizler tarafından ortaya çıkarıldığı meselesidir. Zira bilinmektedir ki, ciddi anlamda Hindistan'daki cihad hareketi, Diyubend Medresesi'ne mensup Müslüman alimler ve hadis hocaları önderliğinde başlamış ve yine Hindistan'da İngilizlere karşı açılan bütün ateşler Müslümanlar tarafından açılmıştır. Dolayısıyla emperyalizm ve sömürgecilikten kurtuluş hareketinin lokomotifi Müslümanlar olmuştur. Hindistan'ı mutlaka terketmelerinin gerektiğini anlayan sömürgeci İngilizler, diğer dünya ülkelerinde yaptıkları gibi Hindistan'da da kendi adlarına çalışarak hedeflerini gerçekleştirecek bir isim ve bir put arayışına girdiler. Ve nihayet Gandi'yi bulup, son derece samimi bir Aziz olarak onu meşhur ettiler. İnsanlar onu, ülkesinin pamuğundan imal edilmiş zahitlerin kıyafetiyle dolaşan bir vatanperver olarak tanıdı. Ancak nedense kendisinden daha çok, keçisi meşhur oldu. Çünkü Gandi, bütün yolculuklarında hatta Avrupa'ya gittiğinde bile o keçiyi yanında götürürdü. Güya Gandi, ülkesinin keçisinin sütünden başkasını içmemeye kararlı idi. Bunlar insanı kahredip öldüren komedilerdir. Çünkü bu anlatılanlar da, akla açıkça hakaret edilmektedir. Bundan da kötüsü, kıt akıllı bir kesimin Gandi'nin soyundan gelenleri takdir etmesidir. Burada akli başında olan bir kimse sıfatıyla bazı sorular sormak istiyorum. Ki Allah şahiddir, bunlar tamamen maksatsız sorulardır:

1- Gandi'nin keçisinin beslenme gibi bir ihtiyacı var mıydı, yoksa o keçi hiç birşey yemiyor muydu?

2- Gandi'nin keçisi yediklerini çıkarıyor muydu, yoksa diğer tüm keçilerde olan bu sığata sahip olmayan gizemli bir hayvan mıydı?

3- Avrupa yolculuğu sırasında keçi uçak ücretini ödüyor muydu, yoksa ödemiyor muydu?

Bilmiyorum soruları anladın mı? Yoksa Cevdet Said ve ekolünün yaptığı gibi, bunlar çocukça sorular mıdır?

ADEM'İN İLK OĞLU'NUN GÖRÜŞÜ VE FİKRİ TASAVVUF

Hiç şüphesiz, özellikle de bid'atlarını süslü gösterip insanları buna davet ettiklerinde, bid'at ehlinin peşine düşüp hatalarını ortaya çıkarmak, hak ehlinin metodudur. Selefiyye cihad cemaatleriyle, İslam için çalışan diğer cemaatler arasındaki ihtilaf metodik bir ihtilafır. İhtilafın odak noktasının birinci dayanağı, selefin şeriat ve kader Tevhid'leri hakkındaki doğru anlayışları, ikinci dayanağı ise nassları anlama ve tahlil konusundaki usulüdür. Bu ihtilafı basit görmek isteyenler, bir kenara fırlatıp attıkları metoddan dolayı fakihler zümresinden ve yine selefin Tevhid ve usul hakkında takındıkları tavırlarından dolayı da Ehl-i basiret zümresinden çıkmaktadırlar.

Adem'in ilk oğlunun görüşünü savunan ekol ile ilgili münakaşadan uzak durmakla umarız biraz nefes alırız. Şiddet ve sertlik yanlısı olmayan cemaatlerin çoğu bu görüşten sulanmaktadırlar. Kimisi kaburga aralığına varıncaya kadar sulanmakta, kimisi de hevasına göre uygun buldukça arada bir uğrayarak sulanmaktadır. Daha önce bu cemaatin, varlığın hakikatini ve fitratı nasıl değiştirdiğini gördük. Bunların davet ettikleri en bariz batıl, Cevdet Said ile öğrencisi Halis Çelebi'nin dillendirdikleri şu sözlerdir: "Hapisten korkmamamız, hapse karşı çıkmamız, içerde bulunan kardeşlerimizin çıkmalarını talep etmememiz, bilakis bizleri de onların yanlarına götürmelerini istememiz gerekir." Zira bu sözler bozulmamış fitrata tamamen ters sözlerdir. Fitratı sağlam olan bir insan, prangadan nefret ederek ondan biran evvel ondan kurtulmak için çaba gösterir. Ancak o iğrenç tasavvuf düşüncesinin hayatın bütün alanlarını etkilemesi sonucunda, doğrulara küfredilip ayıplarıırken, yanlışlar övülüp kendine teşvik edilir hale geldi. Yukarıda anılan ekolün savunduğu düşünceler, tasavvufi düşüncelere paralellik arz etmektedir. Bu günlerde sofular şeyhlerini şöyle övmektedirler: "Şeyhimiz gazete okumaz, radyo dinlemez, televizyona bakmaz. Ve yine şeyhimiz vaktinin çoğunu ilk alimlerin kitaplarını okumakla geçirir."

Haddi zatında bunların övgü maksadıyla sarfettikleri bu sözler, övgüden çok, şeyhlerini ayıplayıp küçümsemektedir. Yine evlenmeyen ilim ehli hakkında sözde övgü maksadıyla söylenen sözler de aynı mahiyeti taşımaktadır. Çünkü onlara göre güya ilim ehlini evlenmekten alıkoyan sebep, onların daima ilimle meşgul olmalarıdır veya ilmi evlenmeye tercih etmeleridir. Bilmiyoruz fitratını ve beşeriyetini değiştirmek için çaba sarfedenler nasıl övülür? Böyle bir kimse kendisini daha mı güçlü ve cesur hissetmektedir? Hayır, kesin olarak şunu belirtmeliyiz ki, böylelerinin üzerinde yaratıldıkları fitratı değiştirmek için kaybettikleri zamanlar, evlendikleri takdirde eşleriyle geçirecekleri zamandan daha fazladır. Kaldı ki övgü olarak Şari'in evlenen kimseyi iffetli olarak nitelemesi yeterlidir.

İşte tasavvufi düşünce sayesinde gerçekler böyle değişmektedir. Bu konuda daha geniş bilgi edinip ilginç şeyler görmek isteyenler Yusuf en-Nebhani'nin "Camiu Kerametil-Evliya" isimli kitabına ve yine Şarani'nin "et-Tabakatu'l-Kübra" isimli kitabına bakabilirler.

Cevdet Said, öğrencisi ve ekolü, İslam ümmetinden, İslami hareket liderlerinden ve davetçilerden, kendi hür iradeleriyle hapse girmelerini istemektedirler.

Şüphesiz çağdaş dünyadaki ve özellikle de mürted ülkelerdeki hapis-haneler, sadece kişiyi hayatla ilgili beşeri faaliyetlerden, ailesinden, evinden ve işinden alıkoyduğu kapalı bir yerden ibaret değildir. Bilakis hapis-haneler, hiçbir beşerin tahammül edemeyeceği ağır işkence yerleridir. Bu nedenle mürtedleri asla affetmemek ve galip geldiğimizde en azından Sa'd bin Muaz'ın, Beni Kurayza hakkında verdiği hükmü vermek için onların Müslümanlara yaptıklarını unutmamamız gerekir. Bu, Allahu Teala'nın hükmüdür. Dolayısıyla İslami hareket önderlerinin, İslam düşmanlarıyla anlaşma masasına oturmaları gerçekten üzücü olup, bizimle bu mürtedler arasındaki savaş tabiatına da uymamaktadır.

İKİ METOD ARASINDA İSLAM: CİHAD VE ADEM'İN İLK OĞLU

Bu ekolün, insanları davet ettikleri şeyler arasında, din düşmanlarına karşı düşmanlık ima eden hiçbir işaret veya kelime bulunmamaktadır. Nitekim Cevdet Said şöyle der: “Bize kötülük yapanlara karşı Allah için şahitler olarak adaleti gözetmeli, buna kendimizi alıştırmalı ve bu konuda birbirlerimize telkinde bulunmalıyız. Hatta düşmanlık ifadesini bile kullanmamaya özen göstermeliyiz. Allahu Teala ne dememizi bize şöyle öğretmektedir: “O halde biz veya siz, ikimizden biri, ya doğru yol üzerinde veya açık bir sapıklık içindedir.”²³⁸ Aslında Cevdet Said'in söylediği bu sözleri, sözde İslami hareketlerden bir çoğu tekrarlamaktadır. Nitekim “İnsanlara Bir Açıklama” başlığı altında yayınlanan bildirilerinde de belirtildiği üzere İhvan-ı Müslimin, sürekli olarak Hristiyanlarla kardeş olduğunu tekrarlamakta ve dinler arası diyalog adı altında kongre ve konferanslar düzenlemektedir. Bunlar iyi olarak tanımladıkları bu çirkeflikleri, İslam adına yapmaktadırlar. Bu ve buna benzer hususlar daha önce de defalarca vurguladığımız üzere, onların, dinin özünü doğru anlamadıklarını teyid etmektedir. Dinin özü, Allahu Teala'ya kulluk esasına dayanmaktadır. İnsan, ancak bu gerçek ilahın kuludur. Bu nedenle kişi, Allahu Teala'nın iradesi dışında, O'nun istemediği bir görüş ve düşünceyi kabullenip sahiplenemez, Allahu Teala'ya kulluk bağına, başka hiç bir bağı tercih edemez. Kişi bu konuda hata yaptığı zaman bütün dini yanlış anlamış olur. Dolayısıyla bu açıklamadan sonra, Allahu Teala'ya kulluk metodu ile heva, heves ve şahsi görüşlere dayanan metod arasındaki fark da ortaya çıkmış olmaktadır.

Allahu Teala'ya kulluk metodunu anlayıp, ona olması gerektiği gibi iman eden kimse, insanlarla, Allahu Teala'ya yakınlık ve uzaklıklarına göre dostluk ve düşmanlık bağı kurar. Allahu Teala'ya savaş açanlara karşı o da savaş açıp düşmanlık eder. Allahu Teala şöyle buyurur: “Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Rasulü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlere karşı kendi elleriyle küçülmüş olarak cizye verinceye kadar savaşınız.”²³⁹ Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* de şöyle buyurur: “Allah'a iman etmeyenlere karşı savaşın.” Yiğincilerce insanlara karşı bu düşmanca hareketin sebebi, onların Allah'a düşmanlıklarıdır. Müslüman tanısın veya tanımasın Allahu Teala'yı seven, dinini savunan, onu kendi nefesine tercih eden kimseyi dost edinir. Kafirler, mü'minlerin efendisine sövmektedirler. Efendisine sövüldüğü zaman kula

²³⁸ 34 Sebe/24

²³⁹ 9 Tevbe/29

düşen, efendisinin intikamını almaktır. İnsanlara karşı, onların kendisine yaptıkları muamelelere göre muamelede bulunan bir kimse ise, Allahu Teala'nın rızasına ve gazabına bakmaz, o, sadece kendisine yapılan bakar. Çünkü onun ilahı hevasıdır. İnsanı, kendi zatını veya bir başkasını ilahlaştırmaya götüren nokta budur. İslam ümmeti arasında cihad ve savaşla ilgili kötü anlayışı ortaya çıkaran da yine bu noktadır. Dinimize göre cihad Allah için yapılır. Yani onun rızası ve gazabıyla ilgilidir. Dolayısıyla biz, bize iyilik yapsa bile Allah'ı öfkeliendiren kimselerle savaşır, bize kötülük yapsa bile Allah'ın razı olduklarıyla da barış içinde oluruz. Bunun en açık misali kafir yöneticiye karşı baş kaldırmaktır. Yöneticinin kafir olması, küfrünün başkasına sirayet edip etmemesine bakılmaksızın ona karşı baş kaldırmayı gerektirmekte ve hatta kanını akıtmayı bile caiz kılmaktadır. Burada Allah'ın emrettiği başkaldırmanın sebebi, küfürdür. Ama zulme karşı sabredilir. Nitekim zalim idarecilere karşı sabretmeyi emreden Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Sırtını sopalasa da, elinden malını alsa da emirine itaat et." Buna dayanan bazıları saldırı cihadının (cihadu't-taleb) olmadığını iddia etmiş ve cihadı sadece savunma ile sınırlamışlardır. Bunların ileri sürdüğü bu düşünceleri, önceki alimlerden hiçbiri ileri sürmemiştir. Bazılarını, riddet haddini inkar etmeye sevkeden de budur. Çünkü onlara göre insanlarla savaşmayı gerektiren riddet, devlete karşı yapılan silahlı baş kaldırıdır, yoksa Allah'a küfretmek değil. Mesela onlara göre Ebu Bekir'in mürtedlerle savaşması, devlete ve Ebu Bekir'in yönetimine karşı çıkmalarından dolayıdır. Yani onlara göre bu savaş, siyasi bir savaştır, Allahu Teala'nın hakkını korumak için yapılmış olan bir savaş değil. Görüldüğü gibi ihtilaf, nasları olması gereken şekilde yorumlamamalarından değil, dinin hikmet ve hakikati ile ilgili anlayıştan kaynaklanmaktadır. Yani bu ihtilaf metodlar arasında bir ihtilaf olup, hadis ehli ile Mutezile arasında olan ihtilaftan daha şiddetlidir. Çünkü Mutezile'nin söylediği her şeyi hatta daha fazlasını bu akım söylemektedir.

Yanlış görüşlerle beslenip, bid'at ehlinin usulüne göre hareket eden bu ekol, metodunun uyumu için din ve millet düşmanlarıyla dost olmayı savunmaya zorlamıştır. Cevdet Said'in, "Hatta düşmanlık ifadesini bile kullanmamaya özen göstermeliyiz. Çünkü aramızdaki ihtilaf yorum hakkındadır" şeklindeki sözünün muhatabı Ehl-i Sünnet değil, Cezayir'deki laik Frankonicilerdir. O, bu sözü söylediği esnada tasavvufi cezbe halinde miydi, yoksa bilinci yerinde miydi bunu bilmiyorum. Ayrıca "aramızdaki ihtilaf yorum hakkındadır" derken neyin yorumunu kastedtiğini de bilmiyorum. Yoksa onlar, Allahu Teala'nın yasama ile ilgili ayetlerinin tefsirini mi kastetmektedirler?

Allahu Teala'nın düşmanlarına karşı düşmanlığımızı ilan etmemiz reye tabi bir kural değil, Tevhid esaslarından bir esastır. Şüphesiz Allahu Teala,

Muhammed'i *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, putları yıkıp tağutlara atfedilen sahte kudsîyetleri yok etmek için göndermiştir. Bu ise ancak, batıl ilahları ayıplamakla olur. Nitekim Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allah'a davetteki metodu, Allah'tan başkasına ibadet eden beşerin dalaletini açıklamak, ilahlarını, atalarını ve putlarını ayıplamak ve onları küçümsemek şeklinde olmuştur. Zira Tevhid, ancak tağutlardan ve onlara kulluk yapmaktan uzaklaşmakla tamam olur. İbrahim *Aleyhisselam* kavmine şöyle demişti: "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptığınız başka şeylerden uzağız. Sizi inkar ediyoruz. Yalnız Allah'a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."²⁴⁰ İbrahim *Aleyhisselam* bu sözleri zayıf ve destekçileri olmadığı bir sırada söylemişti. Rahmet ve barış peygamberinin yaptığı da budur. Zira kafirlerden ve onlara kulluk yapmaktan uzak durmanın maslahatla ilgisi yoktur. İbrahim *Aleyhisselam*, "Yalnız Allah'a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir düşmanlık ve öfke belirmiştir" diyerek apaçık bir husus olan düşmanlığı, kalple ilgili gizli bir husus olan öfkeye takdim etmiştir. Düşmandan el çekilmesi gerektiğini savunanların, laikler hakkında söylemiş oldukları, "aramızdaki ihtilaf yorum hakkındadır" sözü, bu laiklerin ibadet ve dinlerini tasvip etme anlamına gelmektedir ki bir Müslüman asla böyle bir şeyi savunamaz. Muvahhid olan Müslüman, laiklerin küfrünü açık bir şekilde ifade eder. Böylece Allah'a kulluk metoduyla, beşeri ilah edinen metod arasındaki fark bir kez daha ortaya çıkmış bulunmaktadır. Allah düşmanları oldukları için kafirlere buğzeden Müslüman, bu hakikatı onların yüzüne haykırmadıkça rahat edemez. Diğer metoda uyan kimse ise, hak ve din düşmanlarını memnun etmek için daima çaba sarfeder.

Burada hakkın peşine düşerek onu arayıp soran kimselere nasihatım, ilk alimlerin görüşleriyle karşılaştırmadan, çağdaş yazar ve alimlerin görüşlerini kabul etmemeleri ve bu konuda dikkatli olmalarıdır. Çünkü dinin hakikati, Kitap ve Sünnet'e uyup, bid'atları terketmektir. Bu, dinin temel esaslarından biridir. Kişi, kendi zekasıyla yeni bir din icad edebileceğine inandığı zaman, Müslüman olduğunu iddia etse bile son derece tehlikeli bir yoldadır. O halde ey Müslüman kardeşim! İlk Müslümanların yoluna sımsıkı sarıl, çünkü bütün hayır selefin yoluna tabi olmaktadır.

²⁴⁰ 60 Mümtehine/4

DÜNYADA, CİHAD HAREKETLERİNİ ZORUNLU KILAN SEBEPLER (3)

Dünyada cihad cemaatlerinin varlığını zorunlu kılan sebeplerden biri de, kişilerin gerçek yüzlerini ve güçlerini ortaya çıkaran en iyi ve en sağlam yolun cihad olmasıdır. Nefisler ancak cihad ile imtihan olunarak gerçek mahiyetleriyle ortaya çıkarlar. Cihadda önde olanlar, derece olarak önde, cihadda geride olanlar da derece bakımından geride olurlar.

Şüphesiz İslami hareketlerin yakalandığı birçok ciddi hastalıklar vardır. Bu hastalıkların en büyüğü ve en acı vereni ise kişilerin yarısının veya dörtte birinin, son derece kolay bir şekilde liderlik makamına yükselmeleridir. Bazı cemaatler mal ve servetçe zengin olanları öne çıkarmakta, bazıları ise en iyi konuşanları öne çıkarmaktadırlar. Halbuki bunların hiçbirinin liderlik vasıflarıyla alakası yoktur. Bilakis bu özellikleriyle öne çıkanları liderlik makamına getirmek, o hareketi bitirmek demektir. İslami hareketlerdeki durum budur. Bazı taklidi İslami hareketlere bakıldığında, kişinin, cemaat içindeki makamı yükseldikçe dinden ve dini gerçeklerden o derece uzaklaşmakta ve imandan daha çok fasıklığa yaklaşmakta olduğu görülür. Ün ve şöhreti yayılmış olan bir cemaate, onu bu şöhrete kavuşturan ilmine, dinine veya idaredeki yeteneklerine baktığınızda, mesh olunmuş insan kılığındaki kimselerden başkasını göremiyorsunuz. Konuşmaları musibet, kararları ise felaket getirmektedir. Bu cemaatin bir lideri, bir gazeteyle yaptığı bir röportajdan sonra basına röportaj vermesi yasaklandı. Çünkü bu adam ancak sergi üstünde domates satan bir seyyar satıcı olabilirdi. Bu husus cemaata sorulduğunda ise şöyle cevap verdiler: “Bu adam sadece sembolik bir liderdir. Gerçek anlamda liderlik ve idarecilikle hiçbir ilgisi yoktur.” Doğrusu İslami cemaatlerin, sembolikte olsa bu gibi maskara kimseleri nasıl lider olarak vasıflandırdıklarını ve bu adamların da bu vasıfla anılmayı nasıl kabul ettiklerini anlamış değiliz.

Mürted ülkelerin birinde, anılan İslami cemaat yönetimi “Şirket” olarak nitelenmektedir. Yani şura meclisi falan adamın şirketi olarak isimlendirilmektedir. Çünkü yönetimdeki üyelerin tamamı liderin ailesindedir. Biri hemşehrisi, biri damadı, biri akrabası, ve biri de arkadaşı...

ÇAĞDAŞ CEMAATLER: BOZULMA VE KENETLENME

Bu cemaatin en önemli gayesi kendi adamlarını parlamentoya göndermek olduğuna göre, tabii ki cemaatin idarecileri de bu gayeye uygun insanlar olacaklardır. Şöyle ki:

Cemaat, aşiret ve kabilelerin oylarını almak peşinde olduğu için, olması gereken özellik ve niteliklerine bakmaksızın idareciyi aşiretten seçecektir. Veya seçim masrafları için paraya ihtiyaç duyduğu için, şeriatın tavsif ettiği özelliklerine bakmaksızın malından istifade edebileceği birini idareci olarak seçecektir.

İşte bu ve buna benzer anormal şeyler, fırsatçıların, egoist ve casusların çok kolay bir şekilde liderliğe yükselmesini sağlamıştır. İslami merkezlere varıncaya kadar bir çok örgüt, grup ve cemaatlerin durumu budur. Bunların başındaki kimselere baktığımızda, yukarıdaki vasıflarda oldukları görülmektedir.

Konunun genel çerçevesini bozmadan, İslami hareket yönetimlerindeki durumu açıklayan bazı hadiselerle değinmek istiyorum. Haddi zatında burada aktaracağım, bu hareketlere, cevaplandırmaları için yöneltilecek sorular niteliğindedir. Şöyle ki:

Birincisi: Sonradan istihbarattan olduğu ortaya çıkan Necib Cuveyfil adında Mısırlı bir adam, Mısır'dan Şam'a (Ürdün, Suriye ve Lübnan) kaçır ve bu bölgedeki yönetimlerin değiştirilmesinde önemli rol oynar. Mesela Ürdün'de bir gece karanlığında Şeyh Ebu Kavreyi genel müdürlükten aldırıp, yerine başkasını tayin ettiren bu kişidir. Ama bu güne kadar hala bu değişikliğin sırrı anlaşılmiş değildir. Suriye ve Lübnan'da da buna benzer hadiseler cereyan etmiştir. Umarız bu sır bir gün ortaya çıkar.

İkincisi: Geleceğin lideri ve "Şeyhul-Meşayih" (Şeyhlerin Şeyhi) olarak sıfatlandırılan bir zat, müstear isimle yayınladığı "Ve Ca'e Devru'l-Mecus" isimli kitabının neşri konusunda, kendisine yardımcı olunması için istihbarat şefi ile görüştüğünü bizzat kendisi itiraf etmekte ve Rafizi Şiiilere karşı Suudi Devleti'yle işbirliği yapma konusunda kendisine fetva vermektedir. Şimdi buna ne denir?

Evet, Müslüman safları tasfiye etmek büyük önem arz etmektedir. Ancak utanç verici cehalet ve ilimsizlik, kafirlere karşı sertlik yanlısı olan cihadi hareketlerin, bozulmaya yüz tuttuğunu savunmaktadır. Halbuki bu kesin hükmü vermelerine sebep olacak objektif hiçbir delil bulunmamaktadır. Ayrıca, bir cemaat örgütlenirken, yönetimin başına en yaşlı olanın geçmesi gerektiği savunulup, liderliğe, bunun için gerekli şer'i vasıfları taşımayan kişiler tevdi edilmiyor mu? Kaldı ki bozulma onların bütün saflarında mevcut-

tur. Ancak eğer şu iki sonucu kavramayabilirsek, cemaatlerin bozulmalarına neden olan noktaları da öğrenmiş oluruz:

Birinci Sonuç: Diğer cemaatlerin bozulması, riyaset ve liderlik makamına casusların gelmesine neden olur.

İkinci Sonuç: Tevhid ve cihad cemaatlerinin bozulması ise, ölüme ve katle götürür.

İMTİHAN

İnsaflı bir araştırmacı, İslam ümmetindeki samimi Müslümanları diğerlerinden ayıran bir özellik ve hususiyeti görmek istediği zaman, hiç şüphesiz karşısında 'imtihan'ı bulacaktır. Nitekim Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisi bunu doğrulamaktadır: "İnsanların en çok belalarla denenmeleri peygamberlerdir. Sonra mükemmellikte peygamberlere en yakın olanlardır." Yine şöyle buyurur: "Kişi, dini ölçüsünde imtihan olunur." Ancak günümüzde liderlik konusunda bu şekilde düşünülmemekte ve bu mesele, kişinin dindarlığına bağlanmamaktadır.

Bu açıklama ışığında şu soruları sorabiliriz:

Birinci Soru: Selefin ilmini günümüze ulaştırıp onların bayrağını yüceltikleri için alimlere saygı gösterilmesini isteyenlere şu soruları sormak istiyoruz: İslami devlette yaşadıkları halde, neden selefin durumu sürekli hapis veya öldürülme ya da sürgün noktasına kadar uzandı? Ve mürted kafir devlette yaşadıkları halde neden selefin sözde varisleri bakanlığa kadar yükseldi? Yoksa ilahi sünnet günümüzdekiler için değişti mi? Bu sorulara verilecek cevap, sözde selevi temsil eden kimselerin bütün ayıplarını ortaya çıkarmaktadır.

İkinci Soru: Müslüman safları münafık ve fırsatçı kimselerden temizlemek isteyenler açık olanı açığa çıkarmayı ve rezil olanı rezil etmeyi adet edinmişlerdir. Bunlar neden eşsiz (!) ilimlerini gizli ve rezil olanı ortaya çıkarmak için kullanmamaktadır?

Üçüncü Soru: Hasım düşman hakkında çocuksu dedikodular yaymayı, cahil kimseler daha iyi yapmaktadırlar. Çünkü bu, ahmak ve cahillerin silahıdır. Onlar, kendilerini savunamadıkları için böyle bir yöntemle başvururlar. Hasımları hakkında söyledikleri bu iftira ve dedikodular ispatlanamasa bile en azından izi kalır hesabıyla hareket etmektedirler.

Bu iftira ve dedikodular yapılırken, Allahu Teala'nın her davada ortaya konmasını emrettiği burhan neden konmamaktadır?

Bu köklü vakia karşısında,²⁴¹ yalan ve iftiraya başvurmadan ve gerçekleri gizlemeden, insanların gerçek mahiyetlerini ortaya çıkarmanın yolu nedir?

²⁴¹ Bu, ayırdedici bir vakia olup hiç şüphesiz olumsuz yönleri olumlu yönlerinden fazladır. Çünkü bu konuda söz, şeytanın ve ona taraftar olanlarıdır. Şeytan ise bütün gücüyle toplumlarda dalaleti yaymaya çalışır.

Bu sorulara doğru cevap vermek için, insanları tanıma konusunda metodlarına baş vurduğumuz örnek insanları yani Allah Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabelerini *Radıyallahu Anhum* tanımamız gerekir.

Sahabeler'in *Radıyallahu Anhum* içinde alimler olduğu gibi, Zehebi'nin tabiri ile, topuklarına işeyenler de vardı.

Sahabelerin içinde zengin kimseler olduğu gibi, açlıktan namazda bayılanlar da vardı.

Sahabelerin içinde hatip şairler olduğu gibi, derdini ifade edemeyecek kadar aciz kimseler de vardı.

Sahabelerin içinde deneyimli, usta ve ticareti çok iyi bilenler olduğu gibi, yaptığı bütün ticaretlerde kaybedenler de vardı.

LİDERLİK: ALİMLER VE CİHAD

Hiç şüphesiz sahabenin özellikleri farklı farklı olmakla birlikte onları birbirine bağlayan ortak bir nokta var idi. Bu ortak nokta ise, Allah yolunda cihaddır. Öyle ki sahabeler, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bildirdiği hükümlerin çoğunu (ister ticaret ile ilgili olsun ister diğer konularla ilgili hükümler olsun) cihad meydanında öğrenmişlerdir. Bu konuda bizi doğrulayan birçok örnek bulunmaktadır. Bu örnekleri görmek isteyenleri Sahih-i Buhari'yi açıp okumaya, incelemeye düşünmeye ve hadislerin vürud sebebi ile vürud mekanlarını araştırmaya davet ediyoruz. İncelendiğinde görülecektir ki hayatı ilgilendiren fıkhi konuların çoğu, cihad meydanlarında belirlenmiştir. İşte bazı örnekler:

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Cabir'e *Radiyallahu Anhu* baki-re kızla evlenmeye teşvik etmesi savaş esnasında olmuştur.

Cünüp olan bir kimsenin teyemmüm edebileceğini bildiren hüküm, savaşta meydana gelen bir hadise üzerine bildirilmiştir.

Mute nikahıyla evlenmenin caiz kılınması ve yine ebedi olarak haram kılınması savaş esnasında olmuştur.

Bu ve buna benzer sayılamayacak kadar örneklerin hepsi, ümmetin yapması gereken işin, Allah yolunda cihad olduğuna delalet etmektedir.

Allahu Teala'nın muaf tuttıkları hariç bütün ümmetin görevi, Allah yolunda cihad olduğuna göre, onların başına geçecek olan idarecinin de, bu işi en iyi yapabilen ve risklerine en çok katlanabilen bir kimse olması gerekir. İslam ümmetinin başında olan eski idareciler, halife ve emirler böyle idi. Tarihimize baktığımızda savaşçı ve mücahid olmayan hiçbir idareci yoktur.

Harun Reşid, bu büyük şahsiyetlerden sadece biridir.²⁴² Bir yıl savaşa çıkar, bir yıl hacca giderdi. Uyku zamanları da dahil uzun süre atının sırtından inmediği için iki ayağı eğrilmiş ve nihayet doğu bölgelerinde yapılan 'Saif Savaşı'nda Allah yolunda cihad ettiği sırada hayata veda etmiştir. Eğer biri çıkıp, "Ama o, çok zengindi, kilolarca altınları ve haddi hesabı olmayan malı vardı" derse, biz de cevap olarak ona şöyle deriz: "Doğru söylüyorsun, ama halkı da en az onun kadar zengin idi. Yoksa bugünkü despot idareciler gibi kendisi zengin, millet bir lokma ekmeğe muhtaç değil idi. Kaldı ki bütün bu mallar, Allah yolunda cihad sayesinde Allahu Teala'nın ona lütfettiği ganimetler ile olmuştur. Nitekim cihad sayesinde yüce Allah onu zalimlerin

²⁴² Hakkında iftirada bulunarak kibrinden, eğlence ve alem yaptığından bahseden yalancı ve müfteriler eğer Harun Reşid'in gerçek mahiyetini bilselerdi, yaptıklarından son derece utanç duyacaklardı. Ama hayır! Gerçek şu ki onlar utanmaz kimselerdir.

ülkelerine de varis kıldı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Benim rızkım, mızrağımın gölgesi altındadır.”

Biz, burada aktardıklarımızı İslami cemaat, örgüt ve gruplar için gerçek bir lider arayışında olanlara yönelik olarak zikrettik. Zira istesek de istemesek de gerçek liderliği ancak doğru bir ortamda bulabiliriz. O ortam ise, Allah yolunda cihad ortamıdır. İnsanın gerçek mahiyeti zorluk, bela, afet, felaket ve acı zamanlarında ortaya çıktığı için, gerçek liderde bu gibi durumlarda belli olur. Bu gibi durumlarda sıkıntılara göğüs gererek sabreden kimse, liderlik makamına layık gerçek bir önderdir. Hatta böyleleriyle bu makam iftihar edip şeref duyar. Sükunet zamanlarında başına sardığı sarığıyla ortaya çıkıp, bütün sermayesi birkaç güzel ve hamasetli sözlerden ibaret olan ve bu sözlerinden dinleyicilerin mest olduğu bir ortamda gerçek liderin ortaya çıkması mümkün değildir.

Bu aktardıklarımız, gerçek liderliğin ancak Allah yolunda cihadda, zor ve meşakkatli anlarda belli olduğunun bilinmesi için sadece birkaç örnekten ibarettir. Gerisini siz kıyaslayın.

KUR'AN'DA LİDERLİK

Kur'an-ı Kerim, gerçek insanları, karmakarışık insan yığınlarından ayırmak için bizlere harika numuneler arz etmektedir. Bu numuneler, ümmete temiz insanları diğerlerinden nasıl ayıracağını, safları nasıl belirleyeceğini ve insanları nasıl tanıyacağını öğreten canlı örneklerdir. Kur'an-ı Kerim'in arzettiği gibi bu tarihi olay, çok açık bir şekilde bid'at ehlinin kullandığı bulanık metodu reddetmektedir. Zira günümüzdeki bir çok bayağı düşünce sahipleri, İslam ümmetinde bid'ata dayanan metodlarını yayıp yerleştirmek istemektedirler. Onlar ilerde mahiyetini açıklayacağımız bu yol konusunda, Müslüman gençliği gerçeklerden alıkoymak istemektedirler.

Sözde terbiyeciler, ümmeti şekillendirmek için uyguladıkları metodu delillendirmek maksadı ile, her yerde Müslüman gençliğin imtihan savaşına girmeden önce, terbiyeye ve kendini hazırlamaya muhtaç olduklarından dem vurmaktadırlar. Bu akımın ileri sürdüğü en açık delil ise Talut'un *Aleyhisselam* hadisesidir. Ancak Kur'an'da zikredildiği haliyle bu hadisenin, onların lehinde değil, aleyhlerinde olduğu görülmektedir. Çünkü bu hadise, aslında cihad hareketlerinin temel esaslarından ve ümmetin terbiyesinin, gerçek liderlik ve insanlık değerinin ancak cihad hareketiyle ortaya çıkabileceğinin delillerindendir.

İsrailoğullarından uzun uzadıya bahseden Bakara Suresi, İsrailoğulları'nın Musa'dan *Aleyhisselam* sonraki durumlarına²⁴³ şöyle değinmektedir: "Musa'dan sonra İsrailoğulları'nın ileri gelenlerini görmedin mi? Hani onlar kendi peygamberlerine: "Bize bir hükümdar gönder de Allah yolunda savaşalım" demişlerdi."²⁴⁴ Ayette aktarıldığı üzere, hükümdar isteyenler İsrailoğullarının "ileri gelenleri" idi. Kur'an'da geçen "mele" (ileri gelenler) kelimesi nefsin hiç de hoşlanmadığı bir vasıftır. Zira hangi kavim için zikredilirse ondan korku, uğursuzluk ve kötü vasıflar sezilenmektedir. Mele(ileri gelenler)'in adeti, hayır istemek değildir. Faraza isteseler bile, bunu bazı sinsi emellerine alet edinmek için yaparlar. Ben, burada ileri gelenlerin neden peygamber ile savaşçı hükümdarı birbirinden ayırdıklarını anlamış değilim. Çünkü İsrailoğullarından olsun veya diğer milletlerden olsun Allah'ın sünnetine göre her peygamber aynı zamanda kavmi içinde hem hükümdar, hem komutan ve hem de kadıdır. Ki bu, İsrailoğullarında daha açık görülmektedir. Nitekim Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisi bunun delilidir: "İsrailoğullarını peygamberleri idare etmekteydi." Ayette geçen talebin özellikle ileri gelenlerden yöneltildiğine vurgu yapılmasının

²⁴³ 246-252 nolu ayetler arası

²⁴⁴ 2 Bakara/246

nedeninin, bunun, onların ayrılmaz özelliklerinden olduğunu bilmemiz olduğu yönündeki kanaat ağır basmaktadır. Nitekim ayetin son kısmı da bunu teyid edecek niteliktedir: “Ama savaş onlara farz kılınınca, az bir kısmı müstesna yüz çevirdiler. Allah zalimleri bilicidir.”

Sonra ayetler hadisenin seyrini şöyle açıklamaktadır:

“Peygamberleri onlara: “Muhakkak Allah size Talut’u hükümdar olarak göndermiştir” dedi. “O nasıl olur da bizim başımıza hükümdar olur? Halbuki biz hükümdarlığa ondan daha çok hak sahibiyiz. Üstelik ona maldan bir bolluk da verilmemiştir” dediler.”²⁴⁵

Bu Rabbani kelama göre imtihana tabi tutulanlar, zengin kimseler olan Mele’dir. Mele (ileri gelenler), bir hükümdar istemektedir. Ancak zalimleri çok iyi bilen Allahu Teala, bunların savaşçı bir hükümdar değil, sadece bir hükümdar istediklerini de bilmekteydi. Onlara göre hükümdarı kabul etmenin ölçüsü, zengin bir kimse olmasıydı. Eğer Mele’in gerçek ruh haletine, savaşmamak için baş vurdukları sahtekarlık ve kurnazca hilelere bakacak olursak, birçok şey kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Onlar önce “Bize bir hükümdar gönder de Allah yolunda savaşalım” isteğinde bulundular. “(Peygamber) de: Şayet savaş üzerinize farz kılınır da savaşmayıverirseniz?” deyince, şöyle cevap verdiler: “Allah yolunda ne diye savaşmayalım? Hem yurdumuzdan çıkarıldık, hem de evlatlarımızdan edildik.”

“Talut ordusuyla ayrıldığında...”. Bu ayet ileri gelenlerin şaşırdığına, onlardan bir kısmının Talut’un ordusuna katıldığına, bir kısmının da sahip oldukları “ileri gelen” vasfını kaybetmemek için orduya katılmadığına (zira orduya katılanlar eski vasıflarını kaybederek yeni bir vasıf edinirler) işaret etmektedir.

Talut, ne askerlerin ne de ileri gelenlerin hiçbir müdahalesi olmadan Allahu Teala tarafından hükümdar olarak tayin edilen bir hükümdardır. “Muhakkak Allah onu sizin üzerinize seçmiştir. Ona ilimce de bedence de bir üstünlük vermiştir.” Burada geçen “ilimce de bedence de bir üstünlük vermiştir” cümlesinde belirtildiği üzere Talut ilim, kuvvet ve emanet ile desteklendi. Bunu, beşerin kendisinde hiçbir müdahalesinin olmadığı bir imtihan takip etmektedir. “Talut ordusuyla ayrıldığında: “Allah sizi bir nehirle imtihan edecektir. Ondan içen benden değildir. Onu tatmayan ise bendendir. Ancak eliyle bir avuç alanlar müstesna” dedi.” Bu, ilahi bir yasadır. Yoksa sözde bazı terbiyecilerin şahsi kararlarla koydukları beşeri bir karar değildir. İnsanların Allahu Teala tarafından indirilen hiçbir delile dayanmayan şeyleri, cihad için şart koşmaları nasıl caiz olabilir? Bu bid’at şartların delili nedir? Şeyhin biri, gece kıyamını tamamen alışkanlık haline getirinceye kadar

²⁴⁵ 2 Bakara/247

Müslümanlardan cihad etmemelerini istemekte; diğer bir şeyh ise, İmam Nevevi'nin Kırk Hadisi'ni ezberlemedikçe Müslümanların cihada çıkmalarını caiz görmemekte; bir diğeri cihad için Müslümanların siyaset ve devlet işlerinden çok iyi anlamalarını şart koşmakta veya cihada çıkmadan önce, cihadın herhangi bir mezhep adına yapılmaması için kişinin mezhebinden feragat etmesini vacip kılmaktadır. Bunlar, Allahu Teala'nın hakkında hiçbir delil indirmedığı şartlardır. Ayrıca burada konunun ana noktasını teşkil eden diğer bir husus ise, Talut'un *Aleyhisselam*, cihadı ilan etmeden önce herhangi bir şart ileri sürmemiş olmasıdır. Sunmuş olduğu şartı, ordusuyla ayrıldıktan sonra bildirdi. Bu önemli bir noktadır. Çünkü bu hadise bize gösteriyor ki, komutanın ordusunun içyüzünü ve sıkıntılara ne kadar katlanabileceklerini öğrenmek için onları imtihana tabi tutması, ancak cihad için yola çıktığı andan itibaren başlar. Yoksa günümüz şeyhlerinin yaptıkları gibi imtihan yeri yumuşak yataklar değildir. Çünkü Talut'un, ordusunun mahiyetini öğrenmesi Allah yolunda cihad için yola çıktıkları esnada olmuştur. Allahu Teala'nın lütuf ve rahmetiyle bizi başkalarının sağlam olmayan yollarından koruyarak davete muvaffak kıldığı yol da budur.

Ayrıca Calut'a karşı savaşanlar, ancak ırmak ve düşmanın sayı ve güç bakımından üstünlükleriyle imtihan olunduktan sonra zaferi elde etmişleridir. "Nihayet o ve beraberindeki mü'minler nehri geçince: "Bugün bizim gücümüz Calut'a ve ordusuna yetmez" dediler. Allah'a kavuşacaklarını bilenler ise: "Nice az bir topluluk daha fazla bir topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir" dediler" ve "Derken Allah'ın izniyle onları bozguna uğrattılar. Davud da Calut'u öldürdü. Allah da ona hükümdarlığı ve hikmeti verdi. Ona dilediği bazı şeyleri öğretti."²⁴⁶

İlahi takdir ve vaad mü'minlerin zaferiyle gerçekleşti; "Nice az bir topluluk daha fazla bir topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir." İnsanlar Davud'u *Aleyhisselam* savaş olayında, savaşın felaketinde ve cihad hareketinde tanıdı. Biz Müslümanların akidesine göre nübüvvet, Allahu Teala'nın ihtiyar ve tercihi ile olan bir husustur. Selef *Rahimehumullah*; "Nübüvvet ancak ilim ve ameldir" diyen İbn-i Hibban el-Busti'yi, bu sözünde ilahi ihtiyar ve tercihe yönelik olumsuz bir işaret sezinledikleri için kınamışlardır. Ancak bizim kanaatimize göre İbn-i Hibban kesinlikle böyle bir şey kastetmiş değildir. Ayetlerden şunu öğreniyoruz: Davud'a mülk ve hikmetin verilmesi, Calut'u öldürmesinden sonradır. Yani bu olay onun Allah tarafından peygamber seçilmesine bir mukaddime niteliğini taşımaktadır: "Davud da Calut'u öldürdü. Allah da ona hükümdarlığı ve hikmeti verdi. Ona dilediği bazı şeyleri öğretti."

²⁴⁶ 2 Bakara/251

“Öldürdü” ve ardından Allahu Teala onu, peygamber olarak seçti. Acaba, şeyhlerimiz “öldürdü” kelimesinin manasını anlamakta mıdır? Keşke bunlar bize bu kelimeyi açıklayabilselerdi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: “Bir kafir ve katili cehennemde birlikte bulunmazlar.”

Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinin, “öldürdü” kelimesini anlaması ve bunun dosdoğru Rabbani bir metod olduğunu kavraması için Allahu Teala bunun ardından şu önemli cümleleri zikretmektedir: “Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla defetmeseydi, yeryüzü mutlaka fesada uğrardı.” Eğer Davud, Calut’u öldürmeseydi, Calut ve askerleri insanların malına ve nesline saldırmaya devam edeceklerdi. O halde Allahu Teala ümmetlere tağutları öldürmeyi öğrettiği için ümmetler ona şükretmelidirler. Çünkü bu, Allahu Teala’nın bir lütfudur. Nitekim Allahu Teala ayetin sonunda şöyle buyurur: “Fakat Allah alemler üzerinde büyük bir lütuf sahibidir.” Evet, Allahu Teala alemlere lütufkardır, ama kimisi onun bu lütfuna karşı şükrederken, kimisi ise nankörlük yapmakta, O’na isyan etmekte ve karanlıklarda, Allahu Teala’nın “onları bozguna uğrattılar” ve “öldürdü” sözlerinden, başka şeyler aramaktadırlar.

“Bunlar Allah’ın ayetleridir. Onları sana hak ile okuyoruz. Muhakkak sen gönderilmiş peygamberlerdensin.”²⁴⁷

LİDERLİK: BAŞLANGIÇ VE SONUÇ OLARAK CİHAD

Kur'an-ı Kerim'in, gönlü cezbedici bir şekilde bahsettiği bu tarihi kıssa, bizlere cihadın hem işin başı hem de sonu ve Allahu Teala'nın ümmetlerin gerçek yüzlerini ortaya çıkarmak için insanları denemede kullandığı yolu olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Sonuç olarak aşağıdaki neticelere varmış bulunmaktayız:

Birincisi: Mele (ileri gelenler) hile peşindedir, ama cihad onların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmaktadır. Felsefe, hile, kibir, gurur ve gösterişle dolu olan ileri gelenlerin mahiyetini, cihaddan başkası ortaya çıkaramaz.

İkincisi: Talut, ordusunun gerçek yüzünü Allah yolunda cihad esnasında öğrenmiştir, cihadın dışında değil.

Üçüncüsü: İman ve insanın içinde bazen meydana gelen korku, bir-biriyle çelişmemekte ve Allah yolunda cihadın ilanına mazeret teşkil etmemektedir.

Dördüncüsü: Davud'un *Aleyhisselam* liderliği savaş esnasında görünmeye başladı. Calut'u öldürebilecek güçte olduğu kesin delillerle ortaya çıktıktan sonra da, liderliğe uygun görüldü.

Beşincisi: Cihadla ilgili liderliğin şartlarından biri de şer'i ilimdir. Çünkü cihad şer'i kaide ve ilahi emirlerle düzenlenmiş bir harekettir.

Altıncısı: Cihad ibadeti ilahi bir lütuf ve Rabbani bir ihsandır. Bu nedenle ümmetin bu ilahi lütuf ve ihsanı kabul etmesi gerekir. Bundan yüz çevirenler aldanmış ve hüsrana uğramışlardır.

Şüphesiz İslami hareketlerin en çok sıkıntıya düştükleri problemlerden biri de, uygun lider ve uygun simge bulamamalarıdır. Böyle bir lider çıkarmak uygun zamanları olmasına rağmen, atılan adımlar sürekli başarısızlığa mahkum olmaktadır. Müslüman gençlerin çoğu, liderlikten uzak olan kişilere, yolun başlangıcında saygı duymakta, ancak bu liderleri tanıdıktan sonra, onların hatalarını ilan etmektedirler. Bu, lider seçimi konusunda, hareketlerin izledikleri yol ve metodun yanlış olduğunu göstermektedir. Muhterem(!) üstad ve lidere bağlılığın korunması için bazıları, sofuların bu konuda şeyhlerine karşı izledikleri yolu Selefiyyelik veya İslam'la hiçbir ilgisi olmayan başka kılıflarla ihya etmeye çalışırlar. Halbuki lider ile etbai arasındaki denemelerden sonra, lidere saygı konusunda yoğun bir biçimde gösterilen bütün çabalar boşuna çıkmaktadır. Bu nedenle çabaların boşa gitmemesi için öncelikle seçilecek liderin vasfına bakmak gerekir. Aksi takdirde bugünkü İslami cemaatlerin çoğunda görülen düzensizliklerin meydana gelmesi kaçınılmaz olur.

LİDER VE TABAN (ÖĞRENCİ VE HOCA)

Bugün açıkça görülen en belirgin sorulardan biri şudur: “Hak yoldaki silahlı cemaatler, genel anlamda bütün fertleri arasında, özel anlamda ise taban ile yönetici kadro arasında sevgi ve saygıyı, ayrıca maksimum düzeyde zati akıl ile hür iradeye saygıyı tesis etmeye nasıl muvaffak olurlar?” Dar görüşlü bazı kimseler böyle bir oluşumu imkansız görmektedir. Onların bu inançlarının kaynağı iki taraftan birini anlamamalarıdır. Zira bazıları hürmet kavramının kapsamına, saygıyla alakası olmayan yanlış kavramları da ilave etmekte ve dolayısıyla bunların ihlal edilmesini de saygısızlık olarak değerlendirmektedir.

Öğrencinin, herhangi bir konuda hakkın ortaya çıkması için hocasıyla tartışması saygıya zıt mıdır?

Bilal’in *Radiyallahu Anhu* sık sık Ömer’in *Radiyallahu Anhu* yanına giderek, fethedilen topraklar hakkında onunla tartışması²⁴⁸, lider ile etbai arasında olması gereken saygının yokluğuna mı delalet eder?

Sad bin Muaz’ın, karısının zina ettiğini gören kimsenin bunu dört şahitle isbatlaması gerektiği emredildiği esnada, “Vallahi ben karımı bu halde görürsem, onu hemen öldürürüm” demesi, lidere saygısızlık kapsamında mıdır?

Ey liderler! Geliniz sizinle hesaplaşalım. Çünkü dünyaya var gücünüzle bağırarak, İslam ümmetinin felaketine ve hezimetine sebep olanların, sorgulanıp hesaba çekilmesinin gerektiğini söyleyen sizlersiniz.

Ey liderler! Geliniz sizinle Hama Hadisesi ve oradaki o büyük musibet ve belanın müsebbipleri hakkında hesaplaşalım.

Her tarafı dolaşarak suçluların, münafıkların, fırsatçı, egoist, korkak ve Allah’ın yolunu kesmeye çalışan eşkıyaların ortaya çıkarılmasını isteyen Adnan Ukla’dan kurtulmak için, uzun gecelerde dua eden siz değil miydiniz?

Neden Ömer Abdulhakim’in²⁴⁹ yazmış olduğu “et-Tecribetü’s-Suriyye” isimli kitabına öfkeleniniz. Halbuki değindiği gerçekler bir iğnenin ucundan öteye geçmemektedir. Aksi takdirde eğer Allahu Teala’nın dinini anlayan, olaylara şer’i ölçüler dahilinde ve objektif bir şekilde bakan bir taban olsaydı, gerçeklerin sizleri darağacına götürmesi gerekirdi.

Halkın Tunus’ta olup bitenlerin gerçek yüzünü öğrenmesi ve herşeyin açıklığa kavuşarak sahte liderlerin, kur yapan liderlerden ayrılması için, Raşid

²⁴⁸ Ömer, bu toprakların haraca bağlanmasını, Bilal ise, mücahidlere taksim edilmesini savunuyordu.

²⁴⁹ Yaygın olan ismi, Ebu Mus’ab Sûrî’dir.

el-Gannuşi'nin liderliğini yaptığı "en-Nahda Partisi"nin dosyaları insanlara neden açılmamaktadır? Neden bu bozuk resimler yüce İslam tabelasına yapıştirılmaktadır? Neden gözlerimiz, değil bir ümmeti bir tavuğu bile yönetemeyecek kadar aciz olan sahtekarlardan başkasını görmemektedir?

Gerçek lidere saygı, bizzat liderlik makamının gerektirdiği bir husustur. Ancak bu, liderin, cemaati başarıyla zafere ve hedeflerine doğru götürdüğü zaman diliminde olur.

İmam Ahmed bin Hanbel *Rahimehullah*, halkın kendisine saygı göstermesi için ne yankı yapan konuşmalar yaptı, ne de tafsilatlı beyanatlar ortaya koydu. Bilakis onu insanlara imam yapıp, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'a tahsis ettiren şey, hak konusundaki duruşu, sebatı ve kendisini sünnet ve din yoluna adanmasıdır.

İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* fazilet ve üstünlüğünün, öğrenci ve sevenlerinden önce hasımları tarafından tasdik edilmesi, fiil ve cihadı sayesinde olmuştur. Çünkü onlar bilgi sahibi birini görüyorlardı, boşuna bağırıp çağırarak konuşan birini değil...

Ümmet, alimlere ve liderlere mutlaka saygı gösterir. Ancak bu liderlik makamındaki kimselerin bizzat duruşuna, fiillerine ve nezahetine bağlıdır.

Ses getiren bazı düşünürler gibi olmayı arzulayan bir kısım fanatik gençler biliyorum ki, onlar sadece falan şeyhin veya düşünürün meclisinde bulunmayı Allah'a yaklaştıran en büyük amel olarak gördükleri halde, bazı acı tecrübelerden sonra onları öldürmeyi yüce Allah'a yaklaştıran en büyük amel olarak görmeye başlamışlardır.

Peki neden?

Bunun sebebi gayet açıktır. Çünkü olaylar, bu liderlerin sadece laf ebeliği yaptıklarını ortaya çıkararak, gizli olan gerçek yüzlerini sergilemektedir.

Cihad, bize gerçek kahramanları tanıttığı gibi (çünkü cihad bu konudaki en hassas ölçülerden biridir) aynı zamanda insanları gerçek sınıflarına ayıran bir furkan niteliğindedir. Saflar onunla ayrılır, iman, küfür ve nifak onunla ortaya çıkarak herkes hoşuna giden yerini bulur. Bilindiği üzere insanların gerçek yüzleri ancak fitne ve imtihanla ortaya çıkar. Bu nedenle "Harb münafıkların hasadıdır" diyen çok doğru söylemiştir. Yine Allahu Teala cihad ile şehidler edinir. Ki bu kapı yüce bir kapı olup Allahu Teala bunu, ancak kendine yakın birer dost olarak seçtiği evliyalara açar.

CİHAD: VELAYET, YAKINLIK, NİFAK VE UZAKLIK DERECELERİ

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini dikkatle okuyanlar, orada bizim söylediklerimizi göreceklerdir. Zira Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* girdiği her savaş, bazı kimseleri velayet ve Allah'a yakınlık derecesine yükseltirken, bazılarını da nifak ve rüsvaylık derecesine yuvarlamıştır. Hileci ve yalancıların gerçek yüzlerini ancak cihad ortaya çıkarır. Çünkü bu din uğrunda ancak gerçek anlamda ona bağlı olanlar ve Allahu Teala'nın: "Doğrusu biz onları samimiyetle düşünen kimseler kıldık"²⁵⁰ ayetinde övdüğü samimi kulları gibi hangi yöne dönerse veya ne söyler ne yaparsa sürekli gözlerinin önüne ahiretin geldiği kimseler can verir. Allahu Teala bu ayet ile Davud, Süleyman, Eyyub, İbrahim, İshak ve Yakup'tan *Aleyhimisselam*, onların üzerindeki nimetlerinden bahsettikten sonra, bu nimet ve bolca ihsanların sebebini açıklamaktadır. Bu sebep, adı geçen peygamberlerin kendilerini ahirete adamaları, ona sevgi besleyip onun için çalışmalarındır. Malik bin Dinar bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Biz, onların kalplerinden dünya sevgisini ve düşüncesini alarak, ahireti samimiyetle seven ve düşünen kimseler kıldık." Çünkü Allahu Teala bu din ile, ancak hakkıyla ona iman edip, bu uğurda başına gelen fitne ve belalara sabreden, ahiretin geleceğine ve Allahu Teala'nın vadettiklerine kesin olarak iman edenleri yüceltir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: "İçlerinden de sabrettikleri zaman emrimizle doğru yola götüreceğiniz kılavuzlar tayin ettik ve onlar ayetlerimize kesin iman ediyorlar."²⁵¹ İbn-i Teymiye bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Ümmet ancak sabır ve yakın ile zafere ulaşır."

Ahzab (Hendek) Savaşı'nda din düşmanları Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve muhacirlerin güzel Medine'sine saldırmak için söz ve güç birliği yaparak, insanların huzursuz olduğu, sarsıldığı ve ölümü gözleriyle gördükleri bir sırada²⁵² Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Ey iman edenler! Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın hani size ordular gelmişti de, biz onların üzerine rüzgar ve sizin görmediğiniz ordular göndermiştik. Allah yaptıklarınızı görendir."²⁵³

Ayet-i kerimede geçen, "sizin görmediğiniz ordular"dan kasıt meleklerdir. Ancak o gün Allahu Teala kafirleri rüzgarla cezalandırmıştır. Buhari ve Müslim'in İbn-i Abbas'tan *Radıyallahu Anhuma* rivayet ettiklerine göre

²⁵⁰ 38 Sad/46

²⁵¹ 32 Secde/24

²⁵² Ahzab 9-27

²⁵³ 33 Ahzab/9

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: “Bana saba rüzgarıyla yardım edildi. Ad kavmi ise batı rüzgarı ile helak edildi.” Saba rüzgarı hakkındaki ayrıntıya gelince, İbn Ebi Hatim’in sahih bir senetle rivayetine göre İbn-i Abbas *Radiyallahu Anhuma* şöyle der: “Ahzab gecesi güneyden esen rüzgar, kuzeyden esen rüzgara: “Haydi Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yardım edelim” dedi. Bunun üzerine kuzey rüzgarı şöyle dedi: “Taşlık arazi gece yolculuğu yaptırmaz.” Böylece onların üzerine Saba rüzgarı gönderildi.”

Daha sonra savaşı ve savaşta olup bitenleri detaylı olarak açıklayan Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “Hani onlar, size hem üstünüzden hem de alt tarafınızdan gelmişlerdi. Gözler de kaymış, yürekler hançereye gelip dayanmıştı ve siz Allah hakkında da (bir takım) zanlarda bulunuyordunuz.”²⁵⁴

Bu savaş bir fitne, bir imtihan ve bir deneme idi. Öyle ki şiddetli sıkıntılardan dolayı kalp, içindikilerini açığa vurmuş, şiddetli korkudan dolayı gözler yerlerinden oynamış, “yürekler ağızlara gelmişti.” Şiddetli korkudan dolayı gözler net göremiyor, kalpler doğru düşünemiyordu. Bu korku herkesin nasibini aldığı, hiç kimsenin kurtulamadığı bir korku idi. Nitekim Huzeyfe *Radiyallahu Anhu* Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabının o anki durumlarını çok ilginç bir şekilde anlatmaktadır: “Kufeli gençlerden biri Huzeyfe bin Yeman’a şöyle sorar: “Ey Ebu Abdullah, siz Rasulullah’ı görüp onunla arkadaşlık ettiniz mi?” Huzeyfe: “Evet” diye cevap verir. Delikanlı: “Peki ne yapıyordunuz?” deyince Huzeyfe şöyle demiştir: “Allah’a yemin ederim ki biz, çok çalışır ve çok yorulurduk.” Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, beklentileri büyük olan ve azimli çalışmaktan yorulmayan bir kimseydi. Sahabeleri de onu son derece sevdiği için, ona yetişmeye ve fiillerinde ona benzemeye çalışıyorlardı. Ancak onların bu çabaları onlara yorgunluk ve bitkinlik veriyordu. Gerçek lider böyledir. O maiyetinde bulunanlardan az ve yetersiz iş kabul etmemekte, bilakis onlardan ancak gerçek kahramanlara yakışır atılımlarda bulunmalarını kabul etmektedir. Fertlerine, kendi borularını çaldırıp yüce şahsiyetlerini(!) taklid etmelerini isteyenlere gelince, onların sıkıntılı bir günde veya bir gediğin kapanmasında fertlerine verebilecekleri hiçbir fayda yoktur. Huzeyfe’nin sözünün başka bir manası da şudur: “Hakkın ortaya çıkıp kuvvet bulduğu ölçüde, batıl da belirir ve kuvvet kazanır. Nitekim hak, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* döneminde olduğu kadar apaçık arz-ı endam edip kuvvet bulmamıştır. Bununla birlikte batıl da o dönemde olduğu kadar çirkin yüzünü gösterebilmiş değildir. Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabını çok çalışıp yormaya sevk eden de budur. Huzeyfe şöyle der: “Allah’a yemin ederim ki, Ahzab gecesinde Rasulullah’a

²⁵⁴ 33 Ahzab/10

şöyle buyurdu: “Şu kavme gidip bize haber getiren kim var ki Allah onu cennete koysun?” Bizden hiç kimse kalkmadı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gecenin bir kısmını namaz kılarak geçirdikten sonra yine bize doğru yöneldi ve aynı soruyu tekrarladı. Ama herkes sustu ve bizden hiç kimse kalkmadı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gecenin bir kısmını daha namaz kılarak geçirdikten sonra yine bize doğru yöneldi ve “Bize şu kavmin haberini getirecek bir adam yok mu ki, Allah onu cennette bana arkadaş kılsın?” dedi. Ama orada bulunanlardan hiçbiri şiddetli korku, açlık ve soğuk yüzünden ayağa kalkmadı.”

“Ve siz Allah hakkında bir takım zanlarda bulunuyordunuz.” Münafıklar şöyle demişti: “Muhammed bize Şam ve İran saraylarının fethini vadediyor. Oysa biz dışarı çıkacak güçte bile değiliz. Vallahi bu bir aldatmadır.” Dikkat edilirse onlar bugün de şöyle diyorlar: “Zayıf, çaresiz ve insanlar yanında bir değer taşımadığımız halde yeniden İslam devletini nasıl kurabiliriz? Hem bugün güvenlik içinde Allah’a ibadet bile edemez bir haldeyken yeryüzündeki küfür ve şirk kuvvetlerinin bizden korkacakları bir duruma gelmemiz nasıl mümkün olabilir?” Ama biz diyoruz ki: “Bu ilahi bir vaaddir. Biz buna mazhar olmasak bile doğru yolda sebat edip, seyahatini ısrarla sürdüren, hiçbir şekilde zaafa uğramayan, bilakis gün geçtikçe sebat ve yakîni artan kimselerin buna mazhar olması kaçınılmazdır. Şüphesiz aşırı zorluk ve güçlükler yolun doğru olduğuna delalet etmektedir. Cihad yolu kan, kaçırılıp bilinmeyen yerlere götürülme ve hapis yolu olduğuna göre izzet ve muflu yolun sonu da buradan geçmektedir. Bunun dışındaki yollar kolay ve basit yollar olduğu için, sonu da zillet ve aşağılıktır. Münafıklardan bir grup da “Ey Medineliler! Sizin için İslam’da tutunacak bir yer artık yok, o halde evlerinize dönün” diyerek savaştan kaçmak için Rasulullah’tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* izin istemişler ve şöyle demişlerdi: “Evlerimiz korumasızdır” yani evlerimiz düşmana karşı açık olup, koruyucuları bulunmamaktadır. Allahu Teala onları yalanlayarak şöyle buyurdu: “Halbuki evleri açık değildi. Onlar sadece kaçmak istiyorlardı.” İşte hasta nefislerin ve içinde iman olmayan kalplerin durumu budur. Düşmanla karşılaşmamak için böyle tutarsız mazeretler uydurmaya çalışırlar. Hayali maslahat adı altında cihadın farz olmadığına dair deliller araştıranlar da aynı kategoriye girmektedirler. Çünkü bunlar da cihadı istememektedirler. Allahu Teala şöyle buyurur: “Eğer etraftan üzerlerine girilmiş olsa idi, sonra da onlardan fitne istense idi, (bu hususta gecikecekleri az bir süre müstesna) elbette ona giderlerdi. Halbuki onlar, andolsun ki, bundan önce yüz çevirmemek üzere Allah’a söz vermişlerdi. Allah verilen söz ise sorulur. De ki: “Eğer siz ölümden yahut öldürülmekten kaçırıyorsanız, kaçışın size asla faydası olmaz. O takdirde de ancak pek az faydalandırılırsınız” De ki: “Hakkınızda bir fenalık dilerse yahut

sizin için bir rahmet murad ederse, sizi Allah'a karşı kim koruyabilir?" Onlar kendileri için Allah'tan başka bir dost ve yardımcı bulamazlar."²⁵⁵

Bu kimselerin ne faziletlere verdikleri bir değer, ne de dine verdikleri bir önem vardır. Dertleri mideleri, düşünceleri de hevalarıdır. Şayet Ahzab'daki düşman ordusu Medine'ye girip onlardan Allah'a ortak koşmalarını isteselerdi, ne onlara engel olacak, ne de onlara vuracaklardı. Bilakis gönül hoşnutluğuyla şirki ve küfrü kabul edeceklerdi. Çünkü onlar mevki-makam ve zenginliği elinde bulunduranlarla beraber hareket etmekte ve gözlerini onların hareketlerine dikmektedirler. Öyle ki kendilerini tamamen onlara göre programlamaktadırlar. Kendi iradeleriyle değil, hakim otoritenin iradesiyle hareket ederler. Eğer baştaki idareci Müslüman olursa onlar da Müslüman görür, eğer baştaki idareci kafir olursa onlar da kafir olur. Onlar İslam'a ancak altınlar, hazineler, mevki-makam ve protokole dahil olma gibi vaadlerden dolayı yönelirler. Bu nedenle münafıklar şöyle demiştir: "Allah ve Rasulü bize boş şeylerden başkasını vaat etmedi." Evet onlar İslam'ı dünyevi vaadlerinden dolayı kucaklamışlardı. Bu, insanları İslam'a davet ederken, yollarına güllerin ve çiçeklerin döşenmemesinin gerektiğini öğretmektedir. Ayrıca bu, insanlara, "Bizi seçin, sizlere yağ ile bal yedirip, lüks evler yapacağız, sizleri refaha kavuşturacağız" diyen cemaatlerin yanlış yaptıklarını ortaya koymaktadır. Zira biraz sıkıntı çektikleri zaman hemen televizyon ekranları karşısına çıkıp İslam'dan ve Müslümanlardan uzaklaştıklarını ilan etmekte ve sürekli yol değiştirmektedirler. İslam'ı makam ve mevki karşılığında satmak isteyenler ne kadar bahtsız ve sefil kimselerdir! "Kişinin mal ve şeref hırsının dinine verdiği zarar, bir koyun sürüsüne dalan iki aç kurdun verdikleri zarardan daha büyüktür" diyen Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ne kadar doğru söylemiştir.

Ey milletim! Nerede ahitleriniz? Nerede Allah ile yaptığınız bey'at? Daha önce, savaştan kaçmayacağınıza, bilakis ayette geçen sadıklar gibi sebat edeceğinize yemin etmediniz mi?

CİHADDAKİ ÖRNEK VE MODEL

Şurası bilinmelidir ki, cihad eceli yaklaştırmamaktadır. Evlerinizde olmanız bile eceliniz gelmiş ise ölüm sizi bulacaktır. Dolayısıyla cihaddan kaçmanız size asla fayda vermeyecektir. Kaldı ki dünya metaı az ve fanidir. Cihad ile düşmanın zalimleşeceğini veya adaletsizlik ve zararının artacağını, muvahhid ve müstaz'aflara karşı saldırganlaşacağını zannedenler büyük bir yanılığ içerisinde. Çünkü ister silaha sarılıp dininiz ve ırzınız için savaşın, ister silahı bırakarak sürekli şiddet ve savaşa karşı olduğunuzu ilan ediniz, bu gerçeği az da olsa değiştiremeyecektir. Ve bu gerçek her gün canlanmaktadır. İşte İhvan-ı Müslimin Cemaati; Mısır'da hapisanelere atıldıkları halde güya kendi gerçek iç yüzlerini açıklamak ve İhvan-ı Müslimin Cemaati'nin barış yolunu izlediğini tağutlara izah etmek için, Mısır İçişleri Bakanlığı'nın paspaslarını aşındırmaktadır. Biz de gece gündüz onlardan uzak olduğumuzu ilan ediyor ve onların bu tavırlarına karşı "Hasbunallah ve ni'mel vekil" diyoruz. Allah'a yemin olsun ki, biz böyle bir duruma düşmekten utanç duyarız. Alçaklık ve zillet bu cemaati en alçak seviyelere kadar yuvarlamıştır. Tevhid ve cihad cemaatlerinin konumu ile İhvan-ı Müslimin Cemaati'nin konumu arasında ne kadar da fark bulunmaktadır. Doktor Eymen ez-Zevahiri acz ve zaafına rağmen, mürted yönetici ve hükümetine karşı her tarafı yakıp yıkan top gülleleri gibi konuşmalar yaparak, Mısır'ın mutlaka fethedileceği ve Allahu Teala'nın izni ile bunun yakın olduğu umudunu vermektedir. Bu, Allahu Teala'nın ayetlerinin bu aşırıdaki tecellisidir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Mü'minler (düşman birliklerini) gördüklerinde dediler ki: "İşte bu bize Allah'ın ve Rasulü'nün vaadidir. Allah ve Rasulü doğru söylemiştir." Ve bu onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı."²⁵⁶ Biz doktor Eymen'in bu mü'minlerden olduğunu hesap ediyoruz. En doğrusunu Allahu Teala bilir.

Şüphesiz kişinin önemi, içinde bulunduğu duruma göre ölçülür. O halde ey Allah'ın kulu, senin durumun ve yerin neresidir? Şüphesiz insanı yükselten imanın bizzat kendisidir. İman sahibi ister hapiste bir tutuklu, ister yatalak, ister cebinde beş kuruşu olmayan bir fakir olsun farketmez. Çünkü o, hapsedildiğinde halveti ile, öldürüldüğünde şehadeti ile ve sürgün edildiğinde seyahati ile yücelecektir. İşte iman budur. Nifak ise makam, mevki, şöhret, mal ve haşmetiyle rüsvaylıktır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Doğrusu Allah içinizden sizi alıkoyanları ve kardeşlerine: "Bize gelin" diyenleri bilir. Bunlar savaşa da pek az iştirak ediyorlardı. Size karşı pek cimridirler. Korku geldiği zaman görürsün ki onlar, üstüne ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana bakarlar. Korku gidince de iyiliğinizi çekemeyerek, sivri dille-

riyle sizi incitirler. Onlar, iman etmemişlerdir. Bunun için de Allah yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah için pek kolaydır.”²⁵⁷

Gördün mü kardeşim! Onlar, yoksulluk ve sıkıntı anlarında cihada katılmaz, katılanları da engellerler. Nadiren savaş meydanlarına geldiklerinde de gösteriş ve şöhrat için gelirler. Ta ki onlardan biri memleketine dönünce binlerce nutuk atıp, binlerce dinar toplasın. Onlar savaşta, savaş meydanını terk etmeyi öğütler, refah anında ise her yönden kötü sözlerle incitmeye ve iftira atmaya çalışırlar. Doğu ve batıya yaymak için hata ve kusurları görmede gözleri son derece açıktır, öyle ki gözlerinde adeta mikroskop var gibi. Ancak aynı gözler, hayrı görmekten aciz ve yetersizdirler. Cepleri dopdoldur, kendilerine ve ailelerine karşı son derece cömerttirler. Onlardan biri sanki dünyada ebedî kalacakmış gibi bina yapar, malı çoğaltıp üstünlük sağlamak için toplar, öyle ki onlardan biri ülkesinin en zenginlerinden sayılır, malları hasım ve düşmanlar tarafından destan yapılmış, bankalardaki paraları “barbar” ülkelerde resmi kayıtlara geçmiş, ucuz fetva ve çirkin hutbeler için kendilerine milyonlarca riyâl, hükümdar hîbeleri ve hediye çekleri verilmiştir.

Şüphesiz Allahu Teala, bu ayetlerle, olayın olmuş bir sûretini anlatarak gözler önüne sermiştir. Allah’ın sözleri, seri bir şekilde bizleri alıp Ahzab Hadisesi’ne götürmektedir. Orada “Size ordular geldi”, “size hem üstünüzden hem alt tarafınızdan gelmişlerdi” sözleriyle müşriklerin tasviri; “ve siz Allah hakkında bir takım zanlarda bulunuyordunuz” sözleriyle de göz alıcı bir şekilde diğer insanların hissettiklerinin tasviri yapılmıştır.

Allahu Teala, kafirlerin hissettikleri hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Onlardan bahsederken, onların ordular ama sadece ordular olduklarını söylemekle yetinmiştir. Ve “Hani onlar hem üstünüzden hem alt tarafınızdan gelmişlerdi” diyerek sadece zahiri hareketlerinden bahsetmiştir. Sonra Kur’an; biz daha uzun ve geniş bir vasıf beklerken seri bir anlatımla mü’minleri vasıflandırarak şöyle buyurmaktadır: “İşte orada, iman edenler denemeden geçirilmiş ve şiddetli bir sarsıntıyla sarsıntıya uğratılmışlardı.”²⁵⁸ Ancak savaş meydanındaki sürat, vasfın da süratla anlatılmasını gerektirmiş, Allah’ın sözleri birden bire münafıklara intikal etmiştir. Ancak onlardan bahsedilirken sanki savaş meydanından çok uzaklardaymış gibi bahsedilmektedir. Çünkü onların düşünüp hissettikleri ayrı, sözleri ayrı, yapıları ayrıdır. Bu savaşla ilgili sözler, onların daha önce izledikleri yolu, bu olaydan önceki durumlarını ve işledikleri kötülükleri çeşitli kılıf ve uydurmalarla nasıl örtbas ettiklerini bizlere anlatarak onları rezil etmektedir. Bu savaş, sanki bunun için, yani münafıkların kötülüklerini ve kurdukları desiseleri ortaya çıkarmak için meydana gelmiştir.

²⁵⁷ 33 Ahzab/18-19

²⁵⁸ 33 Ahzab/11

Bütün bunların arasında Rabbimiz *Subhanehu ve Teala*, birden bire konuyu değiştirerek bizlere şu gerçeği bildirmektedir: “And olsun ki, sizin için, Allah’ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah’ı çokca zikredenler için, Allah’ın Rasulü’nde güzel bir örnek vardır.”²⁵⁹ Bütün işlerde Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* mü’minlerin örneği olmasına ve bu ayet, Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uymanın vacip olduğuna delil teşkil etmesine rağmen, ayetin siyâk ve sibâki üzerinde durmamız gerekmektedir. Çünkü Allahu Teala, bu örneği, savaştan ve bazı insanların savaş hakkındaki tepkilerinden bahsettiği bir sırada açıklamıştır. Evet, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* elbisesi, namazı, yemesi ve bütün davranışlarıyla bizlere örnektir. Ancak O’nun örnek olmasından Ahzab fitnesinin cereyan ettiği, savaş meydanında tozun yükseldiği, kararların zor alındığı bir ortamda bahsedilmektedir. O halde sadece beyaz elbise giymekten, güzel kokular sürünmekten, kesilen hayvanların budunu yemekten hoşlanan bir liderden bahsedilenler nerede?

Bilmelidirler ki Kur’an, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* önder ve örnek oluşunda, Ahzab Savaşı’ndan bahsettiği bir sırada bahsetmektedir.

Şüphesiz O, Peygamberdir, yalan yok.

Şüphesiz O, Abdulmuttalib’in torunudur.

Allahu Teala, örnek ve önderin hükmünü ve bunun Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ait olduğunu açıkladıktan sonra, O’nun sabrettiği yerlerde sizin de sabredip savaşmanız gerekmektedir. Bu nedenle savaş meydanlarında onu yalnız bırakmanız size uygun olmamakta, hatta Allahu Teala’nın buyurduğu gibi savaşa gitmemek için izin istemeniz bile câiz olmamaktadır: “Eğer yakın bir dünya malı ve orta bir yolculuk olsaydı (savaşa katılmayan o münafıklar) mutlaka sana uyup peşinden gelirlerdi. Fakat meşakkatli yol onlara uzak geldi. Gerçi sen gazadan dönünce, onlar: “Gücümüz yetseydi mutlaka seninle beraber çıkardık!” diye kendilerini helâk edercesine Allah’a yemin edecekler. Halbuki Allah onların mutlaka yalancı olduklarını biliyor. Allah seni affetsin. Doğru söyleyenler sana iyice belli olup, yalancıları bilinceye kadar onlara niçin izin verdin? Allah’a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla, canlarıyla savaşmaktan (geri kalmak için) senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini pek iyi bilir. Ancak Allah’a ve ahiret gününe iman etmeyen, kalpleri şüpheye düşüp kuşkular içinde bocalayanlar (savaştan geri kalmak için) senden izin isterler.”²⁶⁰ Çünkü izin istemek, Allah’ın dinine yardım etmekten kaçıştır. Halbuki Müslümana, Allah’ın dinine yardım etmemesi veya yardım hususunda gevşek davranması yakışmamaktadır.

²⁵⁹ 33 Ahzab/21

²⁶⁰ 9 Tevbe/42-45

Hiç şüphesiz açıklanması gereken hususlardan biri de İslam'a teşviktir. Hangi asırda olursa olsun, Allah yolunda savaş hükmünün kalktığını söyleyerek savaştan alıkoyup vazgeçiren şüphecilere red konusunda Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* örnek alınıp O'nunla irtibatın devam ettirilmesi gerekir.

Şüphesiz bu görevi yerine getirmek, Rasulullah'ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* örnek edinip O'na uymaktır. Ki buna ancak ahirete iman edip sevabına erişmeyi ve azabından kurtulmayı uman, kalbinin sarsıntı ve ürpertiden kurtulup, kuvvet ve sükûnet bulması için Rabbini zikreden kullar güç yetirebilirler. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ey iman edenler! Bir toplulukla karşı kaşıya geldiğiniz zaman dayanıklılık gösterin ve Allah'ı çokça zikredin. Umulur ki kurtuluşa erersiniz."²⁶¹ Zira bu konuda Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* uymak, son derece zor ve külfetli bir yükümlülüktür. Kişi bunun eserlerini gözleriyle apaçık görmekte ve bu zorlukları an ve an yaşamaktadır. O, ya yeryüzündeki tağutlardan işkence görmekte, ya sürgüne gönderilmiş bir yabancı ya daracık bir yere hapsedilmiş bir tutuklu veya sürekli tehditler alarak her an ölümü beklemektedir. İşte bu duruma ancak ahiret için bu görevi yapan ve Allah'ı zikrederek dayanmaya çalışan sabredebilir. Ki örnek alınan kimse ile örnek alan kimsenin vasıfları arasındaki uygunluk da bununla gerçekleşir. Buradaki örneklik, bu konu dışındaki örneklikten farklı bir şeydir. Çünkü bazen herkesçe bilinen diğer birçok konularda nefsin istek ve arzusu, örnek alınan kimse ile uyum sağlayabilir. Bu tür konularda örneğe uymak pek zor olmamakta ve kişi kendi nefsini buna zorlamamaktadır. Bilakis bunu istek ve neşe ile yapmaktadır. Zira ne korktuğu bir şey vardır ki başkasını umsun, ne de sarsıntı duyup sükûnete ihtiyaç duysun.

"Mü'minler (düşman) birliklerini gördükleri zaman ise (korkuya kapılmadan dediler ki): 'Bu Allah ve Rasülü'nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Rasülü doğru söylemiştir.' Ve (bu), yalnızca onların imanlarını ve teslimiyetlerini artırdı. Mü'minlerden öyle yiğit adamlar vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiçbir değişme ile ahidlerini değiştirmediler."²⁶²

²⁶¹ 8 Enfal/45

²⁶² 33 Ahzab/22-23

MÜNAFIKLAR İLE KAFİRLER ARASINDA İMTİHAN VE VAAD

Allahu Teala münafıkların sıfatlarından ve durumlarından, kafirlerin Medine etrafındaki muhasaralarından ve mü'minlerin kalplerindeki sarsıntıının büyüklüğünden bahsettikten sonra, bizlere sahabeden *Radiyallahu Anhum*, onların Ahzab Hadisesi hakkındaki yorumlarından ve olayı nasıl anladıklarından bahsetmektedir: “Bu Allah ve Rasulü'nün bize vadettiği şeydir.” Şüphesiz orduların toplanması Allah'ın ve Rasulü'nün vaadidir. Ey Kardeşim! İmtihani vaad olarak isimlendiren sahabenin *Radiyallahu Anhum* edebine bak. Ahzab, bir korku; vaad ise korku değil, müjde manasını taşıdığı halde, imtihanı nasıl vaad olarak isimlendirmişlerdir?

Şüphesiz imtihanı vaad olarak isimlendirmek, idrak ve anlama kabiliyetinin tam olmasındandır. Çünkü Allahu Teala'nın vaadleri hayrın meydana gelmesiyle olur, müjdelerin gelmesi ise ancak imtihan ve denemeden sonra tamam olur. Mü'min öncelikle imtihan olduğuna inanarak hemen işe giriştiğinde, şüphesiz arkası da gelecektir. Yani vaad de gerçekleşecektir. Ancak vaadin gerçekleşmesi doğru düşünce ve tutumdan sonradır. Sahabenin *Radiyallahu Anhum* sözleri, aynı zamanda onların olay hakkındaki düşünce ve tutumlarını yansıtmaktadır. Zira onların, “Bu Allah ve Rasulü'nün bize vadettiği şeydir” demeleri, olaya karşı tavırlarının sabır olacağını ve bunun üstesinden Allah'ın hükümlerine uygun hareket ederek geleceklarini yansıtmaktadır. Ta ki, imtihandan başarıyla çıkıp, Allahu Teala'nın vaadine mazhar olsunlar. Aksi takdirde imtihan, vaadin değil, vaîdin (tehdit) habercisi olur.

Sahabe *Radiyallahu Anhum*, imtihanın neticesine ve sonucuna bakmıştı. Bu netice, onların olay hakkındaki düşünce ve tutumlarından kaynaklanmaktadır. Kişinin, imtihanda hata yapması, olayları münafıkların düşündüğü gibi değerlendirmesi onun için azap olur. Basiretleri hevâ, şehvet, hamakat ve cehalet perdeleriyle kapanmış olan bu kimseler, imtihana tabi tutulmadan ve denenip sınanmadan önce ilahi vaadlerin gerçekleşeceğini zannedip beledikleri bir sırada imtihana tabi tutulunca, kalpleri haktan ayrılmış ve ağızlarından o kötü ve çirkin sözler çıkmıştı. Mü'minlere gelince onlar, hemen Allahu Teala'nın şu sözünü hatırlayıp düşünmüşlerdi: “Yoksa sizden önce gelip geçenlerin başına gelenler, başınıza gelmeden Cennet'e gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki hatta Peygamber kendisine iman edenlerle birlikte: “Allah'ın yardımı ne zaman?” derlerdi. Dikkat edin, şüphesiz Allah'ın yardımı

pek yakındır.”²⁶³ Çünkü vaadler, karşılıksız gelmemektedir. Bilakis, müstehak olanlara gelmektedir. Ki müstehak olanlar şöyle belirtmişti: “Mü’minler (düşman) birliklerini gördükleri zaman ise (korkuya kapılmadan dediler ki): ‘Bu Allah ve Rasûlü’nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Rasûlü doğru söylemiştir.’ Ve (bu), yalnızca onların imanlarını ve teslimiyetlerini artırdı.”²⁶⁴ Görüyorsun Müslüman kardeşim; Allahu Teala yüce kelimasında mü’minlerin vasıflarını bölüm bölüm anlatmış. Önce, “İşte orada, mü’minler denemeden geçirilmiş ve şiddetli bir sarsıntıya uğratılmışlardı” dedi. Sonra münafıkların özelliklerinden bahsetti, sonra yeniden mü’minleri anlatmaya başladı. Zannedersen münafıkların vasıflarının, mü’minlerin iki sıfatı arasında zikredilmesinin hikmeti, münafıkların durumunu ortaya çıkarmaktır. Yani onların, mü’minlerin arasında bulunmaları, vasıflarının da mü’minlerin iki vasfı arasında zikredilmesini gerektirmiştir. Burada başka bir incelik daha vardır. Şöyle ki; mü’minlerin bir önceki vasıfları (sarsılmaları), kafirlerin muhasaraları ile münafıkların vasıfları arasında zikredilmektedir. Çünkü mü’minlerde meydana gelen sarsıntı, şu iki nedenden dolayı olmuştur:

Birincisi: Kafirler ve Muhasaraları.

İkincisi: Münafıklar ve Harbi Terk Edip Bozgunculuk Yapmaları.

İmtihan, iki şer arasında meydana gelmiştir. Yani münafıklarla kafirler arasında. Bu, imtihanın en şiddetlisi ve en büyüğüdür. Sonradan anlaşılacağı üzere kafirler gitmiş, Müslümanlar arasında münafıkların fitnessi kalmıştı. Onların iman ehline karşı tavırları ne kadar şiddetli olmuştur!! Ve Müslüman cemaatin onlardan gördükleri sıkıntılar ne kadar ağır olmuştur!! Allahu Teala şöyle buyurur: “Onlar düşmandırlar, bu yüzden onlardan sakın. Allah onları kahretsin nasıl da döndürülüyorlar.”²⁶⁵ Kur’an nifaktan ve münafıklardan uzun uzadıya bahsetmektedir. Mü’minlerin bu hastalıktan çektikleri sıkıntı, genelde cihad ve savaş anında olmaktadır. Çünkü nifak, deneme ve sinama dönemleri haricinde ne ortaya çıkabilir, ne de sözlerini kabul ettirip yankı meydana getirebilir. Nifakın bozguncu haberleri, kalpler sarsılıp, can boğaza geldiğinde yurt bulur ve bir nevi kabul görür...

Kur’an’a göre nifak ehli iki kısımdır ve bunun için iki örnek verilmiştir.

²⁶³ 2 Bakara/214

²⁶⁴ 33 Ahzab/22

²⁶⁵ 63 Münafikûn/4

NİFAK EHLİNİN KISIMLARI: ÖRNEK VE GERÇEK

Birinci Örnek Şudur: “Bunların örneği, ateş yakan adamın örneğine benzer, (ki onun ateşi) çevresini aydınlattığı zaman, Allah onların nurlarını giderir ve göremez bir şekilde karanlıklar içinde bırakıverir; (onlar) sağırdirler, dilsizdirler, kördüler. Bundan dolayı dönmezler.”²⁶⁶

İkinci Örnek İse Şudur: “Ya da (bunlar) karanlıklar, gök gürültüsü ve şimşek(ler)le yüklü, gökten şiddetli bir yağmur fırtınasına tutulmuş gibidirler ki, yıldırımların saldıdığı dehşetle; ölüm korkusundan parmaklarıyla kulaklarını tıkarlar. Ama Allah kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır. Çakan şimşek, neredeyse gözlerini kapıverecek; önlerini her aydınlattığında (biraz) yürürler, üzerlerine karanlık basıverince de kalakalırlar. Allah dileseydi, işitmelerini de görmelerini de gideriverirdi. Şüphesiz Allah, her şeye güç yetirendir.”²⁶⁷ Kuran’daki bu iki örnek, iki gerçek durumu anlatmaktadır. Şöyle ki:

Birinci durum; hiç Müslüman olmamış, kalplerine asla iman girmemiş, hak kendisine arzedilir edilmez inkar edip yüz çeviren münafık hakkındadır. Ki bunun kalbi küfür üzerine karar kılmıştır. Fakat kılıç korkusundan veya sarı altın ümidinden dolayı zahiren Müslüman görünmektedir.

İkinci durum ise, münafıkların başka bir kısmı hakkındadır. Bunlar belli bir kararda durmayan münafıklardır. Kalplerine imani ilhamlar gelip onu gördüklerinde hidayete gelerek zahirleri Müslüman olduğu gibi kalpleri de Müslüman olur. Allahu Teala bunlar hakkında şöyle buyurur: “Önlerini her aydınlattığında (biraz) yürürler.” Fakat iman üzerinde sebat etmezler. Çünkü kalplerine bâtil şüphe ilhamları veya heva ve nefis şehvetleri geldiğinde bu nuru değiştirirler ve kalpleri kararır. Allahu Teala’nın buyurduğu gibi: “Üzerlerine karanlık basıverince de kalakalırlar.”

Bunların kalpleri için hiçbir karar yoktur; sürekli iman ile küfür arasında gidip gelmektedirler. Bunların akibetini Allahu Teala bilir. İman ve İslam üzereyken kendisine ölüm geldiğinde Müslüman olarak; küfür ve nifak üzereyken kendisine ölüm geldiğinde ise kafir ve münafık olarak ölürler. Ancak bize düşen, zahire ve galip gelen hale göre hükmetmektir. İmtihan ve denemeler, nifak ehlinin iki kısmını açığa çıkarmakta ve ikinci kısmın tabi tutulduğu imtihan ve denemeler ya onların nurunu ve imanını artırmakta veya onları tekrar küfür ve nifaka döndürmektedir. Allahu Teala’nın, “Ve o zaman, münafıklar ile kalplerinde hastalık bulunanlar, “Allah ve Rasul’ü meğher bize sadece kuru vaadlerde bulunmuşlar” diyorlardı”²⁶⁸ sözünün sırrı budur.

²⁶⁶ 2 Bakara/17-18

²⁶⁷ 2 Bakara/19-20

²⁶⁸ 33 Ahzab/12

Çünkü onlar, münafıklar ve kalplerinde hastalık bulunanlar olmak üzere iki kısma ayrılırlar. Bu aynı zamanda ayet-i kerimede geleceği gibi, onlarla ilgili uhrevi hükmün, Allahu Teala'nın dilemesine bağlı olmasının da nedenidir: “(Allah), münafıkları da dilerse azaplandırarak veya tevbe (nasip edip tevbe)lerini kabul edecektir.”²⁶⁹ İnsanların mahiyetlerinin açığa çıkması, ancak Allah yolunda cihadla mümkün olur.

“Mü'minlerden öyle yiğit kimseler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiçbir değişme ile ahidlerini değiştirmediler. Çünkü Allah, (sözüne bağlı kalıp doğru olan) sadıkları sadakatlerinden dolayı mükafatlandırarak, münafıkları da dilerse azaplandırarak veya tevbe (nasip edip tevbe)lerini kabul edecektir. Hiç şüphe yok ki Allah çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. Allah, küfredenleri kin ve öfkeleriyle geri çevirdi, onlar hiçbir hayra varamadılar. Savaşta Allah, (yardımcı ve zafer nasip edici olarak) mü'minlere yetti. Allah çok güçlüdür, üstün ve galip olandır. Kitap ehlinde onlara arka çıkanları da kalelerinden indirdi ve onların kalplerine korku düşürdü. Siz (onlardan) bir kısmını öldürüyordunuz, bir kısmını ise esir alıyordunuz. Ve sizi onların topraklarına, yurtlarına, mallarına ve daha ayak basmadığınız bir yere mirasçı kıldı. Allah, her şeye güç yetirendir.”²⁷⁰

Sonra savaş söndü ve apaçık bir şekilde neticeleri ortaya çıktı. Bu savaş, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ashabına en zor gelen savaşlardan biridir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı istemeyiniz. Allah'tan afiyet isteyiniz. (Ama) onlarla karşılaştığınızda ise sabrediniz. Biliniz ki şüphesiz cennet, kılıçların gölgesi altındadır” sonra devamla, “Ey Kitap'ı indiren, bulutları yürüten, orduları hezimete uğratan Allah'ım! Onları hezimete uğrat ve onlara karşı bize yardım eyle”²⁷¹ dediği tek savaştır. Bu savaş, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ashabından düşmanla karşılaşmayı arzulamamalarını istediği tek savaştır. Yoksa, düşmanla karşılaşmak için sahabenin *Radiyallahu Anhum* çıktığı savaşlar sayılamayacak kadar çoktur. Hatta adı geçen savaştan sonra şöyle buyurulmuştur: “Bundan böyle artık onlarla biz savaşacağız. Onlar, artık bizimle savaşamayacaktır. Onların üzerine biz yürüyeceğiz.”²⁷² Dolayısıyla bu hadise binaen mutlak anlamda düşmanla karşılaşmayı istemenin caiz olmadığına hükmedilmez. Buradaki durum, düşmanla karşılaşmanın bütün mü'min cemaati darmadağın edecek kadar zor bir vaziyetteki münferit bir

²⁶⁹ 33 Ahzab/24

²⁷⁰ 33 Ahzab/23-27

²⁷¹ Buhari ve Müslim

²⁷² Buhari

durumdur. Ancak buna rağmen, düşmanla karşılaşıldığında sabredilmesi emredilmiştir.

Savaş, ahidlerini yerine getirip, yaratıcılarına kavuşan şehitleri açığa çıkarmıştır. Allahu Teala, onlarla karşılaşmayı isteyip kendilerini şehid etti. Onların şehid olması, Allahu Teala'nın bu cihaddaki maksatlarındandır. Nitekim Allahu Teala, bu hususu Uhud Savaşı'nı zikrederken şöyle açıklar: "Biz zafer günlerini insanların kâh bir kesimine, kâh diğer kesimine nasip ederiz. Tâ ki Allah, iman edenleri açığa çıkarsın ve aranızdan şehitler edinsin. Allah zalimleri sevmez."²⁷³ Evet, Allah yolunda ölmek, cihad hareketinin maksatlarındandır. Buhari'nin Enes bin Malik'ten *Radıyallahu Anhu* rivayetine göre bu ayet²⁷⁴, Enes bin Nadr *Radıyallahu Anhu* hakkında inmiştir. Ancak alimlerin belirttikleri gibi, bazen bir ayet birkaç münasebetle ve birkaç kez inebilir. Dolayısıyla ayetin Ahzab Hadisesi'nden bahsedilirken serdedilmesi, onun hem Uhud'dan hem de Ahzab'dan sonra olmak üzere iki kez inmesine mani değildir.

²⁷³ 3 Al-i İmran/140

²⁷⁴ 33 Ahzab/23

İMAN EHLİNİN KISIMLARI

İman ehli iki kısımdır:

Şehid olup Rablerine kavuşanlar ve verdikleri söze bağlı kalarak zaferi veya şehâdeti bekleyenler. Bunların ikisi de Rablerine sadâkat gösterdiler. Bu nedenle onların, Rableri katında, hiçbir mahlukatın yanında olmayan mükafatları vardır. Savaş, iman ile küfür arasında gidip gelen münafıkları da açığa çıkarır. Bunlar ya küfür üzerinde kalıp, o hal üzere ölürlere ki bu durumda onlar için azap vardır; ya da Allah'ın; Peygamberine yardımı, O'nu rüzgarla desteklemesi gibi apaçık mucizelerini görüp kalplerine nûr galip gelir ki bu durumda Allahu Teala onları bağışlayarak İslam ve iman kervanına, hidayet ve nur cemaatine katar.

“Allah, küfredenleri kin ve öfkeleriyle geri çevirdi...” Allah, onlara rüzgarla azap verdi. Rüzgar, Allahu Teala'nın askerlerinden biridir. İmam Müslim'in, Sahih'i'nde, Cabir'den *Radıyallahu Anhu* rivayetine göre, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir yolculuktan dönüyordu. Medine'ye yaklaştığında, neredeyse süvarileri öldürecek şiddetli bir rüzgar esti. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: “Bu rüzgar bir münafığın ölümü için gönderilmiştir.” Gerçekten de Medine'ye varıldığında büyük bir münafığın öldüğü görüldü. “Savaşta Allah, (yardımcı ve zafer nasip edici olarak) mü'minlere yetti. Allah çok güçlüdür, üstün ve galip olandır.” Ahzab Savaşı'nda kılıç kullanılmamış, ok atılmamıştır. Bu savaşta düşmanı, Allahu Teala'nın gönderdiği Saba rüzgarı mağlup etmiştir.

Allahu Teala'nın lütuf ve ihsanından biri de, Kurayzaoğulları'nı cezalandırması, topraklarının ve mallarının ganimet olarak Müslümanlara geçmesidir. Buhari'nin, Aişe'den *Radıyallahu Anha* şöyle rivayet eder: “Resulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hendek (Savaşı'n)dan dönüşünde silahını bırakıp boy abdesti alınca, Cebrâil *Aleyhisselam* kendisine gelip: ‘Sen silahı bıraktın! Vallahi biz, daha bırakmadık, haydi onlara (onların üzerine yürümek üzere) çık!’ dedi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: ‘Nereye?’ deyince, Cebrail *Aleyhisselam*: ‘Şuraya’ dedi ve Kurayzaoğulları'na işaret etti. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların üzerine yürümek için çıktı.”

Buhari'nin dışındaki başka bir rivayette ise şöyle geçer: “Cebrail *Aleyhisselam*: ‘Ey Allah'ın Rasulü! Kurayzaoğulları'yla savaşmak üzere kalk’ dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ‘Ashabım çok yorgundur’ buyurunca, Cebrail: ‘Kalk, ben onların hakkından gelirim’ deyip yanındaki meleklerle birlikte Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ayrıldı. Râvî der ki: ‘Melek süvarileri, Ensardan Ganemoğulları'nın sokağından geçip giderlerken tozlar yükseliyordu.’”

Nihayet Allahu Teala, Kurayzaoğulları'na karşı Müslümanlara yardım etti. Çünkü onlardan akıl-bâliğ olupta öldürülmeyen hiçbir erkek kalmadı. Kadınları esir edildi, malları da ganimet olarak alındı. Allahu Teala bunu şöyle bildirmektedir: “Ve sizi onların topraklarına, yurtlarına, mallarına ve daha ayak basmadığınız bir yere mirasçı kıldı.”²⁷⁵ İlim ehli, Allahu Teala'nın, “ve daha ayak basmadığınız bir yere” sözünü şu şekilde yorumlamışlardır: “Bu, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ashabının, Kurayzaoğulları'nın topraklarından başka toprakları da fethedeceklerine bir müjdedir. Bazı alimlere göre bu Hayber, bazılarına göre Mekke, bazılarına göre ise İran ve Bizans topraklarıdır. İkrime'ye göre bundan kasıt, kıyamete kadar fethedilecek bütün topraklardır.”

Müslümanlar, cihad sayesinde yeryüzünün hazinelerine ve hükümranlığına varis oldular; madeninden elde edip toplarken sahiplerinin yorulduğu, uğruna zamanlarını ve ömürlerini zayi ettikleri hazinelere; yeryüzünün cenneti haline getirdikleri yerlere, birbirine girmiş bahçelere, uzun boylu ağaçlara ve verimleriyle göz kamaştırıcı topraklara sahip oldular. Şimdi ise cihadı terkedip, dünyaya yöneldiğimizden dolayı başımıza gelenler ne kadar acı! Zamanla kafirlerden aldığımız cizyeleri geri ödemediğimiz gibi, kafirler, topraklarımıza ve yurtlarımıza varis oldular.

Filistin'de dünya cennetlerini andıran yerleri, portakal ve limon bahçelerini, maymun ve domuz kardeşleri olan Yahudiler, sahiplerinden kolaylıkla alıp oralara varis oldular. Yağ ve bal ülkesi olan memleketimizin çocukları bir lokma ekmek bulmak için Avrupa'da zillet ve horluk içinde habire çalışırken; küfür ehli, değerli topraklarımızın maden, petrol ve altınları sayesinde refah ve konfor içinde yaşamaktadır. Yine onlar, bu sayede kulaklarına kadar refaha gömülmüş iken; memleketimizde fakirlik, bir lokma ekmek için ırzını ve şerefini satan aileleri sürekli olarak ezmektedir. Cihadı terkedip dünyaya yönelenlerin uğradıkları azap, ne kadar da şiddetlidir, Allah'ım!

Ey Müslümanlar! Ateşin bedeli yoktur, silahın bedeli yoktur, kanın bedeli yoktur...

Ey Müslümanlar! Cihad... Cihad... Mürtedlerin kaybettikleri, eğlenip en değersiz bir nesne haline getirdikleri dinimiz için cihad...

Fakirlik, yoksulluk ve açlığın ezdiği, tağutların gece hikayeleri gibi eğlendikleri namusumuz için cihad...

Esirlerin ve hapishanelerdeki tutuklu olanların feryatları için cihad...

Sahabenin, evliyanın ve salihlerin kanlarıyla yıkanan İslam toprakları ve yurtları için cihad...

²⁷⁵ 33 Ahzab/27

Yılanların fısıltısından, kargaların sesinden ve Müseyleme'nin atının kişnemesinden kulaklar sağırlandı. Cihad atına kim eğer vuracak? Ağaçlar, taşlar ve diğer varlıklar ne zaman, "Ey Allah'ın atı, yürü" nidasıyla yerlerinden sıçrayacaklar?

YİĞİTLİĞİN ÖLÇÜSÜ VE VARLIĞIN HAKİKATLARI

Varlığın hakikati ve bu varlığın bir parçası olan insanın gerçek yüzünün meydana çıkıp her sınıfın kendi grubuna iltihak etmesi ve böylece de insanların hem kendilerini hem de dost ve düşmanlarını tanımaları, alevlenen cihad güneşi ile oldu.

Ahzab Savaşı, kelimelerin en yücesi ve en üstünü olan Kuran-ı Kerim'in arzettiği gibi, hem Arap Yarımadası'nı hem de Peygamber Medinesi'nin toplumunu açığa çıkardı. Orada ne gizlenmiş çirkin bir rutubet; ne kargaların kanat çırpıtları, baykuşların öttükleri karanlık mekanlar ve ne de hak edenlerden başkasına verilecek payeler vardır. Hayır, bilakis Ahzab Savaşı, yiğitlik ve kuvvet ölçülerini düzelterek, bu ölçülerin doğru hale gelmesini sağlamıştır.

Yiğitlik ölçüleri aşağıdaki ayet-i kerimelerde şöyle açıklanmaktadır:

“Mü'minlerden öyle yiğit kimseler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi de beklemektedir. Onlar hiçbir değişme ile ahidlerini değiştirmediler.”²⁷⁶

“Onlardan bir topluluk da: ‘Gerçekten evlerimiz açıktır’ diye Peygamberden izin istiyordu.”²⁷⁷

“Ve o zaman, münafıklar ile kalplerinde hastalık bulunanlar, “Allah ve Rasülü meğer bize sadece kuru vaadlerde bulunmuşlar” diyorlardı”²⁷⁸

²⁷⁶ 33 Ahzab/23

²⁷⁷ 33 Ahzab/13

²⁷⁸ 33 Ahzab/12

BİR ÖRNEK OLARAK SA'D BİN MUAZ

Sa'd bin Muaz *Radyallahu Anhu*, birinci kısımdan²⁷⁹ olan şehid ve ve-fâkarlardan biridir. Sa'd bin Muaz, hayırlı Sa'd'lardan biridir.²⁸⁰ Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ensarlarındandır. Evs Kabilesi'nin büyüklerinden biri idi. Allahu Teala onu, kavminin içinde sahip olduğu şereften daha fazlasıyla şereflendirdi, onunla İslam'ı yüceltti, Ahzab Savaşı'nda onu, ordunun bütün kanatlarını hayrete düşürüp, kalplerini sevgi ile dolduran, Tevhid ve cihad erleri için örnek olacak bir imtihana tabi tuttu. Savaş esnasında, İbnü'l Araka adındaki bir müşrik tarafından atılan (bazılarına göre ise başka biri) ok ile kolundaki atar damarı koparılmıştı. İbnü'l-Araka ona, bu oku atarken, "Al sana, ben İbnü'l-Araka'yım" demişti. Sa'd ise, "Allah, cehennem ateşinde senin yüzünü kavursun" diye cevap verdi. Yara alması nedeni ile Medine'ye götürülen Sa'd, bu esnada şöyle dua ediyordu: "Allah'ım! Kurayzaoğulları hakkında gözlerimi aydınlatıncaya kadar canımı alma!" Kurayzaoğulları, Medine'deki üç Yahudi kabilesinden biridir.

Bu üç kabileden birisi Nadiroğullarıdır. Ka'b bin Eşref onların liderlerinden biridir.

Bir diğer kabile ise Kaynukaoğullarıdır. Bunlar, Medine'ye geldiğinde Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile yaptıkları anlaşmayı bozdukları için Medine'den sürülmüşlerdi.

Bu kabilelerden üçüncüsü ise Kurayzaoğulları'dır. Bunlar, cahiliyye döneminde Sa'd bin Muaz'ın müttefiklerinden idi. Daha önce de geçtiği üzere, savaş bitip Ahzab'tan döndükten sonra, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Cebrail *Aleyhisselam*'ın da teşvikiyle onların üzerine yürüdü. Yirmi beş gün devam eden ve onları ölümle burun buruna getiren şiddetli bir muhasaradan ve Allahu Teala, onların kalplerine korku düşürdükten sonra Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vereceği hükmü kabul etmeye razı oldular. Bu arada Evsliler hemen ortaya atılarak: "Ey Allah'ın Rasulü! Bunlar, Hazreçlilerin değil, bizim müttefiklerimizdir. Hazreçlilerin müttefikleri olan Yahudiler hakkında yaptığınız muameleyi biliyorsunuz" dediler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Hazreçlilerin müttefikleri olan Kaynukaoğullarını kuşatmıştı. Fakat Abdullah bin Ubeyy bin Selul, Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların affedilmesini isteyince, Rasulullah onları affederek serbest bırakmıştı. Evsliler, bu husustaki ısrarlarını sürdürünce, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: "Ey Evs cemaati! Siz, sizden birisinin hakem olup onlar hakkında hüküm vermesine razı mısınız?" diye sordu. Evsliler: "Evet"

²⁷⁹ Yani Ahzab Suresi'ndeki 23. ayette geçen kısım.

²⁸⁰ Diğerleri ise; Sa'd bin Ubade ve Sa'd bin Rebi'dir

dediler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “Bu iş, Sa’d bin Muaz’a havale edilmiştir” buyurdu. Bunun üzerine kavmi, Mescid-i Nebeviyye’nin bitişiğindeki çadırda tedavi gören Sa’d’ın yanına vardılar. Onu Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına götürmek üzere hayvana bindirip yola koyuldular. Yolda ona şöyle diyorlardı: “Ey Sa’d! Müttetiklerin hakkında iyi davran! Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, seni, onlar hakkında iyi davranman için bu işe tayin etti.” Sa’d üzerindeki baskılar artınca şöyle dedi: “Sa’d’ın, Allah yolunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayacağı gün gelmiştir.” Bunun üzerine, yanında bulunan kavminden biri, Abdül-Eşheloğulları’nın yurduna dönüp, Sa’d bin Muaz *Radyallahu Anhu* daha onların yanına varmadan, onlara Kurayzaoğulları’nın ölüm haberini verdi. Sa’d, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile Müslümanların yanına varırken, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Kalkınız, büyüğünüzü karşılayınız” buyurdu. Bunun üzerine Müslümanlar kalkıp ona doğru vardılar ve şöyle dediler: “Ey Ebu Amr! Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* seni, müttetiklerin hakkında hüküm vermeye tayin edip yetkili kıldı (Onlar hakkında iyi davran).” Sa’d Yahudilere bakıp şöyle dedi: “Sizin hakkınızda vereceğim hükme razı olacağınıza dair bana söz veriyor musunuz?” Yahudiler: “Evet” dediler. Sonra Sa’d, Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* olan saygısından dolayı yüzünü başka bir tarafa çevirerek: “Burada bulunan zat da vereceğim hükme söz veriyor mu?” diye sordu. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Evet” dedi. Sa’d, “Ben onlar hakkında; erkeklerinin öldürülmesine, mallarının Müslümanlar arasında paylaşılmasına, çocuklarla kadınlarının da esir alınmasına hükmettim” dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Sa’d’a: “Sen onlar hakkında, Allahu Teala’nın, yedi kat gökler üstündeki hükmüne göre hükmettin” buyurdu. Sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Medine çarşısına gidip çukurlar kazdırttı. Kurayzaoğulları getirilip boyunları vuruldu. Sayıları yedi yüz ile sekiz yüz arasındaydı. Onların boyunlarını vurmak için Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Zübeyr bin Avvam’ı görevlendirdi. O yorulduğu zaman da Ali bin Ebi Talib *Radyallahu Anhu* bu işi yapacaktı. Sahabe *Radyallahu Anhum*, erkeklerle çocukları sakal ve bıyıkların çıkmasıyla birbirlerinden ayırdediyorlardı. Sakal ve bıyık yoksa, edep yerlerindeki kılların çıkıp çıkmadığına bakılırdı. Sa’d bin Muaz’a gelince, o, bu hadiseden sonra şöyle dua etti: “Allah’ım sen biliyorsun ki benim yanımda, senin Rasulü’nü yalanlayan bir kavimle savaşmaktan veya onlarla cihad etmekten daha sevimli birşey yoktur. Allah’ım eğer Kureyşlilerle Rasulün arasında her hangi bir savaş bıraktıysan, (o savaşta bulunmak üzere) beni de sağ bırak! Eğer Rasulün ile Kureyşliler arasındaki savaşı kes-tiysen (savaş son bulduysa) beni de huzuruna al!” Nihayet daha önce aldığı yarası yeniden açıldı ve bu yarayla Rabbinin huzuruna, kendisi Rabbinden, Rabbi de kendisinden razı olarak vardı.

Sahabenin bu büyük şahsiyeti, bizlere, Allahu Teala'nın sevdiği bir portre esaslarını ortaya koymaktadır: "Mü'minlerden öyle yiğit kimseler vardır ki, Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi."²⁸¹ Sa'd *Radiyallahu Anhu*, adağını yerine getirenlerden idi.

Sa'd, sıkıntılı ve kritik anlardaki ihsanıyla parlayan bir portre çizmektedir. Ölümüne giderken şöyle terennüm ediyordu:

"Biraz bekle! Çarpışmağa katıl Hamel!

Ölmek ne güzel, gelince ecel!"

Bu, Allahu Teala hakkında hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan bir yiğidin portresidir. O; Allah'ın Rasulü'nün ve mü'minlerin sevgisinden başkasını tanımamaktadır. Allah'ın bitiştiirdiği ve bitiştilmesini emrettiği bağlardan başka, onunla diğler insanlar arasındaki akrabalık bağları kesilmiş bulunmaktadır. Çünkü o, cahiliyye esaslarına dayanan fasit ilişkileri yaymak için Müslüman saf içindeki değerinden faydalanan veya ilişkilerini İslam ve Müslümanlar hesabına kurduğunu söyleyen münafık bir kimseye benzemek istememiştir. Arzulunan bu portre; bizlere daha ilahi haberi duymadan sahabe şahsiyetinin fikri ve ruhi üstünlüğünün Allahu Teala'nın sevip, razı olduğı bir dereceye ulaştığını ortaya koymaktadır. Çünkü Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Sa'd'ın hükmü için "Allah'ın hükmü de budur" demişti. Sa'd *Radiyallahu Anhu*, iki taraf için geçerli olacak bir tercihte bulunacak konumdaydı. Ancak o, Mevlâsına ubûdiyetinden dolayı, Mevlâsının kendisinden ne istediğini biliyordu. Sa'd'ın kararındaki isabet, ancak taat ve onun, Allah'a son derece yakınlığından dolaydır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eristireceğiz."²⁸² Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* rivayet edilen bir kudsi hadiste şöyle geçer: "Kulum, durmadan nafîle (ibadetler)le bana yaklaşır. Öyle ki artık onu severim. Onu sevdiğim zaman da onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı olurum. Benden (herhangi bir şey) isterse, mutlaka onu verir, bana sığındığında da mutlaka onu korurum." Sonra, onun son duasına ve kendisinde uzun ömür isteme arzusunu uyandıran sebebe bakın. O, uzun ömrü sadece müşriklerle savaşmak için istemektedir. Şüphesiz hayat; uzun yıllardan ve günlerden ibaret olmadığı gibi, güzelliğı de lezzetli yemeklerden ve yumuşak yataklardan ibaret değildir. Bu nedenle, eğer hayata rağbet edilecekse, cihad için rağbet edilmelidir. Ki bu, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabının çoğunun realitesidir. Nitekim Ömer'in, Halid Bin Velid'in ve Ebu Bekir'in *Radiyallahu Anhum*, Sa'd'ın

²⁸¹ 33 Ahzab/23

²⁸² 29 Ankebut69

sözüne benzer sözler söylemeleri bunun delilidir. Cihad; onların nefislerde yer eden düşünce, son istek ve arzu olmuştur.

*Bu, Allah içindir. Eğer dilerse O,
Mübarek kılar parçalanmış uzvu.*

İşte, savaşa katılmak için izin isteyen, bir kötülüğün olduğunu duyduğu zaman onu ortadan kaldırmak için kılıcına koşup “onlarla savaşmayacak mısınız?” diyen bir nesil ile cihadın farziyetini ortadan kaldırmak veya cihada katılmamak ya da zamanın cihad zamanı olmadığını söylemek için, bir takım mazeretler uyduran, zayıf deliller getiren bir nesil arasındaki büyük fark...

Hiç şüphesiz Sa'd bin Muaz'ın *Radiyallahu Anhu*, Kurayzaoğulları hakkında verdiği bu hükmü gerektirip zorunlu kılan, akli ve nefsi sebepler ve öncüller olmuştur. Ki, bu sebep ve öncülleri meydana getiren şeylerden birincisi, cihadın İslam'ın temel ilkelerinden olması, ikincisi ise cihad meydanı ve özellikle de Ahzab Hadisesi sırasında Kurayzaoğulları'nın meydana getirdikleri kargaşadır. Yoksa ortada geçerli bir gerekçe olmadan böyle bir hükmün verilmesi mümkün değildir.

Bir insan düşünün ki, kendisi ile bir kavim arasında, o gün için insanların; uğrunda canlarını, mallarını ve iktidarlarını verecek kadar kuvvetli münasebet ve ilişkiler mevcuttur. Bundan dolayı müttefikler, yok olma pahasına da olsa, birbirlerine yardım etmektedirler. Çünkü, ittifakın oluşmasıyla meydana gelen bu ilişki ve münasebetler, ruhi bir boşluktan değil, bilakis müttefikler arasında bulunan özel bir ilgi ve sevgiden meydana gelmiştir. İşte Evs ve Kurayzaoğulları'nın durumu da budur. Sonra özel bir durum çıkarak müttefikin biri, müttefiki olduğu kimsenin aleyhinde ölümle hüküm vermektedir. Bu hükmün sebebi, daha önce meydana gelen bir anlaşmazlık değildir. Bunun delili, Evslilerin, Kurayzaoğulları'nı kurtarması için Sa'd bin Muaz'ı ziyaret edip ricada bulunmalarıdır. Peki onun bu şaheser hükmü vermesinin sebebi ne idi?

Bize göre bunun sebebi cihad, cihad hareketi ve cihad meydanıdır. Cihad, bir umde ve bir akide olma özelliği ile sahabenin kalbinde, küfre ve küfür ehline karşı buğz meydana getirmişti. Çünkü kişinin öldürme ve savaşa yetecek bir kuvvetle işe koyulması, ancak kalbinin hasmına karşı buğz ve nefretle dolu olmasından sonradır. Kuran-ı Kerim, kendi ehline ve etbâna küfrü ve küfür ehline buğz ettirmekte ve onları her fırsatta hasımlarını ortadan kaldırmaya teşvik etmektedir.

“(Ey mü'minler!) verdikleri sözü bozan bir kavme karşı savaşmayacak mısınız?”²⁸³

“Onlarla savaşın ki Allah, sizin ellerinizle onlara azap etsin.”²⁸⁴

“Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin.”²⁸⁵ Eğer cihad umdesi ve akidesi olmasaydı, Müslüman nefislerin, istenilen müşriklerden beri olma derecesine ulaşmaları mümkün olmayacaktı. Cihad akidesiyle müşriklerden beri olmanın ön hazırlığı yapılır, sonra Allah yolunda cihad ile bu tamamlanır. Sonra bu temiz ve samimi insan; müttetiklerinin, habis ve hainliği nedeniyle kendileriyle ittifak halinde olmasının uygun olmayacağını cihad sayesinde keşfetti. Yahudilerin gerçek yüzleri, ancak alevlenen bu durumla yani Ahzab Savaşıyla ortaya çıktı. Zira fitne, sözünde sadık olanla davasında yalancı olanları açığa çıkarmaktadır. Bu nedenle Ahzab Savaşı'ndaki cihad, bu habis müttetiklerin iç yüzlerini açığa çıkardı. Bu temiz ve samimi insanın; iddiasında yalancı olanın yalan ve düzenbazlığını keşfetmesi, ne kadar da acıklıdır! Gerçekten Sa'd bin Muaz'ın *Radiyallahu Anhu* kendi müttetiklerinin yalancı, fecere ve vicdanlarında rahatsızlık hissetmeden verdikleri sözleri, yaptıkları sözleşmeleri bozduklarını keşfetmesi çok acıklıdır. Çünkü bu zatın, kendisini aldatanlara vereceği ceza çok şiddetli olacaktır. İşte, Sa'd bin Muaz'ın *Radiyallahu Anhu* hükmü böyle bir ortamda gerçekleşti. Cihad, bir akide ve umde olma özelliği ile müşriklerden beri olma akidesini tesis etmiş, sonra da sahabeyi Allah düşmanlarıyla savaşmaya sevk etmiştir. Bir hareket ve sülûk olma özelliği ile de, sahabeye düşmanın habislik derecesini keşfettirmiş ve bunun neticesinde cihada katılmayanların bütün mazeretlerinin altında ilahi daveti sabote etmek için Allah düşmanlarının kolladıkları fırsatların yattığı ortaya çıkmıştır.

Sözde İslami düşünce mensuplarından bir akılsızın, Sa'd bin Muaz'ın *Radiyallahu Anhu* Kurayzaoğulları hakkında verdiği hükme tuhaf bir yorum getirdiğini gördüm. Bu akılsıza göre: “Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Yahudiler hakkında bu hükmü vermemiştir. Çünkü bu, O'nun, kendisi için gönderildiği rahmet ve ihsan esasına ters düşmektedir. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hükmün kendisine değil, Sa'd'a ait olması için, kararı Sa'd bin Muaz'a bırakmıştır!” Peki bu akılsız adam, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Sa'd'ın hükmü için “Sen onlar hakkında, Allahu Teala'nın, yedi kat gökler üstündeki hükmüne göre hükmettin” buyurması hakkında ne söylemektedir?

Sa'd öldü...

Peki ölümü esnasında ve cenazesinde neler oldu?

Sa'd'ın ölümü ile Allah'ın arşı titredi. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Sa'd'ın cenazesine katılan meleklerin çokluğundan dolayı parmaklarının uçlarına basarak yürüyordu!

İşte cihad erleri böyle yaşar ve böyle ölürlər...

²⁸⁴ 9 Tevbe/14

²⁸⁵ 9 Tevbe/5

AHZAB SAVAŞI VE ARAP YARIMADASI'NDAKİ KUVVET DENGELERİ

Ahzab Savaşı'nda, Arap Yarımadası'ndaki kuvvet dengeleri değişti. Çünkü, cihad ruhu ve hareketi, durumları imani bir mefhumu göre tertip eder. Bu nedenle, cihad ruhu ve hareketi, horlanıp zillet içinde yaşayan bir kavim arasında yayıldığı zaman, cihad ile zillet izzete, horlanmışlık da hürmete ve takdire dönüşür. Bütün uzuvlarında cihad ruhu yayılmadan, zafer elde edip izzetle yaşayan hiçbir milletin varlığından söz etmek mümkün değildir.

Şimdi Ahzab Savaşı'nın, Arap Yarımadası'ndaki kuvvet dengelerini nasıl değiştirdiğine değinelim.

GÜCÜN, DÜŞMANI YIPRATMAKTAN, MÜKEMMELİĞE ERİŞMESİ

Öncelikle bilmemiz gerekir ki, büyük ve önemli zaferler, küçük zaferler silsilesinin bir toplamıdır. Zafer ve hezimet konusunda, hiçbir şeyin, galip veya mağlup olana haksızlık yapacak âni bir sıçrama şeklinde vuku bulması, mümkün değildir. Çünkü alt yapısı olmayan sıçramaların, büyüklerimizin ve önderlerimizin(!) akıllarından başka, varolma şansları yoktur. Bu büyükler, her konuşmalarında, düşmanın haberi olmadan çok iyi hazırlanmış bir darbeye teşvik ederler. Güya bu ani darbe ile düşmanlarımıza galip gelecek; birçok kanların akmasına ve canların yok olmasına mani olacağız. Büyükle-
rimiz, daha çok bu düşünce etrafında dönüp dolaşmakta ve bunun içinde sıcak savaşa katılmaya soğuk bakmaktadırlar. Bu fikir, bazı nefislerde yankı yapıp, kabul görmektedir. Çünkü onlara göre bu fikir; şaheser ve gül gibi bir fikirdir. Zira zorluk çekmeden, kolaylıkla zafer, izzet ve şeref sunmaktadır. Bununla birlikte, düş kuranların kuruntularının mahsulüdür. Halbuki zihin-
lerdeki düşler, hakikatla karışınca, akıllı ve zeki kimseler gibi araştırma yapı-
lamaz.

Gerçekten biz; Allahu Teala'nın, hakkında, "Eğer siz acı çekiyorsanız onlar da, sizin çektiğiniz gibi acı çekmektedirler"²⁸⁶ ve yine, "Onlar Allah yolunda savaşır, öldürür ve öldürülürler"²⁸⁷ buyurduğu savaş meydanına uğramadan, zafer için büyük düşler kurmaktayız. Hiç şüphesiz bu, siyasi çoğulculuğun ve otoritenin el değiştirmesinin veya kafirlerin İslam devletinde siyasi, askeri ve adli görevlere getirilmesinin caiz olması ya da silahlı cihadın caiz olmaması gibi fasit hükümler içeren yanlış bir fikhın ortaya çıkmasına

²⁸⁶ 4 Nisa/104

²⁸⁷ 9 Tevbe/111

neden olmaktadır. Bizim felaketimizin nedeni, her tarafı kötülüklerle dolu, İslami umudu yok eden şeytani yapının etkenleridir. Güya, bazı büyük alimler(!); bu felaketi, icad ettiği yeni fıkhi hükümlerle telafi ettiği zaman, kendine göre selefın aşırılığınan kurtularak halefin mutedil düşüncelerine kavuşmuş olmaktadır. Çünkü ona göre başka hazırlıklara gerek kalmadan zafer elde edilmiştir. Halbuki savaş olmadan zafer elde edilemez. Çünkü savaş ile zafere gittiğimiz zaman, Allah'ın fadlıyla bu yolu bütün pisliklerden ve bu pisliklerin ele başlarından temizlemiş olacağız. Nefislerimizde hakkın terakki edip yükselmesi, kokuşmuş fasit düşüncelerin yok olması; bizim batıla, batılın da bize buğzunun artması, tekerrür eden savaş ile olur. Yine kesilmesi gereken başları, savaşla keseriz. Biz; asla, ne kendisinden heva ve şirk kokuları yayılan safsatacı bir nakkaş için; ne Allah'ın, hakkında hiçbir delil indirmedığı taksimatlara yöneleceğimiz muhavereler için, ne de batıl ittifaklar ve anlaşmalar için hazırlık içinde değiliz. Allahu Teala, savaş sayesinde bizlerden şehidler edinir. Böylece mücahid cemaatin adı sıdk, Allah ve Rasul sevgisi ve müşriklerden beri olma hanesine yazılır.

Biz, kandan nasıl korkulmayacağını, öldürdüklerimizi nasıl güzel öldüreceğimizi ve erişilmez sağlam kalelere nasıl saldıracığımızı ancak savaşla öğreniriz.

Biz, kaybettiğimiz dostlarımızın acılarına sabretmeyi ve din uğrunda kendi canlarımızı da feda etmeyi ancak savaşta öğreniriz.

Biz, başlangıçtaki düşmanı yıpratma gücü ile arınıyoruz ve terbiye olunuyoruz. Önemli görevleri alacak kardeşlerimizi bu eğitimler esnasında belirleriz. Biz savaş ile zafere ulaştığımızda, artık komşularımıza karşı savaş ilan edilip edilmemesi için tartışmayacağız. Çünkü, zaten ilan edilmesi gerekmeyen gerçek bir savaş halinde olacağız.

Biz, savaş ile zafere ulaştığımızda, artık ne siyasi çoğulculuğu savunan fikirlere ne de başka hiziplere saygı göstermeye mecbur kalmayacağız. Çünkü onları, toprağa vermiş ya da Bedir Kuyusu'na çoktan atmış olacağız.

Tekerrür eden savaş ile zafere ulaştığımızda, artık komutanlarımız ne korkak, ne hain, ne de casus olacaklardır. Çünkü korkak, hain ve casus komutanlar, yumuşak döşek ve minderlerle döşeli bürolardakilere ulaşabilirler.. Ancak savaş alevinin içinde, kimseyi kandıramazlar.

Tekerrür eden savaş ile zafere ulaştığımızda, bizim gayemiz insanlara mesken, ekmek ve iş temin ederek onları memnun etmek olmayacaktır. Ayrıca, kim hükmedecek ve ne ile hükmedecek konusunda da onların rızasını almaya ihtiyacımız yoktur. Onlara isteseler de istemeseler de emirlerimiz, İslam ile hükmedecektir. Baş kaldıranın başını keseceğiz. Çünkü biz, zafere sadece Allah'ın lütfuyla eriştik. Bu nedenle biz, sadece O'nun rızasına önem veririz. İnsanlar hoşlanmasa da, O'nun emirlerini yerine getirecek, yasakla-

rından da vazgeçeceğiz. Bizim ilahımız, gerçek ilah olan Allahu Teala'dır. Zayıf iken bize yardım eden, soğuktan koruyan, yedirip içiren sadece O'dur. Allahu Teala'nın izni ile, düşmanlarımızın elinden silahımızı kendimiz alacağız, ilkelerimizden taviz vererek doğu ya da Batı ile el sıkışmayacağız. Biz zafere ne beyaz ne de siyah saraylardan ulaşmayacağız. Bilakis, sadece Allah'a kulluk yapıp yeryüzündeki tağutlardan beri olmakla ulaşacağız.

AHZAB SAVAŞI İLE KUREYŞ'İN KUVVETİNİN KIRILMASI (SAVAŞ SEYRİNİN DEĞİŞMESİ)

Arap Yarımadası'nda, Kureyş'in ayrı bir yeri vardı. Bu nedenle Araplar, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile Kureyş arasındaki savaşın neticesini bekliyorlardı. Nitekim Buhari, Amr bin Seleme'nin *Radıyallahu Anhu* şöyle dediğini rivayet eder: "Araplar İslam'a girmek için Mekke'nin fethini bekliyorlardı ve şöyle diyorlardı: 'Muhammed'i kavmiyle başbaşa bırakın. Eğer onlara galip gelirse, O gerçek bir Peygamberdir!' Bazı Araplar da İslam'a girmek için belli bir zaman tayin ediyorlardı. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Zü'l-Cevşen ed-Dabbabi'yi İslam'a davet ettiğinde, Zü'l-Cevşen, İslam'a girmek için belli bir takvim vermişti. Onun vermiş olduğu bu takvim, Kureyş'in hezimete uğrayacağı gündü. Şöyle dedi: "Eğer Kabe'ye gelip, orada ikamet edersen..."²⁸⁸ Eğer Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile Kureyş arasındaki savaşları incelersek, İslam'a girmeden önce Ebu Süfyan'ın Herakl'e: "Bazen o bize, bazen de biz ona galip geliyoruz" dediği gibi, zaferin iki grup arasında el değiştirdiğini görürüz. Ahzab'dan önce, Allahu Teala'nın, "Furkan Günü" olarak isimlendirdiği büyük Bedir Savaşı olmuştu. Bedir Savaşı bir dünya savaşı olmadığı gibi, askeri güç bakımından da Yermük, Kadisiye ve bunların dışındaki İslam'ın büyük savaşlarına denk de değildi. Ayrıca bu savaş, müşrikler için caydırıcı da olmamıştı. Bu nedenle Kureyş bir yıl sonra Uhud Savaşı için yola çıktı ve Uhud'dan askeri gâlibiyetle geri döndü. Ancak buna rağmen Bedir savaşı, "büyük savaş" olarak kabul edilmiştir. Allahu Teala'nın, "furkan" olarak nitelendirdiği, Kureyş'in kendisi için uzun boylu hazırlık yapmadığı, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* savaşmak için çıkmadığı ve zamansız biten bu savaşın büyüklüğü, Büyük Fetih'in temel taşı oluşturmasından dolayıdır. Bedir, zaferin temelini oluşturan kerpiçlerden biri niteliğindedir. Bedir Savaşı'nı takip eden bütün savaşlar da, Büyük Fetih'in (Mekke'nin Fethi) alt yapısını hazırlamışlardır. Mekke'nin Fethi ise, Arap Yarımadası'nın dışındaki fetihlerin alt yapısını hazırlamıştır. Bedir Savaşı'ndan sonra, Müslümanların yetmiş şehid verdikleri Uhud Savaşı oldu. Bu şehidler arasında önemli komutanlar da bulunmaktaydı. İşte bu şekilde zafer el değiştirerek

²⁸⁸ Bkz: Mecmaü'z-Zevaid, 6/162

devam etti. Hicretin dördüncü senesinde, büyük bir imtihan niteliğindeki “Maun Kuyusu” hadisesi oldu. Orada müderris, muallim ve fakihlerin en hayırlılarından bir grup öldürüldü, Allahu Teala hepsinden razı olsun. Nihayet getiri ve götürüleriyle devam eden savaş; Ahzâb’a dayandı. Bu savaş ile Kureyş, Müslümanlara nihâi bir darbe indirerek işi bitirmeyi amaçlıyordu.

Meydana gelen bütün savaşları gözönüne alarak Kureyş’in uğradığı sıkıntı ile sahabenin uğradıkları sıkıntıları karşılaştırmak istediğimizde, Müslümanların uğradıkları sıkıntıların daha büyük olduğu ortaya çıkacaktır. Çünkü Kureyş, Huzaa gibi kendisinden hoşlanmayan bazı kabileler dışında, birçok kabile ile işbirliği içinde idi. Medine-i Münevvere ise, bir taraftan Yahudi, Arap ve Kureyşlilerin kuşatması altındayken bir taraftan da Kureyş askerlerinden daha tehlikeli olan içteki münafıkların tehdidi altındaydı.

Daha önce de belittiğimiz gibi, Araplar, Kureyş ile Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* arasındaki bu mücadelenin neticesini bekliyorlardı. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ise, Arap Yarımadası’ndaki şirk ile mücadelesinde, öncelikle Kureyş’in saf dışı kalmasını istemekteydi. Çünkü kuvvet bakımından kendilerine denk olmadığı için birden bütün Arap Yarımadası’nı karşısına almak, kolay değildi. Nitekim, Buhari’nin rivayetine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, umre için Mekke’ye giderken, Hudeybiye’de konakladığı sırada şöyle buyurmuştur: “Gerçekten savaş, Kureyş’i yemiş, tüketmiştir. Eğer dilerlerse benimle diğer insanlar arasından çekilsinler. Eğer insanlar beni yenerlerse, zaten istedikleri olmuş olur. Yok, eğer Allah, beni onlara galip getirirse, o takdirde, kendileri ya benimle çarpışsınlar ya da hep birden selamet dairesine girerek rahat ederler. Aksi takdirde, Allah’a yemin ederim ki, Allah, va’dini yerine getirip İslam’ı galip kılıncaya veya başım gövdemden ayrılincaya kadar onlarla çarpışmaya devam edeceğim.” Allahu Teala, dinine yardım etmekten asla vazgeçmez. İslam’ın yayılmasını engellemek için Kureyş, her seferinde kendi varlığını ortaya koymaktaydı. Bu çerçevede bazen galip, bazen de mağlup oluyordu. Ta ki, ashab-ı kiramın tabiriyle ilahi bir vaad ve müjde olan Ahzab Savaşı, meleklerin inmesi ve Saba Rüzgarı’nın esmesi gerçekleşinceye kadar bu durum devam etti.

Ahzab Savaşı’ndan sonra dengelerin değişmesiyle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: “Bundan böyle artık onlarla biz savaşacağız. Onlar, artık bizimle savaşamayacaktır. Onların üzerine biz yürüyeceğiz.”²⁸⁹ Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allah’ın kendisine verdiği hidayet ve rüşd ile Kureyşlilerin, bütün kuvvetlerini Ahzab Savaşı’nda yitirdiklerine, ok çantalarında artık atacak hiçbir okun ve kullanacakları kılıcın kalmadığına, dolayısıyla kendi toprakları dışında, yeni savaşlara girmelerine imkan sağla-

²⁸⁹ Buhari

yacak kuvvetlerinin bulunmadığına hükmetmiştir. Bu nedenle Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, umreye giderken: “Gerçekten savaş, Kureyş’i yemiş tüketmiştir” buyurdu. Biz, Ahzab Savaşı’ndan sonra Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Kureyşlilerle savaşmak istemediğini görmekteyiz. Nitekim, Mekke’ye doğru çıkarken de savaş için değil, umre yapmak için çıkmıştı. Buhari şöyle rivayet eder: “Biz hiç kimseyle savaşmak için gelmedik. Biz, umre için geldik.” Zira Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Beytü’l-Haram’ın himayesindeki meşruiyetlerini kaybetmeleri için Kureyş’i, Arapların önünde sıkıştırmak istiyordu. Bu, Kureyş’in ittifakını zayıflatıp bozmak ve beklemekte olan kabilelere, Kureyş’in, Beyt’in hamiliğine layık olmadığını isbatlamak için zaruri bir başlangıç idi. Çünkü Araplar; hangi kavimden olursa olsun, hiçbir kavmin, Beytü’l-Haram’a gitmekten alıkonulmalarının meşruiyetini kabul etmiyorlardı. İşte bununla Kureyş’in dini heybeti kaybolmuş ve Rasulullah’ı *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* umre yapmaktan alıkoydukları için Arapların yanında rezil olmuşlardır. Ders almak maksadıyla bu savaşı, seri bir şekilde gözden geçirdiğimizde, bu savaşın, ilahi sünnetlere boyun eğilerek meydana geldiği ve hiçbir safhada bunun dışına çıkılmadığı ortaya çıkacaktır. Bu savaşta anilik ya da düş mahsulü olan ani darbeler bulunmamaktadır. Ne kadar küçük olursa olsun, bir memlekete egemen olmak gizli ve çok iyi teşkilatlanmış askeri bir hazırlığa bağlı olan ani bir sıçrama ile yapılmamıştır.

Bizim mürtedlerle savaşımız, daha önce şer’i esaslarını açıkladığımız bir savaştır. Tevhid’i anlamaması veya Tevhid’i bozan şeyleri bilmemesi nedeni ile içine düştüğü cehalette bocalayan insana yapabileceğimiz tek şey dua etmektir. Allahu Teala’nın günümüz yöneticileri hakkındaki hükmünün, onların mürted kafirler olduğunu ve onlarla savaşmanın farz olduğunu anlayan kimse, cehalet dairesinden çıkmıştır. Allahu Teala’nın onlar hakkındaki hükmünü öğrendikten sonra, geriye kalan şey, bu mürtedlere karşı yapılacak olan savaş hakkında uzman komutanları dinlemektir.

SÜNNİ İLE BİD'ATÇI ARASINDA SELEFİ CİHAD

Bu konuda herkesçe bilinen, yeni ve menfaatperest bir takım cemaatler bulunmaktadır. Bunların iki tür yaklaşımları bulunmaktadır. Düşüncelere yaklaşımları, daha çok şer'i ve dini motiflere dayanırken, vakiada ise daha çok makyavalizm ve liberalizmin esasları hakimdir.

Durumu bu olan bir cemaat; şirke ait seçimlerin meşru olmadığını düşünmesine rağmen parlamenter sistem için çalışan grupları desteklemekten de vazgeçmemektedir. Özellikle halk nezninde belli bir itibar kazandıktan sonra daha da ileriye gitmektedirler.

Mücahid selefi cemaatin üzerine düşen ilk görev, bunları ortadan kaldırmaktır. Hem meşhur ve temiz selefi cihadın surlarını, saldırı maksadıyla aşmak isteyen eller ve ayakların kesilmesi ve hem de bu tutarsız cemaatlerin fikirlerinin ortadan kaldırması gerekir.

Temiz selefi cihadda öyle meseleler vardır ki; bu çocuksu ve menfaatperest cemaatlerin bunlara tahammül etmesi ve o kötü birlikteliklerini gerçekleştirebilirler bile bu davaları sonuna kadar sürdürmeleri hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Çünkü selefi cihadın, sıradan insanların (ki bid'atçı hareket önderleriyle bu çocuksu ve menfaatperest hareket önderleri de bunlardandır) bildiği cihaddan kendisini ayıran birtakım özellikleri vardır. Bu ayırıcı özelliklerden en önemlisi şudur:

CİHADIN KEYFİYETİ, TEMEL VASIFLARI VE ÇEŞİTLERİ

Selefi cihad hareketleri, mürted ülkelerde açıkça bayrak açıp savaştığı gibi, düşmanı da açıkça tarif etmektedir. Dolayısıyla bu hareket, saldırgan düşman grupları mürted ve kafir olarak vasıflandırmaktadır. Çünkü bu gruplar; kuvvet ve güçlerini, küfür olduğunda İslam ümmetinin icma ettiği işler için toplamışlardır. Bu düşmana karşı yapılan savaşın çeşidi, mürtedlere karşı yapılan savaştır. Bu savaşın, kendine has özelliklerinden dolayı bir yönüyle asli kafirle savaşla aynı, bir yönüyle de bundan farklıdır. Mücahid selefi gruplar, bu bayrak altında yerine getirdikleri cihadlarında, diktatör mürtedlerle, barışçı demokrat mürtedleri birbirinden ayırmamaktadırlar.

Bu, muvahhid selefin cihadı ile sapık bid'atçıların cihadı arasındaki en önemli farklardan biridir. Çünkü kişinin, Tevhid ve cihad cemaatleri içinde yer alması için sadece cihad bayrağını yükseltmesi yeterli değildir. Bu husus, mücahid selefi gencin, dinine sınıksız sarılmasını ve cemaatinin bayrağını tesbit etmesini gerektirmektedir. Mücahidin, kendisini nereye götürdüğünü bilmediği, bugün kendisini kahraman mücahid olarak tanıtırken, başka bir

zaman en kötü vasıflarla nitelendiren belirsiz bir bayrak altında savaşması caiz değildir.

Zikrettiğimiz bu ayırıcı vasıf, temel bir olaya, hatta Allahu Teala'nın dinindeki tüm olayların esası olan bir olaya dayanmaktadır. Bu olay, kişinin Tevhid'i kavraması ve selevin iman hakkındaki metodunu anlamasıdır. Çünkü kişinin; Tevhid'i anlayıp iyice kavraması, onu, cahiliyyenin karanlık ve ıssız çöllerine düşmekten ve Allahu Teala'nın haklarından vazgeçmesine mani olmaktadır. Zira, bir iyilik olmak üzere kişinin kendi hakkından vazgeçmesi caiz olduğu halde onun, Allahu Teala'nın hakkından vazgeçmesi caiz değildir. Mücahid muvahhid cemaat, kendine haksızlık eden Müslümanları affedip, kendi hakkından vazgeçer. Ne dostluğu, insanların kendine yakın olma esasına dayanmakta, ne de düşmanlığı insanların kendinden uzak olma esasına dayanmaktadır. Bilakis, onun, insanlarla dostluğu; onların Allah'ı, Allah'ın da onları sevme esasına; düşmanlığı da, Muhammedî ümmetin; yüce Allah'ın düşmanlarından uzak olma esasına dayanmaktadır. Bu husus, Allahu Teala'nın dininde ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabının yanında en açık hususlardan biridir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*; maiyetinde bulunan halka haksızlık eden idareciye baş kaldırmayı yasaklamıştır: "Sırtını sopalasa da, elinden malını alsa da emirine itaat et." Müslüman kişi, toplumun birlik ve beraberliğini sağlamak, bölünmelere ve gücün elden gitmesine mani olmak için kendi hakkından vazgeçebilir. Bununla birlikte şeriat, açıkça Allah'ı inkar eden idareciye başkaldırmayı farz kılmıştır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, itaat konusunda bu tür yöneticileri şöyle istisna etmiştir: "Ancak onlardan apaçık bir küfür görmeniz müstesna."

Allahu Teala'nın dini, budur. Bu dine göre savaşın sebebi, Allah'a ortak koşanların iman etmemeleri ve bunun için kuvvet ve silahlarını toplamalarıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Rasulü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürül-müşler olarak cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın."²⁹⁰

Selevi muvahhidin cihadı ile menfaatperest bidatçıların cihadı arasındaki fark, bu apaçık hususla ortaya çıkmaktadır. Ki bu, iki cihad arasındaki en önemli farklardandır.

İnsanların, mücahid cemaatlerin hakikatini bilmemeleri sorunu; selevi cihad cemaatlerinin, bid'atçı cemaatlerden uzak olduklarını ilan etmesi ile çözümler. Bunları ilan etmeleri, gizlememeleri gerekir. Çünkü bizimle onlar arasındaki farkları ilan etmeye mani olan hiçbir şer'i yarar yoktur.

²⁹⁰ 9 Tevbe/29

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat veya selefilerden olduklarını iddia ederek, gerçeği olmayan aldatıcı müjdelerle insanları aldatan bir takım kimseler bulunmaktadır. Bu kimselerin durumunu; bid'atçıların durumunu gereği gibi kavrayamayan sıradan Müslümanlar bilemeyebilir. Halbuki az bir araştırma, nur ve basiret ile insanlar, bu kimselerin akıllarının selefi çizginin dışında çalıştığını ve bunların, bid'atlarıyla birlikte bid'atın içinden çıkmış başka bir grup olduğunu, ancak cehaletin ümmetimize galip gelmesi nedeni ile insanların bunların durumlarını kavrayamadığını hemen anlar.

Selefi cihad hareketi, ancak kendi usul ve metodlarına göre insanlara muamele eder ve bu metodlar ışığında önce topluluklara ve örgütlere, sonra da şahıslara hükmeder. İnsanın davranış ve hareketlerine sebep olan etken, menhec olduğu gibi, onun hükümlerini ve düşüncesini belirleyen de yine menhectir. Ancak menhec; bir görüş veya hayal neticesinde değil, istikra yani özelden genele doğru işleyen akıl yürütme ile bilinir. Bu nedenle araştırmacı insan, genel bir metod elde etmek için konuları teker teker incelemek zorundadır. Ki bu, insan hareketi ve insanla ilgili hükümlerdir. Böylece hükümde ve davranışta fertleri gözden geçirmesi esnasında ve bununla ilgili temelin sabit olmasından sonra, genel hüküm ortaya çıkar. Sonra hükümde bulunandan delil talep edildiğinde bu temel esası gösterecek ve böylece güven ve yakin ile soranın önüne arzedecektir.

Bu anlatılanın ışığı altında yalancı sloganlar ve abartılı ünvanlar bilinç ve idrak, ilim ve basiret sahibi insanlar katında kıymetini kaybeder. Ancak etkisi avam ve basit insanların yanında hala devam eder.

Bazen bid'at ehli olanlar da cihad eder. Çünkü Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bizlere bildirdiği gibi Allah, bazen dinini fasık kimselerle de te'yid eder. Bu nedenle mücerred olarak silahın kuşanılması, bid'atçı ile sünni arasında bir fark niteliğinde değildir. Bu iki cihad arasındaki fark menhecten dolayıdır. Bu nedenle, silah kuşanan kimsenin neden silah kuşandığını ve onu savaşa iten sebebin ne olduğunu anlamamız gerekir. Dolayısıyla bizi silah kuşanmaya davet eden bir kimsenin, bu davetine karşı başımızı cehalete gömmemiz, onun nasıl bir menhece sahip olduğunu; cihadi, Tevhid'i ve imanı nasıl anladığını bilmemiz gerekmektedir.

SELEFİ CİHAD CEMAATLERİ: KAPSAYICILIK VE MÜKEMMELLİK

Biz şu anda, önünde birçok çöl ve ıssız yerler; arkasında birçok nasihat ve ibretler; karşısında da Allahu Teala'nın Kitabı ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünneti olan bir köprüünün üzerinde yaşamaktayız. O halde kendimizi nasıl tarif etmemiz gerekmektedir? Kendimizi selefi cihad hareketi sıfatımızla sunduğumuzda, çalışma sahamız ne olacaktır? Savaşımız, sadece mümtene olan mürted gruplara karşı mı olacak? Yoksa, önümüzde karışık fikir ve kültürleri savunan gruplar da olduğu için bize düşen, ümmeti şirk ve cehaletten kurtarmak mıdır?

Başka bir ifadeyle, selefi cihad cemaatlerinin hareketi, kapsamlı bir hareket midir? Yoksa, sadece belli bazı cüz'iyatlarla ilgilenen sınırlı bir hareket midir?

Şüphesiz bize düşen; dinin tamamını ıslah edip, yenileştirmek ve onu ilk suretindeki güzellik ve parlaklığına döndürmektir. Bu ise küçük ve birinci derecede önem taşımayan şeylere beyhude tamah göstermememizi, bilakis bu gibi şeyleri anlamanın yolunu ve yöntemini kavramamızı gerektirmektedir.

Şüphesiz bazı grupların, bazı konularda bizim gibi düşünmeleri, hiçbir zaman onların bizden, bizim de onlardan olduğumuz anlamına gelmemektedir. Bilakis, bir cemaatin bizden, bizim de onlardan olması takip edilen menhece ve Allahu Teala'nın dinini nasıl anladığına göredir.

Bu ümmet; geçmişte, kendilerinde köklü ve kuvvetli bid'atların olduğu kimselerin, savaş ve cihad kumandanlığını yaptığı ve bazı kimselerin dillere destan olan kitap ve eserleriyle bunlara övgü yağdırdığı dönemler geçirdi. Bize düşen, onların bid'atçı yönlerini ve onlardan olmadığımızı unutmamak ve hakikatlerin, onların kahramanlık destanları arasında kaybolmasını önlemektir.

Konunun iyice anlaşılması için şöyle bir örnek vermek istiyoruz.

İslam toplumunda; İran menşeli zındıklık, yeniden ortaya çıkarak, o pis başını gösterip korkusuzca kendini ilan ettiği zaman, zındıklara gösterilen en büyük reaksiyon, bid'atçı Müslümanlar tarafından olmuş ve bu sayede zındıkların mülhidçe fikirleri, o dönemde, büyük ölçüde etkinliğini kaybetmiştir.

Mülhidçe fikirleriyle bilinen zındık İbnü'r Ravendî, halkı şeriata inanmamaya davet edip, Allah'ın dinini yine Allah'ın dini ile vurmaya çalıştığında, karşısına bid'at ehlinden biri olan Ebu Ali el-Cübbâî çıkarak hatalarını

ifşa edip, cehaletini açığa çıkararak, kurmak istediği tuzakları kursağında bıraktı. Halk, Ebu Ali'yi bu yaptıklarından dolayı övdü, ancak, bid'atlarını unutmadı. Zira Ebu Ali Mutezile fırkasına mensup idi. Bu nedenle de hem Ebu Ali'ye hem de bid'atlarına şiddetle saldırarak, hem kendisinin hem de fikirlerinin eriyip yok olmasını sağladılar.

Farz edelim ki, İsna Aşeriyye'ye mensup olan Rafizilerin bazı hak ve doğru yönleri vardır. Acaba bundan dolayı onların Rafizi olduklarını, dinlerinin İslam'la bağdaşmadığını unutmamız caiz olur mu? Hayır kesinlikle caiz olmaz. Bilakis, hak ve sünnete ittiba ettiğimiz noktada kalmamız, Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat ile Rafiziler arasındaki gerçek farkları gözden ırak tutmamamız ve "Sünnilerle Rafiziler arasında fark yoktur" iftirasında bulunmamamız gerekir.

Sahabe *Radiyallahu Anhum*, ehli kitaptan olan Rumların, putperest İranlılara karşı zafer elde etmelerini istiyorlardı. Müslüman sahabeler ile ve müşrik Hristiyan Rumlar arasında, hakikati olmayan isimden (Ehli Kitap) başka herhangi bir ortak yönleri yoktu. Acaba, sahabenin Rumlar için zafer temenisinde bulunmaları, onların veya başka Müslümanların Ehl-i Kitap askerleri olan Hristiyanların bayrağı altında savaşmalarını caiz kılar mı? Asla! Bilakis, Müslümanların onların bayrağının altına girmeleri, kendilerini dinden ve İslam dairesinden çıkarr.

Bunlar; Allahu Teala'nın, insanlar arasında ikame edilmesini emrettiği şer'i sınırların yok olmaması için, dinlememiz ve ihtimam göstermemiz gereken hükümlerdir.

Bunları iyice anladıktan sonra, dar geçitten ve köşeden kurtulmuş oluruz. Modernistler, bizi bu dar geçite sıkıştırarak, en hafifi küfür olan iki seçenek arasında bırakmaktadırlar.

Herkes; İslam'a karşı açılan savaşın şiddetli ve acımasız olduğunu, İslam dairesinin dışındaki tüm ilke ve şahısların bu dine karşı birer muharip olduklarını ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bi'setinden itibaren şeytanların ve askerlerinin bu dini yok etmek için uğraştıklarını itiraf etmek durumundadır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: "Eğer güç yetirirlerse, sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmayı sürdürürler."²⁹¹ Ancak bu gerçekle beraber şunu da anlayıp kabullenmeliyiz ki, kafirlerin bu savaşta galip gelmelerinin sebebi, Müslümanların düştükleri dahili zaafıdır. Bundan dolayı bazen Müslümanların gösterdikleri çabalar, sadece şer odaklarının işine yaramaktadır.

²⁹¹ 2 Bakara/217

CİHAD VE İMTİHAN: LİDERLİK VE TABAN

Günümüzdeki davetçilere göre, davetin manası, yumuşak ifadeler kullanmak ve kendini tehlikeye atmayıp; kafir, müşrik ve bid'at ehli gibi şer güçleri memnun etmek için hakkı terketmektir.

Bu cahillere göre, hakkı söylemenin manası, kendini tehlikeye atmaktır. Halbuki hakkı söylemek ile imtihanların, birbirlerinden ayrılmayacağını unutmaktadırlar.

Her halukarda biz, kendilerine emniyet ve güven sağlayacak olan yollarının, kendilerine mübarek(!) olmasını dileriz. Ancak biz, sonuna dek tercih ettiğimiz yolda, Allahu Teala'nın izni ile devam edeceğiz.

Biz, kendisinde kafirlerin öldürülmesi ve cezalandırılması söz konusu olan bütün cihad hareketlerine sevinmeye ve bu sevincimizi ilan etmeye devam edeceğiz. Ve yine bu sevincimizi her tarafa yayıp, sükkût eden veya gürültü koparan tüm şeytani sesler arasında yüksek ses olmaya devam edeceğiz.

Biz, şehadet arzusuyla tağutların kalelerini yıkmak veya herhangi bir şekilde onları inletmek için çalışan bütün hareketlere sevinmeye ve bu sevincimizi ilan etmeye devam edeceğiz. Müşriklere ve kafirlere lanet etmede Kur'an'ın yoluna uyacak ve korkusuzca şunu tekrarlayacağız:

“Ebu Leheb'in iki eli kurusun! Kurudu da. Malı ve kazandıkları da kendisine bir yarar sağlamadı. O, alevli bir ateşe girecek. Odun taşıyıcısı olarak ve boynunda hurma lifinden bükülmüş bir ip olduğu halde karısı da ateşe girecek.”²⁹²

Biz, her asırda Ebu Leheb'e, devletine, ordusuna, ailesine ve odun hamalı olan karısına lanet etmeye devam edeceğiz.

Dilediğinizi söyleyin, istediğiniz isimleri bize takın ve gerçekleri çarpıtmak için hoşunuza giden açıklamaları yapın.

Terörist ve radikalizme yardımcı olmakla suçlanma korkusuyla büyük alim Ömer Abdurrahman'ın risalesini, hiç yabana atabilir miyiz? Vallahi, eğer böyle birşey yaparsak, korkarım ki Allah, bizleri yerin dibine batırır ve kalplerimizi mühürleyiverir.

Acaba biz, cihadla ilgili bütün çalışmalara karşı çıkmak için birbirleriyle yarışan ve sanki hayırdan buğzederek ölmeleri gerekiyormuş gibi hayırdan kaçınan sapık ve yüzkarası cemaatlere mensup şeytani siyaset ehlinin yaptığı gibi yapabilir miyiz?

²⁹² 111 Tebbet/1-5

Eğer bu zamanda sözlerin, seni zindana veya sürgüne göndermiyor ya da can güvenliğini ortadan kaldırmıyorsa, bunun neresi hak olabilir?

Mü'minleri, semâ sakinlerini ve Allah'ın yeryüzündeki velilerini memnun edecek, her yönüyle hak olan bir sözden bahsedebilmek için gereğinin yapılması gerekmektedir. Aksi, takdirde böyle bir sözün hak ve yönüyle hakikat sayılması mümkün değildir.

Bu, hangi dindir? Üstlendiğimiz bu görev, hangi görevdir? Ümmetin hareketi, durumunun düzeltilmesi, zillet ve utançtan kurtulması için yaymak isteyip de, sonra Allahu Teala'nın, "Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha da aşağılıktırlar"²⁹³ buyurduğu gibi, aklı olmayan basiretsiz hayvanlar benzeri kimseleri memnun etmek için ağzınızda geveleyip açıklamadığımız bu sözler, hangi sözlerdir? Hak olan sözler, ineğin görüp de sevindiği yonca değildir. Bilakis hak sözler, hakkın korudur. Onlar bunu gördükçe buğzları ve kaçışları artar. Bu nedenle de hayatta kaldıkları müddetçe, Allah'a ve Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* imandan uzaklaşırlar.

İslami mesaj ve Allah'a davet; her birinin, hoşuna gideceği yerini koklaması maksadı ile çeşit çeşit dünürler için süslediğimiz bir gelin değildir.

Evet biz, insanlar için hayrı istemekteyiz. Hayrı istediğimiz için acı da olsa, onlara hayrı ve hakkı söyleriz. Kabul ettikleri takdirde, hakkı olduğu gibi kabul etmelidirler. Ne batıl ile ne de yalan ile süslenmemiş olan hakkı...

Şayet bid'at ehlinde biri sana gelip, Allah'ın bid'at hakkındaki hükmünü senden sorarsa, ona hakkı anlatmak için ne yapmalısın? Adam Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelip, "Babam nerede?" diye sorunca, hikmetin ve hikmet sahiplerinin imamı ve güzel konuşanların efendisi olan Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu kişiye nasıl cevap verdi? O kişiyi üzen hak kelimedenden başkasını söyledi mi? Hayır! Bilakis Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* o kişiye şöyle buyurdu: "Baban, ateştedir."

Peki müşrikler, bizden, kendi ölülerinden, akidelerinden ve takip ettikleri yollarından sorarlarsa, biz onlara ne diyeceğiz? Onlar, demokrasiyi güzel görüyorlarsa, bizden ve dinimizden hoşnut olmaları için; 'Bizim dinimizde de demokrasi vardır' mı diyeceğiz? Veya İslam'ı sevip ona istek duymaları için; 'İslam'da demokrasi esaslarının çoğu vardır' mı diyeceğiz?

Ey kavmim! Size ne oluyor, nasıl hükmediyorsunuz? Siz hangi kitapları okuyorsunuz ki, sizleri bu büyük şerre ve tehlikeye sevk ediyorlar?

Ey kavmim! Biri imtihan olunacağı yol, diğeri ise, başkalarının senden memnun kalacağı yol olmak üzere iki yol bulunmaktadır. Birincisi hak

²⁹³ 7 A'raf/179

yoldur. İkincisi ise çeşit çeşit yalancı ve aldatıcı güzel isimlerle anılsa da, batıl yoldur.

Biz, ne padişah hazretlerini, ne barış isteyenleri, ne misyonerlik propagandasını yapan borazanları ve ne de yalan ve batılı üreten müesseseleri razı edip, memnun etmek istiyoruz. Allah'a yemin ederiz ki, bunlardan herhangi birinin söylediklerimizi övdüğünü veya söylediklerimize hayran kaldığını duymaktan bile korkuyoruz.

Açıktan açığa diyoruz ki biz, Allah düşmanlarının ve bid'at ehlinin bizden buğz etmelerini istiyoruz. Çünkü onların buğzu, bizim yol azığımızdır. Nitekim İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: “Her şeyin bir faydası vardır. Nitekim ben, cahillerin inadından çok büyük faydalar gördüm. Bendeki kabiliyet harekete geçti, hayal gücüm arttı, düşüncem kuvvetlendi, isteğim çoştı. Ve neticede bu, büyük faydaları olan te'liflere sebep oldu. Eğer onlar beni harekete geçirip, gizli kabiliyetlerimi alevlendirmeselerdi, bu kitapları yazmamış olabilirdim.”²⁹⁴. Evet, eğer onlar olmasaydı, hakkın lezzetini tadamazdık. Ömer *Radiyallahu Anhu*, “Sen bana ayıplamayı hatırlattın, halbuki ben unutmuştum” derken, ne kadar doğru söylemiştir. İşte hak ve onun her zaman ki garipliği budur. Ben, gözlerinin üstüne kalın sargılar bağlayıp, ümmetin içine sirayet eden kötülükleri göremeyen kimselere hayret ediyorum. Tekrar tekrar ifade ediyorum ki, onların mizaçları bozulduğu için batılı hak, tatlıyı da acı görmektedirler. Onların yanında eşyanın nitelikleri ve isimleri değişmiştir. Fıtratı bozulmuş, kalbi tersyüz olmuş kimsenin hali böyledir. O ne iyiyi bilir, ne de münkerin karşısına çıkar. Kişi bu dereceye ulaşınca artık ona hiç bir şey fayda etmez. Hidayete erdirip kendi yolunda başarıya ulaştıran ancak ve ancak Allahu Teala'dır.

Evet, bazı dostlarımız bize acıyorlar. Ancak bunların acımaları, Hakem bin Abdülmuttalib bin Abdullah bin Muttalib bin Hıntab'ı övüp, “Sende hiçbir ayıp yoktur, ancak ben, şefkatimden dolayı sana ölüm vaad ediyorum” diyen İbn-i Herime'nin şefkatine benzemektedir.

Ölümün, hiçbir kimseyi affetmemesi, Allahu Teala'nın bize olan rahmetinden dolayıdır. Nihayet maktül gibi, katil de ölüp Allah'ın huzurunda hesaplaşacaklardır. Dolayısıyla üzüntünün ve şikayetlerin manası nedir? Önce ölen ile sonradan ölen arasında, sadece kısa bir zaman farkı ve kabirde kısa bir bekleyişten başka herhangi bir zaman farkı yoktur.

²⁹⁴ Müdavatü'n-Nefs, 48

CİHADIN VERDİĞİ TERBİYE: GÖRÜŞTE DOĞRULUK, AMELDE DÜZGÜNLÜK VE NİYETTE İHLAS

Kişinin düşüncesi, akidesi ve psikolojisi arasında ciddi ve kuvvetli bir ilişki bulunmaktadır. Mübalağalı bir ifadeyle, bunların arasında ayrılmazlık vardı. Ancak bu, asla mutlak değildir. Çünkü bazen, bazı arızî sebeplerden dolayı aralarında uyumsuzluk meydana gelebilmektedir. İnsanın, insanlığını oluşturan psikolisinin, belli dereceye yükselmesi için bundan önce mutlaka ilmi seviyenin yükseltilmesi gerekir. Bu ister düşünce ve akidenin seviyesinin yükseltilmesi ile olsun, isterse hatırlatma babından onu faal hale geçirmekle olsun. İşte, birbirine bağlı olan bu ameliyeye terbiye de denilebilir. Terbiye, insanın bir yönünü ilgilendirip de öbür yönlerini ilgilendirmeyen bir husus değildir. Böyle olduğu zaman, hareketlerin, sonuna kadar devam etmesi mümkün olmaz.

Mesela, bir takım insanlara “tevit”²⁹⁵ yöntemi uygulansa, bu insanlar, her ne kadar işin içine girmiş olsalar da, zorlanmış olmalarından dolayı faaliyeti devam ettiremeyecekler ve dolayısıyla bu yolla amaca da ulaşamayacaklardır.

Şeyh Mervan Hadid *Rahimehullah*; Suriye’de, İhvan-ı Müslimin’i silahlı cihadın içine çekmek istiyordu. Bu nedenle onları bu konuda ikna etmek için gösterdiği çabalar netice vermeyince, istemeyerek de olsa onları bu cihadın içine çekmek için bir ortam hazırlamaya çalıştı ve “Eğer İhvan-ı Müslimin, bizi kapıdan kovarsa, pencereden gireriz” sözünü söyledi. Ve neticede kafir Nusayri rejimi ile Suriye İhvân-ı Müslimin’in başını çektiği Müslümanlar arasında silahlı cihad meydana geldi. Bu savaşta, İhvan-ı Müslimin bilfiil savaşa itilmişti. Yani onların savaşa girmeleri, şu darb-ı meselde ifade edildiği gibiydi: “Kardeşin mecbur bırakılmıştır, yoksa kahramanlığından değildir.” Adnan Ukla da bu yöntemi devam ettirdi. Nitekim o, savaşa katılanlara “İhvan-ı Müslimin’in savaş öncüleri” diyordu. Onun böyle bir ismi tercih etmesinin birçok sebeplerinden biri de, İhvan-ı Müslimin’in kerhen de olsa bu savaşta yer almasını istemesidir. Peki, bundan sonra ne oldu?

Herkesten cihad sesleri yükseldi. Bu, Allah yolunda yapılan cihada sağlam fitratların verdiği bir cevaptı. Çünkü avam, sağlam fitratlarıyla sürekli cihada destektirler. Ancak, onların kendilerine bid’at ehlinin yolunu değil, sağlam bir dini öğretecek kimselere ihtiyaçları bulunmaktadır. Bu, yani

²⁹⁵ Bu sözcüğün sıhhat derecesini bilmiyorum. Ancak bunu kullananlar, belli bir çalışma yöntemi için kullanırlar. Bu ise insanlardan bir grubun, kendi amaçlarını gerçekleştirmek için başka bir grubu, istememelerine rağmen, zorla yanlarına almaları için belli bir ortam hazırlamalarıdır.

sağlam fitrat sahibi avamı, Allah yolunda cihadın temel maddesi olarak kabul etmek, önemli ve zaruri bir noktadır. Ki, Allah'ın lütfuyla bu, selefi cihad cemaati ile tekfir cemaatleri arasındaki farklardan da biridir. Çünkü bize göre, te'vili mümkün olmayan, sarıh bir küfür belirtisi görülmedikçe kişi için aslolan, İslam'dır. Ancak taşkınlığı, tekfiri, tevakkuf ve tebeyyünü²⁹⁶ savunan cemaatler, bu sünni yol üzere değildirler. Onlara göre ümmetimizde aslolan küfürdür veya durumları iyice netleşinceye kadar sükût edilmesi gerekir. Bu nedenle bunlar avamı, İslam'â davet edilmesi gerekenler olarak kabul etmektedirler. Selefiyye cihad cemaatleri ise, avamı Müslüman olarak kabul etmekte ve onları Allah yolunda cihad için yardımcı ve eğitilmesi gereken kimseler olarak görmektedir. Tabi ki buradaki avamdan maksadımız, bid'atlara dalıp bu nedenle sağlam fitratlarından uzaklaşmayanlardır. Fitratı bozulmamış bu gibi Müslümanlar, diğer salih amellerde olduğu gibi, cihad konusunda da çağrıyı duyar duymaz hemen harekete geçip koşmaya başlarlar. Herhangi bir mazeretlerinden dolayı bu çağrıya cevap veremedikleri takdirde ise, bu salih amelden dolayı sevinir ve bunu işleyenlerin başarısı için hayırlı dualarda bulunurlar. Ama bid'at ehli olanlar öyle değildir. İster İhvan-ı Müslimin'den olsun, ister sözde selefiyyelerden olsun, ister bid'at ehli diğer meşrep, mezhep ve cemaatlerden olsun, isterse muasır sofular olsun, bunlar, bozulan fitratlarından ve hasta olan düşüncelerinden dolayı bu amellere karşı çıkarlar. Ancak bunlar, bazen sövülmek veya kınanmak korkusuyla ya bu çalışmalarını yapanlarla birlikteymiş gibi görünürler ya da çirkin düşüncelerini, zamanın kendi lehlerinde işleyeceği daha başka bir döneme kadar sükut ederek gizlemeye çalışırlar.

Şüphesiz, önderlikten uzak ve sürekli olarak; "Allah yolunda cihad yolumuzdur" ve "Allah yolunda ölmek en yüce gayemizdir" sloganlarını atan acizlerin cihad çağrısına icabet etmeleri ve attıkları bu sloganlar, gerçekten önder olduklarından dolayı değil, acizliklerinden dolayıdır.

İstemeye istemeye başladıkları savaşa kararlılıkla komutanlık eden büyüklerimiz(!), amaçlarına kesinlikle ulaşamayacaklardır. Bilakis bunlar, kendilerini zorla bu işe sürükleyen kimselere sövmek ve onları cezalandırmak için doğacak fırsatlar beklemektedirler. Ki, cihadda birçok fırsatlar mevcuttur. Çünkü cihadda, başka amellerde bulunmayan fitne ve imtihanlar bulunmaktadır. Savaşta esnasında hezimet için bir fırsatın meydana gelmesi ile cezalandırmalar başlayacak ve herkesin içinde gizledikleri ortaya çıkacaktır.

O halde, bid'at ve heva ehli olan aşağılık ve aciz cemaatleri silahlı cihadın içine çekmekle başarıya ulaşacaklarını zannedenler yanılmaktadırlar. Onların bu yolla cihaddan istenilen neticeyi elde etmeleri mümkün değildir.

²⁹⁶ Durumları net bir şekilde ortaya çıkıncaya kadar insanlar hakkında herhangi bir hüküm vermekten kaçınmak.

Dolayısıyla cihad çağrısına icabet edenlerin, cihadı kabul etmeyen daha önceki örgütlerinden ayrılmaları ve bu ayrılmalarının sebebini anlayarak ilan etmeleri gerekmektedir. Ancak daha önceki örgütünden ayrıldığını açıklarken, hiçbir zaman bu sebep ve farkı; 'sen cihad ediyorsun, onlar cihad etmiyor' şeklinde olmamalıdır. Bilakis, meseleyi selefi bir anlayış ve sağlam bir esasa oturtmak gerekir. Bu esas ve kaideler ise selefiyye cihad cemaatinin esaslarıdır.

Evet, fitne ve imtihan zamanındaki cihadda seninle beraber olmak için, bid'at ehli cemaatlerden birçok kimsenin sana iltihak etmesi, korkulacak bir şey değildir. Çünkü bu acizler, bu köprünün zor olmasından dolayı sana iltihak etmiş değillerdir. Ancak, yüksek sesli ve geniş halk kitlelerinin katılacağı cihad anından korkulur. Çünkü bu örgüt liderleri, bazen üyelerinin cihada katılmalarına izin verir, bazen de onların cihada katılmalarına ses çıkarmazlar. İşte bu durumda, bahsettiğimiz sakıncalar meydana geleceğinden, daha önce sözünü ettiğimiz gibi gelen bu kişiler, bid'at ehli olan cemaatleri ile alakalarını tamamen kestiklerini ilan etmelidirler. Batıl yolda giden cemaatlerle örgütsel ilişkilerin devamına veya liderlerin, gerici ve şaşkın liderle irtibatlarının sürmesine gelince, bunların, yolun sonuna kadar devam etmesi son derece zordur. Şayet devam etse bile bu, çok az kimseler için söz konusudur.

Afganistan'a giden sözde selefi öğrenciler ne ile döndüler ve ne diyorlar? Cihaddan faydalanmışlar mı? Bu cihad, onların anlayışlarında bir değişiklik meydana getirmiş midir? Ve Allah'ın, mürted yöneticilerin azledilmesi ile ilgili sünnetini onlara öğretmiş midir? Bu soruların cevabı, maalesef "Hayır" olacaktır. Bilakis zilleti artırmıştır. En üstün tecrübeye sahip olduklarını zannederler. Halbuki tecrübenin ötesinde, sahip oldukları yalancı hocalık ruhuyla konuşurlar.

O halde, tevrît yoluyla veya ikna dışındaki herhangi bir yolla, başkalarını, herhangi bir amele sevkedenler, mezhepte hadlerini aşmış, amelin izhâr ve icâdında, sünnetten başka hükümlerle amel etmişlerdir. Düşünce ve davetin kabul görmesi için, ikna yoluna başvurmak gerek. Bunun yolu ise, güzel mücadele, delillerin arzı ve zaman amiline göre bunları tekrar ederek beyin ve akla hitap etmektir. Ayrıca vaaz ve nasihat yoluyla kişiye Allah rızası ve ahiret sevgisini aşilayarak nefsin harekete geçirmek gerekir. Böylece nefis, bu iş için istekle harekete geçince, artık Allah'tan başka hiçbir güç onu bu işten vazgeçiremez. Ancak nefsin tekrar tekrar hatırlatılmaya muhtaç olduğu unutulmamalıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Hatırlat, şüphesiz hatırlatma, mü'minlere fayda verir."²⁹⁷ İşte diğerlerinden farklılaşma, sadece bununla olur ve istenilen hedefe sadece bununla ulaşılır. Ki, cihadda gerçek-

²⁹⁷ 51 Zariyat/55

leşmesi gereken sünni yol da budur. Mesele, birden coşup koşan gençlerin hissettikleri gibi değildir. Bunlar yeni durumlar ve değişik hadiseler karşısında çok çabuk pes ederler. Cihadın, bir cesaret, bir şevk ve gençlerin gayretinden ibaret olduğunu söyleyenler, bu konuda tecrübeleri olmayan hayalcilerdir. Zira köklü olmayan fitri hamasetlerle yapılan cihadi bir hareket, imtihanların gelmesi veya zaferin ertelenmesi ya da cihad yolundaki çeşitli zorlukların baş göstermesiyle süratle yok olmaya mahkumdur.

Düşmanın aldatmaca ve hatalarını ortaya çıkarıp, batıl delillerini çürüten; hayatı boyunca mücahid şahsı diğerlerinden ayıran, onu bid'atçı örgüt liderlerinden olan cellatların veya oyalayarak insanları hak yoldan alıkoyan kişilerin yanında yer alıp zillate düşmekten koruyan; akli ve ilmi esaslara dayanan bu kanaatlerdir.

O halde, Ehl-i Sünnet bayrağı altında cihadın gerçekleşmesi için ayrışma şarttır. Ayrışmanın yolu ise, üstün nitelik ve alamet-i farikalarıyla diğer cemaatlerden ayrılarak üstün bir hüviyete sahip olan cemaatin niteliklerinin ve bununla birlikte diğer cemaatlerin şeriate ve akla ters olan, heva, heves ve Allah'ın sevmediği bid'atlara dayandıklarının herkesçe anlaşılmasıdır. Bu nedenle şeyhlerin işaret ve tuhaf fetvalarını bekleyen bir kimse, örgütte seninle beraber olamaz. Zira bu çeşit gençler, gerçekten tehlikelidirler ve hangi durumda, hangi örgütle beraber olurlarsa olsunlar, güç ve kuvvetin elden gitmesine sebep olurlar.

Bunu anladıktan ve sağlam bir amelin, ilmi bir kanaattan ve doğru bir nefsi dürtüden kaynaklanması gerektiğini ortaya koyduktan sonra, bid'atçı örgütlerin candamarı olan üyelerinin, aynı örgütlerinde kalmaları ile birlikte, Allah yolunda yapılan cihadda istihdam edilebileceğini ve cihadın yapılamamasındaki tek nedenin, zamane önderler ve makam peşinde koşan liderler olduğunu savunanların ne kadar hatalı oldukları da ortaya çıkmış olmaktadır. Çünkü mesele, hamaset veya hamasetsizlik meselesi değil; ister asker, ister komutan, ister genç, ister yaşlı olsun akli ve ilmiliktir. Bu nedenle, İhvan-ı Müslimin gibi bir cemaatin neden cihad yapmadığını tahlil ederken bunu, liderlerine bağlamak veya sözde selefilerin ve mutasavvıfların cihad yapmamalarını üstadlarına ve şeyhlerine bağlamak, hatadır. Bunlar, mürtedlerle cihad konusunda ilmi usüllerle ikna olmuş olmadıklarından dolayı cihaddan kaçmaktadırlar.

Evet, fertlerin kendi lider ve büyüklerinin sultasından kurtulmaları mümkündür. Ancak bu, ilmi yönden büyüklerini ve liderlerini mağlup edebilecek bir yetkinliğe sahip olduktan sonra olur. Bu ilmi vasa sahip oldukları zaman, onların karşısına çıkabilecek, onlardan ayrılacak, ayrı bir üstünlüğe sahip olabilecek ve farklı bir cemaate iltihak edebileceklerdir. Zorlama ile

veya akıntıya kapılarak herhangi bir harekette bulunan kimselerin, geldikleri yere dönmeleri her an için söz konusudur.

Bunlar, selefi sünni cihad örgütlerinin, yanlarında yer alan bazı kimselerin, hakikatte mücahid olmadıkları halde mücahid gibi göründüklerini ancak zaman geçtikten sonra anlamalarını önlemek için aktarmış olduğum nasihatlardır.

Siyer-i Nebi ve İslam tarihi, ders ve ibret almak için zengin ve geniş bir bahçe gibidir. Bundan alınacak öğütler; günümüz küfür sistemlerini değiştirme türkülerini terennüm eden Müslüman şahsı, yabancıların kendi tecrübelerine dayanarak ve uydurarak yazdıkları hiçbir şeye muhtaç bırakmayacak niteliktedir. Bu nedenle selefimiz, çocuklara siyer okumaya, ezberlettirmeye ve ezberlettirilen bu siyerin, çocuğun aklının ve özyapısının bir parçası haline gelmesine özen göstermişlerdir. Zira Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siyeri, hayatı anlamak için akl-ı selimi takdim etmektedir. Tarih ise, ilahi sünnetin cereyan etmesinden ibarettir.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siyerini okuyan bir Müslüman; O'nun, maksadına ulaşmak için yaptığı yolculuğunda hiçbir çelişki olmadığını görür. Bunu okuyup öğrenen kimsede de Allahu Teala'nın şeriatından ve hükümlerinden sapma ve maksadına ulaşmak için günah işleme söz konusu olamaz. Ancak İslam'la hiçbir alakaları olmayan kitaplar, kendi okuyucularına, hareketlerinde günahlara sapmanın gerekli olduğunu, şeriattan sapma olmadan başarılı olunamayacağını empoze ederler.

DEVİRİMCİ İLE MÜCAHİD ARASINDAKİ FARK

Son asırda, birtakım hedeflerin gerçekleştirilmesi ve bir sistemin yıkılıp, yerine başka bir nizamın kurulması için birçok denemeler yapılmıştır. Bu sanatın bu asırdaki öncüleri, solculardır. Onların bu hareketleri, bazıları tarafından özgürlük hareketi olarak nitelendirilmektedir. Halbuki bu isim, bu hareketlerin hakikati ile uyuşmamaktadır. Bu silahlı hareketler, bazı bölgelerde hedeflerini gerçekleştirmişlerdir. Mesela Çin'deki Mao hareketi bunlardan biridir. Birçok araştırmaya göre Mao, gerilla savaşı ve benzeri hareketler hakkında yazılan kitapların en iyisini yazmıştır. Rusya'da bolşeviklerin, burjuvaziye karşı yaptığı devrim ve yine güney Amerika'da Kastro ve arkadaşları tarafından yapılan devrimler de bahsettiğimiz bu hareketlerdendir. Bu hareketlerin üyeleri, edindikleri deneyimleri yazmış ve bunlar Arapçaya tercüme edilerek, birçok Müslüman genç tarafından okunmuştur. Denenen bazı yerlerde hedeflerini gerçekleştiren bu hareketler, birçok nazariye ve yöntemlerinin kabul edilmesi açısından, okuyucu için bir ziyafet niteliğindedir. Zira istesin veya istemesin insan okuduklarının esiri olmaktadır. Kitap, okuyucusunun düşüncesini şekillendirmekte ve istediği kalıba sokarak, yazarının potasında eritmektedir. Öyle ki çoğu kez okuyucu, yazarın aklı ve psikolojisine göre hareket etmektedir. Kitaplarında da yazılı olduğu gibi, bu hareketlerin; ne kendilerini ne de harekette bulunanların davranışlarını sınırlandıran ahlaki esas ve kaideleri bulunmamaktadır. Benim yanımda bu kitaplar, yemek tarifleri niteliğindedir. Yemek kitaplarının yazarları, kendilerine göre lezzetli yemek tariflerini yaparken, tencereye bir miktar üzüm veya hurma şırası veya bir miktar şarap koydukları gibi, bu kitapların yazarları da, kendi şahsi düşüncelerine göre iyi veya kötü olarak hükmettikleri nazariye ve ilkelerin içine hak ve din ile ilgisi olmayan fikirler karıştırarak insanlara takdim ederler. Bu kitapları okuyan bir Müslüman, büyük bir bocalama geçirir. Zira bir tarafta saygı gösterdiği ama inanmadığı nazariyeler, diğer tarafta ise iman ettiği İslami ilkeler bulunmaktadır. Bu kitapların kötülüklerden en başta geleni budur.

Yine bu kitapları okuyarak beynini dolduran bir kimse, eksik şer'i bilgilerine rağmen, bir takım hükümler çıkarmaya başlar. Mesela ona göre; şer'i siyaset maslahata dayanmaktadır. Maslahatlar ise; Müslümanların, kendilerinden başka hükümler çıkarmaları caiz olmayan temel hükümlerin illetleridir. Çünkü şer'i kaide ve esaslar, hükümlerin istinbatı için değil, bilakis hükümlerin korunması için icad edilmişlerdir. Yukarıda bahsi geçen kitaplarla beyni dolan okuyucu, böylece okudukları fikirleri İslami bir kılıfa sokarak takdim etmek ister. Halbuki bu fikirler, Lenin'in ve Kastro'nun arkadaşının fikirleridir.

Bu davranış; menşei heva ve heves olan herhangi bir görüşü güzel bulup da, kendine yenilikçi denilmesi için şâz da olsa aynı görüşte olan bir başka fakihî araştırmak için fıkıh kitaplarına müracaat eden fakihîn davranışına yakın, hatta onun bu davranışıyla aynıdır.

Bu kitaplarla beyinleri dolanların, fıkıh ve hadis ehlinin, olayları değerlendiren izledikleri yol hakkında ayrı bir görüşleri vardır. Bunlara göre fıkıh ve hadis ehli; hayattan, hayat yolundan anlamayan taşlaşmış ve korkup kaçan kimselerdir. Kendileri ise, güya ufku açık, aydın fikirli, hareket öncüleridir. Hareket ve hayat konusunda tecrübe ehli olduklarını anlatırlarken, hayat mücadelesinde ve savaşında önderlik yapabilecekleri kadar, şeriat ve amaçları konusunda da önderlik yapabileceklerini yansıtmayı unutmazlar. Fıkıh ve hadis ehline gelince, onların yeri ancak tekke ve mescidlerdir. Onlara göre her şey akla bağlı olmalıdır. Halbuki bunlar; şer'i, delili Kitap ve Sünnet olan bir mesele konusunda şahsi tartışmaların olamayacağını; akla dayanan bir şeyin dayanak noktasının ise kişisel görüş olması nedeni ile, hakkında tartışmanın kaçınılmaz olduğunu unuturlar. Çünkü tarih boyunca hiçbir akıl sahibi, başkasının kendinden daha akıllı olduğunu kabul etmiş değildir. Onların akli varsa, diğer insanların da akli vardır. Allahu Teala, insanlar arasında mal taksiminde bulunduğunda, insanlar bu taksime razı olmamışlardır. Çünkü insanoğlunun gözü, mala doymaz. Ancak, akıl taksim edildiğinde herkes kendi aklının daha üstün olduğunu zannederek kendisine verilen akla rıza göstermiştir. Evet, tecrübe sahiplerini diğerlerinden üstün kılacak hikmetleri varsa, tecrübe sahibi olmayanların da bu eksikliklerini telafi edecek birçok meziyetleri bulunmaktadır. Ki, büyüklerimiz tarafından zikredilen bu meziyetleri, bahsettiğimiz o beyni dönmüş kimseler bilemezler.

Fakih olmakla, hareket adamı olmak arasında ikilik ve zıtlık bulunmaktadır. İnsanlık tarihinin en büyük inkılap hareketini (ki bundan maksadım Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siyeridir) iyice okuyup anlayan bir Müslüman, şer'i olan ile hareki olan arasında hiçbir çelişki bulamaz. Orada ne adı fikhü'l-ahkam olan bir şey, ne de adı fikh'ül-hareke olan bir şey bulunmamaktadır. Çünkü bunların her ikisi de aynıdır ve tek bir şeydir. Yine bu sirette, maslahat veya şer'i siyaset adı altındaki fasit te'viller ile meşru olmayan metodlar da görülmemektedir. Bilakis bu sirette, hedeflere ilerleme konusunda, yeterli ve doyurucu malzemeler bulunmaktadır. Dolayısıyla şer'i esaslarla hedeflerin gerçekleştirilmesi için takip edilen metodlar arasında çelişkinin olması bir hayal olduğu gibi, cemaatlerin maslahatı ile fikhü'l-ahkam arasındaki çelişki de bir hayal mahsulüdür.

Evet, fikhü'l-ahkam, hareketi koruyup kayıtlayan fikihtir. Ancak o, ne bir fikir, ne de hedeften alıkoyan bir fikihtir. Bilakis o, en yakın ve en kolay yoldan hedefe ulaştırın Allah'ın bir lütfudur. Fikhü'l-ahkam'dan vazgeçip, fikhü'l-hareke denilen fikha veya bazılarının fikhü's-Siyre dediği fikha yö-

nelmek, Müslüman cemaati hedeflerine ulaşmaktan alıkoyar ve onları kendi günahlarıyla meşgul hale getirir. Allahu Teala şöyle buyurur: “Ancak yaptıklarının bir kısmından ötürü şeytan yoldan çıkarmak istemişti.”²⁹⁸ Günahlar bir takım şer’i te’villerle kılıf değiştirirler bile, Rabbani bela ve ilahi azaplardan dolayı, Müslüman cemaatin şer’i hedeflerine ulaşmalarına engel teşkil ederler.

Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretine göre hareket etmek, Müslümanın, şahadet kelimesinin ikinci kısmı olan “Muhammedün Rasulullah” ile irtibatını derinleştirir. Kendisi için, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini düstur edinen bir Müslüman, herhangi bir eylemde bulunurken veya herhangi bir yolda yürürken kendisi ile Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* arasındaki derin irtibatı hisseder. Çünkü o, Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yürüdüğü yolda yürümekte ve attığı her adımda bunu hissetmektedir. Beyni yabancıların fikirleriyle dolmuş ve onların metodlarına göre hareket edenlerin kalpleri ise, bu yabancıların putperestlikleriyle doludur. Giyiminde, davranışlarında ve düşüncelerinde James Bond’a tabi olanlar, her yönüyle ona benzemeye çalışırken, kalpleri, Allahu Teala’nın kitabında ve Siyer-i Nebvi’de zikredilen kimselerle meşgul olanlar ise, elbette zikredilen o yüce insanlar gibi olmaya gayret göstereceklerdir.

²⁹⁸ 3 Al-i İmran/155

BATINI HALİN ISLAHI VE GAYBA İMAN

Şüphesiz, batını halin düzeltilmesi; Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, O'nun yoluna ve Ömer, Halid, Ebu Ubeyde ve Ka'ka *Radıyallahu Anhum* gibi sahabelere uymakla olur. Bu, Mao veya Lenin gibi putperest ve dalalet ehli kimselerin yoluna uymaktan farklıdır. Çünkü doğru yolda olanlara uyararak batını hallerini ıslah edenler, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sireti ve imamların fıkhi ile kalplerini doldururken; putperestlerin yoluna uyararak kendilerini ıslah etmeye çalışanlar, kalplerini putperestlerin siretleri ve hareketleriyle doldururlar.

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretinde gayb alemi ile bir irtibat bulunmaktadır. Bu hareket ve yolculuk, Allahu Teala'nın kevni sünnetinin dışında değil, bilakis içinde seyretmektedir. Zira, görünür alemin gayb alemi ile irtibatı, Allahu Teala'nın kevni sünnetlerindedir. Bunun gibi, düşmanın korkuya kapılması, duanın tesirinin görülmesi ve mü'minlerin içlerindeki zayıflardan dolayı yardıma mazhar olmaları da Allahu Teala'nın bu sünnetindedir. Görünür alemin ve zahiri hayatın yarısına eşdeğer olan bu kevni sünnetleri, ancak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnet ve sireti ile dolu olanlar anlayabilir. Yoldan sapanlar ise bunlara ne bir anlam verir, ne de değer.

Dua için semaya yükselen el, düşmana çekilen bir kılıca ve ona doğrultulan bir mızrağa eşdeğerdir. Evladını kaybetmiş annenin ağlaması, mazlumların feryadı, Allahu Teala'nın, kendisi ile düşmanları ve kafirleri darma-dağın ettiği gece oklarıdır.

Beşerin en cesuru ve en yiğidi olan Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Bedir'de Rabbine münacatta bulunuyordu. Çünkü Müslümanlar için bu münacatlar, düşmanlara ve kafirlere karşı zafer kazanmanın en büyük yollarındandır.

Müslümanlar, herhangi bir kale veya belde sakinlerinin Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sövdüklerini gördüklerinde, İbn-i Teymiye'nin "Es-Sarimu'l-Meslul" isimli eserinde zikrettiği gibi, birbirlerine, buralara karşı süratle zafere doğru gittiklerini müjdelerlerdi. Müslümanlarla düşmanları arasındaki savaşta, bu kevni sünnetlerin oynadıkları rolü, ancak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnet ve sireti ile dolu olanlar önemseyip değer verir. Putperest ve cahillerin sireti ile beyinleri dolanlar ise, gece okları mesabesindeki dua yerine, fasit te'villeriyle maslahat ve şer'i siyaset olarak zannettikleri günahlarla uğraşırlar.

Müslümanların, Allahu Teala'nın düşmanlarıyla savaşlarında günah olan yollara başvurma ihtiyacını hissetmeleri, Allahu Teala'nın kendilerine

öğrettiği din ve taatten gafil olmaları ve bu dini unutup, onun yolunda gitmemelerinden kaynaklanır. Dolayısıyla bu kişiler, sünnet yerine bid'at, taat yerine günah, gayb alemi ve gayb alemiyle irtibat halinde olan insanlar yerine kafirleri ve bid'atları tercih ederler. Kendisinde ilahi korumanın, ilahi yardımın ve ilahi desteğin bulunduğu gayb alemi; Allahu Teala'nın cihad, zafer ve kurtuluş hakkındaki sünnetinin gerçekleşmesinde zahiri aleme iştirak eden bir alemdir.

MÜCAHİDİN GAYESİ TEVHİD'İ GERÇEKLEŞTİRMEKTİR

Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretinde hedefler, vasıtalardan öncedir. İslam'ın hedefleri, gayb alemi, yani Allahu Teala'nın rızası ile bağlantılı olduğundan, hadiselerin seyri, askeri kitap yazarlarının dünyadaki devrimci hareketler için düşünüp hedeflediklerinden büsbütün farklıdır.

Müslümanların en büyük hedefleri ve amaçları, yeryüzünde Tevhid'i gerçekleştirmektir. Bu hedefin gerçekleşmesine mani olan veya gerçekleşmesini geciktiren ya da hedefi değiştiren her şeyi, gerçekleştireceğimizi zannettiğimiz diğer maslahatlara bakmaksızın reddederiz.

Bu nedenle, bazı maslahatları gerçekleştirmek için bu hedef üzerine yapılacak her türlü pazarlık, merduddur. Zira değil bu hedefi iptal etmek, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretinde ve sünnetinde bu hedefi geciktirecek herhangi bir teşebbüs dahi bulunmamaktadır. Ancak, bu pazarlık ve geciktirme, hadiseye mutlak bir siyaset ve geniş maslahat gözüyle bakanlar için büyük önem arz etmektedir. Çünkü onlar, hedefleri gerçekleştirmenin ilkelerinden birinin de, her ne olursa olsun taraftar toplamak olduğunu zannederler.

Şüphesiz Tevhid'i muhafaza ederek kabre girmek, onu pazarlık konusu yapıp iptal etmekten veya geciktirmekten daha hayırlıdır. Zira İslam devletini kurmak, Tevhid'e hizmet edip onu korumak içindir. Yoksa bunun aksi düşünülemez. İslam, herhangi bir hedefin gerçekleşmesi için bir araç olmadığı gibi, Allahu Teala'nın rızası da herhangi bir hedefin aracı değildir. Bilakis kendi nefislerimizde İslam'ı gerçekleştirmek ve hem dünya da hem de ahirette Allahu Teala'nın rızasına nail olmak için her şey birer vesile olmalıdır.

Sonuç olarak, Tevhid dışındaki konularda pazarlık veya geciktirme olabilir. Ancak Tevhid konusunda böyle bir şeyi düşünmek, kafirlerin fikirleriyle hareket edenlere aittir.

DEVLET KURMAK İÇİN KEVNİ YOL, ŞER'İ YOLDUR

İslam devletini kurmak, şer'i bir hükümdür. Yani şer'i bir farizadır. Bunun delili Allahu Teala'nın, kendi Kitabı'ndaki emri ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetidir. Hilafet devletinin düşürülmesiyle ümmetin birliği bozulup, ufukta, hilafet devletinden ayrılan devletçikleri avlamaya koşmak için fasit ittifak emareleri belirdiğinde, Rusya'da da ilk Komünist devlet kurulmuş ve aynı yıllarda bizim memleketimize de komünist partiler girmiştir.

Bunun ardından kırmızı, mavi, Milliyetçi Baas, Laik gibi çeşitli renklerde sağcı ve solcu Partiler belirdi. İdareyi zorla ele geçirmek için birbirleriyle mücadele eden hizipler arasında, İslam parti ve örgütler de vardı. Ne var ki, bu partilerde, çoğu ne olduğu bilinmeyen malumatların hakim olması, onlardan bir çoğunun, hızla gelişen hadiselerle karşı doğru bir şer'i yol takip etmelerine mani oluyordu. Mesela onların galip gelmelerini önleyen bu uygulamalarından biri de, İslam devleti kurmak için takip edilecek ideal yol çerçevesinde yaptıkları tartışmalardır. Onlar, "İslam devletini ihya etmenin şer'i yolu nedir?" diye soruyorlardı. Bu soru, hem uzun zaman tartışılmış ve hem de doğru bir cevap veya stratejinin belirlenmesi için çok yorucu uğraşılara sebep olmuştur.

Maalesef, bazı insanlar; bu yolun, daha fazla aydınlanmaya ve anlaşılmaya muhtaç olduğunu zannederler. Bu nedenle de birçok dindar kimse, insanlara, tağutları düşürmenin veya hilafet devletini ihya etmenin en ideal yolunu anlatmak için toplantılar düzenlerler.

Diğer partiler ve özellikle de solcular, devletlerini ve toplumlarını kurma yolunda hergün başarıyla hedeflerine doğru adım adım yaklaşırken, Müslümanların kendi aralarında, İslam devletini kurmak için, Rasulullah'ın izlemiş olduğu yol hakkında tartışmaları, ne kadar çirkin ve ne kadar da utanç vericidir.

Müslümanlar, galip gelip, devlet sahibi olmak için en büyük imkanlara sahip iken; hiçbir şeye sahip olmayanlar çok kolay ve rahat bir şekilde hakim devlet haline geldiler. Her şeye malik olan Müslümanlar ise yurtsuz-yuvasız ve hatta içinde can verecekleri bir metre kare topraktan yoksun hale düştüler.

Adamlar, kendi devletlerini kurarak temellerini sağlamlaştırıp, meyvelerini yerken; yine, insanları istedikleri gibi arkalarında sürükleyip, birçok ilerlemeler kaydederken, Müslümanlar, hala kendi aralarında "İslami devleti kurmak için en ideal yol nedir?" sorusu etrafında tartışmakta ve herkes bu konuda ileri sürdüğü kendi delilinin Nebevi yol olduğunu iddia etmektedir.

Allahu Teala'nın lütfuyla aklıma ve Allah'ın bana ihsan ettiği nimetlere saygı göstermeye başladığımdan bu yana kesin olarak inandım ki, İslam devletini kurmanın en ideal yolu, herhangi bir devleti kurmak için takip edilen en ideal yol ile aynıdır. Çünkü şer'i yol, kevni yol ile aynıdır. Sahih nakil ile sabit olan, halis kevni olana uygunluk arzettiği gibi, akl-ı selim ile tesbit edilen de sahih nakil ile uygunluk arzeder. Ancak şu var ki, şer'i hükümler kevni olanlardan değil, nakli olanlardan alınır. Dolayısıyla helal, haram, caiz, müstehap veya mekruh ancak Kitap ve Sunnet ile tesbit edilir.

Netice olarak; sahih bir naklin, akl-ı selime muhalif olarak sabit olması mümkün olmadığı gibi, akıllı kimselerin, Allah'ın şeriatına ve dinine muhalif olup üzerinde ittifak ettikleri halis bir kevnin olması da mümkün değildir. Zira kevnin kaynağı, şer'in de kaynağıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: "Dikkat edin, yaratma da emir de O'na (Allah'a) aittir."²⁹⁹ Hatta bu nedenle, şer'i olan şeyler için kullanılan hak kavramı, Allah'ın kaderine ve yaratmasına uygun olarak kevn için de kullanılmaktadır.

Okuyucu kardeşlerimin daha iyi kavramaları için, şu söyleyeceklerimi de daha önceden söylediklerime ilave etmem gerekir:

Benimle arkadaşlık yapıp, beni yakından tanıyan herkes bilmektedir ki, Allahu Teala'nın lütfu ile ben; Müslümanlara ait birtakım esasların, güya Allah'ın bütün insanlık için uyguladığı varlık ve kader ile ilgili kanunlarına ters düştüğünü ileri sürerek varlık ve kader ile ilgili kanunları hiçe sayan kimselere karşı şiddetle uyarıda bulunanlardan biriyim. Bunun bir neticesi olarak, şunu ilan etmek istiyorum ki, Nebi'nin siretinin; kendine has, müstakil bir takım esas ve kaidelere tabi olduğunu; bunların beşer hakkında uygulanan kanunların dışında tutulması gerektiğini zannetmek iğrenç hatalardan biridir. Ki, sireti, İslam devleti kurmak için kevni ve eşsiz şeriat yolu olduğuna bakmaksızın sadece malındaki veya kendisindeki bereketin artması için okuyan bazı kimseleri, bu yaptıklarına sevkeden de bu zanlardır. Ayrıca burada, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yolunu, devletin ikamesi konusunda Müslümanlardan başkasının bilmediği özel bir yol olarak görenlere de bir reddiye bulunmaktadır. İlim ve yakın olarak telakki ettikleri zan ve vehimleri, hata olarak bu kimselere yeter.

Birçok insanın, İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah* sözleri ile desteklemediğim sürece bu aktardıklarımı kabul etmeyeceklerinde hiç şüphem yok. Ancak ben, bu gibilerinin sözlerimin doğruluğuna ikna olmalarına hiç de meraklı değilim.

İslami devletin kurulması için, Şeyh Nasıruddin el-Bani'nin kendine has bir üslûbu vardır. O, bu üslûbunu, "Nebevi yol" olarak veya "Arındırma ve Terbiye yolu" olarak isimlendirir.

Hizbu't Tahir'in, İslami devletin kurulmasında, herkesin yürümek zorunda olduğunu söylediği kendine has bir yolu vardır. Onlar da, benimsedikleri bu yola, "Nebevi yol" ismini vermektedirler.

Yine İhvan-ı Müslimin³⁰⁰ ve onların dışındaki birçoklarının da İslami devletin kurulması için kendilerine has yolları bulunmaktadır. Ben, bunların hepsine, üzerinde ittifak edilen veya öyle zannettiğim bazı mukaddimeler serdettikten sonra bir tek soru soracağım. Ancak bu soruyu, zannettiğim kadar hepsinin kabul etmiş olduğu şu iki mukaddimeden sonra sormak istiyorum. Şöyle ki:

Birinci Mukaddime: Allah'ın tevfiği, hidayete eren Müslümanla beraberdir. Dolayısıyla Müslüman, hedeflerini elde etmeye kafirlerden daha yakındır.

İkincisi Mukaddime: Bizim yanımızda, şeriatın isimlerinden biri de, hidayettir. Hidayetin manası ise, istenilene ulaşmada basiret sahibi olmaktır. Dolayısıyla şer'i olan şey, hedefe ulaşma konusunda şer'i olmayanlara göre daha yakın olduğu gibi; şer'i yola imtisal eden de muradına ulaşmaya, günahkardan daha yakındır.

Bu iki mukaddime³⁰¹, şu soruyu sormamızı gerektirmektedir:

Durum, yukarıda söylediğimiz gibi olmasına rağmen, neden kafirler hedeflerine ulaşıyor da Müslümanlar kendi hedeflerine ulaşamıyorlar? Neden Baasçılar iki devlet kuruyor da, Şeyhü'l-İslam'lar, kendilerine sığınacak bir yer bile bulamıyorlar? Halbuki, daha önce de zikrettiğimiz gibi bütün harb silahları Müslümanların ve Müslüman ileri gelenlerin elindeydi. Düşmanlarının elinde ise, günümüzün aksine çok az silah bulunmaktaydı.

Bu soru, benim ve aklını başkalarına ipotek etmeyen her akıllının, yukarıda adı geçen şeyh ve cemaatler tarafından belirlenen ve İslami devletin kurulması konusunda "Nebevi yol" olarak isimlendirilen metodlarının, aslında nebevi yol adına uydurulan bir iftira olduğuna, bununla birlikte gerçek Nebevi yolda hiçbir hatanın bulunmadığına inanmasını da gerektirmez mi?

Ancak tuhaf olan, bu hatalı yol üzere olanlardan bazılarının, Allahu Teala'nın, kendilerini imtihan etmek için hedeflerini geciktirdiğini ve bu imtihanın bir parçası olarak da üzerinde buldukları hatalı yollar ile uğraş-

³⁰⁰ Tabi İhvan'ın İslam devletini hedeflediğini söylemek ile, aslında onlar için hüsn-ü zanda bulunmuş olduk. Çünkü onların gerçekten böyle bir hedeflerinin olduğu net olarak bilinmemektedir.

³⁰¹ Yani şer'i hidayet ve tevfiği hidayet

tıklarını söylemeleridir. Onlara göre imtihanın manası, şari'in emrettiği yolda yürünmesine rağmen, imtihanın bir gereği olarak hedefe değil, hedefin tam zıddına ulaşılmasıdır. Hasbünallahi ve ni'mel vekil..

Burada söylediklerimle daha önce söylediklerim arasında herhangi bir çelişki bulunmamaktadır. Daha önce akıllı insanların devletlerini kurarken, takip ettikleri yolun, İslami devletin kurulmasında takip edilen Nebevi yol ile aynı olduğunu söylemişim. Çünkü devlet, mevcut varlıklardan biri olduğu için, devlet ismi de bütün insanların yanında aynı manadadır. Ancak buna ilave edilen, devletin kendisi ile hükmettiği hükümler ve değerlerdir. İslam ile hükmeden ve değerlerini İslam'dan alan devlet, İslam devleti olarak isimlendirilir. Değerlerini komünizmden alan bir devlet ise, komünist bir devlet olarak isimlendirilir. Görüldüğü gibi devlet kavramı, müşterek bir kavram olup, varolan bir tek şeyin adıdır.

DEVLET KURMANIN YOLLARI

Yukarıda, devlet kurma yolunda eğitimlerini yabancıların kitaplarından alanların yanlışlarını anlatarak onlardan sakınılmasının gerektiğini açıkladım.

Yine bu sözlerime ilave olarak şunları da söylemek isterim:

Birincisi: Devletlerin ikamesinde her ne kadar nebevi yolun, kevnî yol ile aynı olduğuna inanıyorsam da, şunu belirtmem gerekir ki, şer'i hitap, ancak şer'i delil ile sabit olur. "Sahih nakil, akl-ı selim ile çelişmez" sözü de buna benzemektedir. İmamların en üstünleri bu sözü, Allahu Teala'nın sıfatları hakkında zikretmişlerdir. Ancak akl-ı selime ters düşmese dahi, Allahu Teala'nın sıfatları ancak sahih nakil ile sabit olur.

İkincisi: İslami devletin kurulması için çalışmak; geçmiş şahsiyetlerden birine uyararak batını halin islahını gerektirmektedir. Örnek alınacak kimse, salih bir kul olmalıdır. Zira doğru yolu bulmuş şahsiyetleri örnek edinmek bir gerekliliktir. Ben inanıyorum ki, kişinin dünyada muhtaç olduğu hiçbir hak yoktur ki, Kitap ve Sünnet'te daha fazlası olmasın. O halde bu haklar neden daha uzaklarda aranmaktadır...

Üçüncüsü: Daha önceki sözlerimde, yabancıların kitaplarını okuyarak tortusuna varıncaya kadar her şeyi beyinlerine dolduranlara önemli bir uyarım olmuştu. Çünkü bunların eğitimlerinin temeli, yabancıların kitaplarıdır. Onlar, genel anlamda İslam tarihini, özel anlamda ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini sadece öğrendiklerine bir kılıf olarak kullanmaktadırlar. Bunlar eğitim ve öğretimlerini yabancılardan aldıktan sonra, bu eğitimlerine meşruiyyet kazandırmak için, dünya İslami düşünce toplantısının nazariyelerine göre öğrendiklerini İslamlaştırmaya çalışırlar. Bunların içine düştükleri hatalara işaret etmemiz gerekmektedir. Biz, bu konuda iki sınıf insanla karşılaşmaktayız:

Birinci Sınıf: Ğannuşî ve İrfanî olanlar. İster marifet, ister kader konusunda olsun, neticenin elde edilmesi için delil ve mukaddimelerin gerekliliğini inkar edenlerdir. Yani bunlar, delili inkar ederek, hiçbir mukaddime olmaksızın neticenin elde edilmesinin gerekli olduğunu savunurlar. Eğer netice kader konusunda ise o zaman Cebriye olurlar. Çünkü onlara göre, görünür alemin hadiseleri, büsbütün gayb alemine bağlı olup, vasıtaların hiçbir değeri bulunmamaktadır. Eğer netice marifet konusunda ise, o zaman da Batını olurlar. Çünkü onlara göre delil; ilham, keşf ve zevkdir.

Bunlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini sofuların metodu ile okumakta olup, görünür alem ve kanunlarla irtibatlandırmamaktadırlar.

İkinci Sınıf: Seçmeciliği savunanlar. Bunların bilgilerinin esas kaynağı yabancıdır. Daha önce de görüldüğü üzere bunlara göre Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sireti, temel kabul edilecek bir kaynak olmayıp, bir takım hilelerden ibarettir.

Yukarıdaki görüşleri, kısmen de olsa kardeşlerimize veya öğretilerimize atfetmek doğru olmayan bir zandan ibarettir. Buradaki münakaşaların hedefi, olaylar olup herhangi bir fert değildir. "Herkesin yüzünü kendisine doğru çevirdiği bir yön vardır. Öyleyse hayırlarda birbirinizle yarışın."³⁰²

³⁰² 2 Bakara/148

KEVNIYAT İLE ŞER'İYATI BİRBİRİNE KARIŞTIRMANIN TESİRİ: BİR ÖRNEK OLARAK CEVHER VE ARAZ

Kevn'i bilgiler, ortak bilgiler olup, sadece Müslümanlara ait olmadığı gibi, sadece şer'i bilgilere sahip olan kimselere de mahsus değildir. Bilakis gayr-i müslimler, eskiden beri kevnî ilim ve bilgilere en ileri ve üstün seviyede sahip olmuşlardır. Bu nedenle de ilim ve zeka sahipleri, sürekli olarak, bu ilimlerin gayr-i müslimlere terk edilmesinden şikayet etmişlerdir.

İmam Şafii *Rahimehullah*; Müslümanların, dini ilimlerden sonra insanlık tarihinin en önemli iki ilmi olan tıp ve aritmetik ilminden yüz çevirmelerini eleştirmiştir. Çünkü, dünyada beşer hayatının kıvamı, bu iki ilme dayanmaktadır. Harmele'nin aktardığına göre İmam Şafii, Müslümanların tıp ilmine karşı ilgilerini kaybetmelerine üzülen, şöyle demiştir: "Müslümanlar ilmin üçte birini kaybettiler, onu Yahudi ve Hristiyanlara terkettiler."³⁰³ Aritmetik hakkında da şöyle der: "Hesabı iyi bilen görüşü kuvvetlenir."³⁰⁴ Müslümanların memleketlerinde teori ilimlerine gösterilen büyük ihtimam yaygınlık kazanırken, pratik ilimler neredeyse unutulmuştur. Kelamcılar ve özellikle de Eş'ariler, bu kavramları şer'i bir boyaya boyadılar. Herhalde bunların içine düştükleri en tuhaf şey, kevnî ilimlere de diğer bilgilere baktıkları gibi bakıp, aynı yolla değerlendirmeleridir. Çünkü bunlar, bu değerlendirmeleri yaparken Aristo mantığını ve Aristo'nun Külliyyat (tümeller) dediği esaslarını kullanırlar. Halbuki bu esaslar, bu bilgiler için uygun olmayan ölçülerdir. Zira, kevnî bilgiler, ancak his ve akıl yoluyla elde edilebilir. His, bu kanunlar için gerekli olan cüz'î bilgilerin elde edilmesi için; akıl ise, tecrübeye dayanan metodların elde edilmesi için gerekli olan bu bilgilerin, genellemesi için gerekmektedir. Zira, genelleme için gerekli olan akla itibar etmeden sadece hissi kullanarak farazi değer ve kıyas yoluyla kaidenin oluşması sözkonusu olamayacağı gibi, hesap ve tecrübelerle itibar etmeden sadece aklın genellemede kullanılması da, çoğunun kevnî hakikati olmayan birtakım evhamların oluşmasına sebep olur. Bu nedenle, başta Eş'ariler olmak üzere kelamcılar, kevnî ilimlere bakış açısı yönünden en fasit fikirli kimselerdir. Söylediklerinin en fasit olanı da, cevher ve araz kaidesi dedikleri şeydir. Onlara göre, bu kaide dinin aslından olduğu için bazı dini ilimleri bu esasa göre bina ederler. Halbuki bu esasların varlığı bile söz konusu değildir. Sadece bunlar, onların zihinlerinde yer eden Aristo'nun kısır ve zayıf varsayımlarıdır. Bu kaidenin izahı, uzun olduğu için biz kısaca arzedeceğiz. Şöyle ki:

1- Her şey, müteaddit cevherlerden meydana gelmektedir.

³⁰³ Siyeru A'lami'n-Nübela, 10/58

³⁰⁴ A.g.e, 10/41

2- Cevherler, maddenin en küçük parçasıdır. Onlardan daha küçük madde yoktur.

3- Cevherler; bütünüyle aynı ve bir tek, sıfatları bakımından ise çok ve değişkendir. Ancak, bütün eşyada aynı kaldıkları için aralarında bir zıtlık bulunmamaktadır.

4- Maddenin teşkilinde, cevherler arasındaki ilişki; bitişiklik (tecavur) ilişkisi olup, etkileşim (tefaul) ilişkisi değildir.

Bu kurala sonradan atom kuralı denmiştir. Başta Eş'ariler olmak üzere Kelamcılar, tahsin ve takbih kaidelerini, sonradan atom kaidesi olarak isimlendirilen ve usulud-din'e sokulan bu kaidenin esası üzerine bina ettiler. Kelamcılar şöyle derler: "Tahsin ve takbih³⁰⁵, şer'idir. Dolayısıyla Allah'ın haram kıldığı şeyler, hakikatinde Allah'ın helal kıldığı şeyler gibidir. Tahlil ve tahrim (helal ve haram kılma) ise, bir illetten dolayı olmayıp, ancak Allahu Teala'nın kullarına bir imtihanıdır."

Kelamcılar; eşyanın hakikatında bir tek şey olduğunu kabul edince, şöyle demeye başladılar: "O halde, araştırmaya ihtiyaç kalmamıştır. Eşya, cevherinde bir tek şey olduğuna göre hakikatini anlamak için tecrübenin ne önemi vardır? Demir, hakikati itibarıyla bakırın aynısı; bunların ikisi de, altın ile gümüşün aynısıdır. Değişiklik ancak arzılardadır.³⁰⁶" Kelamcılardan bazı meczupları meşakkatle kimya iksirini araştırarak çabalamaya sevk eden de bu kaidedir. Bunların demek istediği şudur: "Gül ve çiçek özünü çıkarıp bir havuz suyun içine az bir miktar koyduğumuzda, suyu, özü çıkarılan çiçek kokusuna çevirmeye gücümüz yettiği halde, eşyanın hakikati bir iken neden altının özünü çıkarıp diğer madenlerin üstüne koyarak onları da altına çevirmeye gücümüz yetmesin?!"

Kevniyatın açıklamasında yapılan bu akli yorumlar; hem konunun ve görüşün ehemmiyetsizliğinde, hem de neticenin elde edilmesi için yapılan çalışmanın ehemmiyetsizliğinde Cebriye görüşü ile aynı akibeti paylaşmaktadır. Böylece Müslümanların araştırma, okuma ve deneylerden yüz çevirmeleriyle bu musibet kemale ermiştir. Sonra mutasavvıflar geldi. Bütün bunları istismar ederek tembelliği zahidlerin şiarı, iradenin yok edilmesini kulluğun gayesi ve meczupluğu ise Behlul'luk olarak kabul ettiler.³⁰⁷

³⁰⁵ İyilikle kötülüğün mahiyetine ve ölçüsüne ilişkin tartışmalara konu olan bu iki terim, İslam literatüründe daha çok Hüsün ve Kubuh olarak geçmektedir. (Yayıncı)

³⁰⁶ Renk, ölçü ve ağırlık gibi dış formlar.

³⁰⁷ "Behlul", aslında bir övgü kelimesi olup, bundan cesur, hikmet ve kerem sahibi olanlar kastedilir. Ancak mutasavvıflar, bu kelimeyi meczuplukları için kullanarak insanların zihninde çirkin bir mana değişikliği meydana getirdiler. Buna göre "Behlul", mecnun manasına dönüştü.

Bu nedenden dolayı, hicri beşinci asırdan itibaren milletlere önderlik eden Kelamcılar, kevnîyyat konusunda söz söyleyen insanların en sapıkları haline gelirken; Hristiyan, Yahudi, felsefeci ve zındıklar kevnîyyat adamı ve önderleri oldular.

“Peki nasıl oldu da bu ümmetten İbn-i Sina, Razi, Farabi ve Havarzemi gibi felsefeciler çıkabildi?” sorusuna gelince bunun cevabı son derece uzun olup kitabımız bunu zikretmeye elverişli değildir.

Ancak burada şu soruyu sormak istiyoruz: Kevni ilimler imandan mıdır? Yani, şeriata ve dine vakıf olan Müslümanın imanı diğerlerinin imanından daha yüksek olduğu gibi, yaratma ve varoluş kanunlarına vakıf olan Müslümanın imanı da diğerlerinin imanından daha mı yüksektir?

Her türlü şüpheden uzak, kesin ve kat’i bir ifadeyle; evet.

Bunun delili, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisidir: “Kuvvetli mü’min, Allah katında zayıf mü’minden daha hayırlı ve daha sevimlidir. Ancak her ikisinde de hayır vardır.”

Kuvvetli mü’minin imanı, zayıf mü’minin imanından daha kuvvetlidir. Çünkü kuvvetli mü’min, Allah katında daha sevimlidir. Sözü edilen kuvvet ve zayıflık, var etme ve yaratma ile ilgili olup, dini ve şer’i bir hususiyetle ilgili değildir. Şöyle ki, iman söz ve ameldir. Amel ise ancak kuvvet ve irade ile gerçekleşir. Dolayısıyla bu taksimdeki kuvvet, sadece (kevni) olanlara mahsustur. Buradaki kuvvet, Allah ve ahiret sevgisi kuvveti olarak değerlendirilmelidir. Çünkü kuvvetin bu kısmı, iradenin içinde yer almaktadır. Ki bu, amelin gerçekleşmesi için istenilen ikinci şıktır. O halde buradaki kuvvetten maksat, kevni olanla ilgili olanıdır.

Şunu bilmemiz gerekir ki, şer’i hususlara vakıf olmak Kitap ve Sünnet’te sözü edilen ilahi vaadların gerçekleşmesi için gerekli olan imanın kemali için şart olduğu gibi; kevni hususları bilmek de Kitap ve Sünnet’te sözü edilen ilahi vaadların gerçekleşmesi için gerekli olan imanın kemali için bir şarttır. Dolayısıyla bunların arasında herhangi bir fark yoktur.

Şer’i ilimleri öğrenip anlamak ve onlarla amel etmek için bir takım yollar ve esaslar olduğu gibi, Kevni ilimleri öğrenip anlamak ve onlarla amel etmek için de bir takım yollar ve esaslar bulunmaktadır.

Bu esasların en önemli ve en kuvvetlilerinden biri, Peygamberlerin bu ilim için gönderilmemeleri ve bu ilimlerin Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Siz dünya işlerinizi daha iyi bilirsiniz” sözünün muhtevası içine girmeleridir.

Bununla birlikte, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu ilim, kanun ve hususlarla ilgili söylediği her şey hak ve doğru olup, bunların doğru ve gerçek olduğuna iman edip teslimiyet göstermek gerekir. Mesela,

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Onun (sineğin) kanadının birinde hastalık diğerinde ise şifa vardır" sözü ve yine "Hastalık gece gelir", "O (çörek otu), ölüm hariç bütün hastalılara şifadır" gibi sözleri, hak ve doğru olup, bunlara iman edip teslimiyet göstermek gerekmektedir. Bu nedenle, "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu sözleri kendi tecrübelerine dayanarak söylemiştir" diyenlerin (ki Şah Veliyullah ed-Dihlevi, "Hüccetullahi'l-Baliğa" isimli kitabında böyle söylemektedir) sözlerine iltifat edilmemelidir. Çünkü bu bilgiler de Allahu Teala'nın, kendi rahmetiyle Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetine vahiy yoluyla lutfettiği ihsanlardır. Dolayısıyla bunlara iman etmek vacip olup, reddetmek veya şüpheyle bakmak ise, imanın zayıflığından ve hatta çoğu kez nifakdan kaynaklanır.

Kevni hususlarla ilgili bilinmesi gereken noktalardan biri de, bunların değişebilirliği ve araştırma ve keşiflere konu olmalarıdır.

Bid'at, şer'i ve dini hususlarda söz konusu olup, insanların varlık aleminde keşfedip güzel gördükleri şeylerde söz konusu değildir. Bunlar, Müslüman şahsın çekinmeden alması gereken hususlardır. Eskiden yolculuklar yürüyerek veya eşek, katır ve at gibi hayvanların üzerinde yapılırken, keşfedilen bir takım kevnî kanunlar sayesinde bugün eskiye nisbeten daha kolay bir şekilde yolculuklar yapılmaktadır. Bu konuda verilecek daha bir çok örnek vardır.

Dolayısıyla değişmemesi, heva-heves ve çeşitli görüşlerle karıştırılmaksızın sabit kalması gereken, şer'i hususlardır. Kevniyyat ile ilgili olanlar ise değişebilir.

Şeriatın değiştirilebileceğini söyleyen, Allah'ın dinine göre zındıktır. Çünkü o, şeriatı lağvetmek istemektedir. Hatta bu değiştirme, yeni yorumlar adına olsa bile hüküm aynıdır. Zira gerçek yorum, Allah ve Rasülü'nün ne demek istediğini yansıtan yorumdur. Allah ve Rasülü'nün ne demek istediklerini en iyi yansıtanlar ise, sahabedir *Radıyallahu Anhum*.

Dolayısıyla din ve şeriat, onların anladıklarıdır. Onların yanında din olmayan şeyin, onlardan sonra gelenler için din olması caiz değildir. O halde onlara uyunuz. Yeni dinler icad etmeyiniz. Çünkü onların bize ulaştırdıkları din, bize yeterlidir. Buna karşılık kevnî ilgili hususlarda hep aynı yerde kalmayı savunanlara gelince, onlar eşekten de aşağılık kimselerdir. Gerçekten ben, elektrik ve diğer yeni sınaî aletleri bid'at kabul edenlere hayret ediyorum. Onların da diğer insanlarda olduğu gibi gövdelerinin üstünde başlarının olduğuna da hayret ediyorum. Ancak Allahu Teala'nın, bütün yarattıklarında hikmetleri vardır.

Kevn ile ilgili hususlardan biri de, Müslümanın yeni icatları alıp onlardan faydalanmasıdır. Kafirlerin icatlarından olduğu bahanesi ile almamalık yapmamalıdır. Hikmet, mü'minin yitiğidir, onu nerede bulursa alır. Çünkü o,

buna daha layıktır. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, önceleri hamile kadının çocuğunu emzirmesini yasaklarken³⁰⁸, İranlıların ve Rumların böyle yaptıkları halde çocuklarının zarar görmediğini görünce, daha önce koyduğu yasağı kaldırarak hamile kadının çocuğunu emzirmesini caiz kılmıştı.

³⁰⁸ Çünkü araplar, bunun çocuğa zarar verdiğini, onu zayıf düşürdüğünü iddia ediyorlardı.

EMR-İ BİL MA'RUF VE NEHYİ ANİL MÜNKER

Münkeri değiştirip ortadan kaldırmak için Allah yolunda cihad etmek, şer'i bir hüküm olup, alimlere göre belli bazı durumlarda farz-ı ayn olur. Dolayısıyla bu hükmü herhangi bir görüş, heva ve istihsan yoluyla değiştirmek caiz değildir. Çünkü eğer bu konuda cihaddan daha üstün, daha iyi bir yol olsaydı Şari', bize onu gösterir, bizi ona teşvik eder ve sahabe de *Radiyallahu Anhum* onu uygulardı. Allah yolunda cihad edip müşriklerle savaşmak şer'i bir hüküm olup, bazı durumlarda farz-ı ayn, bazı durumlarda ise farz-ı kifayedir.

Şari', yönetici dinden çıktığında, onun öldürmesini farz kıldığında, bu, değiştirilmesi caiz olmayan bir hüküm olur.

Cihad, bütün şer'i hükümlerde olduğu gibi kudrete bağlıdır. Bu nedenle şari', cihada hazırlık maksadı gerekli miktarda güç bulundurulmasını emretmiştir. Bu hükmü lağvedip değiştirmek için, alternatifler ve vasıtalar araştırmamız caiz değildir. Yani biz; seçimlere girmeyi Allah yolunda cihad olarak gören, bu eylemi Allah yolunda cihada alternatif sayan ve bunu, caiz olan vasıtalarından biri olarak kabul edenler gibi yapamayız.

O halde cihad farzdır. Buna güç yetiremeyenlerin cihada hazırlık yapmaları gerekir. Eğer hazırlık yapmaya da güçleri yetmezse, bu durumda kendisini olabildiğince küfürden ve sapık fırkalardan uzak tutarak, kötülüklerden ayrı durması gerekir.

Cihad bir vasıta değil, bilakis bir ibadettir. Yani Allah yolunda cihad edip savaşmak, yapılması gereken ibadetlerden bir ibadettir. Cihad şer'i bir emirdir. Dolayısıyla bu emirde herhangi bir değişiklik yapılamaz. Sahabenin *Radiyallahu Anhum* yanında din olmayan şey, bugün de din değildir.

Bu konuda değişen; savaş vasıtaları, yöntemleri, plan ve yollarıdır. Dolayısıyla birilerinin, Mısır'ın İslam nizamına kavuşması için Amr bin As'ın Mısır'ı fethederken kullandığı yolun, aynısının kullanılması gerektiğini söylemesi ve gayr-i müslimlerden öğrenilen yeni savaş yollarını ve yöntemlerini hata ve bid'at olarak görmesi; kendinden daha büyük cehaletin ve akılsızlığın olmadığı bir cehalet ve akılsızlık ve Müslümanların hezimete uğramalarına sebep olan bir fikirdir.

Eğer bu anlattıklarımı bazılarının bizzat kendi kitaplarından okumamış olsaydım, hiçbir beşerin böyle düşüneceğini ve bu korkunç sözleri söyleyebileceğini asla tahmin edemezdim.

Benim sözlerimden; harp yöntemlerinde, yollarında ve bilgilerinde değişikliğe gitmeleri gerekenlerin sadece Müslümanlar olduğunu anlaşılma-

lıdır. Çünkü ben öyle inanıyorum ki, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretinde, benzeri görülmemiş bir çok savaş yolları ve esasları bulunmaktadır.

Nebi'nin siretinde, Bedir ve Uhud'da olduğu gibi, genel çarpışma savaşı vardır.

Nebi'nin siretinde, Ka'b bin Eşref'in öldürülmesinde olduğu gibi, sui-kast yöntemi vardır.

Nebi'nin siretinde, sözleşmeler ve antlaşmalar vardır.

Nebi'nin siretinde, Feyruz ed-Deylemi'nin olayında görüldüğü gibi inkılap ve köklü değiştirmeler vardır.

Nebi'nin siretinde, Uhud ve Hendek Savaşları'nda olduğu gibi savunma savaşı vardır.

Nebi'nin siretinde, Mekke'nin Fethi ve Huneyn Savaşı'nda olduğu gibi saldırı savaşı (cihadu't-taleb) vardır. Yine Mute, Tebuk ve buna benzer savaşlarda olduğu gibi hem savunma ve hem de saldırı savaşı vardır.

Nebi'nin siretinde, Hamraü'l-Esed, Mute ve Tebuk Savaşları'nda olduğu gibi nizam vardır. Ki Allahu Teala bunun hakkında şöyle buyurmuştur: "Eğer bunları savaşta yakalarsan, onlara yaptıklarınla arkalarındakileri dağıt da ibret alsınlar."³⁰⁹

Görüldüğü üzere Nebi'nin sireti, Müslümanın göğsünü kabartan savaşın bir çok yöntem ve yollarını içeren eşsiz zenginlikte bir tecrübe birikimidir. Ancak ne var ki bugün siyer kitapları bilgi için değil, teberrük için okunmaktadır. Hasbünallahi ve ni'mel vekil.

Savaş ilimleri, yolları ve vasıtaları insanlığın ortak ilimleridir. Bu ilimlerden yüz çevirdikleri için, Müslümanların hallerine ağlamamız gerekmektedir. Bu ilimler; tecrübe, öğrenme ve bu ilimlere rağbet eden keskin akıl ile, araştırma ve görüş ehlinin kaynak olarak gösterdikleri yerlerden elde edilir.

Bazen fasıklar bu ilimleri daha iyi bilirken takva ehli yetersiz kalmaktadır. Bunu gördüğümüzde, Ömer'in *Radıyallahu Anhu* şu sözünü hatırlamaktayız: "Allah'ım! takva ehlinin aczinden ve fasığın kuvvetli olmasından sana sığınırız."

Savaş yöntemleri konusunda nasihat edip, şaheser kitaplar yazmak için, ne bu sanat erbabındanım ne de bu eşsiz ilim sahiplerindenim. Benim maksadım, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sireti ışığında Müslümanların savaşla ilgili bilgi ve yöntemlerini açığa çıkarmaktır. Ancak savaş sanatıyla ilgili bilgi ve ilimlerini, siret dışındaki bilgilere dayandırarak bu konuda konuşanların birçoğunun, siret kitaplarını okuduktan sonra, bu eşsiz kaynak-

tan yüz çevirdikleri için insanları ve özellikle de Müslümanları kınadıklarını gördüm. Mahmut Şit Hattab ve yine Halid bin Velid ile ilgili kitap yazan Pakistanlı bir asker, bu konuda Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini övenlerdendir. Münir Şefik de "Fi Nazariyyati't-Tağyir" isimli kitabında, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* siretini övmektedir. Gerçi bu kitabın kötülükleri iyiliklerinden çok daha fazladır. Maocu Komünistlerden de, savaş sanatı ile ilgili kitap yazanlar bulunmaktadır. Bu konuda, kardeşim Ömer Abdülhakim'in "es-Sevret'ül-İslamiyyet'ül-Cihadiyyetü Fi Suriye" isimli kitabının ikinci bölümünde zikrettikleri, oldukça güzel bilgilerdir. Onun kitabında zikrettiği kaideler, kendine has kaideler olup, daha önce günümüz cihad cemaatlerinin takip edecekleri metodlar hakkında yazılan kitaplarda bu kaideler bulunmamaktadır. Dolayısıyla kevnîyyat ile ilgili ilimler, o konuda ihtisas sahibi olan kimselerden alınmalı, onların dışındakilerden alınmamalıdır. Bu ilimleri bilen bir fasık veya kafir ile, bu ilimleri bilmeyen salih bir Müslüman arasında mukayese yapıldığında, hiç tereddüt edilmeden, tercih bu ilimleri bilenlerden yana yapılmalıdır.

Bizim idealimiz, beyan ile dinin, maddi kuvvet ve fenlerde birleşmesidir. Ancak, öyle zannediyorum ki biz, daha önce bu idealimizi kaybettik. Ancak bunları tekrar birleştirmek, Allahu Teala için zor değildir.

Bilinmesi gereken hususlardan biri de, bu ilimlerin delillerinin his, tecrübe ve akla dayanıyor olmasıdır. Bu nedenle bütün metodlarında, esas ve yöntemlerinde bu ilimlerin delillerini Kitap ve Sünnet'in umumi olmayan hükümlerinde arayanlar, Allah'ın dinini anlamayan cahil kimselerdir. Evet, bu ilimler, şeriatın umumi hükümlerine dahildir. Bununla birlikte, tıpkı yürüme, bakma ve araştırma fiillerinde olduğu gibi vahiy yolundan başka yollarla da öğrenilmesi caiz kılınmıştır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Siz dünya işlerinizi daha iyi bilirsiniz."

Kevni ilimlerin delillerini şeriatı arayanların bu davranışı, bizlere, İbn-i Hazm'ın zikrettiği şu kıssayı hatırlatmaktadır: "Hadis ehlinde gafil bir adam bir gemiye biner. Derken içki şişelerini taşıyan bir Hristiyan adam görür. Muhaddis, adama yaklaşarak şişelerin içindekinin ne olduğunu sorar. Hristiyan: "Bunlar içki şişeleridir" diye cevap verir. Muhaddis: "Senin dinin ne?" diye sorar. Adam: "Hristiyanım" der. Muhaddis: "Sen bu içkileri kimden satın aldın?" diye sorar. Adam: "Bir Yahudiden" diye cevap verir. Bunun üzerine muhaddis, hemen bir şişeyi alıp içmeye başlar. Buna şaşırان Hristiyan, muhaddise: "Ben sana bunlar içkidir diyorum, sen ise alıp içiyorsun!" deyince, ahmak muhaddis şöyle karşılık verir: "Ey adam! Falan ve falanlardan (büyük muhaddislerden bazılarının isimlerini zikreder) bana gelen hadisi reddeceğim de, bir Hristiyanın bir Yahudiden naklettiği söze mi tutunacağım?"

Bu, herhangi bir ilmi veya herhangi bir meselenin kaidelerini iyi bilmenin, dini ve dünyevi konularda fetva vermek için yeterli olduğunu zanneden mağrur kimselerin fasit görüşlerinin bir ürünüdür. Bu nedenle günümüzde araba tamircileri tıp hakkında, bilgisayar uzmanları da hadis ilimleri hakkında konuşup fetva vermektedirler. Maalesef, bütün bunları sadece Müslümanların arasında görmekteyiz. Çünkü biz, ister kevnî, ister şer'î olsun bütün ilimleri içine alan tümelleri bize öğreten Aristo mantığıyla düşünmekteyiz.

Hadis ilimlerinde otoriter konumda olan bir şeyhin; Bosna'da yaşayan bir kimseye, Sırp kapısına dayanıncaya kadar savaşmasının caiz olmadığını söylemesi, gerçekten kınanacak bir husus değil midir?

Yine bir düşünürün veya kevnî ilimlerin herhangi birinde uzmanlaşan bir kimsenin, kendi küllî kaideleri ile İslam'ın genel ruhunun, kendisini, herhangi bir konuda şer'î hükümleri idrak etmeye ulaştırdığını zannetmesi, hatta hadislerin tashihini ve taz'ifini bile İslam'ın ruhu ve kendi küllî kâidelelerinin içinde mütalaa etmesi, kınanacak hususlardan değil midir?

Evet, dinimizde rahiplik, vatikan ve papazlık yoktur. Ancak 'ilim öğrenme' diye bir şey de yok mudur?

Yoksa cevherler bir olup, değişiklik sadece arazlarda mıdır?!!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAVRAMLAR VE TERİMLER

“Şeriatın va’z edilmesinden şer’î maksat; mükellefi, hevasının etkisinden kurtararak, mecburi olarak Allah’a kul olduğu gibi, hür iradesiyle de Allah’a kul olmasını sağlamaktadır.”

Şatibi

SELEFİYE NEDİR?

Selefiye, İslam tarihi boyunca iki şekilde belirmiştir:

Birincisi: İki asıl (Kitap ve Sünnet) ile ilişkisi yönünden ilmi bir menhettir. Çünkü selefiye, hareket ve hayat için istenilen hükümleri elde etmeye çalışırken sadece Kitap ve Sünnet'e başvurur.

İkincisi: Bu metodun uygulaması yönünden amel ve davranıştır.

Selefiye, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabının ilmen ve amelen yürüdükleri yoldur. İşte Selefiye budur ve böyle olması gerekmektedir. Allahu Teala'nın, bu ilmi ve ameli yola olan merhametinin belirtilerinden biri, bu yol ile en üst seviyede ilişki kurmalarının bir sonucu olarak; kendileri yol ile, yol da kendileriyle özdeşleşen kimseler ortaya çıkarmasıdır. İşte bu meydana geldiğinde, bu yolun ismi, bunların şahsiyetleriyle ilişkilendirilip, kendilerine bizzat yolun ismi verilen ve yolu uygulama konusunda herkesten önde olan kişilere "Selef" denildi.

Tabiin, hedefe ulaştırmaları ve selef olmaları nedeni ile Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabına uydular.

Tabiin'den sonra gelenler de, hedefe ulaştırmaları ve selef olmaları nedeni ile Tabii'lere uydular ve bu ittiba, bu şekilde devam etti. İkinci asrın sonlarıyla üçüncü asrın başlarında bid'atların çoğalması ve özellikle de bid'atçı kelimelerin, Kitap ve Sünnet ile ilişkili icat ettikleri yeni bir takım yollar takdim etmeleri ve böylece işlerin karışması üzerine Ehl-i Sünnet, bu yolu diğer yollardan, selefin yoluna uyan kimseleri de sonradan gelenlere uyanlardan ayırdetmek için harekete geçti ve bu bağlamda ilim ehlinin bazıları bu yolun öncüleri ve ölçüleri olarak kabul edildi. İmam Kurci, "Tenkih'ül-Füsul Fi'l-Usuli Ani'l-Eimmet'il-İsna Aşer'il-Fuhul" isimli eserinde bu öncü isimlerin şunlar olduğunu zikreder: Malik, Şafi, Süfyan Es-Sevri, Abdullah bin Mübarek, Leys bin Sa'd, İshak bin Raheveyhi, Ahmed bin Hanbel, Süfyan bin Uyeyne, Evzai, Muhammed bin İsmail el-Buhari, Ebu Zür'a ve Abu Hatim er-Raziyan.³¹⁰

Tabi ki, bu konuda zikredilecek alimler sadece bunlardan ibaret değildir. Ancak, diğer alimler bunlara tabi oldukları için sadece bunlar zikredilmiştir. Buraya kadar yaptığımız açıklamadan sonra konuyu maddeler halinde şöyle özetlemek istiyoruz:

1- Her sloganın altında gerçekler ve yalanlar olduğu gibi, Selefiye'de de hem gerçeklik hem de gerçek dışılık bulunmaktadır. Bu nedenle kullanı-

³¹⁰ Bkz: İbn-i Teymiye, Der'u Taarudü'l Akli ve'n-Nakl, 2/95-98

lan sloganın da önem ve zaruretine rağmen, sloganlara göre değil, gerçeklere göre hareket etmek gerekir.

2- Selefiye, ilmi ve ameli bir yol olup, bu yolun önderleri Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabeleridir. Diğerleri ise sahabelere tabidirler. Bu nedenle, yanlışları düzelterek insanları doğruya iletme hakkı sadece sahabelere aittir.

3- Selefiye'yi, hareket ve hayat hakkındaki anlayışının isabetliliğine emin olunmayan bazı şahıslarda özdeşleştiren kimselerin hata ve inhıraflarını ve yine Selefiye'yi bir örgüt, bir parti veya bir teşkilat olarak görenlerin dalalet ve bid'atçılıklarını anlamamız gerekmektedir. Bundan daha sapık olanlar ise, "falan kişi selefidir veya falan kişi selefi değildir" şeklinde Selefiye ismini fertlerle ilişkilendirenlerdir. Yine Selefiye'yi kendine sempati duyulan veya kendisine düşmanlık beslenen fihhi bir mezhep olarak görenlerin hata ve inhıraflarını da anlamamız gerekmektedir.

Sihirbazların yolu, gerçekleri gizlemek ve insanlara olduğundan farklı göstermektir. Sihirbazlar; her zaman, ya şeytana dayanan hayal yoluyla insanların gözlerinde eşyanın suretini değiştirirler, ya da sözlü sihir yoluyla zihinlerde eşyanın hakikatini değiştirirler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bu iki gruptan da şiddetle sakındırmış ve ümmetini bunlardan gelecek tehlikelere karşı uyarmıştır. Ehl-i Sünnet biliyor ki, insanlık tarihinin en büyük sihirbazı; ahirzamanda ortaya çıkarak gözbağcılık ve hokkabazlıklarıyla insanları Allahu Teala'nın Tevhid'i konusunda fitneye düşürecek olan Deccal'dir. Mü'minlerin ona aldanmamaları ve göstereceği hokkabazlıkları gerçekle karıştırmamaları için, onun gerçek yüzünü açıklayan bir çok hadis-i şerif bulunmaktadır. Rahmet ve iyilik Peygamberi olan Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bir hadis-i şeriflerinde yukarıda zikredilen sihirbazların her iki kısmından da sakındırmıştır. İmam Ahmed'in, Müsnedi'nde Deccal ile ilgili rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: "Ümmetim hakkında Deccal'den daha tehlikeli olanlar ise; sapık imamlardır."³¹¹

Bu hadis ile Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bir taraftan Deccal fitnessini ortaya koyarken, bir taraftan da sapık imamların ortaya çıkarılmasının gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Bazı hadislerde, dünyadaki en büyük fitnenin Deccal olduğu rivayet edilmekle beraber, bu hadis, sapık imamların fitne, kötülük ve fesad bakımından Decca'lden de büyük olduğunu göstermektedir. O halde sapık imamlar kimlerdir?

³¹¹ Senedi sahihtir.

İmam: İlmî veya amelî herhangi bir hususta kendisine uyulan kimse demektir. Allahu Teala şöyle buyurur: “Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Peygambere itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de.”³¹² İbn-i Kesir *Rahimehullah*, alimlerin ayette geçen “sizden olan emir sahiplerine” ifadesi ile ilgili açıklamalarını ve bunların alimler mi, idareciler mi olduğu hakkındaki ihtilaflarını zikrettikten sonra, özetle bunların, hem alimleri ve hem de idarecileri kapsadığını söylemektedir.

O halde sapık imamlardan maksat, hem sapık idareciler ve hem de sapık alimlerdir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, insanların salâhını bu iki grubun salâhına bağladığı gibi, fesadlarını da onların fesadına bağlamaktadır. İbn-i Mübarek *Rahimehullah* şöyle der: “Dini, hükümdarlardan, kötü alimler ve rahiplerden başkası bozmadı.”

İdarecilerin Fesadı

İmam Buhari'nin, *Sahih*'inde rivayet ettiğine göre, Ahmesoğullarından bir kadın Ebu Bekir'e *Radiyallahu Anhu* şöyle sordu: “Cahiliyyeden sonra Allah'ın bizlere nasip ettiği bu durum üzerinde ne kadar kalacağız?” Ebu Bekir *Radiyallahu Anhu*: “İmamlarınız istikamet üzerinde bulunduğu sürece” dedi. Bunun üzerine kadın: “İmamlar da kimdir?” dedi. Ebu Bekir *Radiyallahu Anhu* şöyle cevap verdi: “Kavminin, kendisine itaat ettikleri reisleri olmadı mı?” dedi. Kadın: “Oldu” deyince, Ebu Bekir *Radiyallahu Anhu*: “İşte insanların imamları onlardır” diye cevap verdi.”³¹³

İdarecilerin salâhı; İslam'la amel etmeleri, şeriati uygulamaları ve hükümlerinde adil olmalarına; fesatları ise, Allahu Teala'nın dinini terk etmelerine ve insanlar arasında onun hükümleriyle amel etmemelerine bağlıdır. Ki, Ebu Bekir *Radiyallahu Anhu*, “İmamlarınız istikamet üzerinde bulunduğu sürece” diyerek, insanların fesadını imamların fesadına bağlamıştır. Hafız İbn-i Hacer *Rahimehullah* bu hadisin şerhinde şöyle der: “İmamlarınız sizin için istikamet üzere olduğu sürece” sözü, insanların, yöneticilerinin dini üzerinde olduğunun belirtilmesi içindir. İmamlardan kim bu durumu değiştirse, hem kendisi sapar ve hem de halkı saptırır.”³¹⁴

İdarecilerin hayattaki önem ve değerlerinden dolayı Şari', Müslümanları, kendilerine bir zarar gelse dahi, idarecilerini düzeltmek için onları kontrol altında tutmalarını ve gereken çabayı göstermelerini emredip teşvik etmektedir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır:

³¹² 4 Nisa/59

³¹³ Buhari, Hadis no: 3934

³¹⁴ Fethu'l-Bari, 7/151

dır: “Cihadın en faziletlisi (üstünü), zalim sultanın yanında hakkı söylemektir.”³¹⁵

Tabi ki bütün bunlar, Müslüman idareciler hakkındadır. Kafir idarecilere gelince, Müslümanların mutlaka onları azledip işbaşından uzaklaştırmaları gerekmektedir. Kadı İyad şöyle der: “Şayet idareci dinden çıkar veya şeriati değiştirir ya da bid’at ehlinden oluverirse, idarecilik vasfını kaybederek itaati düşer ve Müslümanların onu azledip uzaklaştırmaları gerekir.”

Alimlerin Fesadı

Buhari ve Müslim’in, Abdullah bin Amr bin As’tan *Radiyallahu Anhu* merfu olarak rivayetlerine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: “Allahu Teala ilmi, çekip alarak değil, alimleri çekip alarak bitirir. Alim kalmayınca, insanlar cahil liderler edinirler. Bunlar da kendilerine sorulan sorulara bilmeden fetva verirler, hem kendileri sapıtır, hem de başkalarını saptırlar.”

Bir çok ilim ehli; örnek salih imamları, onların güzel davranış ve sözlerini, insanlara ve memleketlere dokunan iyiliklerini; zalim idarecilerin zulüm ve fesadlarına karşı çıkan örnek alimleri; davranışlarıyla isimlerini İslam tarihine hayırlı kimseler olarak geçirenleri zikretmek için adeta kendi nefislerini adamışlardır. Ancak bunları zikrederken karşı cepheyi yani sapık idarecileri ve sapık alimleri de unutmamışlardır. Ben, hakkın karşısında durup yok etmek isteyen veya insanların arasında sapık düşünceleri yaymak için dini kisvelerini istismar etmek isteyen sapık alimlerin prensiplerini zikredeceğim. Çünkü bunlar, bugün ve yarın bu sapıkların ortaya çıkarılması için Müslüman gence yardımcı olacaklardır. Zikredeceklerim, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat’in, sözlerinde ve kitaplarında sakındırdıkları prensiplerden başkası değildir.

³¹⁵ Ahmed, sahih bir sened ile Ebu Ümame’den rivayet etmiştir.

SAPIK ALİMLER KİMLERDİR?

SUFİLER

İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: “Hiçbir akıllı kimse yoktur ki sabahleyin tasavvufa girsin de, ikinci namazının vakti girdiğinde aklını yitirmiş olmasın.”³¹⁶

Sufiler; haktan uzaklaşmış olan sapık bir fırkadır. İslam kisvesine bürünüp, şeriatla amel ettiğini iddia etmektedir. Halbuki hakikati ve esası, münharif şirk esaslarına dayanmaktadır. Bu fırka; ne akideleri ve ne de ibadetleriyle, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “İnsanların en hayırlısı benim asımda yaşayanlardır” diyerek övdüğü o ilk asırda bilinmemektedir. Bu fırka, her zaman yeni kılıflarla renk değiştirir. Bunların arasında herhalde günümüzde en sapık olanı, Lübnan'da ikamet eden, sapık Abdullah el-Habeşi'nin etbalı olan, “el-Habeşiyeye” fırkasıdır. Bunların kelamcı Sufiye'ye mensup olmalarından başka en büyük inhirafları, tağutları dost edinmeleridir. Lübnan şirk meclisinde milletvekili olan ve Habeşiyeye'nin parlamentodaki temsilcisi olan Adnan et-Trablusi denen bunamış sapık şöyle der: “Biz, menfi (olumsuz) radikallardan değiliz. Ne maksatları koltuk, riyaset ve tahrip olanlardanız ne mevcut kanunların Kuran'dan daha iyi olduklarına inanmadıkları halde sırf beşeri kanunlarla hükmettikleri için Müslüman Arap krallarını tekfir edenlerdeniz ve ne de sırf kanunları uyguladıkları için askerleri ve devlet adamlarını öldürenlerdeniz.”

Bu habis fırkanın kafir Suriye Devleti'nin siyasetini pis elleriyle kurtararak, Lübnan'da bıraktığı kötü izler yanında, Avrupa, Amerika ve Avustralya'da gurbetteki gençlerin akıllarını bozma konusunda da bir takım çalışmaları bulunmaktadır. Bu nedenle ben, her yerde Müslüman kardeşlerime bu fırkadan sakınmaları ve tuzaklarına düşmemeleri için gençleri uyarmalarını öğütüyorum. Bu fırkanın, gençleri kendilerine çekmek için başvurdukları çirkin yolları vardır. Bunlar ilk önce, İbn-i Huzeyme, Acurri, Abdullah bin Ahmed bin Hanbel, Berbehari, İbn-i Teymiye, İbnu'l-Kayyim, Muhammed bin Abdulvehhab, Seyyid Kutub ve benzerleri gibi büyük alimleri tekfir etmekle işe başlarlar.

Faziletli alimlerden çoğu, mutasavvıfların bir kısmını sünni, bir kısmını da bid'atçı zannederek Sufiye'yi iki veya daha fazla kısma ayırırken yanılığa ve hataya düşmektedirler. Herhalde onları bu taksimi yapmaya sevkeden, tasavvufu bizzat mutasavvıfların bildikleri gibi bilmemeleridir. Çünkü

³¹⁶ İbnü'l-Cevzi, “Sifetü's-Safve” ve “Telbisü İblis” isimli eserlerinde nakletmiştir.

Sufiye'nin bizzat kendisi bu taksimi reddetmekte ve meşrepleri, şeyhleri ve yolları ayrı ayrı da olsa, bütün gruplara, bir tek grupmuş gibi bakmaktadır. Düşünerek incelediğimiz de şunu kat'i bir şekilde ifade edebiliriz ki, Rafizi Şiiler, zındık Kelamcılar ve benzerleri gibi birçok sapık ve yanlış düşüncelerin çıkıp büyüdüğü necis toprak, Sufiye'dir. Bazı fazilet sahibi kimselerin içine düştükleri hatadan biri de, 'Sufi'yi, tasavvufa veya tasavvuf şeyhlerinden birine intisab eden kimse olarak zannetmeleridir. Aslında bu doğrudur. Ancak Sufiye, icad ettiği bid'atlarla, sadece ibadetlerle sınırlı kalmamış, aynı zamanda bir hayat, düşünce ve eylem metodu haline gelmiştir. Bu nedenle Sufiye'nin bid'atlarından bahsedenler, aynı zamanda onların hareket ve hayat hakkındaki sapmalarından da bahsetmekten kendilerini alıkoymamaktadırlar.

Sufiye, Müslümanın hayatından, hayat ve hareket yolunu uzaklaştıran sapık bir yoldur. Buna ilaveten, Vahdet'ül Vücut'a dayanan akidesi ve yine halvet, açlık ve uykusuzluğa dayanan ibadetleriyle bir dindir. Bir çok faziletli kimse, mutasavvıfların değişim ve hareket konusundaki yollarına uymuşlardır. Bazı İslami cemaat ve örgütlerin de şiarı olan bu yolu izah eden en açık ibare, şu ifadelerdir: "Siz İslam devletini kalplerinize kurun. Ki, o da yeryüzüne kurulsun." İşte terbiye ve tezkiye davasına sahip olanların anlayışları ve ortaya attıkları düşünceleri budur. Bazıları, bazı cemaat veya şahıslara "akide yönünden selefi, yol olarak ihvanî" demeyi uygun görürler. Hiç şüphe duymadan diyebiliriz ki bunlar; "Siz İslam devletini kalplerinize kurun. Ki, o da yeryüzüne kurulsun" şiarına sahip kimselerdir. Yani bunlar değişimin, tezkiye ve terbiye yoluyla gerçekleşeceğine inanan, akide yönünden selefi ama meşrep olarak sufi kimselerdir.

Burada, birbiriyle çelişen böyle bir ikilemin yeryüzünde olmadığını vurgulamak isterim. Çünkü bir kimsenin akide yönünden selefi, meşrep yönünden de ihvanî olması mümkün değildir. Bunları bu tutarsız taksimi yapmaya sevkeden, Selefiye'yi kavramamış olmalarıdır. Onların bu sözü söylemelerindeki sebep, Selefiye'yi, Allahu Teala'nın isim ve sıfatları hakkında ilk Müslümanların yolunu izleyenler olarak zannetmeleridir. Halbuki Selefiye'yi diğerlerinden ayıran sadece Allahu Teala'nın isim ve sıfatları hakkındaki akideleri değildir. Bilakis Selefiye'yi diğerlerinden ayıran; İbn-i Teymiye ve diğer büyük İslam alimlerinin çeşitli yerlerde açıkladıkları gibi, Tevhid akidesine bir bütün olarak iman etmeleridir.

“SİZ İSLAM DEVLETİNİ KALPLERİNİZE KURUN. Kİ, O DA YERYÜZÜNE KURULSUN” SUFİYESİ

Sufiye, İslam tarihi boyunca, İslam'la alakası olmayan, ancak yalan ve iftiralarla İslam'a nisbet edilen sapık esaslar üzerine kendini oturtmuştur. Sufiye'nin istismar ettiği bu sapık esasların en önemlisi, Tevhid ile çelişen İrca akidesi ve kader Tevhid'ine ters düşen Cebr akidesidir. Özet olarak, İrca akidesi, amelsiz bir İslam'ı öngörmekte, imani sorumluluk için de sadece kalbî tasdiki yeterli görmektedir. Onlara göre, azalarla yapılan amellerin hakikat aleminde hiçbir değeri yoktur. Bu akide, insanları, azalarla yapılan amellere önem vermeden sürekli olarak batini hallerine bakmaya sevk etmektedir. Ancak bu akide, hayatta gördüğümüz alışlagelmiş hususlara bir açıklama yapma durumunda kalınca, Cebriye'ye sığınmıştır. Bu açıklamalar da gerçekte ilgileri bulunmayan bir takım hurafelerden ibarettir. İlim tahsilinde yeni olan Müslümanlar bile biliyorlar ki, hayatın hareketinde, etkili olan kalbin hareketi değil, bilakis azaların hareketidir. Ancak bununla beraber kalbin hareketi olmadan azaların hareketi de meydana gelmez. Bir örnekle açıklamamız gerekirse:

İnsan, bir ev yapmak istediği zaman, hiç şüphesiz bunu ancak azaların hareketi ile yapabilir. Bununla birlikte kalbin hareketi olan irade olmadan, bu evin tamamlanması mümkün olmadığı için, hiç kimse evi yapanın irade olduğunu söyleyemez. Bilakis doğru olan şudur: İrade azaların hareketi olan ameli meydana getirir, amel ile de ev yapılır. Ki, bütün bunlar, yani hem irade hem de amel insanın hareketidir. O halde insan kalbiyle irade eder, azalarıyla da bunu yerine getirir. Dolayısıyla kişi, sadece kalbin iradesiyle değil bilakis hem kalbin ve hem de azaların hareketiyle mükelleftir.

Yeniden, “Siz İslam devletini kalplerinize kurun. Ki, o da yeryüzüne kurulsun” ibaresine dönecek olursak. İbarenin, “Siz İslam devletini kalplerinize kurun” kısmı, bizlere, İslam devletini kurmakla mükellef olanın, kalp oluşunu açıklamaktadır. Halbuki bize düşen, İslam devletini hayat hareketinde tesir eden azalarımızla dış dünyada kurmaktır. Eğer bu ibarenin “Ki, o da yeryüzüne kurulsun” kısmı, bizleri bu anlamsız manaya zorlamasaydı, ibare hakkında hüsn-ü zanda bulunarak başka bir şekilde yorumlayabilirdik. Eğer birileri bu ibareyi, “İslam devletini kesin iradenizle kalplerinize kurun ki, çalışan azalarınızla da onu yeryüzünde kurabilirsiniz” şeklinde söylese, biz bunu kabul edeceğiz.

Ancak ibarenin ikinci kısmı olan “Ki, o da yeryüzüne kurulsun” cümlesi, ibarenin ne anlamda kullanıldığını açıkça ortaya koymaktadır. Zira “Yeryüzüne kurulsun” şeklinde geçmektedir. Eğer biz bu ibareyi söyleyene; “Devleti yeryüzüne kim kuracak?” diye sorarsak, kesinlikle cevap “Biz kura-

cağız” olmayacaktır. Çünkü onlara göre biz, devleti sadece kendi kalplerimizde kurmakla mükellefiz. O halde cevap, olsa olsa “Allah kuracak” şeklinde olacaktır. Bu cevap şeriaten uzak ve Allah’ın emrine ters olmasına rağmen, maalesef bazıları bunu, Allah hakkında bir ta’zim gibi algılamaktadır. Bilmiyor ki bu, Allahu Teala’nın Tevhid’i ile alay etmektir. Bu cevap, daha önce de geçtiği üzere, kader Tevhid’i ile çelişen Cebriyeci bir cevaptır. Zira şeriatın istediği azaların hareketini hiçe sayarak, mükellef olarak sadece kalbi görmektedir. Bu, sapık Mürcie mezhebinin görüşüdür. Kısaca, “Siz İslam devletini kalplerinize kurun” ibaresi sapık bir İrca; “Ki, o da yeryüzüne kurulsun” ibaresi ise sapık bir Cebriye ifadesidir.

Şimdi soruyorum, Sufiye’nin dini nerede kaldı?

Sufiye’yi yaşanılır hale getirmek isteyen sufinin şiarı; iradesinden kurtularak beşeri olmaktan çıkmaktır. Onların en önemli sloganı; “Ben iradesiz olmayı isterim” ifadesidir. Onların bütün batıl çabalarının gayesi, bu makama ulaşabilmektir. Yani insanî hususiyetlerden sıyrılmaktır. Bunların hayvani olarak niteledikleri hususiyetlerden bazıları şunlardır: Kadın sevgisi, mülk ve servet edinme isteği, yeme, içme ve giyme ihtiyacı, topluluk halinde yaşama, medeniyet ve uygarlık. Bunlar, insan fitratının ve yaşamın gerekleri olmakla birlikte, sufiler bunlardan kurtulmak istemektedirler. Onların delilikleri buradan da anlaşılmaktadır. Beşeri iradeden sıyrılmak için çalışan sufiler, hem bu bid’atlarına İslami deliller bulmak, hem de düşüncelerini yaymak için Cebriye mezhebini ve özellikle de kesbî ve tesirsiz iradeyi savunan Eş’arileri kendilerine en iyi destekçi olarak görürler.

ARINDIRMA VE TERBİYEYE DAVET EDEN SUFİYE

Arındırma ve terbiyeye davet edenler, sufi meşrepli kimselerdir. Had-dini aşan bazı kimselere göre, sözde selefi ile sufiler bir çok noktada birleşmektedir. Onlara göre bu noktalardan bazıları şunlardır:

Birincisi: Sufinin şiarı, siyaseti reddetmektir. (Sözde) selefilerin şiarı da budur. Onlar şöyle derler: “Siyaseti terketmek, siyasettendir.” Dolayısıyla her ikisi de etbalarına siyaseti yasaklamakta ve şeytanın bir pislîği olarak telakki etmektedir.

İkincisi: Sufinin şiarı şudur: “Bizim sözlerimiz, ya göklerin üstünde ya da yerin altındadır.” Şunu demek istiyorlar: “Sofunun konuştukları ancak gayb alemiyle ilgilidir.” Bu gösteriyor ki, onlara göre sufinin diriler hakkında konuşması uygun değildir. Çünkü diriler, himmeti dağıtır, kalbi Allah’tan ayırır ve dünya hayatını sevdirebilir. Sözde selefinin şiarı ve dini ise; ölümlerle, mezarlıklarla ve unutulmuş bid’at sahipleriyle muharebe etmektir.

Üçüncüsü: Sözde selefinin şiarı şudur; “Hükümdarın hakkını hükümdara, Allah’ın hakkını da Allah’a ver”.³¹⁷ Sufinin, ümmetimiz içinde yaydığı söz ise şudur: “Hükümdar, Allah’ın yeryüzündeki gölgesidir. Allah’ın sultanını hor gören, Allah’ı da hor görmüş olur.”

Arındırma ve terbiye kavramı için bazılarınca kabul edilen doğru düşünce, aslında mutasavvıfların terbiye hakkındaki anlayışlarının yeni bir suretidir. Bu yanlış anlayışı arzetmeden önce, gerçekler ışığında terbiyenin Kitap ve Sünnet’te nasıl anlaşıldığına bakmamız gerekmektedir. Allahu Teala’nın izni ile daha sonra da bu yeni anlayışın, bu gerçeklerle yakınlık derecesine bakacağız. Kitap ve Sünnet’te terbiye şöyledir:

Allahu Teala şöyle buyurur: “O (Allah), ümmiler içinde, kendilerinden olan ve onlara ayetlerini okuyan, onları arındırıp-temizleyen ve onlara Kitap ve hikmeti öğreten bir Peygamber’i gönderendir. Oysa onlar, bundan önce gerçekten açıkça bir sapıklık içinde idiler.”³¹⁸

“Rabbimiz, onların arasında onlardan bir peygamber gönder ki onlara ayetlerini okusun. Onlara Kitap’ı ve hikmeti öğretsin, onları tezkiye etsin, şüphesiz Sen aziz olansın, hakim olansın.”³¹⁹

“Andolsun ki, Allah mü’minlere büyük bir lütufta bulunmuştur. Çünkü, aralarında kendilerinden bir peygamber göndermiştir. Onlara Allah’ın ayetle-

³¹⁷ Bu sözü, sözde Selefi olan Muhammed Şakra “es-Selefiyye” isimli kitabında söylemektedir.

³¹⁸ 62 Cuma/2

³¹⁹ 2 Bakara/129

rini okur, onları tezkiye eder, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğretir. Halbuki onlar, daha önce apaçık bir sapıklık içinde idiler.”³²⁰

Bu ayet-i kerimeler gösteriyor ki, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bi'setindeki hikmet, şeriata uyanların nefislerini arındırmaktır. Tezkiye; temizlemek manasındadır. Yani, insanı ayıp ve noksanlık sebebi olan şeylerden kurtarıp, uzaklaştırmaktır. Yukarıdaki ayette Rasulullah'ın şeriati şu şekilde özetlenmektedir:

- 1- İnsanları Hakka Davet
- 2- Tezkiye-Temizleme-Terbiye
- 3- Kitap ve Sünnet'i Öğretme-Fıkıh

İlim tahsiline yeni başlamış olanlar dahi bilmektedir ki, İslam; hakkı dinlemek, bilmek ve amel etmektir. Yani, dinlemek, ilim ve amel. Bu ayet-i kerimede geçen tilavet; ta'lim ve amel ile aynı manadadır. İnsanda bulunan amelsiz ilim, Kitap ve Sünnet'te yerildiği gibi, ilimsiz amel de yerilmiştir. Ki bunların delilleri ilim kitaplarında genişçe serdedilmiştir.

O halde tezkiye nedir?

Tezkiye, kayıtsız ve şartsız emirleri yerine getirmektir.

Bunun manası şudur: İslam hidayetine tâbi olan kimse, Allahu Teala'nın emrine uyarak kendini terbiye ve tezkiye eder. Başka bir ifadeyle, nefisini terbiye ve tezkiye etmek isteyen kimsenin, Allahu Teala'nın emirlerini uygulaması gerekir. Bilindiği üzere her emrin, kendine has tesirleri vardır. Mesela namaz, oruç, zekat ve buna benzer ibadetlerden her birinin terbiyeye tesirleri bulunmaktadır. Ancak bunlardan birinin tesiri ile diğerlerinin tesirleri arasında fark vardır.

Netice olarak terbiye; Allahu Teala'nın emirlerine uyulması ve bu emirlerin uygulanması ile olur.

³²⁰ 3 Al-i İmran/164

BİD'AT EHLİNİN TERBİYE ANLAYIŞI

Onlardan bazılarının düşüncesine göre terbiye, emirlerin uygulamasından önce olan bir merhaledir. Dolayısıyla kişinin, ilahi emirlerle amel etmeyi hak edebilmesi için terbiyeli olmaya; terbiyeli olması için de bazı merhalelere ulaşmaya, bunun için de zamana ihtiyacı vardır.

Bu bid'atçılardan birine; Müslümanın, terbiye merhalesine ulaşması için hangi dereceye varmış olması gerekir diye sorulmuş ve o da şöyle cevap vermişti: "Bu soru, beni fazlasıyla meşgul etti." Yine kendisine defalarca, "Silahlı cihada başlayabilmemiz için hangi durumda olmamız gerekir" diye soruldu. Nihayet sözde selefi olan bu adam (Adnan Ar'ur), sorunun cevabını bulduğunu söyledi ve daha sonra Sahih-i Buhari'de zikredilen Muhacir ile Ensar arasındaki hadiseye işaret ederek şöyle dedi: "Gönül hoşnutluğuyla eşini başka bir Müslümana takdim eden sahabenin derecesine ulaştığımızda." Görüldüğü üzere bunlara göre terbiye, ilahi emirlerin tatbikinden önce gelen bir merhaledir. Halbuki doğru olan, daha önce de zikrettiğimiz gibi terbiye, bizzat ilahi emirleri tatbik etmenin ta kendisidir.

Bu düşüncenin ışığında aşağıdaki noktalara dikkat çekmek istiyoruz:

Yukarıda geçen sözler, bizlere çağdaş terbiyecileri hatırlatmaktadır. Çünkü bunlar; terbiye merhalesinin namaz, oruç, zikir ve diğer salih amellerle tamamlandığını söylemektedirler. Ancak iş, yeryüzünde hakkı gerçekleştirmek için cihada gelince, başlarını önlerine eğer ve Müslümanların cihaddan önce kendilerini terbiye etmelerinin gerektiğini söylerler. Onlara, "Müslüman, namaz kılmadan veya oruç tutmadan önce terbiyeli olması gerekir" diyen kişinin durumu hakkında sorulduğunda, hiç şüphesiz bu kişinin saçmaladığını ve ne dediğini bilmediğini söyleyecektir. Çünkü namazın bizzat kendisi bir terbiyedir. Bunun gibi oruç, zekat ve diğer bütün salih amellerin her biri de birer terbiyedir. O halde konu, cihad olunca neden durum değişmektedir?

Cihad, terbiye yollarının en üstünü değil midir?

Cihad, kıyamet gününde mü'minin cennete girmesi için bir merhale değil midir?

Cihad, kişinin dünya sevgisinden ve enaniyetten kurtulması için bir imtihan değil midir?

Cihad, tevekkül derecelerinin en üstünü ve Allahu Teala'nın vadettiklerine yakını bir iman ile iman etmenin elde edileceği bir yol değil midir?

O halde terbiye; Allah yolunda cihaddan önce olan bir merhale değil, cihad ile ilgili ilahi emrin tatbikidir.

Bazı kimseler, bu tür görüşlerine delil olarak kullanma konusunda, mücahidlerin yaptıkları hataları fırsat bilirler. Halbuki mücahidler, hatalardan masum değillerdir ve bazı şer'i hatalara düşebilirler. Bu, biraraya gelen bütün topluluklarda³²¹ olan bir şeydir. Bunlar, hem insanların gözünde mücahidleri düşürmek, hem de insanlara, daha cihad edecek seviyeye gelmediklerini isbatlamak için hadiseleri büyütme ve bunların, insanların arasında yayılması için büyük çaba göstermektedirler.

Bunları bu tür hatalara düşüren bu düşüncelerine verilecek önemli cevaplar şunlardır:

Birincisi: Ehl-i Sünnet'in malumu olduğu üzere bazen bir kişide hem iman hem dalalet, hem iyilik hem de bozgunculuk aynı anda bulunabilmektedir. Çünkü bize göre iman artar ve eksilir. Dolayısıyla Müslüman mücahid şahısta da bazı kötü sıfatlar olabilir. Bu, insanlık var olduktan buyana her toplumda var olagelen bir husustur. O halde bunu tedavi etmenin en doğru yolu nedir?

Çağdaş terbiye anlayışına sahip olan sapıklar şu üslûbu ortaya atarlar: Kişi, kötülüklerden tamamen kurtuluncaya kadar cihadı terk etmelidir.

Bunların bu düşüncelerine göre, kendisinde hem sapıklık hem de iyilik bulunan kimsenin, sapıklığı terkedinceye kadar iyiliği de bırakması gerekir ki, hiçbir akıllının bunu kabul etmesi düşünülemez.

Bu konudaki şer'i hüküm ise şudur: Kişi, hakta sebat etmelidir. Ancak batılı terk etmek için de çaba göstermelidir.

İkincisi: Çağdaş terbiyeciler olduklarını iddia eden bu topluluğun kötülüklerini saymaya kalkarsak, defterler dolacak ve kötülükleri daha da katlanacaktır. Çünkü bunlar, başkalarının aksine terbiyeci olduklarını iddia etmektedirler.

Üçüncüsü: Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Her insanoğlu hata işler. Hata işleyenlerin en hayırlıları ise tevbe edenlerdir." O halde fertlerin ve toplumların bu dünyada masum olmaları mümkün değildir.

Terbiye, belli bir döneme özel olup, daha sonra son bulacak olan bir merhale değildir. Bilakis terbiye, nefsin, ölünceye kadar tezkiye edilmesidir. Sufilerin, İslam'ın, nefis terbiyesi ile hakim kılınacağını savunmaları, bu büyük dine muhalefet niteliğindedir.

Bu söylediklerimiz nerde, sufilerin dini nerde?

³²¹ Hatta namaz için bir araya gelen cemaatte bile.

Sufiler, “Sana yakın (ölüm) gelinceye kadar Rabbine ibadet et”³²² ayetindeki “yakın” kelimesini, “ma’rifet” olarak tefsir etmektedirler.

Buna göre sufi, yakın derecesine (ki bundan maksatları, keşf ve cezbe halidir) ulaşmadıkça süluk halinde sayılır. Nitekim sözde selefi olan Adnan Ar’ur’da böyle düşünmektedir. Sufi, kendisine göre yakın derecesine ulaştığında, ilahi (daha doğrusu şeytani) cezbelerin hedefi olur. Hatta o zaman kendisinden ilahi teklifler de düşer. Zira insan yakın derecesine ulaşmaya kadar sorumludur, bu dereceden sonra ise herhangi bir sorumluluk yoktur.

Doktor Salah es-Savi gibi bazıları, bu fasit terbiye anlayışını geliştirerek galibiyet ve zaferin elde edilmesi için gerekli olan hazırlık konusuna tatbik etmişlerdir. O şöyle der: “Galibiyet ve zafer için gerekli olan silahlar tamamlanmaya kadar Müslüman cemaatin, ülkemizdeki hakim güçlere karşı savaşa girişmesi caiz değildir.” Bazıları ise daha da ileri giderek şöyle derler: “Her şeyimizi hazırlaymaya, bakanlarımızı çantalarıyla birlikte bakanlıkların kapılarına getirecek dereceye ulaşmaya kadar savaşmamız gerekir.”³²³

Kesinlikle bunlar, insan ve beşer aklıyla değil, Ay’da yaşayanların aklıyla düşünmektedirler. Onların bu değersiz sözlerinin amacı, öncelikle cihaddan soğutmak, ardından da üzümüne sövmektir.³²⁴

³²² 15 Hicr/99

³²³ Bu söz, Muhammed Sürûr Zeyne'l-Abidin'e nisbet edilmektedir. Ben, buna yakın ifadeleri, ona yakın olan kimselerden de duydum.

³²⁴ Tıpkı üzümüne ulaşamayan filkinin, ulaşamadığı üzümün ekşi olduğunu söylemesi gibi.

REY EHLİ

Bu tabir, her ne kadar bir çok kitaplarda daha çok fıkıh ile meşgul olup kendilerinden fetva nakledilen kimseler için kullanılıyor ise de³²⁵, burada bizim rey ehlinde maksadımız, aklını Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* nassına tercih eden, nass ile çeliştiği halde aklının öngördüğünü, bir görüş veya mezhep olarak yeğleyen kimselerdir.

Müslüman kardeşim, şunu bilmelisin ki, Kitap ve Sünnet, zaman ve mekanı kuşatmaktadır. Hiçbir vakıa veya hadise yoktur ki, masum nasslarda açıklanmasın. Allahu Teala, insanların muhtaç oldukları her şeyi ortaya çıkarıp izah etmiştir. Dolayısıyla gerçek delil, Kitap ve Sünnet'tir, başkası değil. Bazıları, bu sözümle icma ve kıyası reddettiğimi zannedebilir, ancak durum öyle değil.

Muteber olan görüşe göre icma iki kısımdır. Şöyle ki:

Kat'i Olan İcma: İmam Şafii'nin, "er-Risale" isimli eserinde misallerle açıkladığı icmanın bu kısmı, dini zaruretler olarak da bilinmekte ve hiçbir Müslümanın buna muhalefet etmesi caiz olmamaktadır. Öyle ki, alimlere göre icmanın bu kısmına muhalefet etmek küfürdür. Çünkü bu icma, ancak nassa dayanarak meydana gelmektedir. İmam Şafii'nin bahsettiği "Kıraz"³²⁶ konusu hariç (ki bu da, ortaklığı ve ticareti mübah kılan muhkem nassların umumuna dahildir), meydana gelen icmanın mutlaka Kitap ve Sünnet'e dayanan delilleri vardır.

Zanni İcma: Bu, fakihin, "Ben bu konuda bir ihtilaf bilmiyorum" dediği icmadır. Bu icma, akli istidlala (istikra) dayanır. Ki, İmam Ahmed bin Hanbel, buna icma demeyi reddetmektedir. İmam Ahmed'in *Rahimehullah* şu sözü de bununla ilgilidir: "İcma iddiasında bulunan yalan söylemiştir. İnsanlar mutlaka ihtilafa düşmüşlerdir."

Bu, hayali bir icma olup, hepsi olmasa bile bir çoğu tenkid edilebilir mahiyettedir. Hatta, bazen meşhur olan görüşler, bu tür icmaya ters düşmektedir. O halde, gerçek icma ancak delile dayandığı için kaynak, Kitap ve Sünnet'tir.

Kıyas konusunda ise, insanların yanında bu konuda meşhur olan bir çok şey aslında hatalıdır. Şöyle ki:

³²⁵ Hatta İbn-i Kuteybe, "el-Maarif" isimli kitabında, İmam Malik'i de Rahimehullah rey ehlinde saymıştır.

³²⁶ Medinelilerin lügatında "Kıraz" denilen mudarebe, bir şirket akdidir. Buna göre sermaye ortaklardan biri tarafından karşılanır, diğer ortak ise bedenî olarak çalışır. Burada ise daha çok, ganimet olarak elde edilen kölelerin sermaye olarak kullanılması kastedilmektedir. Allahu Teala en doğrusunu bilir. (Yayıncı)

Birincisi: “Kıyas, şer’i bir delildir” sözü, hatalıdır. Doğru olan ise şudur: “Doğru kıyas, nassı gözden kaçan şer’i hükmü ortaya çıkarmaktadır. Nass ise, iki sebepten dolayı fakihin gözünden kaçır:

1- Başlangıçta bilmediği için. Bazı şer’i hükümlerin nassları, sahabe-nin gözünden dahi kaçmıştır. Ki bunun bir çok misali bulunmaktadır.

2- Müctehidin; elindeki nassın, açıklamak istediği şer’i hükme delalet ettiğini bilmemesi. Bunun da iki sebebi vardır: Ya nassın kendisinden kaynaklanmaktadır. Çünkü hükümlere delalet eden şer’i nassların bir tek mertebeleri değil, müteaddit mertebeleri bulunmaktadır. Veya bizzat müctehidin kendisinden kaynaklanan bir sebepten dolayıdır. Zihninin yorgunluğu veya icthad için gerekli olan bazı gereçlerin eksik olması nedeni ile yeterli araştırma yapamamış olması gibi.

İkincisi: “Kıyas, ilzam eder yani hükmü veya hükmün kabulünü zorunlu kılar” sözü de hatalıdır. Doğru olan ise, kıyas ile ilzamin olmamasıdır.

Anlaşılacağı üzere kıyasa, nassın bulunmamasından dolayı değil, müctehidin nassı bilmemesinden dolayı başvurulur.

Buna göre, “Şeriat (sadece nasslarıyla) vakıanın ve hadiselerin onda birine dahi eşit değildir” diyen usülcülerin bu sözlerinin hatalı olduğu da ortaya çıkmaktadır. Onları bu sözü söylemeye iten sebep ise, hadis kitaplarına yeterince vakıf olmamalarıdır.

REY EHLİ NEDEN NASSLARI REDDEDER?

Müslüman olan müfekkiri ve fakihlerin nasslardan yüz çevirmelerinin bir çok sebepleri vardır. Bu sebeplerden en önemlileri ise şunlardır:

Birinci Sebep: Düşünür veya fakihin nassın akıl veya kıyas ile çeliştiğini zannetmesi. Kelamcılar ise bunu, aklın nakil ile çelişmesi olarak izah ederler. Bu fahiş hataya düşülmesinin birçok nedenlerinden bazıları şunlardır:

Bu müfekkiri galip zanlarıyla, akla dayanan bazı esasların doğruluğuna yakın gözüyle baktıklarından, şer'i nassların bunlar ile çeliştiğine hükmederek bu fasit düşüncelere kapılırlar.

Bu hataların sebeplerinden bir diğeri ise, bu müfekkiri sübütü kat'i olan nasslarla, zayıf nassları birbirlerinden ayırmamaları ve zayıf nasslara adeta öfkelenerek, bunların akıl ve kıyasla çeliştiklerine hükmetmeleridir.

İkinci Sebep: Müfekkiri veya fakihin, maslahatların nasslarla gerçekleşmeyeceğini zannetmesi. Bunlar, bütün nassların, sonuca itibar edilmeye davet ettiklerini görünce, sonuçların gerçekleşmesi şer'i hükümlerin tamamlanması demek olduğunu zannettiler. Biz, burada Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "İslam'da zarara girmek ve zarara sokmak yoktur" sözünden doğru anlaşılması gereken maksadı zikretmekle yetineceğiz.

Şurası bilinmelidir ki, Kitap ve Sünnette sabit olan hiçbir şer'i hüküm yoktur ki, hal-i hazırda veya gelecekte maslahatları gerçekleştirmesin. Ancak maslahatlar çakışabileceğinden, en kuvvetli olanı zayıf olana tercih etmek gerekir. Akıllar farklı farklı olduğundan bunların bilinmesi ancak nass ile mümkün olur. Şunu da bilmek gerekir ki maslahatların netice vermesi de nassın dahilindeki vaad ile gerçekleşir.

Bu ve buna benzer birçok husustan anlaşılacağı üzere zararı öğrenmek, zarara girmekten ve başkalarına zarar vermekten sakınmak, ancak nass ile olur. Zira aklın mertebeleri farklı farklı olduğundan yukarıdaki hususu tam olarak bilmek imkansızdır.

Üçüncü Sebep: Düşünür veya fakihin, nassın sübut konusunda yetersiz olduğunu zannetmesi. Mesela bazılarının, ahad hadislerin ilmi ifade etmeyeceğini söylemeleri bu kabildendir. Bu, kelam ehlinin sözüdür. Halbuki ilk Müslümanlar arasında kat'i ve zanni ayrımı diye bir şey yoktur. Bu, rey ehli ile kelamcılarının ortaya attıkları bir ayırımdır.

Kişinin, rey ehlinin ortaya attığı bu akli sebeplere dayanarak nassı reddetmesi, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'a göre onun te'vilci olması için yeterli bir sebeptir ki bu, oldukça hatalı bir şeydir.

Peki, müfekkiri veya fakihî nassı reddetmeye sevkeden batını sebepler nelerdir?

Düşünürü bu bid'atçı yola sevkeden bir çok nefsi sebeplerden en önemlileri şunlardır:

Birincisi: Nefislerinin hevasından kurtulmamaları. Çünkü Allahu Teala'ya ubudiyet, kulun bütün heva ve heveslerinden kurtulmasını gerektirir. Bu konuda hevanın en büyüğü, insanın kendisine ait bir görüşü ve mu-teber bir şahsiyeti olduğuna ve bundan dolayı takdire şayan olduğuna itibar etmesidir.

İkincisi: İnsanların hoşuna gitsin diye veya mevcut teamüller ile uygunluk arzemesi için İslam'ı eğip bükme teşebbüsleri. Biz bunu günümüzün bir çok rey taraftarlarında görmekteyiz. Bunlar, küfrün günümüzdeki yükselişi karşısında nefsi hezimete uğramalarından dolayı, insanların hoşuna gitsin diye nassları eğip bükerekler. Bunların en iyi örneklerinden biri, Mısırlı Muhammed Gazzali'dir. Özellikle de "es-Sünnetü'n-Nebeviyyetu Beyne Ehli'l-Fıkhi ve ehli'l-Hadis" isimli kitabında bu, daha bariz olarak görülebilmektedir. Biz, Ezherli olan bu Şeyh'in, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "İdarelerini bir kadının eline veren toplum kurtuluşa ermez" hadisin-den çıkarılacak şer'i hükmü okuyucularına açıklamaktan aciz kaldığını görmekteyiz. Şöyle der: "Bu hadis ortada iken biz, mesela İngiltere halkına İslam'ı nasıl anlatabiliriz? Çünkü bunlar, gerçekleşmesi zor olan bir takım hedeflerini, ancak Margaret Thatcher'ın İngiltere'nin başı na geçmesi sayesinde gerçekleştirebildiler."

Bu ve buna benzer ilim ehline göre, rüsvay olmamak için İngiliz ve diğer mavi gözlüler hatırına bu hadisi örtbas etmemiz gerekmektedir. Halbuki bu, Yahudilerin, rüsvay olma korkusuyla recm ayetlerini Rasulullah'tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gizlemelerine benzemektedir.

Bunları bazı Nebevi nasslardan yüzçevirmeye iten en önemli sebep, Allahu Teala'nın bizden istediği gibi hak olan İslam'ı takdim hususundaki hezimettir. Rey taraftarı olan bu kimselere göre nassları reddetmenin bir çok sebebi vardır.

Dördüncü Sebep: Şer'i tekliflerin büyüklüğü, onların insanlar için bir fitne olması ve kişinin alışkanlıklarını terketmeye tahammül edememesi gibi nedenlere binaen, insanlar için bu tekliflerden kurtulmanın yollarını arama ihtiyacı duymaları.

Yeryüzünde hakkın gerçekleşmesi için emredilen cihad, bunun misallerinden bir tanesidir. Hasta nefisler, kendilerine ağır gelen ve insanlar için bir fitne ve imtihan olan cihaddan kaçmanın yollarını ararlar. Ancak bununla

beraber hoşlarına giden bir şey görürlerse, kaçmaya fırsat buldukları halde kaçmayı bırakıp, cihada koşarlar.

Rey ehlinde olan bu kimseler, bir çok hakikatte, geçmiş ilim ehli ile aynı görüştedirler. Günümüzde, hakkında ittifak bulunan bu hakikatlerin en önemlileri ise şunlardır:

Bilindiği üzere herhangi bir konuda, herhangi bir şer'i hükmün verilebilmesi için, kişiyi, bu konuda ehliyet sahibi kılacak ilmi şartların bulunması gerekir. Ki, sefimiz bunları, icihad şartları olarak isimlendirmektedir. Hal böyle olmakla birlikte son asırlarda icihad konusunda dayanıksız bazı görüşler ortaya atılmıştır. Bazı ilim ehlinin icihad kapısının kapandığını, dördüncü asırdan sonra hiç kimsenin icihadda bulunmasının caiz olmadığını, bilakis herkesin bir imama mensup olmakla mükellef olduğunu yani Hanefi veya Şafii veya Maliki ya da Hanbeli olması gerektiğini söylemesi, bu kabildendir. Bu apaçık bid'attan dolayı bazıları icihad için oldukça ağır şartlar öne sürmekte ve böylece şer'i hükümlerin öz kaynağından elde edilmesi için ilim ehlinin yoluna engeller konulmaktadır. Ancak, bu asrın başında Müslümanlar çöküşlerinin, gerilemelerinin ve düşman karşısındaki hezimetlerinin sebeplerini araştırmaya koyulunca, ilk keşfettikleri bu konu olmuş ve yukarıdaki görüşe tepki gösterilerek Müslümanların gerilemesine sebep olan (ki icihad kapısının kapanması da bu sebeplerden biridir), aklın zincirlere vurulmasını protesto ederek hürriyetini istemiş ve her yerde icihad kapısının açılması için sesler yükselmiş, şer'i hükümlerin öz kaynağından elde edilmesine yönelik gayretler sarfedilmeye başlanmıştır. Ancak insanların geri kalmasını isteyen başka bir grup, bunları mezhepsizlik ve dinsizlikle suçlayarak, başlatılmış olan bu harekete karşı çıkmıştır. Zira bunlara göre icihad kapısının açılması için yapılan çağrı zamansızdır.

Muhafazakarlardan yükselen bu zıt görüş ve sesler, taklit ve mezhepçilik bağlarından kurtulmaya davet eden o ses seline karşı son derece zayıf ve cılız kaldı. Fakat, bazı insanlar bunu suistimal ederek doğru mecradan çıktılar ve icihad adı altında Allahu Teala'nın sabit olan bazı hükümlerini de değiştirmeye yeltendiler.

Bunlar, bu asrın sapık imamlarıdır. Bunlar, bu dini şeriatın kararlaştırdığı suretten çıkarıp başka bir şekle sokmak isterler. Hiç şüphesiz bu, kötü bir teşebbüstür. Kötü olduğu kadar da hezimete mahkumdur. Evet, bunlar şeriatı hezimet üzerine bina etmek için çalışırlar ama Allahu Teala'nın izni ile asla muvaffak olamayacaklardır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

FAKİH, SULTAN VE İCTİHAD

“Eğer alim kişi helalinden kazanılmış, ihtiyacına yetecek kadar bir rızka sahip ise Allahu Teala'ya hamd etsin, rızkına kanaat etsin, ahiret için çalışsın ve yakında terkedeceği veya onların kendisini terkedeceği taşları ve çayırlı yerleri çoğaltmak kendisini sevindirmesin.”

İbn-i Hazm

MÜCTEHİD VE MÜFEKKİR

İşin, mükemmel bir şekilde tamamlanması için hezimete uğrayan bu kimseler, bu inhirafa hizmet etmek üzere çeşitli sloganlarla yola koyulur ve çeşitli yollara başvururlar. Ki, bu sloganlardan bir tanesi de, İslami düşünce ve Müslüman müfekkiri sloganıdır. Bu slogan, imamlarımızın ıstılahındaki “müctehid”in yerine geçmiştir.

Müctehid terimi ile Müslümanın aklına, kolaylıkla vazgeçilmesi kabul edilemez şartların bütünü gelmektedir. Bize göre, bu şartların bir çoğu doğru olmamakla birlikte, genel anlamda bu, ictihad iddiasında bulunan kimsenin bu terimin kapsamına girmesine ve kolaylıkla bu vasfa bürünmesine de müsamaha etmemektedir. Bu slogan sahiplerinin istismar ettikleri veya saptıkları hususlardan biri de şudur: İslam fıkhi, ibadet ve muamelat gibi konularda sınırlı kalıp, bunların dışına çıkmayan bir terim olması hasebiyle müctehidler sadece bu hususlarda ictihad yapmakla yetinmişlerdir. Dolayısıyla günümüzdeki Müslüman fakih de namaz fıkhi, oruç fıkhi, zekat fıkhi, hac fıkhi, kanlar ve taharet hükümleri gibi konularda konuşur. Müslüman müfekkiri ise Müslüman fakihin ihtisas alanına girmeyen hususları araştırır. Müslüman müfekkiri içine iyice daldığı bu hususlardan bazıları şunlardır: Şer’i siyaset, İslam’da demokrasi, İslam’da sosyalizm, İslam’da sosyal adalet, İslam’da yönetim ve bu şekilde uzayıp giden bir liste. Bu müfekkiri, tuhaf oyunlarla kendisine, din ve fıkıh konularının büyük kısmında ictihad yapma iznini vermektedir. Ancak bunu yaparken, haddi zatında kendisi bir fakih ve müctehid olmasına rağmen (tabi ki her müctehid isabet etmiş sayılmaz) bir fakih veya müctehid olarak değil, bir Müslüman müfekkiri adı altında yapmaktadır. Zira, müfekkiri kelimesini devreye sokmakla, kendisine fakih veya müctehid dediği takdirde karşılaşıacağı birçok zorluk ve engelleri aşmış olur. Konunun daha iyi anlaşılması için büyük din alimi, müctehid ve fakih olan Raşid el-Ğannuşi’yi (zannederseniz bu vasıfları bu adama uygun görmemektensiniz, ancak bunlar her halukarda bir hakikattir) ve Müslüman müfekkiri Abdulaziz bin Baz’ı (zannederseniz Ğannuşi’ye yukarıdaki vasıfları uygun görmediğiniz gibi, bu zata da bu vasıfları uygun görmemektensiniz. Ancak, bunlar da her halukarda bir hakikattir) örnek vermek istiyorum.

Eğer, “Neden bu vasıfları bu zatlara uygun görmemektensiniz ve ikinci zata yasak iken birinci zatın içine dalıp ictihad ettiği veya birinci zata yasak iken ikinci zatın içine dalıp ictihad ettiği konular nelerdir?” diye sorulursa, şöyle cevap veririz:

Raşid el-Ğannuşi: Hiç şüphesiz bir fakih ve müctehiddir. Din ve ibadet konularının çoğunda hiçbir engel tanımadan zoraki olarak pervasızca dilediğini yapmaya çalışmakta ve büyük imamların yaklaşımdan bile sakındıkları

fikhi meselelere kulaklarına kadar dalmaktadır. Peki, bu adam fikirlerini nasıl yayabildi? Başkaları tarafından sorgulanmaktan kendisini nasıl kurtarabildi? Hiç şüphesiz bunları Müslüman müfekkiri sloganını yüceltmekle başardı. Çünkü o, namaz, zekat ve oruç konusunda konuşmamaktadır. Bilakis İslami düşünce hakkında konuşmaktadır.

Şüphesiz İslami düşünce sloganını bu şekilde yüceltmek, (sahipleri kas-tetsin veya etmesin) sapıkça bir oyun ve eğlencedir. Onlar bu sloganla dinin çocukların elinde bir oyuncak haline gelmesini ve kendisinde istedikleri gibi tasarrufta bulunmalarını istemektedirler. Yoksa, Fehmi Huveydi'yi, şeriatın büyük meseleleri hakkında konuşmaya, bu konuda hoşuna gidenleri söyle-meye ve fıkıh kitaplarından, zimmet ehli ile ilgili hükümleri çıkarmaya sevkeden ne olabilir ki?

Muhammed Ammare'yi İslam akidesi hakkında konuşmaya, Mutezile akaidi gibi bazı akideleri doğrulamaya, hak ve doğru olanları safdışı bırak-maya iten ne olabilir ki?

Hasan el-Turabi'yi fıkıh usulünde yenilik (tecdid) yapmaya, İslami ola-rak tanımladığı parlamentosunu(!), şeriatı nesh etme hakkına sahip olan icma gibi görmeye sevkeden nedir?

Cevdet Said'i, insanoğlunun ilk mezhebi ile Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dinini ilğa etmeye, sonra da mevcut hükümlerle nassları tefsir etmeye sevkeden nedir?

Halis Çelebi'yi, Gandi'nin mezhebini Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dininden daha üstün tutmaya sevkeden nedir?

Bu bayağı kimselerin (müfekkirlerin) İslami harekete öncülük yapmalarına ve ahkam kesmelerine izin veren kimdir?

Bu, hangi fikirdir, şartları nelerdir?

Verdikleri hükümlerde esas aldıkları ilkeler nelerdir?

Ey rey ve düşünce taraftarları bize cevap veriniz?

(GERİCİ) FAKİH İLE (ÖZGÜRLÜKÇÜ) MÜFEKKİR ARASINDAKİ İTTİFAK

Müslüman gençlik, müfekkirlere bu soruları sormaya; Allah'ın dini konusunda diledikleri gibi konuşmaları için ellerindeki delilleri ve bu müfekkirlere İslami harekete öncülük yapmaya ve bununla hayatın tehlikeleri ve girdapları arasında getirip götürmeye layık olup olmadıklarını sorgulamaya başladı. Ancak bu sorgulama, maalesef birçokları bunların düşüncelerinden etkilendikten sonra başladı. Bu akımlar, şeriatın muhkem ibarelerini ve bu ibarelerin içindeki hükümlerin ölçülerini değiştirdiler. Dolayısıyla Müslüman gençlik, cihaddan bahsedeceği yerde, devrimden ve siyasi savaştan söz etmeye başladı. İnsanlara, ubudiyet ve ibadeti öğreteceği yerde, vatani görevleri, milliyetçilik hissini ve sosyal zaruretleri öğrettiler. Allah sevgisini, Allah korkusunu ve ahireti ummayı öğretecekleri yerde, hareket çalışmalarından, sosyal güvenlikten, besin güvenliğinden ve milli toprak birliğinden bahsettiler. Şeriatını ve hudutlarını tatbik ederek Allah'ın kaybolan hakkından bahsedecekleri yerde, sosyal hürriyetten, sosyal adaletten, insan haklarından ve diktatörlükten bahsettiler.

Bu ibareler, Kuran-ı Kerim'in açıkladığı gerçek davetçilerin hareketine iktidanın kaybolduğunu göstermektedir.

Şu örnek parçayı oku: “Şüphesiz İslami hareket, halkın belli bir grubuna ait değildir. Bilakis bütün ümmetin atan kalbi ve damarlarında dolaşan kanıdır. Bu nedenle sınıf çatışması sözünü reddetmekte ve toplumdaki her türlü haksızlık ve sömürüyü ortadan kaldırmaya ancak İslam'ın, evet yalnızca İslam'ın kadir olduğunu kabul etmektedir. Ancak, gerçek anlamda İslam'ın uygulanmadığı bir toplumda çeşitli sınıflar ortaya çıkmakta ve hareket, fakirlerin safında yer almaktadır. Tıpkı müşrik zenginler fakirlerle oturmaktan imtina ettiklerinde Peygamber'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allah'ın emri ile fakirlere katıldığı gibi. Allahu Teala şöyle buyurur: “Sen de sabah akşam O'nun (Allah'ın) rızasını isteyerek Rablerine dua edenlerle birlikte sabret. Dünya hayatının (aldatıcı) süsünü isteyerek gözlerini onlardan kaydırma.”³²⁷ Şüphesiz muasır İslami hareket, İslam'ı, hakim tabakadan kurtarma derecesine ulaşmayı başarmıştır.” Tunuslu Raşid el-Gannuşî'nin “Makalat” isimli kitabından naklettiğimiz ibare burada son bulurken, buna benzer bir ibare de şudur: “İmam Humeyni'nin; İran'da halk güçlerini kurması, ölünceye kadar liderliği elinde tutması, karşıt görüşlü parti ve din adamlarının faaliyetlerini yasaklaması hürriyet, adalet, izzet ve istiklal portresi de buna benzemektedir. Ki ümmet cevabını verdi.”

Bu sözlerle açılmak istenen pencere, asla Kitap ve Sünnet penceresi olamaz. Hatta delil olarak kabul edilip getirilen Kur'an ayetleri, kendisi için delil olması istenilen hususlara da delil olmamaktadır. Mesela, yukarıda geçen örnek parçada delil gösterilen ayet, asla Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, zenginlere rağmen fakirlerin safına katıldığına delil değil, "sabah akşam O'nun (Allah'ın) rızasını isteyerek Rablerine dua edenler" in safına katıldığına delildir.

Bu nevi sözlerin tekrarı, muasır Müslüman gençliğin ruhundaki, İman, Tevhid, küfür, riddet, cihad, şeytan, hayr, şer, fiske, zikir, inabe³²⁸, ihbat³²⁹, sevgi, vela, bera ve buna benzer Kur'ani ve Nebevi ibarelerin güzelliklerini kaybettirmektedir.

Müslüman gençlik, bu müfekkirlere yüzünden büsbütün Kitap ve Sünnet yolundan uzaklaştı. Ancak müfekkirlere bazıları reye dayanan bu sözlerin bir kısım gençlik üzerindeki tesirini kaybettiğini farketmiştir. Çünkü gençlik, bu sapık müfekkirlere hareketinden kopmaya ve "Altın Kitaplar" denilen kitaplara yönelmeye başladı. Bu farkedişin birçok sebebi vardır. Ki bunları zikretmenin yeri burası değildir. Ancak şu kadarını söyleyebilirim ki, gençliğin bu inhirafın farkına varmasında ve Kur'an'a uygun olan şer'i hitabın yeniden canlanmasında büyük alim Muhammed bin Abdulvehhab'ın daveti ile Şehid Seyyid Kutub'un kitaplarının büyük tesiri olmuştur.

Bu farkediş ve yeni yöneliş, rey taraftarlarının çürümüş tahtlarını salılamaya başladığı için, bunu, uygun bir şekilde önlemek gerekiyordu. Bu nedenle, rey taraftarlarının görüşlerini fıkhi hükümler suretine sokarak kanunlaştırmak için gerici fakihler ile işbirliğine gidildi. Bu fakihler, rey taraftarlarının görüşlerini eski fakihlerin görüşleriyle desteklemek amacıyla fıkhi kitaplarını araştırmaya başladılar.

Müfekkire, riddet haddini reddetmekte, fakih ise buna şu sözlerle destek vermektedir: "Riddet haddi siyasi bir hükümdür, yoksa sürekli tatbik edilmesi gereken bir hüküm değildir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir kanun koyucu olarak yaptıklarıyla bir devlet başkanı ve siyasi bir önder olarak yaptığı uygulamalar arasındaki farkı görmek için, Maliki mezhebine mensup olan İmam Karrafi'nin "el-Furuk" isimli eserini oku."

Müfekkire, zimmet ehlinin varlığını reddetmektedir. Onlara göre, zimmet ehli olarak isimlendirilenler olsa bile, bu isimlendirme herhangi bir sonuç doğurmamaktadır. Dolayısıyla zimmi olarak isimlendirilenler, yönetici olabilir ve yine Müslüman kişi, kafire kısasen öldürülebilir. Müfekkire bunları söylerken, fakih de onu takviye babından fakihlerin görüşlerine koşmaktadır.

³²⁸ Hakka yönelme

³²⁹ Allah'a teslimiyet

Müfekkir, silahlı cihadı reddetmekte, fakih de onun bu görüşüne delil aramak için koşturmaktadır. Böylece, bu müfekkirlere ileri sürdükleri görüşlerin yeni bir şey olmadığı; bilakis imamlardan bazılarının da aynı görüşte oldukları, hatta geçmiş fakihlerden bazılarının şarkı ve müziğin, kadınların hakim ve imam olmalarının caiz olduğunu söyledikleri lanse edilmekte ve bu yolla insanlar ikna edilmeye çalışılmaktadır.

Yine şu parçayı oku: “Son zamanlarda İslami düşünce, öylesine revaç buldu ki, nerede ise İslami ilimlerin yerine geçeyazdı. Bir gün cihad, şiddet ve düşünce hürriyeti hakkında konuşurken muhterem Şeyh Cevdet Said bana benzeri ender görülen bir tevazu ve sarahatle şöyle dedi: “Ben, düşünce olarak ileri sürdüğümün doğruluğuna kaniyim. Ancak, kanaatimi, mutemed fıkhi delillerle desteklemeye ihtiyacım vardır.” Onun bu sözünden sonra, müşkilatın farkına vararak uzun uzadıya düşünmeye başladım. Şüphesiz bu söz, tevazu ve samimiyeti ifade etmekle beraber, bugünkü İslami hayatımızda bizi büyük bir müşkile ile karşı karşıya getirmektedir. Ki, kısaca ifade edersek, bu müşkile, İslami düşüncenin İslami gerçeklerin yerini alması ve bizim fıkhi hükümlerimizden yararlanmasıdır. İşte o gün, tartışmasız fıkhi hükümlerden yola çıkarak İslami cihadın hakikatini, çeşitlerini, hedeflerini ve şartlarını açıklayan bir kitap yazmaya karar verdim.”

Bu ifadeler, bağırma sanatını çok iyi bilen Buti adındaki büyük bir borazana aittir. Nitekim, kitaplarına “Büyük Kevnî Aksiyonlar” veya “Zirvedeki Konular” gibi isimler vermesi onun borazanlığının delillerinden sadece biridir. Bu zat, yani Muhammed Said Ramazan el-Buti, yukarıda gelen ifadeleri; güya fikri hayallere dayanmayan, tamamen fıkhi ölçülere dayanan, her yönü ile hakka ileten, şahsi görüşlerden sakındıran ve: “Allah’a hamd olsun ki ben, şer’i delillerin teyid ettiği ve Müslüman imamların üzerinde ittifak ettikleri hükümlere göre yaşıyorum” sözleri ile bitirdiği o eşsiz(!) kitabında kullanmaktadır.

Cevdet Said düşünüyor, düşündüklerinin doğruluğuna kanaat getiriyor, ama yine de düşüncülerine fıkhi dayanaklar bulmak için fakih(!) yani Muhammed Said Ramazan el-Buti’ye başvuruyor. Fakih de ümmetin zamanımızdaki güvencesi olan Reis’in (bu sıfat, Buti’nin, Hafız Esad’a yakıştırdığı bir sıfattır) sözlerini kat’i delil gibi kabul ederek, bu düşünürün fikirlerini tasdik ediyor.

Allah’ım! İş şiddetlenip haddi aştı.

Bu arada ben, herhalde size kitabın ismini söylemeyi unuttum. Kitabın adı şudur: “el-Cihad fi’l-İslam, Keyfe Nefhemuhu ve Keyfe Numarisuhu”³³⁰.

³³⁰ İslam’da Cihad; Cihadı Nasıl Anlamalı ve Nasıl Yaşamalıyız?

“Nefhemuhu” ve “numarisuhu” kelimelerindeki zamir, Hafız Esad’ın yönettiği Suriye hükümetine racidir.

Tasa ve gam sebebiyle sıkıldığında umarım sana faydası olacak, seni güldürecek tıbbi reçetelerden biri de, Mısırlı Muhammed el-Gazzali’nin “es-Sünnetü’n-Nebeviyyetü Beyne Ehli’l-Fıkhi ve Ehli’l-Hadis” isimli kitabıdır. Bu kitap, yüksek İslami Düşünce Enstitüsü’ndeki müfekkirlere kavalını çalarak şarkı söylemektedir.

FAKİH VE SULTAN

Mürted yöneticilerin bekçileri ve kahinleri; çürümüş fakihler, çirkin yüzler ve para karşılığında fetva verenlerdir. Onların durumu, “üstüne varsan da dilini sarkıtıp soluyan, kendi başına bıraksan da dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir”³³¹

İlim ve din müntesiplerinden bazı basit görüşlüler, bazı hadisleri ve selefte atfedilen eserleri asrımızdaki olaylara göre yorumlayarak sultanlara el uzatmaktan ürkütmeye çalışmaktadırlar. Halbuki bu, büyük ve çirkin bir hatadır. Zira bugünkü sultanlar ile daha önceki sultanlar arasında kıyaslanmayacak kadar fark vardır. Daha önceki din büyüklerinin kendilerinden bahsettikleri ve insanlara kendilerine el uzatmamalarını tavsiye ettikleri sultanlar, herşeyden önce Müslüman idiler. Onlar, salih bir ameli bir başka kötüyle karıştırmışlardır. Ancak, bununla beraber, sürekli İslam'ın savunucuları, zırlı düşmanın korkulu rüyaları, din ve şeriat hükümlerine boyun eğen, hak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan, ellerinden gelen herşeyi yapan kimseler olmuşlardır.

Peki, ya şimdiki sultanlar da böyle midir?

Günümüzün hükümdarları büsbütün İslam'dan çıkmış durumdadırlar. Çünkü bunlar, Allah'ın dininden yüz çevirmekte, hükümlerini reddetmekte; hem din ile, hem dini konular ile hem de dindarlarla alay etmekte ve Müslümanlardan başka herkesi dost edinmektedirler. Durum bu iken, bu nasıl bir körlüktür ki insanlar hala hükümdarların mürted olduklarını görememektelerdir.? Acaba biz, bu hükümdarları tekfir etmekten imtina eden bir grup büyük alim ve fakihlerin(!); bir takım ilmi şüphelerden dolayı bunları tekfir etmekten imtina ettiklerini söyleyebilir miyiz?

Şüphesiz, tartışmaya açık olan ilmi şüpheler, gizli ve ince şüphelerdir. Halbuki zayıf görüşlü kimselerin hatta körlerin dahi gördüklerine “şüphe” demek ise uygun değildir.

Şüphesiz, bu büyük alimleri(!) mürted hükümdarları tekfir etmekten alıkoyan gerçek sebep; nefislerinin şehveti, mal ve makam arzusu ve hükümet tarafından kendilerine verilen görevden olma kaygısıdır. Evet bunun sebebi, arzularına kavuşma sevdasıdır.

Diyebiliriz ki, çağdaş tağutlar, çeşitli unsurların desteği ile yeryüzüne batıl uluhiyetlerini yaymayı başaramışlardır. Onlar; veriyor, menediyor ve bir tek direktifle hiçbir değeri olmayan kağıtları insanların kendine boyun eğdiği, zillete düştüğü; mal, yiyecek, mesken, giyecek ve refah için olağanüs-

³³¹ 7 A'raf/176

tü güce sahip olan banknotlara çevirebilmekte ve bu sayede sahte ilahlık kazanmaktadırlar.

Bunun gibi hüviyet cüzdanı da tağutun sahte uluhiyetinin dayandığı en önemli esaslardandır. Çünkü insanın hayatta olup olmadığı bu sayede belirlendiği gibi, senin şu veya bu memleketli olman ve şehirler arasında serbestçe dolaşabilmen de ancak bu kağıt parçası sayesinde mümkün olabilmektedir.

Diploma da bu kabildendir. Çağdaş tağutun, ilmi ünvan hakkını kendisine bağlaması, geçmiş milletlerin hiç birinde bilinmeyen tuhaf bir ilktir. O dilerse falan kimseyi, sesini bütün dünya duyacak bir alim yapar; veya dilerse hayatın karanlıklarında kendisinden habersiz bir kimse yapar. Herhangi bir ülkenin alimleri sana sorulduğunda, şimşek gibi zihninde ilk çakan isimler, tağutun ilan ettiği isimler olacaktır. Falan ülkede falan alimi tanıyorsun, çünkü tağut onu, büyük alimler heyetine üye yaparak veya ona müftü adını takarak veya vakıflar bakanı (diyanet işleri başkanı) yaparak veya baş kadı yaparak ya da Müslümanlara imam yaparak onu, sana tanıtmak istemiştir. Bu, tağutun sanatıdır.

Mısır'da daha önce Şeyhü'l Ezher, bu ilmî ünvan ve makama kimin daha layık olduğunu tartışarak karara bağlayan ulema heyeti tarafından seçilirdi. Şimdi ise, tağut tarafından tayin edilmektedir. Uğursuz bir tağuti emir ve kararlar ve yüz kızartıcı davranışlarıyla benliğini kaybederek adeta küçük bir mesh³³² geçirmiş olan kimse Şeyhü'l Ezher olup, ilmi fetvalar verir, güzide fıkhi(!) araştırmalar ortaya kor ve insanlardan cehaleti uzaklaştırmak için tükenmeyen ilim pınarından onlara kana kana içerir(!) ki bütün bunlar tağutun kendisini ilmi ünvanla taltif etmesinden dolayıdır. Zira tağut, kendi etbandan, kendisine boyun eğip itaat etmelerinden ve kendisini ilah edinmelerinden başkasını kabul etmemekte ve ancak saltanatını süslü gösteren ve tahtını tehlikeye sokabilecek musibetleri kendisinden uzaklaştıran kimseleri kendi özel görevlerinin başına getirmektedir. Bu, olmazsa olmaz bir şarttır ki, ilmi ünvanları da ancak bu şartlara haiz kimselere verir.

Bundan dolayı halk, gördükleri her alimi tağutun uydusu ve onun adamlarından biri olarak kabul etmeye başlamıştır. İlmin ve alimin değeri, Müslüman gençliğin gözünde düşmüş ve gençliğin en büyük hedefi, alimlere sövmek ve halkı onlardan tiksindirmek olmuştur. Doğrusu, tağutun kervanına katılanlara alim demek doğru değildir. Gerçek alim, ilmin gereklerini yerine getiren, batıl ilahlardan uzak duran ve acı da olsa hakka sınıksız sarılanlardır. Bunlar (maalesef) herkes tarafından bilinmemektedirler. Sadece araştırıp öğrenmek isteyenler onları bilmektedir. Allah'ın lütfuyla bunların

³³² Şekil değişimi

sayısı çoktur. Ancak, çağdaş tağut bunları, insanlardan gizlemiş ve onlara alim demeyi, ilmi ünvanlarla taltif etmeyi uygun görmemiştir.

Her tağut, küfrünü devam ettirmek, yönetimini süslü göstermek için etrafına fakihlerin büyüklerinden(!) bir grup toplamış bulunmaktadır. Kişi bunları görünce, doğrusu hayrete ve dehşete düşmektedir.

Böylece ilim ehline mensup kapı kulları olan her tağut, ayakkabısını kullandığı gibi onları kullanmaktadır. Senelik bir konferansta onları bir araya getirerek, kendilerine saygı ve takdirlerini takdim eder, o pis topluluklarını bazı ayet ve hadislerle süslediği mümtaz bir konuşma ile tebrik eder. Bunlar ise, bir kısım içi boş bilgilerle alim kesilerek Allah'a davet yolunda hikmete ve medeni ilkelere teşvik ederler. Tağut, şeytanın kendisine ilham ettiklerini izah ederken onlar, adeta kütük kesilmişcesine dinlerler. Aptallar gibi başlarını önlere eğerek ya tebessüm etmekte veya vecde gelerek sevinçlerinden ve şaşkınlıklarından onları alkışlara boğmaktadırlar. Sanki bir tağutun değil, raşid bir halifenin veya ahir zaman mehdisinin önünde bulunuyor gibi davranırlar.

Ancak, tağut, güzel teşviklerde bulunurken, aba altında sopasını göstermeyi de unutmaz. Çünkü bu, maymunları terbiye etme yöntemidir.

Şu örnek parçayı oku: “Bazı şahıslar arasında dosdoğru dinimizin ilkelere uzaklaşmanın yayılmaya başlaması, böylece de kendisinde hiçbir eğrilik olmayan dosdoğru yoldan sapmaları, şüphesiz hem bizim hem de İslam gayretini taşıyan, ahlakına ve imanına son derece bağlı olan her Müslümanın vicdanını rahatsız etmektedir. Şüphesiz derin idrakimiz ve mükemmel bilincimiz sayesinde manevi değerlerimizi, İslami esaslara dayanan ahlaki varlığımızı ve İslam'ın doğru öğretilerini yok etmeyi hedef alan fikri savaşın tehlikelerini kavramamız; bu emin beldede Emiru'l-Mü'minin, din ve millet hamisi olarak, omuzlarımıza yüklenen mesuliyetin ağırlığı noktasındaki bilincimizi daha da artırmaktadır!” Bu ifadeler, ikinci Hasan'ın, Mağrib Alimler Birliği tarafından düzenlenen konferansın yedincisine gönderdiği risalenin bir bölümüdür.

İkinci Hasan, yüksek ilmi konsey ile bölgesel ilmi konseylerin kurulması münasebeti ile yaptığı bir konuşmada, alimleri siyasete karışmamaları hususunda uyararak şöyle demiştir: “Ben siyasetten bahsederken siyaset derslerini vermiyorum. Siyaset derken, günlük siyasetten bahsediyorum. Sizi ilgilendirmeyen, akaryakit veya sigara zamlarına karışmayın.”

Emir kullarından bir grubun karşısında yaptığı başka bir konuşmasında ise şöyle demiştir: “Biz, diskoları ve plajları kapatmayız ve asla geriye dönmeyiz. Davranışlar sizi ilgilendirmez, sokaklardaki gezip tozmalar, dışarıdaki kötü ahlaklar, sarhoşların attıkları naralar ve evlilik dışı ilişkiler sizi ilgilendirmez.”

Bu konuşma, sözde alimlerin önünde yapılmıştır. Allah için hiç kimse delil getirerek gençlere, bunların içinde “alim” ismine layık birinin olduğunu isbatlayamaz. Ama biz onlardan bahsettiğimizde, bizim için şöyle derler: “Bunlar alimlere saygı göstermeyen kimselerdir ve saldırgan gençlerdir.” Evet biz, tağutların hizmetçilerine saygı göstermeyiz. Bilakis onları meydana çıkararak Allah’a yaklaşmış oluruz.

İmam Ahmed’in hasen bir senedle Ubade bin Samit’ten rivayetine göre Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Büyüklerimize saygı göstermeyen, küçüklerimize merhamet etmeyen ve alimlerimizin hakkını tanımayan bizden değildir.” Burada Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, alimlerin takdir edilmesini, kendilerine gereken saygının gösterilmesini, hakları olan saygının kendilerinden esirgenmemesini, affedilebilir hatalarının ifşâ edilmemesini ve himaye edilmelerini emretmektedir. Müslüman alimler sürekli olarak dinin hamileri, dini nass ve kavramların koruyucuları olmuş ve onların vasıtasıyla Allahu Teala, defalarca dininin yalan olduğuna hükmedip, ortadan kaldırmak isteyenlerin teşebbüslerini boşa çıkarmıştır. Bu alimler, Allahu Teala’nın kendi üzerindeki hakkını yerine getirmek için ellerinden gelen hiçbir şeyi esirgememişlerdir. Ki, ilmin gereği de budur. Hiçbir faydası olmayan detaylara girerek konuyu daha fazla dağıtmamak için; Allahu Teala’nın Kelamı’na, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetine ve salih selefe göre ilmin ne demek olduğunu ve alimin kim olduğunu açıklamaya çalışacağım. Çünkü ilim iddiasında bulunanlar çoğalmış, insanların bu konuda hüküm vermelerine yardımcı olacak ölçüleri değişmiş, alim kelimesi hiçbir kuralı olmayan oyuncak haline gelmiş ve böylece de alimlik sıfatı gerçek ehliinden gasp edilmiştir. Ancak biz alimlerin sıfatlarını açıklamadan önce, cahillerin bu konudaki hatalarına ve ölçülerine gözetmek istiyoruz. Çünkü Allahu Teala’nın merhametine mazhar olanlar hariç, insanların çok az bir kısmı bu hatalara düşmekten kurtulmuştur. İnsanlara alim ve fakih derken başvurulmuş bu hatalı ölçülerin en meşhurları şunlardır:

Birincisi: Genellikle insanları çoğu (Allah’ın merhamet ettikleri hariç) ağız laf yapan, yüksek sesle konuşan hatip ile alimi birbirinden ayıramamaktadırlar. Çünkü insanlar daha çok sadece cuma günleri veya fikri toplantılara davet edildikleri zamanlarda camilere gitmekte ve siyasilerin konuşmalarına ya da haber ve hikayeleri dinlemeye verdikleri önemi dini ve şer’i hükümlere vermemektedirler. Bu nedenle de yüksek sesle yapılan konuşmalar veya birilerine yapılan küfürler hoşlarına gitmektedir. Bu ise, onların mizacını bozduğundan, hem herhangi bir hususta hüküm verirken yanlış hüküm vermelerine; hem kendilerini doğru yola iletecek derslerden, ilmi konulardan ve şer’i takrirlerden yüz çevirip, çığırkanlara yönelmelerine ve hem de kendilerini salih amellere ve şeriata teşvik eden, dini ve fıkhi hükümleri açıklayan kimselerden yüz çevirmelerine sebep olmaktadır.

Minberlere çıkanlar, şu iki kısma ayrılır:

Birinci Kısım: Değirmeni boşa döndürenler. Yani ilim ve fıkıh olmadan bolca laf edenler. Bunlar insanları Kitap ve Sünnet'e yöneltecekleri, hutbelerini gerçek ilim olan Kitap ve Sünnet'le süsleyecekleri yerde, minber gazetesi görevini yüklenmişlerdir. Bu hatiplerin sermayesi, minbere çıkmadan önce gazetelerden seçtikleri haberler ve şerh mahiyetinde ilave ettikleri bazı notlardır. Bunlar, hutbelerine ilgi artırıcı böylesi malzemeler buldukları hafta, kendilerini son derece bahtiyar sayarlar. Çünkü onlar bu sayede dikkatleri üzerlerine çekebilmekte ve yine bu sayede şöhret kazanarak yıldız isimler arasına girmeyi başarabilmektedirler. İşte şer'i hükümleri açıklamaktan sakınıp, genellikle insanlara hiç faydası olmayan boş şeylerle halkı avuntanlar bu kişiler, maalesef bazılarına göre alim olarak kabul edilmektedirler.

İkinci Kısım: Bazı ilim talebeleri, birinci kısımda anlatılan hatipler yüzünden insanların mizacen bozulduklarını, bu nedenle fıkıhtan ve ilimden yüz çevirdiklerini, minberlerde yapılan konuşmaların haftalık gazeteye dönüştüğünü görünce, bu ilk kısma girenlerin izledikleri yola zıt bir yol izlemeye başladılar. Bunlar ise, sadece Müslüman ferdi ilgilendiren konularda, yani dini ve genel fıkhi hükümler hakkında konuşmaya başladılar. Bunların işledikleri belli başlı konular ise şunlardır: Anne babaya saygı, şer'i ziyaretin adabı, akikanın hükmü ve Şa'ban ayının onbeşinde tutulan orucun bidat olması. Bazen de halka geçmiş insanlardan, atalarının gerçekleştirdikleri fetihlerden, izzet-ü ikbal dönemlerinden bahsederler.

Avam tabakasına mensup olan Müslümanlar bu iki kısım hatip arasında bir oyuncak olmuşlardır. Hatiplerin çoğu, her tarafı sararak Müslümanların hayatlarının bir parçası haline gelen irili ufaklı çağdaş belalara karşı Müslümanın tavrını belirleyecek olan şer'i hükümlerden bahsetmekten kaçınırlar. Bu gibi şer'i hükümlerden bahsetseler bile, bu, son derece nadirdir. Mesela nerede Allah'ın şeriatını değiştirenler ile ilgili konuşmalar? Mürtedlere karşı yapılacak olan cihadın, asli kafirlere karşı yapılan cihaddan daha evlâ olduğu ile ilgili açıklamalar nerede? Mürtedlerden görev almanın, parlamentoya girmenin veya polis olmanın caiz olmadığını açıklayan konuşmalar nerede?

Evet, gürültüleri dünyayı dolduran binlerce kişi İslam'ı hakim kılmanın farz olduğunu söylemektedir. Ancak biz, bu düzenbazların konuşmalarını istemiyoruz. Çünkü bunlar bir taraftan olanca sesleri ile bağıra bağıra halkın önünde şeriatı hakim kılmanın farz olduğunu söylerken öte taraftan Allah'ın hükmü ile hükmetmeyenlere Bakan oldular. Yine bir taraftan olanca sesleri ile halka şûranın farz olduğunu söylerken, öte taraftan şirk meclislerine başkan olurlar. Bu kavramlar halkın zihnini ve aklını allak bullak etmiştir. Evet, biz bunların konuşmalarını istemiyoruz. Yoksa biz, her gün televizyon-

lara çıkararak halkın önünde hükümdarlarına “Biz sizinle beraberiz” diyen bu kimseleri izleyip gören avam halktan olan Müslümanı, Allah’ın hükümleri ile hükmetmemenin, Allah’ın kanunlarını küfür kanunlarıyla değiştirmenin ve kafirlerin idaresini kabul etmenin küfür ve mürtedlik olduğu konusunda nasıl ikna edebiliriz ki?

Minberlerde ayıplama, kötöleme ve yerme; hakikatte ise destek, yardım ve sevgi vardır.

Bu ve buna benzer tablolar, bu hatipleri halkın gözünden düşürmüş ve güvenlerini sarsmış olmakla birlikte, en büyük felaket, İslami mefhum ve açık olan hükümlerin insanların zihinlerinden ve akıllarından uzaklaşması olmuştur.

Ancak unutmamamız gerekir ki, hatiplerden bir kısmı da yaşadıkları zamanın dışında yaşamakta; geçmiş savaşları hatırlamakta ve kendilerini Kur’an’ın mahluk olup olmadığı ile ilgili tartışmaların olduğu veya Eş’ariler ile Hanbeliler arasında husumetin olduğu zamanda tasavvur etmektedirler. Körfez Savaşı sırasında Allah Kuveyt’in aşığını (Saddam) Kuveyt halkına musallat edip, Haçlı Kuvvetleri mürted güçleri püskürtmek üzere geldiğinde, halk, Allah’ın indirdiği hiçbir delile dayanmadan fasit görüşlere ayrıldı. Şam halkı bir bütün olarak, Saddam’ı kurtarıcı ilan ederek Salahaddin’e benzettiler. Gözlerindeki sis perdeleri ile Ay’da suretini gördüler. Hatipleriyle mescitler, fitne ve şer merkezleri oldu. Buna mukabil körfez halkı ile Arap Yarımadası, Bush’u takdis edip putlaştırarak başı ile yemin etmeye başladı. Ebu Bekir el-Cezairi, “Allah, Amerika’yı hayır ile ödüllendirsin” diyerek tutumunu açıkça ilan etti. İşte bu sırada Mescid-i Mekki hatibi halka savaş gerçeğini anlatmak için konuşma yaptı ve şöyle bir söz söyledi: “Şam halkı bizden neyin intikamını alıyor? Yoksa, Tevhid ehli ve sahih akideye sahip olduğumuz için mi bizden intikam almak istiyorlar?” Bu kişiye göre Şam ve Irak halkı bid’at ehlidirler. Çünkü onlar mutasavvıf Eş’arilerdir. Arap Yarımadası’nın halkı ise muvahhid Hanbelilerdir! Dolayısıyla onlara göre Saddam’ın Kuveyt’e saldırmasının asıl nedeni, Vahhabi mezhebini yok ederek tasavvufu ve Eş’ari akidesini yaymaktır!

İkincisi: Bazılarının övülmesi, kendilerine ulema ismi ve ilim sıfatı verilmesi konusundaki yanlış ölçülerden biri de; cahillerin; hayatı ilgilendiren haberlere ilgi göstermeyen, olup bitenlerden uzak duran, yalnızlığı seçip uzlete çekilen ve sadece kitaplarıyla meşgul olan; kitaplarla yatıp kitaplarla kalkan kimseleri gerçek alim ve uyulması gereken gerçek önder zannetmeleridir. Bu tür kişilerden olan birisi, övmek maksadıyla kendi şeyhinden veya liderinden ya da sevdiği bir zattan bahsettiğinde şöyle der: “Bizim şeyhimiz dünyadan büsbütün uzak yaşamakta, haberleri dinlemeye bile vakit bulmamakta ve bir gün olsun evine gazete girmemektedir. Hatta evinde radyo

bile bulunmamaktadır. Bilakis o, bütün vaktini ilme ve talebe okutmaya ayırmaktadır.”

Şeyhinden bahseden bu kişiye göre, ilim ehli bütün zamanını ilme ayırmalıdır. O bunu söylerken sürekli olarak selefin şu sözünü delil olarak aktarır: “Kişi, bütün vaktini ilme verdiği zaman, ilim de ona bir kısmını verir.”

Onlar bu sözlerle şeyhlerinin güzel bir portresini çizdiklerini sanırlar. Halbuki onlar bu sözleri ile, şeyhlerinin çok cahil olduğunu, bu nedenle de kendilerine soru ve fetvaların sorulmaması gerektiğini söylemektedirler. Çünkü müftünün şartlarından biri de, vakıyı bilmesidir. Aksi takdirde Allahu Teala'nın, Rasulü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* indirmiş olduğu ilmin ne anlamı kalır ki?

İlim, yer altındaki odalarda hapsedilmek için mi gelmiştir?

Yoksa bazılarının kendi halvetgâhlarında yaşamaları için mi?

Bu şeyhlerin ve öğrencilerin en tuhaf hallerinden biri de; kendilerinden vakıa ile ilgili önemli hususlar sorulduğunda, hiçbir bilgileri olmadığı halde konuya, uzun dilleriyle gelişigüzel dalmalarıdır.

SIYASİ KİŞİ, MÜCAHİD VE FAKİHİN BİRBİRİNE KARIŞTIRILMASI

Bu değersiz ve cahilce düşünceler neticesinde, İslam aleminde ilk Müslümanlar tarafından bilinmeyen bir ikilem zuhur etti. Bazıları bunu bir takım fasit ilmi iddialarla gerekli olan çağdaş ihtisasın bir kurumu haline getirme çalışmaktadır. Halbuki bu ihtisas meydana geldiğinde, her taraf yüklendiği hususiyetleri kaybeder.

Bu ikilem şudur:

Birincisi: Siyasi ile fakih arasında ayırım yapmak. Halka göre siyasi; hayattan anlayan, hayatı ilgilendiren olayları değerlendirebilen, vakia ile ilgili hususlarda görüşüne başvurulmuş ve insanları yönetme hakkına sahip olan kimsedir. Fakih ise, kütüphanesine kapanan ve sadece gayb ile ilgili hususların kendisine sorulduğu kimsedir. Kısaca, görünen alem siyasi kişiye, gayb alemleri ise fakihe aittir. Bu, ilk Müslümanların tanımadığı batıl bir ikilemdir. Çünkü fakih, ancak şu iki şeyi kendisinde bulunduran kimseye denir:

Birincisi: Hayatı ve hayat ile ilgili olup bitenleri idrak edebilmesi. Bu, fikhın en büyüğüdür. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “İşte misaller! Biz bunları insanlara veriyoruz. Onlara alimlerden başkası akıl erdiremez.”³³³ Görüldüğü üzere alim; görünür alemde olup bitenleri en doğru bir şekilde değerlendirip açıklayan ve ahireti de unutmayan, bilakis her ikisine de vakıf olan kimsedir.

Şüphesiz günümüz bazı şeyhlerinin büyük saçmalıklarından biri de, dünya hayatımızdaki olayları, tasavvuftaki keşf ve futuhat ilkelerine dayanarak açıklamalarıdır. Bu, tamamen batıl ve asılsız bir şeydir. Çünkü olayların doğru bir şekilde tahlil edilip öğrenilmesi, önce akıl ile onları iyice kavramaya sonra da aşağıdaki şu hususa bağlıdır:

İkincisi: Allahu Teala'nın bu olaylar hakkındaki hükmünü bilmek. Yani hayatı anladıktan sonra, şer'i hükmü anlamak gerekir. Zira hadiseleri doğru bir şekilde anlamadıkça şer'i hükümleri uygulamak mümkün değildir. Nitekim Allahu Teala önce yaratmadan, sonra emirden bahsederek şöyle buyurmaktadır: “Dikkat edin, yaratma da emir de O'na (Allah'a) aittir. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir.”³³⁴ Yaratma ve emir eşit bir şekilde idrak edildikten sonra yaratıcının hikmetine ve şeriattaki hikmetlere olan imanının artması için tesbih, ta'zim ve takdisin gerçekleşmesi gerekir ki “Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir” ifadesi bunun neticesidir.

³³³ 29 Ankebut/43

³³⁴ 7 A'raf/5

Eğer biz; “siyasetle ilgilenen kişi sadece birinci şıkta anlatılanı bilir, ikinci şıkta anlatılanı ise bilmez” dersek, hakkında konuşulan bu kişi, Müslüman bir siyasi de olamaz. Ve böyle bir siyasinin gayesi, sadece şahsi menfaat veya hayatı bozacak şehvetlerdir. Fakih hakkında da, “sadece şer’i hükümleri bilen ve hayattan haberi olmayandır” dediğimizde, ilmi, zihninin ve aklının tutsağı olmuş bir kişinin tanımını yapmış oluruz. Dolayısıyla böyle bir fakihin görevi, papazların, halkı günahlardan temizlemek için kiliselerde yaptıkları haftalık vaaz toplantılarına benzer.

Dinimize göre bir insan siyasi olmadığı sürece kendisine alim ve fakih denilemez. Bu nedenle Müslüman gençlik “siyaseti terketmek, siyasettendir” sözüne asla itibar etmemelidir. Çünkü kişi, siyasi olmadığı zaman fakih olamaz, bilakis kendi cahil ve başkalarını cahilleştiren bir şeyh olur ki, tağutların batıl hükümlerini icra, şer’i hükümleri ilga etmeleri bu gibi cahil şeyhler sayesinde gerçekleşmektedir. Şeyhlerimiz, örtülerine bürünerek evlerindeki perde arkalarına gizlenen kadınlar gibi, örtü altına girerek gizlenmektedirler. Bu örtüyü, tağutların önünde, onların İslam’a ve Müslümanlara karşı vefakar şahsiyetler olduklarını isbatlamak için yalan sahneleri başladığında, bir takım nasslar okumak için kaldırırlar. Hal böyle iken, tağutların etrafına halka olan, başlarını kocaman sarıklarla süsleyen, aldatmak için sakal bırakan, tağutların yanından ayrılırken onları övgülere boğan ve en ağır yeminler ile bu tağutların, şeriatın itaat etmelerini emrettiği idareciler olduklarını söyleyen bu hayvan sürülerine acaba ne isim verilir?

Fıkıh, ehline böyle mi yaptırır?

Veya alimler böyle midir?

Yoksa gerçek fakih, “Ben, ne hileciyim, ne de hileciler beni aldatabilir” diyen Ömer midir? Veya “Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı hayrı sorardı. Ben ise, bana zararı dokunur endişesiyle şerri sorardım” diyen Huzeyfe midir?

Dinimize göre fakih ve alim kimdir? Günümüzdeki cahiller mi, yoksa dünyaya hükmeden o yüce insanlar mı?

Gerçek şu ki; hayatı ve hayatta olup bitenleri anlamayan, liderlerinin düşmana karşı beyanatlarını duymayan ve devletlerinin nereye doğru gittiğini bilemeyen bu cahiller, dinimizin yüz karası olup bunlara alim demek, utanç vericidir. Eğer biz bunlara alim veya fakih demeye razı olursak dinimize hakaret etmiş oluruz. Çünkü biz halka, bu alim ve fakihlerin hayatı bildiklerini ve zamandan habersiz olduklarını öğretmekteyiz. Dolayısıyla bunlara, küfretmemiz ve onları alimler listesinden çıkarmamız, halkın zihnine kötü bir Müslüman fakihî nakşetmemizden binlerce kez daha hayırlıdır.

İkincisi: Mücahid ile fakih arasında ayırım yapmak. Uzun zamandır bu şeyhlerin neden papaz kıyafetlerini giydiklerine hayret ediyordum. Başlarında ağır bir fes, sırtlarında Ebu Hureyre'nin *Radiyallahu Anhu* giydiğini iddia ettikleri şaldan daha geniş yenleri olan bol bir cübbe... Ama şu anda bu kıyafetin sırrını anlamış bulunmaktayım. Bunun sebeplerinden biri şu olsa gerek: Halkın ve bundan da önce bu giysileri giyenlerin zihinlerine, kendilerinin konuşmaktan başka bir işe yaramadıklarını yerleştirmektedir.

Sonuç olarak, şeyhlerimizin(!) görevi, sadece laf yapmaktır. Dolayısıyla bunlara göre bir şeyhin askeri bir komutan veya kahraman bir savaşçı olması hem tuhaf hem de müstehcen bir şeydir. Nitekim Muhammed Gazali, bütün sarahat ve garabiyetiyle, bir tavuğun bile kesilip kanının akmasına tahammül edemeyeceğini ilan etmektedir. Halbuki, o ve şeyhlerden olan diğer dostları yemek sofralarında tavuk görmekten pek memnun olurlar.

Şeyhlerin çizdiği bu ters portreden dolayı gençlik şunu sormaktadır: "Neden savaşçı alimler yok?" Bütün gençlerimiz İbn-i Teymiye'ye *Rahimehullah* saygı gösterirler. Çünkü O'nda savaşçı alim ve fakih özelliğini görmektedirler ve zannediyorlar ki O'nun bir benzeri yoktur. Halbuki ilk devir alimlerimizin neredeyse tamamı savaşçıdır. Hatta Esad Bin Furat gibi bazıları askeri komutanlık derecesine bile ulaşmışlardır. Ki, hadis imamlarından birçokları bu konuda kitaplar tasnif etmiş ve Müslümanların savaşta izledikleri yol hakkında toplantılar düzenlemişlerdir.

Bu gibi batıl ikilemler; yani idareci ile fakih, mücahid ile fakih arasında ayırım yapmak, Müslüman fakih için fasit ve bayağı bir portre çizmiştir.

İCTİHAD VE TAKLİT

Hiç şüphesiz şeriat, ilk mübelliği olan Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dili ile şeriat ve dini tasvir ederken, yanlış örnek vermekten açıkça ve şiddetle sakındırmaya büyük özen göstermiştir. Çünkü insanlar, herhangi bir düşünceyi veya belli bir konuyu anlayıp, uygulamaya geçmeleri için, sürekli o konu ve düşüncenin müşahhas bir hale getirilerek önlerine konulmasına ihtiyaç duyarlar. Farklı akli yeteneklere sahip olan insan, bu farklılıktan dolayı yapılan sözlü bir açıklamayı farklı farklı yorumlayarak hataya düşmesi mümkün iken müşahhas misaller ile desteklenen açıklamalarda hataya düşmesi söz konusu değildir. Bu nedenle dini beyanlar Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve sahabenin hayatında müşahhas hale gelmiştir.

Sûret, asla nisbeten gerçeği daha az yansıttığından ve muktedi, ilk kez gibi arz olunan hakikate dönmeden sadece ameli iktida ile kendisine uyduğu kimsenin derecesine ulaşamayacağından, ameli taklit ile beraber hakikate de dönülmesi gerekmektedir. Aksi takdirde fikri tatbikatın bütün merhalelerinde deformasyona uğraması kaçınılmaz olur ki bu, bütün fikir ve idealler için geçerlidir. İslam, bu deformasyondan sakındırmakla birlikte maalesef ümmet bu kötü yolu aşabilmiş değildir. Bize göre ümmetin bunu aşamamasının iki sebebi vardır:

Birincisi: Şimdiye kadar “..sonra, nübüvvet esaslarına dayanan hila-fet olacaktır..” Nebevi müjdesinden hareketle, herşeyin son zamanlarda iyi olacağına inanmamız. Ancak, şunu belirtmemiz gerekir ki bu, son dönemde olacaktır.

İkincisi: Bu deformasyon, düşüncenin ve ümmetin tümünde olacaktır. Böyle olmasa da bazen inişte ve bazen yükselişte, düşüncenin bazısında veya ümmetin bazısında olabilir.

İslam, hakikate bakmadan körü körüne yapılan taklitten men etmekte ve sürekli ameli tatbikat ile birlikte hakikate dönülmesini emretmektedir. Aksi takdirde izlenecek yolu inhiraf olarak kabul etmektedir.

İslam'ın bu konudaki uyarılarından bazılarını Rasul *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle ifade etmektedir:

Birinci Hadis: “İnsanların en hayırlısı, benim asrımdaya yaşayanlardır. Sonra onları takip edenler, sonra da bunları (ikinci kuşağı) takip edenlerdir. Bunlar sonra ise onlardan birinin şahitliği yemini, yemini de şahitliğini geçecek olan (şahidliği önemseyen ve gerçeği yansıtmaya bile yeminden sakınmayan) bir kavim gelecektir.” Başka bir rivayette ise şöyle geçer: “İnsanların en hayırlısı, benim asrımdaya yaşayanlardır. Sonra ikinci kuşak, sonra da üçüncü kuşaktır. Bunlardan sonra gelenlerde ise hayır yoktur.” Bu hadis,

her ne kadar haber kipi ile gelmiş olsa de, içerik olarak tahzir ve emir yüklüdür. Müslümana, kime iktida edeceğini emir, kimden sakıncağını ise tahzir olarak bildirmektedir.

Hadis, kaydettiğimiz tahzir için bir örnektir. Bu nedenle Müslümanın, üçüncü kuşaktan sonra ameli yönden kendisine uymak istediği kimselerin, ilk kuşaklara ne kadar benzediklerine dikkat etmesi gerekmektedir.

İkinci Hadis: “Benim ve benden sonra gelecek olan Hulefa-i Raşidin’in sünnetine sımsıkı sarılınız. (Din adına) sonradan icad edilen şeylerden de sakınınız. Çünkü (din adına) icad edilen herşey bid’attır. Her bidat ise dalalettir.” Şüphesiz, bütün ümmetin icması ile teşri sünnet sadece Rasullullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ait olduğu gibi, teşri sünneti en iyi şekilde uygulayan da Hulefa-i Raşidin’dir. Bu nedenle Müslümanın, bunları asla gözardı etmemesi gerekmektedir. Hadis-i Şerif ayrıca iktida konusunda bazı tehlikeli hadiselerle de işaret etmektedir: “(Din adına) sonradan icad edilen şeylerden de sakınınız...” Dolayısıyla, kurtuluşa ermek isteyen kişinin, ilk örneklere dönmesi gerekir.

Ancak, bazılarının zihninde mevcut olan bazı arızalar bu hususu etkilemekte ve geri mertebedekilere uyma konusunda örneklik müsamahasında bulunmaktadır. Biz bunların bu konuda ileri sürdükleri delilleri arzetmeden önce şunu belirtmeliyiz ki bunları, örneklik konusunu bu kadar aşağı derecelere çekmeye iten etken, nefsi etkenlerdir. Ki, bunların da en önemlisi, direnme ruhu olmayan, tembel Müslümanı (kendilerine göre) uhrevi sorumluluktan kurtaran taklide rağbet etmeleridir. Bunlar, her ne kadar avam tabakasının, “Bir alimi taklit et ve kurtul” sözünü söylemiyorlarsa da, şuurlarında bu zihniyet yatmaktadır.

“Bunların delilleri nelerdir?” sorusuna gelince:

Bunların, iki kısım delilleri bulunmaktadır. Birinci kısım, alimlerin ileri sürdükleri deliller, ikinci kısım ise nassa dayanan delillerdir.

Birinci Kısım Deliller: Onların delillerinin neredeyse tamamını kapsayan bu kısmın mahiyeti şudur: “Alimler, ilmi bizzat kaynağından öğrenen fert veya cemaatlere alim ismini vermeyi hiçbir zaman kabul etmemişlerdir. Bilakis kişiye veya kişilere alim denilebilmesi için, ilmi, alimlerin önünde diz çökerek, bizzat onların ağızlarından öğrenmesi gerekir. Bu da gösteriyor ki ilim, ancak ağızlardan öğrenilir.” Halbuki bu söyledikleri, doğru değildir.

Onların bu sözleri konuyu saptırmaktan öteye geçmemektedir. Çünkü bu söz, herşeyden önce hüccet olup olmadığı tartışmalı olan geleneksel bir delildir. Diğer bir yönden ise, sünnet, savunulan bu görüşü tamamen temkin ve red etmektir. Şahıslardan önce kaynaklara müracaat etmeyi tavsiye edip öven sünnet, bu grubun delilini çürütmektedir. Birgün Rasullullah *Sallallahu*

Aleyhi ve Sellem ashabına şöyle sorar: “İman bakımından en çok kimler ilginizi çeker?” Sahabe: “Melekler” dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “Onlar Rablerinin katında iken nasıl iman etmezler?” diye sordu. Bu sefer: “Peygamberlerdir” dediler. Rasulullah: “Kendilerine vahiy geldiği halde nasıl iman etmezler?” deyince sahabe: “Biziz” dediler. Rasulullah: “Ben sizin aranızda iken nasıl olur da iman etmezsiniz?” dedi. Sahabe: “O halde kimlerdir, ey Allah’ın Rasulü?” deyince, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: “Bunlar, sizden sonra gelip buldukları sahifelere iman edenlerdir.”

Hadisin başka bir rivayetinde ise şöyle geçer: “Bilakis onlar sizden sonra gelip kendilerine iki kap arasında gelen kitaba iman edip amel edenlerdir. İşte onların alacakları sevap sizinkinden büyüktür.”

Yine başka bir rivayette de şöyle geçmektedir: “Onlar aslı gördükleri sahifelerle amel edenlerdir. İşte iman yönünden en üstün olanlar onlardır.”³³⁵

Bu hadis, bütün açıklığıyla ilmi, asılı yapraklar yoluyla kaynaklardan elde edenleri övmekte, onların en büyük mükafata layık olduklarını ve iman bakımından en üstün insanlar olduklarını izah etmektedir. Bu gösteriyor ki, fesadın yaygınlık kazandığı ve alimlerin bozulduğu dönemlerde şunun veya bunun görüşüne değil, asıl kaynaklara başvurup ilmi bunlardan almak gerekir. Ki şer’i yol da budur. Bu nedenle İbn-i Teymiye’nin de dediği gibi, bu yoldan sapanlar ya cehaletlerinden ya acizliklerinden ya da besledikleri kötü gayelerinden dolayı saparlar. Hiç şüphesiz bu yol, yani ilmi asıl kaynağından almak, aynı zamanda alimi, ayağının kaymasından da kurtaran tek yoldur.

Vasıtalarından maksat, hedefleri gerçekleştirmektir. Hedefi unutarak vasıtalara takılıp kalmak aciz ve kudretsiz kimselerin menşeidir. Bütün bunlarda aslanan, hakkı, olduğu gibi apaçık bir şekilde ortaya koymaktır. İlk Müslümanlar, bu aslı koruma konusundaki hassasiyetleri nedeni ile, bu konuda bir takım esaslar ortaya koymuşlardır. Ancak günümüzün cahillerinden dolayı başımıza gelen yeni musibetlerden dolayı, onların bu esaslarına ilaveten bazı açıklamalarda bulunulması gerekmektedir.

Son asırlardaki taklit ehlinin müteahhir imamları için getirdikleri delillerden biri, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisidir: “Her asrın (hayırda) önde olanları vardır.” Başka bir rivayette ise: “Ümmetimin her kuşağı içinde hayırda önde olanlar vardır.” Sahih olan bu hadisleri Ebu Nuaym, “el-Hilye” isimli eserinde, birincisini Enes’ten *Radiyallahu Anhu*, ikincisini ise İbn Ömer’den *Radiyallahu Anhuma* rivayet etmiştir. Bu ve buna benzer hadisler, Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinde hayrın

³³⁵ Bkz: El- Baisü’l Hasis, dipnot, 125

devam edeceğine; Allahu Teala'nın dinini korumasına kefil olduğuna ve kıyamete kadar bazı insanların hak üzere kalacaklarına delalet etmektedir. Bu hadisler bizlere bunları müjdelemektedir. İktidâ ve ittibâ konusuna gelince, bu ancak birinci derecede Rasulullah'ın şeriatını yaşayan ilk nesle aittir. Batıla sapmamak için öncelikle bunlara uyulması gerekmektedir. Zira ilk kuşakta toplanan hayrın tamamının diğer kuşaklarda toplanması mümkün değildir. Konunun daha iyi anlaşılması için bazı örnekler vermek istiyorum. Şöyle ki:

Meşhur imam ve şahsiyetlerin hayatlarıyla ilgili kitaplar telif eden ilk alimlerden bazıları, sadece iyilik ve takvaları ile meşhur olanların hayatını; bazıları, cihad, kahramanlık ve savaşlarıyla meşhur olanların hayatını; bazıları, fıkıh ve görüşleriyle meşhur olanların hayatını; bazıları da, hadis ve rivayetleriyle meşhur olanların hayatını ele almış ve böylece son asırlarda örnek edinilecek şahsiyetlerin hayatları çeşit çeşit taksimatlara tabi tutulmuştur. Bazı alimler, bu şahsiyetlerin sıfatlarını zikrederken neredeyse onları beşer olmaktan çıkaracak kadar aşırı gitmişlerdir. Allah'ın veli ve has kulları hakkında yazılan bibliyografya eserleri okuyanlar son derece ilginç ve tuhaf şeylerle karşılaşır. Ebu Nuaym el-İsfahani'nin "Hilyetü'l Evliya ve Tabakatü'l Asfiya" isimli eseri bunun örneklerinden biridir. Bu kitapta, bir velinin hikayesi şöyle anlatılır: "Evine girdiğinde Allah'ı zikretmeye başlıyor ve kendisi ile beraber evinin duvarları, mutfaktaki kap-kacak ve yatağı da herkesin duyabileceği şekilde zikredip tesbih etmeye başlıyor." Yine anlatılan bazı veliler, çarşı ve pazardaki yiyecek ve içecekleri yemez ve içmez, yiyecek ve içecek ihtiyacını sadece çölden temin eder. Bazı veliler evlenmez; bir diğeri uyumaz; bir başka veli de gülmez. Dinimizin gerçekleriyle bağdaşmayan daha nice hadiseler ve portreler... Bu örnekleri okuyan kimse, ya böyle bir veli olmayı hayal edip bu mertebeye ulaşmak için çaba gösterir, ama ulaşamaz, ya da böyle bir mertebeye ulaşmanın kendisi için mümkün olmadığını düşünerek, ümitsizlik içinde ameli terkedip oturmaya başlar.

Evliya tabakatlarının bazılarında büyük övgüler ile kendisinden bahsedilen birinin başka bir kitapta tenkit edilmesi, yalancılık, ahmaklık ve gaflet ile itham edilmesi ise günümüz Müslümanlarının karşılaştıkları musibetlerden bir diğedir. Mesela, Ebu Yezid el-Bistami (Tayfur bin İsa) hakkında kitabın biri, onun velilerden bir veli olduğundan hatta "Sultanü'l Arifin" lakabıyla anıldığından, sürekli nefis mücahedesini ile uğraştığından bahsederken³³⁶ başka bir kitapta ise, onun bir zındık olduğu söylenmekte ve şu sözleri aktarılmaktadır: "Benim cübbemin içindeki Allah'tır", "Cehennem de neymiş, ben yarın ona varıp, beni ehline feda eyle diyeceğim yoksa onu yutacağım. Cennet de neymiş? O çocuk oyuncağı ve dünya ehlinin maksadıdır. Muhad-

³³⁶ El-Hilye, 10/36

disler de kim oluyor? Eğer onlara bir adam bir adamdan bahsediyorsa, bizim de kalbimiz Allah'tan haber veriyor.”³³⁷ Hiç şüphesiz bu sözler, bir arifin veya velinin sözleri değil, bir zındığın sözleri olabilir.

İşte bu minval üzere herkes kendi grubuna dahil olan kimseleri övmekte ve yüceltmektedir. Mesela hadis ehli kendi imamlarını akıl almaz kıssalar anlatarak övmeye son derece aşırıya kaçmışlardır. Hatib el-Bağdadi, Buhari hakkında şöyle anlatır: “Buhari, Bağdat'a geldiğinde Bağdatlılar O'nu denemek için yüz hadis seçtiler. Seçtikleri bu hadislerin isnadlarını ve metinlerini değiştirerek, on kişiye paylaştırdılar. Bu on kişi Buhari'ye, ellerindeki hadisler hakkında sordu. Buhari son hadisin okunmasından sonra, kendisine en önce hadis okuyan şahısa dönerek “Senin ilk okuduğun hadisin isnadı şu, metni şudur; ikincisi şöyledir” diyerek düzeltti ve bu şekilde devam ederek hadislerin tamamına doğru yanıtlar verdi.” Bu kıssa, doğru değildir. Nitekim İmam Zehebi de *Rahimehullah* bunun sahih olmadığını bildirmektedir.

Hadis ehlinin aşırılıklarından biri de, imamlarından biri hakkında bahsedildiğinde, “Onun bilmediği hadis, hadis değildir” demeleridir. Bu ifade, övgü maksadıyla bir çok muhaddis hakkında kullanılmaktadır. Halbuki bu söz hatalıdır. İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: “Arapların yanında Arap dilini bilmek, fıkıh ehlinin yanında sünneti bilmek gibidir. Hadisleri öğrenip te, unutmadan hepsini muhafaza eden bir kimse tanımıyorum.”³³⁸

Kendisini hadise adayan muhaddis, uyulacak bir örnektir. Çünkü onun, rivayetten ve isnadları toplamaktan başka bir gayesi ve meşgalesi yoktur. Ebu Bekir (Hatib el-Bağdadi) *Radıyallahu Anhu*, hadis ilmine o kadar düşküdü ki yolda yürürken bile mütalaa ederek yürürdü.³³⁹

Bu; meşru, hatta Allahu Teala katında sevimli olan bir düşkünlüktür. Eğer böylesi yüce himmetler olmasaydı Allahu Teala'nın dini bize ulaşmazdı. Ancak, acaba Hatib el-Bağdadi, her konuda Müslüman için bir örnek teşkil eder mi? Mesela, Müslümanların başına musibet ve felaketler geldiğinde de Hatib el-Bağdadi'nin izinden çıkmamaları gerekir mi?

Acaba, Haçlı savaşları sırasında, Müslümanlar kafir haçlılar tarafından son derece büyük belalara maruz kalırken, marifet ve cezbe hallerine ulaşmak için uzun yıllar Kudüs'te köşesine çekilip zikir ile meşgul olan Ebu Hamid el-Gazzali gibi yapmamız uygun olur mu?

Bu gibi hayat hikayeleri okuduğunda kişinin zihnine çirkin ve eksik bir suret yerleşmekte, davranışında ve yaşantısında bir beşer için elzem olan doğru bir hayatın nasıl olduğunu bir türlü anlayamamaktadır. Zira bu şahsi-

³³⁷ Zehebi, *Mizanü'l İ'tidal*, 2/246

³³⁸ *Er-Risale*, 139

³³⁹ Bkz: İbnu'l Cevzi, *el-Muntazam*, 8/267

yetlerin hal tercemelerinde anlatılanlar bütün hayatı kuşatmaktan uzak bulunmaktadır. Mesela, bir abidin hayatı hakkında anlatılan, sadece onun ibadetleridir. Evliliği, eşi ve çocuklarıyla olan ilişkileri, ticareti veya öfkesi hakkında ise bütün sorular cevapsız kalmaktadır. Ancak, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabına, onların gerçek hal tercemelerine (son devir alimlerinden bazılarının abartılı bir şekilde yazdıklarına değil) döndüğümüzde, insan hareketinin gerçek suretini görmekteyiz. Ki, doğru anlamda İslam'ı temsil eden gerçek suret de budur.

Daha önce de geçtiği üzere ne kendilerinin ne de imamları olan Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatında, beşer hayatında yeri olmayan hiçbir şey göremezsiniz. Mesela, hiç gülmeyen bir sahabe göremezsiniz. Yine hiçbir kimse ile münakaşa etmeyen veya hayattan tamamen el etek çeken bir sahabe de bulamazsınız. Yine gürültünün, bağırıp çağırmanın, alışveriş esnasında tartışmanın ve hakkını almak için insanların münakaşa etmediği ölü bir şehir de bulamazsınız. Bilakis hayatı bütün gürültü, patırtı ve hareketliliği ile insanları da münakaşa, istek ve şehvetleriyle beraber görürsünüz. Eğer Sahih-i Buhari ve Müslim'i okursak gerçek hayatın ve gerçek örnek şahsiyetlerin kimler olduğunu açık bir şekilde görürüz.

Sahabe hayatını okuduğumuzda, kulun doğru bir şekilde yaptığı ibadeti, mücahidlerin doğru bir şekilde yaptıkları cihadı gördüğümüz gibi, bir taraftan ibadet eden sahabeleri, bir taraftan da gülen, oynayan, tartışan hatta birbirlerine ayakkabı fırlatan sahabeleri görürsünüz. Mücahidlere baktığınız zaman gerçek beşeriyet sıfatına haiz kahramanlar olarak görürsünüz. İşte bu sıfatlarından dolayı yaralandıkları zaman, acı çeker ve acıdan dolayı bağırabilirler. Düşmanlarına galip geldikleri halde nefislerine karşı bazen galip bazen de mağlup olduklarını, savaştan sonra veya savaş tam bitmemiş iken ganimete koştuklarını, ganimeti paylaşırken birbirleriyle tartıştıklarını ve seslerinin yükseldiğini; alışveriş yaptıklarını, alışveriş esnasında aralarında anlaşmazlığın çıktığını ve bir hakeme başvurmak zorunda kaldıklarını, tartışma esnasında öfkelenen her insan gibi ağızlarından uygunsuz sözlerin çıktığını, bazen tartışmanın boyutu büyüdüğünden onlardan birinin arkadaşıyla konuşmayacağına dair yemin ettiğini ve hatta arkadaşına dargın olduğu halde öldüğünü görürsünüz.

Kocanın; kendi evinde gayet hareketli olduğunu, hanımı namaz kılarken kendisi ile cima isteğinde bulunduğunu, hanımını dövdüğünü ve çocuklarıyla şakalaştığını görürsünüz. Ama bütün bunlarla beraber onlar Allahu Teala'nın evliyalari, doğru İslam ve hakiki beşeriyet için gerçek örnek şahsiyetlerdir. Evet, gerçek evliya onlardır. Gerisi ise kalburun üzerindeki küsmüğe benzemektedirler.

SELEFİYE VE TAKLİT

Taklid, her yönü ile kötü olan bir şeydir. Onun, insanı diğer varlıklardan ayıran ve Allahu Teala'nın kulları üzerindeki en büyük nimeti olan akıl nurunu çalışmaz hale getirmesi, kötülük olarak yeterlidir. Zira şeytanın hakka tabi olanlardan hakkı uzaklaştırmasının, sonra da hayatlarından tamamen silip yok etmesinin yolu Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendisinden dolayı Allah'a sığındığı tembelliktir. Selefiye daveti ise, aslında ümmette araştırma, çalışma ve keşfetme ruhunu canlandıran esasları ihya etmektir. Zira ümmetin böyle olması gerekir. Selefi daveti, ilmi yöntemleri ihya edip, fasit görüş ve müdahalelerden kurtarmaktır ki bu, aynı zamanda insanın araştırma konusundaki irade hürriyetini bağlayan bağları kırmaktır. Böylece ilmi yöntemin korunması, kişiyi fasit zan ve yalancı vehimlerden korurken, irade hürriyeti de kişiyi heva ve heveslerine kapılmaktan men eder. Taklid ehlinde heva; onu herşeyden emin kılan bir tembellik ve aklını donduran ve başkalarına teslim eden bir etkendir. Allahu Teala, hakkın mukabili olan zan ve hevayı aynı ayette birlikte zikrederek şöyle buyurmaktadır: “Onlar ancak zanna ve nefislerin hevasına uyarlar. Halbuki andolsun ki Rablerinden kendilerine hidayet gelmiştir.”³⁴⁰

Selefiye davası, herşeyden önce bütün kuvvetiyle zan ve hevayı ortadan kaldırmış, taklit, taassup ve mezhepçilik üzerine saldırı düzenleyerek ilmi araştırmaları her türlü vahim görüş ve ictihaddan uzak olan masum nassa yakın bir dereceye getirmiştir. İلمي yöntemleri ihya amelîyesi, birçoğu daha önceki alimler tarafından araştırılan konuların tatbiki şeklinde başlamıştır. Mesela, Rasulullah'ın namazı, haccın hakikatı ve bununla ilgili konular, zekatın mahiyeti ve bununla ilgili hususlar, cenaze ve onunla ilgili meseleler bu kabildendir. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadisini okuyan kimse, bizzat okuduğu hadisten şer'i hükümleri çıkarmaya başladı. Ancak, Selefiye'ye hasım olan mezhep taraftarları ve mutaassıp kimselerin bu yeni müctehidlerin yeni meseleler hakkında araştırma yapmalarının daha doğru olacağını savunmaları üzerine bazı Selefi büyükleri(!) bunu reddettiler ve şöyle cevap verdiler: “Biz daha önce araştırılan konularda ilmi araştırma ve ictihad egzersizi yaparak daha büyük meselelere ve ince hükümlere ulaşmayı hedefliyoruz.”

Bu cevap, mantıklı ve güzel bir cevaptır. Zira bu cevapla, bu çalışmaların bir basamak olduğu yoksa, nihai bir çalışma olmadığı itiraf edilmektedir.

Selefilere; mezhep mutaassıbı olan kitaplara başarılı reddiyeler vererek, halka bu kitapların masum delillere dayanmadığını, bilakis hata ve doğruları

³⁴⁰ 53 Necm/23

olan kimselerin görüş ve sözlerinden ibaret olduğunu açıklamak suretiyle bu kitapların ismetlerini düşürdüler. Bunun neticesinde ise, ilim meraklıları sağlam delillere dayanmayan fıkıh kitaplarından yüz çevirerek ya nasslara ya da gerçek delillere dayanan fıkıh kitaplarına yöneldi. Çalışkan gençler, sahih selefi metodunu gerçekleştirerek hedefe ulaşmak için çeşitli şekillerde başlayan bu mücadeleyi mescitlerde, çeşitli celse ve karşılaşmalarda devam ettirerek bir hayli mesafe katettiler. Bu tartışmalar esnasında her ne kadar mescitlerde seslerin yükselmesi, cehalet ile itham ve alimlere saygısızlık gibi tasvip edilmeyen nafoş şeyler olmuşsa da ilmi konuları ve delilli icthadları ihtiva eden kitapların vücut bulması da ancak bu sayede olmuştur.

Nihayet eskiyi canlandırmak isteyen bu yeni akım, şerefli bir mevkiye ulaşınca, kendisinde kibir ve gurur belirtileri başgöstererek birinci devrin sonlarındaki hastalıklar yeniden yükselmeye başladı. Peki, bu yeni akıma ne oldu?

Bu kimseler sürekli iç içe oldukları günlük meselelerin arasında Müslümanı nassa bağlamak istiyordu. Mesela, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* namaz kılış şeklini anlatan kitaplarla Müslümanların amel etmesini ve bu şekilde nassın ihyasını istiyorlardı. Ancak gençlik bunlara ilgi göstermedi. Zira bu kitapları ortaya sürenlerden bazılarının gayesi para kazanmaktı. İşte bunun neticesinde mezhepçi ve taassup taraftarı kitaplar yeniden zuhur ederek, Rasulullah'ın namaz kılma şekli, muhtasar olarak Rasulullah'ın namaz kılma şekline dönüştü.

Bazı, Selefilere bu muhtasarın sadece hadis nasslarından ibaret olduğunu, özel icthad ve görüşlerin kitaplardan çıkarıldığını zannederler. Halbuki tam aksine kalması gereken hadisler çıkarılmış ve sadece görüşler bırakılmıştır. Böyle yapanlara, "Neden böyle yaptınız" diye sorduğunuzda, "Avam tabakası kendisini ilgilendirmeyen şeylerle meşgul olmasın ve fıkıhı daha iyi anlansın" diyerek cevap verir ve "Eğer delilleri öğrenmek isterlerse kitabın aslına müracaat etsinler" diye eklemeye bulunurlar.

İleri sürülen bu bahaneler ilk taklitçilerin ileri sürdükleri bahaneler ile aynıdır. Nitekim Selefi imam Muhammed bin İdris eş-Şafii *Rahimehullah*, "el-Ümm" isimli değerli kitabını te'lif ettikten sonra öğrencileri, şerh şeklinde notlar yazarak ilaveler ve çıkartmalar yapmaya başladılar. İmamın vefatından bir müddet sonra etbalarından bazıları, Şafii fikhını avam için daha anlaşılır hale getirme gayesi ile atağa geçerek kitapları kısaltmaya başladılar. Ancak bunu yaparken imamın görüşlerini olduğu gibi bırakırken delilleri çıkardılar. İşte Şafii mezhebi bu şekilde teşekkül etti. Halbuki İmam Şafii *Rahimehullah*, taklitten men eden bir kimseydi. Şayet vefatından önce, deliller zikredilmeden sadece görüşlerinin yazılması teklif edilseydi hiç şüphesiz buna razı olmayacak ve böyle yapmak isteyenlerin bu fiillerini sapıklık olarak

nitelendirecekti. Şafii mezhebi gibi Hanefi, Maliki, Hanbeli gibi fıkhi mezheplerin teşekkülü de böyle olmuştur. Ancak, günümüz mezhepçikleri ise, imam-ları ve şeyhleri daha hayatta oldukları halde teşekkül etmiştir.!

İmamlara gösterilen çeşitli batıl takdislerin gençler nezdinde kaybolup yok olması, imamların yanılıp, isabet eden beşer olmalarının anlaşılması neticesinde, artık iyi araştırma yapıp ilmi konulara hakim olan başlangıç seviyesindeki bir öğrenci bile Ebu Hanife'nin veya diğer imamlardan herhangi birinin hatasını ortaya çıkarabilmekte ve bütün çıplaklığıyla şu veya bu konudaki hatasını ilan edebilmektedir. Bu, sahih delillere dayanıldığı takdirde yadırganmayacak bir husustur. Ancak buna rağmen günümüz imamlarına(!) veya muhaddislerine karşı çıkmak, onların görüşlerini red etmek, affolunmaz bir suç ve günah sayılmaktadır.

İlk selefiler, fıkhi dört mezhebe tahsis etmekten kurtararak genelleştirmeye çalıştıklarından dolayı, zahiri mezhebinin en büyük temsilcilerinden olan İbn-i Hazm'ın ve Buhari ile Müslim gibi hadis ehlinin görüşlerine de büyük önem verirken, bizim yeni dâhiler(!) dört mezhep dışına çıkmayı reddetmekte ve bunların dışındaki görüşleri ne kabul etmekte ne de saygı göstermektedirler. İşte zan ve taklidin durumu budur. İrade hürriyetine gelince, onun yeri burası değildir.

LAİKLER İLE REY TARAFTARLARI ARASINDA DİNİ HİTABIN GELİŞİM İDDİASI

Basitçe de olsa duruma baktığımızda, ümmetin, zihni ve nefsi hastalıklara maruz kaldığını, bu iki hastalık arasında organik bağların bulunduğunu, her hastalığın diğerinin gelişip büyümesine davetiye çıkardığını hemen idrak edebiliriz. Nefis, akli heva ile örter; akıl ise bu hevayı ilim ve araştırma şeklinde piyasaya sürmeye çalışır. Halbuki bunların menşei, zan ve hevadır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Onlar ancak zanna ve nefislerin hevasına uyarlar. Halbuki andolsun ki Rablerinden kendilerine hidayet gelmiştir.”³⁴¹ Nefsi hastalıkların kaynağı bizzat fikri hastalıklardır. Ancak ilginçtir ki, bu hastalıkların sebebi, dış muhaliflerin önüne geçmek için ümmetin yeni yöntem ve metodlara muhtaç olduğu iddiasıdır. Hitabın gelişimi davası adı altında içeriğin gelişimi tamamlanır. Dolayısıyla ilk Müslümanların bilmediği şekilde din, yepyeni bir hal alır.

DİNİ HİTABIN GELİŞİMİ DAVASI NASIL ORTAYA ÇIKTI?

Biz, daha önce sapık bid'atlarla ilgili kavramları açıklarken geçmiş bir tecrübeye sahip olduk. Bu sayede ümmet bu bid'atlara karşı en güzel mukavemeti gösterdi. Ancak bu bid'atlar İslam'a nasıl girdi? Bu bid'atların İslam'ın içine girmesi ve bozulmamış saf bir İslam'ı temsil edercesine karar kılmasının bazı sebeplerini zikretmeye çalışacağız.

Din kavramının hitap ile zorunlu bir irtibatı bulunmaktadır. Ehl-i hevanın hitabın gelişimi için yaptığı bütün teşebbüslerin asıl maksadı, dini, doğru olan manasından uzaklaştırmaktır. Dini, doğru olan manasından uzaklaştırmak için yapılan teşebbüslerin başarıya ulaşabilmesi için ise, bu inhirafı gerçekleştirmek isteyenler yeni kelimelere ve dini hitaplara ihtiyaç duyarlar. Tahrif gerçekleştikten sonra, heva ehli, ilerencilik ve akılcılık bayrağını yükseltir ve hasımlarını gericilik, dini konularda bilgisizlik ve taassupla ayıplar.

Bu konuda heva ehlinin mertebe ve dereceleri farklı farklı olmakla birlikte çoğunluk itibariyle gayeleri yeni bir fıkıh icad etmek ve Müslümanlar arasında yeni bir bid'atı yaygınlaştırmaktır.

Bunlar, hasımlarına (yani hadis ve eser ehline) yönelik, fıkhi akılcılıktan İslami Ortodoksluğa kadar çeşitli ve farklı suçlamalarda bulunurlar.

³⁴¹ 53 Necm/23

Heva ehlinin bid'atları günümüzde doğmuş bir şey değildir. Bilakis mâzileri 1200 yıl öncesine dayanmaktadır. İbda (yenilikçilik) davası; kökü olmayan bilakis yalan ve dalalete dayanan habis bir davadır.

Mutezile, hadis ehlini akılsızlık ve cehalet ile itham etmektedir. Zira kendilerine göre hadis ehli, aklını nassları yorumlamak için kullanmamakta ve taklidi seçmektedir ki bu, avam ve akli zayıf olan insanların sıfatıdır. Ayrıca onların, sefil insanlar olduğunu söylemektedirler. Halbuki Eş'ari ve Maturidiye'ye mensup olan kelamcı Mutezile de taklid ehlidir. Ancak onlar kendilerini, adil, Tevhid ehli, hikmet ve nazar ehli, şeriatı en iyi bilen ve hadiseleri en iyi değerlendiren gibi süslü lakaplar ile tanıtırlar.

Heva ehli arasında bahsettiğimiz fark (tefavut) hiç şüphesiz günümüzde de mevcut olmakla birlikte, hepsinin birleştiği ortak nokta teamülde fıkhi zihniyeti yok etmek ve Selefiye'nin de araştırma ve düşünce konusundaki yöntemini belirleyen usül ile ilgili araştırmalardan yüz çevirmektir.

Şüphesiz kişiyi, araştırma hürriyeti, dini hitabın yenilenmesi veya fikri bakış açılarının ihtilafı adı altında kötü heva ve heveslere kapılmaktan alıkoynan fıkhi akılcılıktır.

Bu çirkin yola misaller vermeden önce hatırlamamız gerekir ki, heva ehli bu gayelerini (yani hitabın yenilenmesi ve ardından da dini içeriğin yenilenmesini) gerçekleştirmeye çalışırken bunu, yabancılaşmaya karşı İslam'a yeni bir güç katmak için yaptıklarını iddia ederler. Bu ilk bid'atçıların kendi bid'atlarına kılıf uydurmak için ortaya attıkları bir husustur. İlk bid'atçılar şeriatın Yunan hikmetine (felsefesine) uygun olduğunu söyleyerek güya avam tabakasında şeriatın doğruluğu hakkında uyanacak kuşkuları önlemek istemişlerdi.

Farklılık, sulandırılmış laikliğin³⁴² uzantısıdır. Bu tabirin altına birçok entel ve düşünür girmektedir ki bunların başında, aşağıda isimlerini zikredeceğimiz kimseler gelmektedir.

1- Hasan Hanefi: Bunun projesi, kültür ve yeniliktir.³⁴³

2- Muhammed Abid el-Cabiri: Projesi, Arap aklının tenkit edilmesidir. Bundan kastı ise İslami akli tenkit etmektir.

3- Muhammed Ergün: Projesi, İslami akli tenkit etmektir.

³⁴² Sulandırılmış laiklik ifadesi; ateist ve laikliği, Kitap ve Sünnet gibi kaynaklarla temize çıkarmayı reddeden laikler tarafından kullanılan bir terim olup, bundan maksatları, Kitap, sünnet ve İslam kültürü ile bağdaştırılmaya çalışılan laikliktir.

³⁴³ "Mine'l Akideti ile's-Sevreti" isimli kitabına bakınız

Bize göre sulandırılmış laikliğin uzantısı olan bu fark, İslam düşünürlerine ve işi sulandırmak isteyen bazı fakihlere de sirayet etmiştir. Bunlardan bazıları şunlardır:

- 1- Raşid el-Gannuşi
- 2- Hasan et-Turabi
- 3- Muhammed el-Gazzali ve daha birçokları.

Hatta kendilerini Selefiye ve Cihadiye diye tanıtan bazı kimseler bile bunun etkisinde kalarak Selefiye'nin ilmi araştırma ve tahlillerde takip ettiği yol ile alay etmişlerdir.

Bu konuda yapılacak en önemli şey; bu bid'atçılarla savaşıp kalelerini yerle bir etmek, sapık düşüncelerini ortaya çıkarmak ve selefimizin yaptığı gibi onları hezimete uğratarıp, pişmanlık içinde köşelerine çekilmelerini sağlamak için manevralar kurmak ve askerler hazırlamaktır.

Doğrusu bunlar, başarıya ulaştıran sebepleri kaybetmişlerdir. Bu sebeplerin en önemlilerinden biri, Kur'an-ı Kerim'in, Nebi'nin sünnetinin ve Salih Selef'in yolu olan fitrat hitabına muvaffak olmamalarıdır. Dolayısıyla onların hitapları, halk hareketine ve insanlara hiçbir etkisi olmayan akademik bir hitap olarak kalmıştır.

Mutezile, gayet kolay ve seri bir şekilde hezimete uğrayarak Ehl-i Sünnet ile olan savaştan inleyerek çıkmıştır. Öyle ki, geride bazı izler dışında hiçbir şey kalmadığı gibi, söyledikleri sözlerden ve savundukları düşüncelerden de geriye kalan sadece kitapların kaydettikleridir. Ancak Mutezile'nin fikirleri bir grup bid'at ehli yanında gelişim kazandı. İşte bu cemaatten Kilabiye, Eş'ariye ve Maturidiye doğdu. Az bir çalışma ve sufilerle işbirliği neticesinde bunlar İslami düşünceye ve siyasete hakim hale geldiler.

Gayet açık bir şekilde diyoruz ki, Amr bin Ubeyd, Cehm bin Safvan, el-Gazzal, Ebu Haşim el-Cubbai, Ebu Ali el-Cubbai ve bunun gibi Mutezile büyükleri ümmetin önderliğini üstlenmediler. Ancak kendilerinden sonra gelen Mutezile yavrularına bu yolu açtılar ve bu sayede Eş'arilerle Maturidiler tarihimizde fıkıh önderleri oldular. Hal böyle olunca biz, korkmaksızın gençleri bundan sakındırmalıyız ve sulandırılmış laiklerin, gençlerin başında lider olmalarını engellemeliyiz.

Şüphesiz biz, bu düşüncelerin Müslüman gençlik üzerinde güçlü bir şekilde etkisini görmekteyiz. Helal ve haram olduğu kesin olan fıkhi hükümlerin küçümsenmesi buna karşılık yeni bazı düşüncelerin saygı görmesi bunun belirtilerindendir.

LAİK HİTABIN MEDENİLİĞİ VE SELEFİ HİTABIN GERİCİLİĞİ İDDİASI

Bazı gençler fıkhi akılcılığı ve selefi hitabı gericilik ile itham ederek, bunun medeni olmadığını ve asrımıza uygun düşmediğini söylemektedirler. Ancak, dinin cevherini koruyan unsurun, fikhî hitab olduğu noktasını unutmamız gerekmektedir. Zira fikhî hitab, kendi içinde ve her lafzında bu dinin hakikatini taşımaktadır. Bu din ise, Allahu Teala'nın kullarına olan hitabıdır. Bu hitabın maksadı, kulda dinin gerçekleşmesi, yani kulun, İslam'ın istediği şekilde mütediyyin bir kimse olmasıdır. Bu sapık bid'atçı hitabın yaptığı ise sözde İslami düşünen kimseler ortaya çıkarmaktır. Bu husus, iki şahsiyet arasında kıyas yapıldığında apaçık ortaya çıkar. Bu yeni bid'atçıların örnek şahsiyetlerine bakıldığında, İslam ile ilgili ilmi konuşmaların espri ve mizah esnasında yapıldığını, mesela Akkad gibi bazı İslami düşünürlerin haftalık toplantılarını Cuma namazı vaktinde yaptığını görürsün. Bu örneği vermemin sebebi, İslam düşünürlerinin, İslam'a ve kanunlarına ne kadar bağlı olduklarının anlaşılmasını kolaylaştırma isteğimidir.

Sözde medeni hitabın maksadı; İslam'ı hakikatinden ve asıl cevherinden uzaklaştırıp, emirlerine uyularak yaşanılır bir din olmaktan çıkarmaktır. Bu hitab, yaşantıdan uzak, sadece geceleri veya toplantılarda konuşulan İslam'a inanan kimseler yetiştirmek istemektedir.

Bu kötü tohum, fıkihtan, fıkhi hükümlerden ve insan fitratının gereği olan amellerden bahsetmeyi hakir görmekte ve değersiz şeylerle meşgul olmaktadır.

Şüphesiz imamlarımız, pratikte uygulamadıkları konuları konuşmak istemezlerdi. Nitekim İmam Hatip el-Bağdadi'nin te'lif ettiği "İktidau'l-İlmi el-Amel" isimli kitabı bunun isbatıdır. Selef, vesvese hakkında konuşmayı da hoş karşılamazdı. Hatta İmam Ahmed, Haris el-Muhasibi'yi bu tür şeyleri yazdığından dolayı bid'atçı olmakla nitelendirmektedir. Zira bu gibi şeyler amel olmadığından, insanların faydasız şeyler ile meşgul olması veya faydası çok az şey olarak sayılmıştır.

Fıkhi akılcılık, istiklalimizi korumakta ve Allah'ın bizden ne istediğini öğretmektedir. Allahu Teala'nın muradını öğrenmemizin sebebi ise yaratılışımızın gayesi olan ameldir.

Yenilik ve hürriyete davet eden çağdaş davetçilerin birleştikleri ortak nokta, fıkıh usûlünü tecdit etmeye davet etmeleridir. Çünkü fıkıh usûlünün değişmesiyle ilk alimlerin Kitap ve Sünnet'ten anlayıp çıkardıkları hükümlerden farklı hükümler ve neticeler ortaya çıkacaktır. Bu bid'atların kaynağına kısaca işaret etmeden önce, şu önemli noktaya işaret etmek istiyorum: Çağ-

daş yazarlar tarafından kaleme alınan usûl kitapları, daha önceki alimlerin anladıkları manada bir usûl kitabı niteliğinde değildir. Zira sözde usûl ile ilgili olan bu kitaplar, fıkıh usûlü terimlerinden ibaret kitaplardır. Yani, bunlar fıkıh usûlü terimlerini şerh eden kitaplardır. Bu kitaplar bizlere, Kitap, sünnet, icma ve kıyas gibi üzerinde ittifak edilen ve yine sahabenin sözleri, istihsan ve örf gibi üzerinde ittifak edilmemiş olan, icmali hükümlerin delillerini tarif etmektedirler. Bir de, okuyucuya vacip, müstehap, mübah, mekruh, haram gibi hükümlerin derecelerini anlatmaktadırlar. Böylece bu kitaplar, sadece bu büyük ilmin terimlerini açıklamakla yetinerek şer'î hükümlerin nasıl elde edileceğine ve okuyucunun, deliller arasında nasıl tercih yapacağına dair herhangi bir bilgi aktarmamaktadır. Dolayısıyla bu kitaplar, fıkıh usûlü ile ilgili eski kitapların (ki bunların başında da İmam Şafii'nin "er-Risale"si gelmektedir) izledikleri metoda muhalif bir yol izlemeleri nedeniyle sadece bu ilmin terimlerini açıklayan kitaplar niteliğindedirler.

Selefiye'nin fıkıh usûlü şu iki kaynağa dayanmaktadır:

Birincisi: Arap Dili ve Kaideleri.

İkincisi: Muhatb ile Muhatab Arasındaki İlişki.

Buna şöyle bir misal verebiliriz: Şayet insanların, Arap dilindeki emir kipinin vücut ifade edip etmemesi³⁴⁴ konusunda ihtilafa düşmeleri caiz olsa da, Kitap ve Sünnet'te kullanılan emir kiplerinin delaleti konusunda böyle bir ihtilaf caiz değildir. Zira bu hitapdaki ilişki, amir ile memur arasındaki ubudiyet ilişkisidir. Bu, emrin vücuta ve fevriyete³⁴⁵ hamledilmesini gerektirmektedir. Eğer biri, kendi arkadaşından bir şey isterken, emir kipini kullanırsa bu, vücut ifade etmez. Zira emir daha yüksek bir yerden gelmektedir. Ancak, Kitap ve Sünnet'teki emir ve nehiy kipleri daha yüksek bir makamdan gelmektedir.

Kur'an ve Sünnet'in dili Arapça olduğundan, bunları anlamak için başvurulacak ilk kaynak da Arap dili ve üslûbudur. Bu bid'atçılar ise, Arap olmayan bir çevrede yetiştikleri ve öğrenimlerini Batı üniversitelerinde tamamladıkları için, Allahu Teala'nın ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* muradını öğrenmenin en iyi yolunun bu yeni yol olduğunu zannederler. Ancak bu kaideler, Arapça kaideleriyle bağdaşmadığından, "Tecdid" adı altında fıkıh usûlünü değiştirmeye yeltendiler.

³⁴⁴ Nitekim cumhurun görüşü, vücut ifade ettiği yönündedir.

³⁴⁵ Fevriyet: Derhal yapılması gereken manasındadır.

TECDİD ÇAĞRISI VE HİTABIN ÇELİŞKİSİ

Yaptığı ilk çağrısında fıkıh usulünün tecdidini isteyen ve şeriatın esaslarını yok edip değişmeyen hükümlerini ilğa eden korkunç neticelerin elde edilmesini keşfeden Hasan Turabi şöyle der: “Usulcülere göre icma, Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinin şer’i bir hüküm konusunda ittifak etmeleridir.” Devamla şöyle der: “Usulcülerin; ‘icma, müctehidlerin icmasıdır’ şeklindeki şartları batıl bir şarttır. Çünkü şeriat; Allah’a, O’nun Rasülü’ne ve Ulü’l Emr’e itaatı farz kılmıştır. Ulü’l Emr, alimler ve idarecilerdir. İslami bir toplumda belli bir kesime “alim” demek, çirkin bir teşebbüstür. Bundan maksat, ümmeti kendi hakkından vazgeçirmek, sonra da onlardan bu hakkı alıp alimlere vermektir. Ki alimlerin usül kitaplarında kanunlaştırdıkları, gasp ettikleri bu haklardır.” Devamla şöyle der: “Bu icma bazı usulcülere göre (ki Turabi’ye göre de doğru olan budur) Kitap ve Sünnet’ten daha kuvvetlidir. Yani, Kitap ve Sünnet’e ters olsa dahi eğer ümmet bir konuda icma etmiş ise doğru olan, ümmetin icmasıdır. Çünkü hadis-i şerifte şöyle geçer: “Benim ümmetim, dalalet üzerine ittifak etmez.” Ancak bütün insanların görüşünü öğrenmek gerçekten son derece zor olduğundan icmayı öğrenmek için başvurulacak en iyi yol, her toplumun, kendilerini temsil edecek vekiller tayin etmeleridir. Bu vekiller, bir konuda ittifak ettikleri zaman o hüküm Allahu Teala’nın hükmü olur. Çünkü icma meydana gelmiştir. Yani İslami parlamentonun vereceği karar icmadır. Dolayısıyla seçilen parlamenterlerin, Kitap ve Sünnet’e ters olsa dahi herhangi bir konuda verdikleri hüküm, Allah’ın istediği hükümdür!”

Gördüğünüz gibi “tecdid” küfre götürebilmektedir. Çünkü Turabi, tecdid sayesinde Kitap ve Sünnet’e ters olsa dahi açıkça insanların teşri yetkilerinin olduğunu söylemektedir. Halbuki İmam Şafii, insanların fıkıh usulünü terkedip mantığı din edinmelerinin yasaklığından bahsederek şöyle der: “İnsanların cahil kalmaları ve ihtilafa düşmelerinin tek sebebi Arap dilini bırakıp, Aristo’nun mantığına yönelmeleridir.”³⁴⁶

Birileri çıkıp, “Sen, Hasan Turabi’yi şeriatı değiştirmekle itham ederek, O’na iftira atıyorsun” diyebilir. Bu durumda ben, bunu söyleyen kişiye, Turabi’nin sözlerine yeniden göz atmasını tavsiye ederim. Ki o, şöyle demektedir: “Üstünlüğü ile temayüz eden kültürel mirasımızın, diğerleriyle etkileşimini önlemeli, ama bazen bunu aşarak tecdid yoluna girmeliyiz.”³⁴⁷ Ona göre, bazen kültürel mirasımızın dışına çıkmalıyız, bu zaman belli değil. Az veya çok diye bir kural da yok. Birinin yanında az olan, diğerinin yanında çok olabilir.

³⁴⁶ Bedreddin bin Cemmaa, et-Tezkire. Ayrıca bkz: Suyuti, Savn’ül Mantık ve’l Kelam an Fenni’l Mantıki ve’l-Kelam.

³⁴⁷ Hasan Turabi’nin, Müslüman Arap hakları konferansına gönderdiği vesika.

SULANDIRILMIŞ LAİKLİK TARAFTARLARININ GÖRÜŞLERİ

Muhammed Arkun bu zümrenin en edeplilerindedir. Arkun, her sözüde Kitap ve Sünnet'in dışına çıkmayacağını söyler. Ancak ileri sürdüğü esaslar, batı üniversitelerinde öğrendiği esaslardır. Ona göre İslami düşünce bu esaslar sayesinde Ortodoksluktan kurtarılıp dünya sahnesine çıkacaktır.

Muhammed Arkun, bir kısım projelerini anlattığı "Eyne Huve'l-Fikrul-İslami el-Muasır" isimli eserinin o hazin önsözünde, kendinden bahsederken şöyle diyor: "Bu nedenle otuz seneyi aşkın bir zamandan beri, eski düşüncülerin düşüncelerini anlamak için dinamik fikirlerin ihyasına davet etmekteyim. Ama aynı zamanda eskilerin ilkelerinden, yöntem, mukaddime ve müşkilatlarından dünyaya, tarihe, topluma ve insana bakış açılarından sarf-ı nazar etmek zorundayız. Çünkü bütün bunlar, Hristiyan, Yahudi ve dünyada bilinen diğer kültürlerle göre olduğu gibi Müslümanlara göre de ortaçağ öğretilerine has şeylerdir." Yazar, bu sözleriyle şu neticeye varmak istemektedir: Selefimizin daha önce kullandıkları yöntemler gelişmediği gibi, ulaştıkları bilgiler de, gelişmemiş fikri yansımalarından ibarettir. Yeni bilgilere ulaşmak istediğimizde, bu öğretileri, mutlak değil, tarihi bakış açısında kavramamız gerekir. Buna göre bizleri eski anlayışa zorlayanlar, gerçekte yeni Ortodokslardır!.. Hiç şüphesiz bu yapraklar, ilk alimlerin bilmediği yeni terimleri zikretmekten başka bir şey ihtiva etmemektedir. Bu terimler tecdid taraftarlarının iddia ettikleri yani usül ilminin terimleridir. Bu terimlerden bazıları şunlardır: Roman, edebiyat bilgileri, tarihi bilgiler, ilmi bilgiler, felsefi bilgiler, sosyoloji, antropoloji, strüktüralizm...

Sevgili okuyucu kardeşim! Sakın, bu terimleri bilmediğin için kendini cahillikle itham etme. Zira bid'at ehlinin kendisi de bu terimlerin ne demek olduğunu bilmediğini itiraf etmektedir. Nitekim kitabın mütercimi Haşim Salih, Fransa Üniversitesinin Felsefe bölümünde doktorasını tamamlamış olmasına rağmen, kitabın mukaddimesinde, bu terimleri ancak on yıldan sonra anladığını, bunlardan bazılarını ise Fransa Üniversitesinde üç yıl okuduktan sonra kavrayabildiğini itiraf etmektedir. Okuyucularımdan, laiklerin, Allah'ın Kitabı'nı ve Rasulullah'ın sünnetini anlamak için ileri sürdükleri Batı usûlünde neden inat ettiklerini anlamaları için, bu itirafı okumalarını istiyorum. "Yüklenip taşıdıkları şey ne kötü yükür."³⁴⁸

Şüphesiz, meşhur fakihlerimizi bilinen ilmi neticeleri elde etmeye zorlayan sebebin, zaman ve mekan şartları olduğu iddiası çirkin bir iddia olup, bundan maksat bu fıkıhî ilğa ederek zamana uydurmaktır. Daha açık bir

³⁴⁸ 6 En'am/31

ifadeyle, çalışıp zamanı ve toplumu İslam'a uydurmak yerine, İslam'ı zamana ve topluma uydurmaktır.

Gazali, alimlerin cumhuruna göre haram olan musikiyi değerlendirirken yeni usul ve yöntemine göre değil de, bunun haram kılınmasını bedevi çevreye bağlamaktadır. O, bu tercih ve delil ile tarihi gözönünde bulundurmaktadır. Yani ona göre bu hüküm, o zaman ki çevre şartları gözönünde bulundurulmuş verilen bir hükümdür. Yoksa her zaman için söz konusu değildir. Halbuki bu, şer'i hükümlerin, her zaman ve mekan için geçerli olması esasına ters düşmektedir. Tarih açısından meseleye yaklaşarak, musikin haram olmasının bütün zamanlara teşmil edilmeyeceğine hükmeden Gazali, insan açısından son derece çirkin bir hataya düşmüş bulunmaktadır. Zira insanın musiki ve müzik aletlerinden etkilenmesi belli bir zamana ait bir şey değildir. Bilakis her insan müzikten ve müzik aletlerinden heyecanlanıp etkilenmektedir. Hatta hayvanlar bile. Dolayısıyla bu hükmün asıl gayesi fıkıh usûlünü değiştirmektir.

Nitekim birçok haddini aşan araştırmacı, Üstad Seyyid Kutub'un ulaştığı neticeleri, çektiği şahsi sıkıntılarının bir yansıması olarak değerlendirmişlerdir. Yani Seyyid Kutub'un *Rahimehullah*, Kuran'ı, zaman ve mekan üstü mutlak yöntemlerle değil, özel bir usul ile tefsir ettiğini söylerler. Onlar bu sözleriyle Kur'an tefsirinin özel ve zati bir durum olduğunu ve bunun ilzam eden bir tarafının olmadığını söylemek istemektedirler. O zaman onlara şunu soruyoruz: "Tefsir ne zaman ilzam eder ve hatalı olduğu nasıl anlaşılır?"

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'a göre cevap bellidir. Şöyle ki, Kur'an'ı en iyi tefsir eden yine Kur'an'ın kendisidir. Daha sonra sünnet, daha sonra sahabenin sözleri ve Arap dilidir.

O halde bunların, kaideleri ilga etmeleri değil, bu kaideler ışığında nerede hata yapıldığını isbat etmeleri gerekmektedir. Ancak, bunların ellerindeki kaideler ne Arap diliyle bağdaşmakta ve ne de selefin izlediği esaslar ile...

Bu bid'atçılar Allah'ın Kitabı'nı ve Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetini herkesin dilediği gibi tasarruf edeceği bir ganimet kılmak istemektedirler. Yani herkes kendisine has yöntemlerle dilediği gibi konuşarak, dilediği gibi fetva verecek, istediğini kabul edecek, istemediğini de reddedecek.

Hristiyan bir gazeteci olan Cihad el-Hazın adlı adamı duymadınız mı? Bu adam, İslam müctehidlerinden bir müctehid kesilmiş ve kendisine göre tercih etmekte, tasvip etmekte ve zayıf kabul etmektedir.

Yine, Müslümanlara İslam'ın doğrularını ve yanlışlarını öğretme hakkını kendilerinde bulan, Yahudi ve Hristiyanları duymadınız mı?

Evet bunlar, bu İbda'ların ortaya attıkları bid'atların neticeleridir.

REY TARAFTARLARININ FIKHÜ'L HİTAB HAKKINDAKİ METODLARI

Yeni şeytan medeniyeti karşısında hezimete uğrayan, bu medeniyete uydurmak için şeriatı eğip bükerek hükümlerini değiştirmek isteyen rey taraftarlarının, o tuhaf düşünce ve fıkıhlarını ortaya koymak için izledikleri bir takım yol ve üslupları bulunmaktadır. Bunlar önce canlarının istediği hüküm hakkında karar verir, sonra da görüşlerini destekleyen başka görüşleri arayıp bulmak için fıkıh kitaplarına yönelirler. Bunların, hükümlerinde ve araştırmalarında, sağlam ilke ve esaslardan yoksun olduklarını görürsün. Eğer kişi onların, amel edip sarıldıkları fer'i meselelerden fıkıh usûlünü çıkarmak isterse, en tuhaf şeylerle karşılaşacaktır. Keşke araştırmacılarından biri (ki buna yönelmeyi temenni ederim) Hanefilerin yöntemine göre Raşid el-Gannuşî'nin "el-Hürriyatü'l-Amme Fid-Devleti'l-İslamiyye" isimli kitabından ve Muhammed Said Ramazan el-Buti'nin "el-Cihad fil-İslam Keyfe Nefhemuhu ve Keyfe Numarisuhu?" isimli kitabı ile Fehmi Huveydi, Gazzali, Kardavi ve diğer İhvan-ı Müslimin yazarlarının kitaplarından fer'i meselelerden usûlleri çıkarsalar. Şunu katiyetle ifade edeyim ki, hayrette bırakacak neticeler ve birçoğu sağdan soldan toplamaya dayanan, daha önce benzeri söylenmemiş usûller ortaya çıkacaktır. Bu ilginç usûllerini keşfetmek için, kitaplarına süratli bir bakış yeterli olur. Ben bunlardan birini zikretmekle yetineceğim. Şöyle ki:

Hezimete uğrayan rey taraftarları, gerçekten tuhaf olan hükümlerini delillendirmek için daha çok umumi ve özellikle de fıkhi kaideleri delil olarak kullanırlar. Onlardan biri, selevin görüş belirtmediği herhangi bir konuda görüş belirterek dilediğini söyleyebilmek için, "Zamanın değişmesi ile hükümlerin değişmesi inkar edilemez" kaidelerini daima hatırlatır. Onlara göre eğer ortada liderin veya parti ve örgütün isteğine uygun bir hareket veya yeni bir fıkıh var ise, bütün hükümler için maslahat kapıları ardına kadar açıktır. Zira "Nerede maslahat var ise orada Allah'ın şeriatı vardır" kaidesi, onlara göre, canımızın istediği herşeyi Allah'ın şeriatına nisbet ettirecek kadar geniş ve kapsamlıdır. Gerçek şu ki bunlarla laikler arasındaki ihtilaf, sadece lafzidir. Dolayısıyla, laik hiziplerin işledikleri bütün kötülükleri bu hizip, şahsiyet ve rey tarafları olan müfekkirlere de işlemişlerdir. Dahası, bunlar işlediklerini şeriat adına yaptıkları için, yaptıkları kötülük, laiklerin yaptıkları kötülüklerden daha fazladır. Çünkü bunlar, "Allah'a bilmedikleri şeyler hususunda iftira atmaktadırlar."³⁴⁹ İki tarafı birbirinden ayıran fark, hükmün kaynağıdır. Laiklere göre, hükmün ortaya çıkmasını gerektiren, insanın maslatlarıdır.

³⁴⁹ 3 Al-i İmran/78

Dolayısıyla hükmün kaynağı insandır. İslam'a müntesip olan bu zevatlar da aynı şeyi söylemektedirler. Ancak aradaki fark, verilen hükme İslami bir kılıf giydirmeleridir. Bu nedenle bu iki taraf arasındaki fikri ve ilmi uçurum son derece azalmış hatta ortadan kalkmış bulunmaktadır. Turabi, Gannuşi, Buti, İhvan-ı Müslimin ve birçoklarının programı, İslam düşmanı Laiklerin programlarıyla aynilik arz etmektedir. Laiklere göre kendileriyle İslamcılar arasındaki ihtilaf, vatanın bölünmesi ve yüce menfaatların heder edilmesi maksadı ile yabancılar tarafından oluşturulan sun'î bir ihtilaftır. Nitekim bundan dolayı İslam halkları milli kongresinde hazır bulunan George Habeş, Naif Havatime ve birçok küfür liderleri Hasan Turabi'nin konuşmasından son derece etkilenmişlerdi. Çünkü Turabi; vatan, millet ve benzeri konular üzerinde durmuş ve Müslümanlar ile laikler arasındaki farkı oldukça sınırlandırmıştır.

Sa'di, Nahnah, Zarval ve Bukruh arasında hiçbir fark olmadığını gözler önüne seren en son olay, Mahfuz en-Nahnah'ın Cezayir Başkanlık makamına aday gösterilmesidir. Çünkü bunların konuştukları, neşredip tatbik etmek istedikleri hükümler aynıdır. Nahnah ile diğerleri arasındaki tek fark, Nahnah'ın halkı kendine çekmesi için İslami dil kullanması ve sakal koymasıdır. Programlar ve hükümler tamamen aynıdır. Sadece Nahnah sözlerini İslami argümanlarla süslemeyi unutmamaktadır. İşte bundan dolayı laikler haklı olarak İslamcıları menfaatperestlik ve şahsi menfaatlerine ulaşmak için İslamı alet olarak kullanmakla itham etmektedirler. Çünkü laikler, İslamcıları diğerlerinden ayıran herhangi bir fark görmemektedirler.

FIKHİ KAİDELER VE NEBEVİ HADİSLER (KÜLLİ VE CÜZ'İ)

Fikhi kaideler nedir? Delil olarak kullanılmaları caiz midir?

Bunlar bir bütün olarak nebevi hadislerle hiçbir değer vermemektedirler. Bunlara göre hadisleri reddetmek ve onlarla amel etmemek çok kolaydır. “Şu hadis ahad hadislerdendir, şu hadis akıl ile çelişmektedir, bu hadis hakkında alimler ihtilafa düşmüştür, bu hadis bazı alimler tarafından zayıf sayılmıştır, şu hadiste işkal vardır, şu hadisin ravisi fakih değildir” ve buna benzer sözleri kullanırlar. “Rey ehlinde sakının. Çünkü onlar sünnet düşmanlarıdır. Hadisleri öğrenmekten aciz kaldıklarından dolayı kendi görüşlerine göre hüküm vererek hem kendilerini hem de başkalarını saptırırlar”³⁵⁰ diyen ne kadar doğru söylemiştir.

Fikhi kaidelere gelince, bunlar külli kaideler değildir. Yani bütün tikel (cüz'iyat) ve efradı kapsamamaktadır. Bu nedenle fikhi kaideler kişiyi özel delille müracaat etmekten müstağni kılmamaktadır. Bilakis kişinin, özel delillere müracaat etmesi gerekmektedir. İmam Suyuti, “el-Eşbah ve'n-Nezzair” isimli eserinde, kaideleri zikrederken çoğu kez şöyle der: “Fer'i meselelerde tercih türlü türüdür. Bundan dolayı; Karrafi, “el-Furuk” isimli eserini kaleme almıştır. Çünkü bazen, bazı fer'i meseleler bir kaidenin kapsamına girdiği halde başka bazı sebep ve müessirlerden dolayı o kaidenin kapsamından çıkabilmektedir. Bu nedenle alimlerin ittifakı ile fikhi kaideleri delil göstermek caiz değildir. Nitekim İbn-i Nüceym şöyle der: Fikhî kaidelerin gerektirdikleri ile fetva vermek caiz değildir. Zira bunlar, külli kaideler olmayıp çoğunluk ifade eden kaidelerdir.”³⁵¹ “Mecelletü'l Ahkam” şerhinde de şöyle denilmektedir: “Şeriatla hükmeden hakimler sarih bir nakle muttali olmadıkları müddetçe sadece bu kaidelere (Fikhi kaideler) dayanarak hüküm vermeleri caiz değildir.”³⁵² Maslahatlar kaidesi kendisine nisbet edilerek haksızlığa uğrayan Şatibi, hükümlerde maslahatları delil edinmenin caiz olmadığına dikkati çeker ve şöyle der: “Şeriatla, bu üç konu (Zaruriyat, haciyat ve tahsiniyat) veya bunlardan biri hakkında külli bir kaide tesbit edildiğinde buna riayet etmek gerekir.”³⁵³ Bu nedenle hükümler için kaynağından delil getirilir ki bu kaynaklar Kitap, sünnet ve kıyastır. Fikhi kaideler ise bu kaynaklardan değildirler. Çünkü fikhi kaideler tikellerden (cüz'iyat) alınmıştır. Bunun aksi söz konusu değildir. O halde aslanan özel delildir. Bu deliller var iken fikhi kaidelere müracaat etmemek gerekir.

³⁵⁰ Bu söz Ömer bin el-Hattab'a Radıyallahu Anhu nisbet edilmektedir. Bkz: Lalekai, es-Sünne, 201

³⁵¹ Nedvi, el-Kavaidü'l Fikhiyye, 292

³⁵² Age. 292

³⁵³ el-Muvafakat, 216

MASLAHATLAR KAİDESİ

Eğer Şatıbi'nin söyledikleri hevedan uzak bir şekilde bir bütün olarak ele alınırsa, insanın yararları nazariyesini savunanların söylediklerinin dini ve akli delillerden yoksun, saçma sapan sözler olduğu görülecektir. İsterseniz heva ehli ile Şatıbi'nin şu sözlerini birbirleriyle kıyaslayın: “Mükellefin zararına olan şeylerde bazı menfaatler olduğu gibi, menfaatine olan şeylerde de adeten zararlar olabilir. Mesela, can; saygıdeğer, dokunulmaz ve ihyası istenilen bir varlıktır. Bu sebeple canın ihyası ile malın itlafı (yok olması) veya canın itlafı ile malın ihyası çakıştığı zaman canın ihyası daha evladır. Eğer canın ihyası ile dinin itlafı sözkonusu ise, kafirlerle cihadda veya mürtedin öldürülmesinde olduğu gibi, can pahasına da olsa, dinin ihyası daha evladır.”³⁵⁴

Şatıbi'nin bahsettiği maslahatlar ahiret nazariyyesinden ele alınan şer'i maslahatlardır ki, bunu çeşitli yerlerde tekrarlamaktadır. Mesela, bir yerde şöyle der: “Şer'an celbedilmesi istenen maslahatlar ve defedilmek istenen fesatların gayesi, dünya hayatının uhrevi hayat için ikamesidir. Yoksa nefsin arzuladığı, adi maslahatlar ve mefsedetler değildir.”³⁵⁵

Yine Şatıbi şöyle der: “Maslahat, şeriatın gözündeki maslahat sayılan şeylerdir. Yoksa mükellefin kabul ettiği değil, yani bazı dar görüşlülere göre maslahat elden gitse bile haddi zatında maslahatı gerçekleştiren Allahu Teala'nın tikellerdeki hükmüdür.”³⁵⁶ Buna benzer bir sözü de şudur: “Küllü kaideler tikellere zarar vermemektedir. Yani maslahatlar, ilk bakışta öyle görünse bile, konu ile ilgili özel hükmü ilga etmemektedir. Çünkü her bir konuda çeşitli kaideler birbirlerini cezbedebilmektedir. Dolayısıyla Şari', konuları benzerlerine göre değerlendirir. Benzerlerin bilinmesi ise, akıl ile değil, ancak nakil ile mümkündür. Bütün bunlardan çıkan netice ise, teşri'in maksadı ve şer'i maslahatların gayesi imtihandır.” Yine şöyle der: “Şari'in şeriatı koymasındaki maksat, mükellefi hevasına kul olmaktan kurtarıp Allah'a kul yapmaktır.”³⁵⁷ İmam Şatıbi'nin bu sözleri nerede; şeriatı çocuk oyuncağı yapan, dilediklerini kabul edip dilediklerini reddeden, heva ehlinin söyledikleri nerede?

Bu aktardıklarımın maksat, tercih esnasında ne fıkhi kaideleri reddedip nazarı itibara almamak, ne de şer'i maslahatları ilga etmektir. Benim maksadım, hükümler için delil getirilirken heva ve hevese değil, şer'i deliller-

³⁵⁴ el-Muvafakat, 2/92

³⁵⁵ Age. 27-28

³⁵⁶ Age.

³⁵⁷ Age. 153

le delil getirilmesinin gerektiğini vurgulamaktır. Temel gayenin ahiret olduğunu nazarı itibara alarak şeriatın maksatlarına bakan ile dünyayı nazarı itibara alarak bakan arasında büyük fark vardır. Bu kaideyi ilga eden Cevdet Said şöyle der: “Küfür, dünyevi bir günah değildir. Küfür, uhrevi bir günahdır. Küfrün hesabını görecektir olan Allah'tır. Kafirin yaşama hakkı vardır. Mülhid, dokunulmazlık içinde yaşama hakkına sahiptir. Eğer mülhid, insanları ilhad konusunda ikna edebilirse bunda bir sakınca yoktur. Ancak görüşü kabul edilmez. Bize gereken kimseyi küfür ile ayıplamamaktır.”³⁵⁸ Bu, mürtede uygulanması gereken had cezasını reddeden Hasan Turabi'nin ve silahlı cihada karşı çıkan Raşid El-Gannuşi ve Ramazan el-Buti'nin görüşüdür. Yine bu, “Haza Beyanun Li'n-Nası” isimli çirkin risalelerinde hangi isim altında olursa olsun silahlı mücadeleyi reddeden (ki bu, kişiyi dinden çıkararak bir görüştür) İhvan-ı Müslimin'in görüşüdür.

Bunların söyledikleri, laiklerin İslam ile insani(!) mezheplerini uzlaştırmak için giriştikleri teşebbüs ve sıkıştırılmalarına bir cevap mahiyetindedir. Çünkü laikler İslami hareketleri kıyamet sekreteryası olarak itham etmektedirler.³⁵⁹ Yani, Allahu Teala'nın iradesini beşerde tatbik ederler. Bu, doğrudur. Çünkü İslam, Allahu Teala'nın hükümlerini insanlara tatbik etmeyi emretmektedir. Dolayısıyla Allahu Teala'nın sevdiğini insanlar da sever, onu yönetici olarak tayin ederler ve kendisine iyilikte bulunurlar. Allahu Teala'nın buğzettiklerinden ise buğzeder ve ona karşı düşmanlık yaparlar. Evet, Müslümanların kıyamet sekreteryasını çalıştırmaları gerekmektedir (Ancak Allah'a hamd olsun ki, dinimiz bu gibi lakaplardan müstağnidir). Bu, bu geniş dini tehdit etmektedir. Çünkü bunlar sadece dünyevi maslahatlara bakmaktadırlar. Din ve ahiret maslahatına bakmamaktadırlar. Halbuki İmam Şatibi'nin de dediği gibi, din ve ahiret maslahatı, ümmetin icması ile diğer bütün maslahatlardan önce gelmektedir. Evet, dini maslahat bütün maslahatlardan önce gelmekte ve dini zaruret bütün zaruretlere tercih edilmesi gerekmektedir. Bu nedenle şeriatın hükümleri karşısında insan payının herhangi bir değeri yoktur.³⁶⁰

Eğer, “Bütün bu söylediklerinden sonra, maslahatların, şer'i hükümleri tahsis ettiğini söyleyebilir miyiz?” diye sorulursa, şu cevabı veririz: Maslahatı iyice anladıktan sonra, hiç şüphesiz şu iki konuda şer'i hükümleri tahsis eder:

Birincisi: İbnu'l-Kayyim'in söylediği şu konudur: “Kötülüğe sebep olduğu için yasaklanan bazı şeylerin daha büyük bir maslahat için caiz kılması.”³⁶¹ Bu kaidenin açıklaması başka yerde yapılmıştır.

³⁵⁸ Adil et-Tel, et-Tür'atü'l Madiyye Fi'l-Alemil İslami, 170

³⁵⁹ El-Unfü'l Usuti, 233

³⁶⁰ Bkz: El-Muvafakat, 2/176

³⁶¹ Bkz: İlamü'l Muvakiin, 2/142; Zadü'l Mead, 3/88; Ravdetü'l Muhibbin, 93

İkincisi: Şatıbi'nin söylediği şu konudur: “Şer'i maslahatlar, asli ve tabiiye olmak üzere iki kısımdır. Asli maksatlarda mükellefin hakkı gözetilmez. Tabiiye olanlarda ise mükellefin hakkı gözetilir.”³⁶² Bu kaidenin açıklaması da başka yerde yapılmıştır.

³⁶² Bkz: El-Muvafakat, 2/176 ve sonrası.

“HER MÜCTEHİD, GÖRÜŞÜNDE DOĞRUYA İSABET EDER” KAİDESİ

Rey ehlinin, laiklerin sıkıştırmalarını bertaraf etmek üzere Şeriat'la oynayıp, olmayan şeyleri kendisine isnat etmek için kullandıkları tuhaf kaide-lerden biri de, “Her müctehid görüşünde doğruya isabet eder” ibaresidir. Bunlar, laiklerin, Allahu Teala'nın dini ile oynamalarına ve dinin aslını ve hakikatını red etmelerine yol açan şeylerdir.

Bu şeriatın usül ve furu'undan haberdar olan herkes bilmektedir ki zaman, şeriattan payını almış ve onu te'vil etmek için yapılan birçok teşebbüsler başarıya ulaşarak meyve vermiştir. Hatta bu te'viller şeriatın içine nüfuz ederek temsil ve istihkak derecesine ulaşmıştır. Yani, bu te'viller halkın nazarında şeriatın yegane hakikati haline gelmiş, sahabenin anladığı doğru anlam ise kaybolmuştur. Bu zaman zarfından dinin hakiki te'vilinin gerçekleşmesi için bir takım çabalar gösterilmiş ise de bunlar sınırlı kalmıştır. İbn-i Teymiye'nin *Rahimehullah*, sonra öğrencilerinin ve öğrencilerinin öğrencileriyle, Muhammed bin Abdulvehhab ve benzerlerinin teşebbüsleri bunlardan bazılarıdır. Ancak dediğimiz gibi bunlar sınırlı kalmıştır.

Bazı selefi sufilerin ve benzerlerinin söyledikleri karmakarışık sözler, telfik kapısını açmış, hükümlerin kesin olmadığı imajını vermiş ve bunun neticesinde bir tek şahsiyette (ister hakiki ister itibari şahsiyet olsun) birbirleriyle çelişen şeylerin biraraya gelmesine yol açmıştır. Ki arzulanan herşey hakır, çünkü İslami fıkihtır. Bunlarla amel etmek caizdir. Kabul veya reddedilsin şu görüş diğerinden daha evla değildir. Netice olarak hayatımıza uygun olan veya İslam düşmanlarıyla tartışmalarımızda bize yarayacak olanları seçmemiz gerekmektedir, teorisi bu şekilde ortaya çıkmıştır. Ben burada sadece fer'i meselelerden bahsetmiyorum. Bilakis bu konuda ilk ve en açık mesele, rey ehlinin dayandıkları kaidedir. Bu kaide ise şeriatın, insanların hayatlarında ve fikirlerinde meydana gelen yeni bazı şeylerden dolayı değişime açık olma kaidesidir.

Muhammed Said Ramazan el-Buti, “es-Selefiyyetü Merhaletün Zemeniyyetun Mübareketün La Mezhebün İslamiyyün” adlı kitabında kendisi ile selefilik arasındaki husûmete cevap verirken, ilk Müslümanları aracı yaparak akidedeki bid'atı tezkiye etmeye, selefin yok edip insanları uzaklaştırmak istediği bid'atları sahabenin telkin ettiği ilk hakikat ile aynı olduğunu, ancak gelişen olaylara göre geliştiğini söylemeye mecbur kalmaktadır. Yani sonraki Müslümanların mezhebi, ziyadesiz ve noksansız selefin mezhebi ile aynıdır. Ancak yaşanan olaylara uyması için gelişmiştir.

Buti, şeriat vasıtasıyla değişen ve gelişen varlık ile ilgili şeyleri delil göstermekle birlikte nihayet yandaşlarıyla beraber yeni durumlara uyması için şeriatın değişmesinin caiz olma kapısını açmaktadır.

FİKİRCİLİK (RASYONALİZM), LAİKLİĞİN KÖPRÜSÜDÜR (FİKİRCİLİK İLE LAİKLİK ARASINDAKİ BENZERLİK)

Rey taraftarları (rasyonalistler), Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Benim ve benden sonra gelecek olan Hulefa-i Raşidin'in sünnetine sımsıkı sarılınız. (Din adına) sonradan icad edilen şeylerden de sakınınız. Çünkü (din adına) icad edilen her şey bid'attır. Her bidat ise dalalettir"³⁶³ hadisi ile sakındırdığı bid'atı övmektedirler. Çünkü onlara göre bid'atlar, hayatlarının ihtiyaçlarına cevap vermektedir. Sonra da selefın ilmi ile halefin ilmi arasındaki farkı ortaya koymaya çalışırlar. Ancak bunu yaparken halefin esaslarına göre değil, bid'atçıların değişen şartlara göre yeni bir İslami anlayış takdim ettiklerini överek yaparlar.

Bunların söyledikleri ve ileri sürdükleri yöntemler laiklerin ileri sürdükleri yöntemlerle aynıdır. Neticeler muhtelif olsa bile kaideler iki grup arasında müşterektir.

Laiklerin en küstahlarından olan Aziz el-Azame'nin "el-İlmaniyetu min Manzurun Muhtelif" isimli kitabını okuyan görecekler ki, savunduğu fikirler, nassların anlaşılması için yeni bir fıkıh usûlü teklifinde bulunan Muhammed Arkun ve Nasr Hamid Ebu Zeyd'in³⁶⁴ görüşleri ile aynıdır. Ki bunlar, aynı zamanda el-Buti'nin "es-Selefiyye" isimli kitabında zikrettikleriyle de aynıdır.

Özetle şunu söylemektedirler: "Esaslar birdir. Şöyle ki, alimler yeni ve ilerici fikirlerini izah etmek için nassları te'vil ettiler. Onlar bu yaptıkları ile İslam dairesinden çıkmadıkları gibi hiç kimse tarafından da kınanmadılar. Bilakis insanlar onları imam, önder, alim ve müceddid olarak gördü. O halde neden aynı fiil bize haram olsun? Yeni kaideler muvacehesinde neden nasslar geliştirilmesin?"

Bu, laikler ile rey tarafları arasında müşterek bir meseledir. İki grup arasında müşterek olan bu mesele hakkında bir çok örnek mevcuttur. Şüphesiz araştırmacı kimliğine sahip olan okuyucu, İslam tarihinde değişikliğe önderlik yapanları övenlerin o korkunç sayılarını, bunlara isnad edilen övgü ve tazimleri, akılcılık ve tecdid ile vasıflandırmalarını, İslam'ın bunlar sayesinde gelişip ilerici medeniyete ayak uydurduğunu söyleyenleri görmekten aciz değildir.

Farabi, Kindi ve İbn-i Sina gibi yüksek şahsiyetler(!) ile geçmiş asırlardaki tüm İslam felsefecileri hakkındaki övgüleri kim görmezlikten gelebilir ki?

³⁶³ El-İrbas bin Sariye'den Radıyallahu Anhu rivayet edilen hasen bir hadistir.

³⁶⁴ Bkz: "Mefhumu'n-Nass" isimli kitabının önsözü.

Bunlar, şeriati tartışmak ve ilk alimlerin tanımadığı yeni hükümlere açık hale getirmek istemektedirler.

Hiç şüphesiz salih selef, yabancılara karşı şiddetle durmuş; onlardan, ortaya attıkları mevzulardan ve üsluplarından şiddetle sakındırmışlardır. Çünkü selef, hayrın ancak bu dinin iki kaynağında yani Kitap ve Sünnet'te olduğuna, bu dinde yeteri kadar bilginin bulunduğu kesinlik derecesinde iman etmişti. Ancak ne var ki bu dinin kapılarını başkalarının hidayet ve irşadı için açacak insanlar bazen bulunmaktadır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ömer'in *Radiyallahu Anhu* elinde Tevrat yapraklarını görünce onu bundan dolayı uyararak şöyle buyurmuştu: “Bunu siz mi yapıyorsunuz? Vallahi eğer Musa sağ olsaydı, bana tabi olmaktan başka bir seçeneği olmayacaktı.” Selefin bu tür ilimlerden yüzçevirmelerinin nedeni ne gerici olmalarından dolayıdır ne de kıt anlayışlarından dolayı. Belki son derece akıllı ve anlayışlı olmalarından dolayı bu ilimlerin götürüsünün getirilerinden daha fazla olduğunu anlamışlardı. Zira eğer bu tür ilimlerde fayda ve hidayet olmuş olsaydı herkesten önce bunlara sahip çıkanlar yararlanırdı. Dolayısıyla Buti, Gannuşî, Tarık el-Beşeri, Muhammed Ammare, hezimete uğrayan çeşitli cemaatler ve bunlara alkış tutan cemaatlerin ilericilik ve medeniyet olarak takdim ettikleri aslında hezimetin ve gericiliğin ta kendisidir.

Aklı atıl hale getirerek Müslümanı yeni buluşlardan ve ilericilikten alıkoayan, kelim ilmi ve sözde İslam felsefesidir.

Evet, dini çözüme, O'nun teşrii, ictimai ve siyasi fonksiyonunu dumura uğratma ve neticede askeri hezimete uğramasını sağlayan fikri zemini hazırlayan; kelamcı alimler ile Aristo'nun öğrencileri olan felsefecilerdir. Halbuki Müslüman insanın şekillenmesinde iki vahiy (Kitap ve Sünnet) ile yetinmek her zaman yenilikçi olan Müslüman sahabe şahsiyetini ve hayatını yeni esaslar üzerine kurmayı beceren kimseler ortaya çıkaracak, yama, telifik ve bazılarının ilham olarak isimlendirdiği³⁶⁵ şeylere de ihtimal bırakmayacaktır. Zira telifikin sebebi, Kitap ve Sünnet'te eksiklik arama şuurudur. Biz gerçek anlamda öz kaynaklarımıza döndüğümüz zaman, hasımlarımız asla bizleri gericilik ve buna benzer şeylerle ile itham edemeyeceklerdir.

Şüphesiz üstad Seyyid Kutup, ilk sahabe şahsiyetlerindeki sır perdelelerini aralamaya çalışmış ve “Mealimün fi't-Tarik”³⁶⁶ isimli kitabının “Eşsiz Kur'an Nesli” bölümünde açıkladığı gibi, Allah kendisini bu sırrı anlamaya muvaffak kılmıştır.

³⁶⁵ Taha Cabir el-Ulvani, “el-Ezimetü'l-Fıkriyyetü'l Muasıra” isimli kitabında bunu, ilham olarak isimlendirmektedir.

³⁶⁶ Yoldaki İşaretler

Bize düşen, bu akımlar tarafından övülen yeni icadların bir çoğunun bid'at, inhitat (alçalma) ve kötülük yığınları olduklarını idrak etmemizdir. Dolayısıyla İslami imaret (mimari eserler) İslam'ın icadlarından değildir. Çünkü bu imaretler ve rey taraftarlarının iftihar ettikleri, hadd-ı zatında inhitat ve rezalet yığınlarından ibarettir. Mesela, Müslüman aklın ibda'nı kanıtlamak için Kasrü'l Hamra'yı örnek gösterenler, haddi zatında gerileme veya gerilemenin başladığı asırların bu Rabbani din için bid'at asrı olduklarının delillerini takdim etmektedirler. Yüksek binalar İslami olmadığı gibi, Musiki fenni, imaret fenni gibi İslami olarak nitelendirilen fenler de İslami değildir. Çünkü bunlar sonuç bakımından insana varlık gayesini unutturan şeylerdir.

Evet, ilk terennüm ettiklerini bizlere tekrarlayarak bunun haşviye mezhebi, avam mezhebi, vaaz ve irşad yolu olduğunu, felsefecilerin tabiri ile hikmet ve meviza yolu olduğunu iddia edeceklerdir. Kendileri ise güya burhan, mantık ve keskin düşünce ehlidirler...

ŞERİAT'IN GELİŞİM İDDİASI (TE'VİLDEN TELVİNE)

Daha önce işaret etmiş olduğumuz rey ehlinin mutasavvıf, kelamcı ve felsefecilerin icad ettikleri bid'atları överek şeriat için değişim kapısını açma konusuna yeniden dönüyoruz. Bunlar, zamana ayak uydurması için şeriatın te'vilini ve mefhumlarının değişime uğramasını tasvip edince, laikler varmak istedikleri neticeleri bu mukaddimeye göre inşa ettiler.

Şüphesiz bu şeriat; Allahu Teala'nın, beşerin kendi emirlerini tasdik ederek kullukta bulunmaları için indirdiği dindir ve hiç şüphesiz bunu en iyi anlayıp kavrayanlar ise Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabıdır. Bütün hayır onlara ittiba etmede, bütün kötülükler ise onlara muhalefet edip yollarından sapmadadır.

Hiç tereddütsüz bilmeliyiz ki, övdükleri Mutezilenin fikri inkılabı; Kindi, Farabi ve İbn-i Sina gibi felsefecilerin yaptıkları yenilikler ve tasavvuf ehlinin işrakiyesi İslam'a karşı yapılan inkılaplar olup ne cevherlerinin ve ne de üslûplarının İslam'la hiçbir alakası bulunmamaktadır.

Yafii, "Neşrü'l-Mehasini'l-Ğaliye fi Fadli'l-Meşayihis-Sufiyyeti Ashabi'l-Makamati'l-Aliye" isimli kitabında şöyle der: "Sufiler, halifenin birine götürülünce, halife, onların boyunlarının vurulmasını emretti. Fakat Cüneyd, Fıkıh ile gizlendi."³⁶⁷

Şafii *Rahimehullah* şöyle der: "Kelam ehli hakkındaki hükmüm, hurma cubuğu ile dövülmeleri, sonra da develere bindirilip aşiretler ve kabileler arasında dolaştırılarak, "İşte Kitap ve Sünnet'i tekredip kelama yönelenlerin cezası budur" diye ilan edilmeleridir."³⁶⁸ Beşeri yalan ve hayallerin Rabhani vahyin önünü kesme teşebbüsleri eskilere dayanmakta ve ilk dinlerde başarı kaydettikleri görülmektedir. İlk dinlerde olduğu gibi İslam da bundan nasibini almış ve bu teşebbüsler İslam'ın ilk dönemlerinden itibaren başlamıştır. İslam'ı parçalama ve önünü kesme olayı öncelikle onu kınamakla başladı. Önce İslam'a birtakım fasit akideler, şirk ve putperestlik sokmaya çalıştılar. Sonra da bunları sokan alimler, Müslümanlara bu akide ve dinin şirk ve putperestlik olduğunu, Müslümanların bunlara yaklaşmamarı, bilakis şiddetle kaçınmalarının gerektiğini söylediler. Bundan sonraki merhalede ise, bu akidelerin İslam'a uygun olan yönlerine dikkat çekildi. Bu yeni akidelerin kabul görmesi için hadislerle ve eserlere başvurularak İslam'ın birer parçalamış gibi lanse edildi. Tasavvuf akidesi ve felsefe akidesi, bu kabildendir.

³⁶⁷ S: 422

³⁶⁸ Suyuti, *Savnü'l Mantiki Ve'l Kelam*.

PARÇALAMA (İLK DÖNEMLERDEN İTİBAREN ŞERİAT'I DEĞİŞTİRME TEŞEBBÜSLERİ)

Tasavvuf: Tasavvuf, Müslümanlar arasında ilk zuhur ettiğinde, bunun yeni bir din olduğu ve dolayısıyla da tanınmadığı ilan edilerek tasavvuf ehline kafir muamelesi yapıldı, mürtedlik ve zındıklıkla suçlanarak öldürülmelerine fetva verildi. Çünkü bu yeni mezhep ve akide ilk zuhur ettiğinde hakiki kimlik ve gerçek yüzü ile ortaya çıkmıştı. Tasavvuf, bir küfür mezhebi ve akidesidir. Çünkü akidesi Vahdetü'l-Vücut'a, yani yaratan ile yaratılan arasında fark olmadığı esasına dayanmaktadır. Bu akidelerini gerçekleştirmek için başvurdukları yol ise, uykusuzluk, açlık, yalnızlık ve zikir gibi şeylerdi. Tasavvuf, Müslümanlar tarafından tekfir edilince, İslam'a uygun hale getirilmesi için bazı teşebbüsler ve girişimlerde bulunuldu. Mesela yalnızlık zühd ile, uykusuzluk gece kıyamı ile, açlık da oruç ile eşleştirildi. Böylece tasavvufu İslamlaştırdılar veya İslam'ı tasavvuflaştırdılar. İşte bu şekilde tasavvuf İslam'ın bir parçası ve dinin gereklerinden biri haline getirilerek tasavvufa intisap etmeyenler, İslam dairesinden çıkmış olarak telakki edildi. Mutasavvıfların yeni bir fıkhi, özel kitapları, özel yöntem, şeyhler ve müesseseleri vardır. Mutasavvıflar, önemli ve bir o kadar da zor olan meseleleri halletmek için (ki bunların başında tasavvuf dinine göre İslam'ı şekillendirmek gelmektedir) bazı zeki insanları yanlarına almayı da başarmışlardır. Nitekim Ebu Hamid el-Gazzali, "İhyau Ulumi'd-Din" isimli kitabında bu yükün birçoğunu yüklenerek fıkhi, Tevhid ve İslam ahlakını tasavvufla birleştirerek tek bir şey haline getirmeye çalışmıştır. Neticede insanlara hakikati söyleyenler kınanmış, şöyle diyenler ise alkışlanmıştır: "Ümmetin has önderleri; Malik ve diğer imamlar ile Ebu'l Kasım'dır. Bunları taklit vaciptir. Alimler anlaşılır bir dil ile böyle nakletmişlerdir."³⁶⁹

Bunlara göre Ebu'l Kasım'ı³⁷⁰ taklit etmek dini vecibelerdendir.

Felsefe: Felsefe beşer tarafından meydana getirilen bir sanat olup temel dayanağı vahyi terketmektir. Felsefe, kendine has bir akide ve yine kendine has bir riyazet³⁷¹ takdim etmektedir. Felsefe ve felsefeye ait bir çok düşüncenin İslam safına nüfuz etmesine kötü gözle bakılmış, sahalarında otoriter olan alimler bunun küfür ve zındıklık olduğuna hükmetmiş, şeriat ve İslam kılıcı ile bunların arkasına düşmüş, din ve hak ehlinin fetvalarıyla bir çok adamları öldürülmüştür. Ancak, bir müddet zayıfladıktan sonra (daha önce açıkladığımız) mutasavvıfların izledikleri yolla yeniden ortaya çıkmışlar-

³⁶⁹ Cevheretü Tevhid

³⁷⁰ Buradaki Ebu'l Kasım'dan kasıt, bu künye ile anılan Kuşeyri'dir.

³⁷¹ Yani müstakil bir din.

dır. Yeniden ortaya çıkmak için izledikleri yol ise, felsefenin İslamlaştırılması veya İslam'ın felsefeleştirilmesidir. Böylece felsefe İslami bir kimlik kazanmakta ve adına da kelim ilmi denilmektedir. Felsefenin İslam toplumundaki en bariz hususiyeti; İslam bayrağı, İslam'ın esası ve akidesi olarak görülmesidir. Hatta bundan dolayı, "Kuran'da kelim ilminin olmadığını söyleyenlere hayret edilir" denilmiştir.³⁷² İşte bunun bir neticesi olarak felsefe Müslüman oldu, yani Müslümanlaştı ve nihayet iş şu noktaya geldi: "Şeriatın sahini ve süt kardeşi hikmettir (yani felsefe). Dolayısıyla felsefeye saldırı, şeriata saldırıdır. Çünkü felsefe ile şeriat cevher ve tabiat olarak aynıdır."³⁷³

Biz, bu çirkin akımların kötülüklerini ve bıraktıkları izleri burada münakaşa edecek değiliz. Zira gerek tasavvufun Müslümanın aklında ve İslam toplumunda yaptığı tahribatlar, gerekse de felsefenin yaptığı tahribatlar ciltler dolusu kitapların yazılmasını gerektirmektedir. Ancak şu kadarını söylemeliyiz ki, İslam'ı dumura uğratan bu ikisi olduğu gibi, bugün görülen kötülükler de bu iki akımın yapmış olduklarının sadece küçük parçalarıdır.

Bu değişime örnek olmaları itibariyle tasavvuf ve felsefeden bahsetmemiz, sadece asrımızda yaşamış olduğumuz değişimlere etkilerinden dolayıdır. Zira bu değişimden bahsetmemiz gerçekten önemlidir. Çünkü biz sürekli bu eski fikirlerin etkisi altında yaşamaktayız. Gerek tasavvuf gerek mantık ve gerekse kelim ilmi ve felsefe hem şahsiyetimizi, hem aklımızı ve hem de hür iradelerimizi sürekli etkilemektedir. Yeni yöntemlerle İslam'ı yok etme teşebbüslerinin ve etrafımızda cereyan eden müşrikçe hareketlerin iç yüzünü anlamamız için mutlaka eskiyi örnek vermemiz gerekmektedir. Şunu hatırlamalıyız ki, değişim, mezhep akidesi ile izlediği metod arasında ayırım yapmakla başlamıştır. Tasavvuf ve felsefe birer akide ve yoldurlar. Bu mezhep taraftarları saçmalıklarını İslam'ın içine sokmak istediklerinde, izledikleri yol ile akidelerini birbirlerinden ayırırlar. Bu ise, tedlis ve takıyyedir.

Değişimden yana olanlar faaliyet ve hareketlerini sürdürmek için sürekli olarak Müslümanların tarikata muhtaç olduklarını lanse ederler. Sufiler ve felsefeciler de böyle yapmışlardır ve İslam'daki parçalama ve değişim de böyle meydana gelmiştir.

³⁷² Ebü'l Kasım el-Kuşeyri'nin sözüdür.

³⁷³ İbn-i Rüşd el-Hafid, Faslü'l Mekat

GÜNÜMÜZDE ŞERİAT'IN DEĞİŞİMİ (PARÇALANMASI)

İdeolojik taahhüdü ve ekonomik yöntemi ile ortaya çıkan sosyalizm, akide ile yöntem arasındaki tefrik ile Müslümanlara kirli elbiselerini süslü gösterebilmiştir. İşin başlangıcında sosyalizm de diğer bütün mezhep ve akidelerde olduğu gibi gerçek kimliğiyle ortaya çıkmış, aleyhinde tekfir ve zındıklık hükmü verilince, zikredilen tefrik ile kendini gizlemeye çalışarak hilelerini süsleyip İslam'ı sosyalizmeleştirmiş veya daha önce zikrettiğimiz ifade ile sosyalizm İslamlaşmıştır. Bunun neticesinde ise İslam, tarikat; tarikat, tasavvuf; hikmet, felsefe ve iktisat ise sosyalizm oldu.

Sonra demokrasi ortaya çıktı. Demokratlara göre bu, insani bir din idi. İdeolojik ve liberalist siyasi boyutları vardı. İlk alimler tasavvuf ve felsefe hakkında küfür ve zındıklık ile hükmettikleri gibi, demokrasi hakkında da aynı hükmü vererek ilim ve cihad kılıçlarıyla kendisine saldırdılar. Çünkü bu alimlere göre demokrasi yeni bir din idi. Bir dinde mevcut olan bütün hususiyetler onda da mevcut idi. Çünkü demokrasi hem bir yol hem de bir akide idi. Ancak o, kendini gizleyerek yeni bir elbise ile ortaya çıktı. Din olan demokrasi ile yol olan demokrasi birbirinden ayrıldı. Halbuki akidenin, yol ile irtibatı kesin ve ayrılmaz olup, bunları birbirinden ayırmak hakikati ve gerçeği örtbas etmektir. Ancak demokratlar bu ayırımdan sonra İslam'ı demokratlaştırmayı veya daha önce kullandığımız ifade ile; demokrasiyi İslamlaştırmayı başardılar.

METODUN DEĞİŞMESİNİN AKİDEYİ ETKİLEMESİ MÜMKÜN MÜDÜR?

Bu kesinlikle mümkün değildir. Zira meselenin adım adım uygulanması için metod aldatıcı bir yoldur. İblisin doktrini ve metodu (şeytanın adımları) da böyledir. İnsan büsbütün akidesini terkedince, artık şeytanın, en hafifinden en zora doğru olmak üzere ona kendi düşünce ve akidelerini yudum yudum aşılmasına bir engel kalmamış demektir.

Evet, tasavvuf İslam'ın içine yerleşti, Müslüman oldu, İslam da tasavvuf oldu. Yani tasavvuf İslamlaştı veya İslam tasavvuflaştı. Ancak İslam'ın içine yerleşen tasavvuf, sadece bir yol gibi mi yerleşti yoksa yerleştikten sonra insanları yöntemden alıp başka bir akideye mi götürdü? Hiç şüphesiz tasavvuf, akide konusunda takiyye yapmıştır. Kendisini açığa vurması ise ancak kişilerin tamamen teslimiyetinden sonra olmuştur. Dolayısıyla muhaddis bir şeyhin çıkıp, İslam akidesinin Vahdet-i Vücut'dan ibaret olduğunu söylemesi hiç de garipsenecek bir şey değildir. İsterseniz, Gumari'nin "Her kim benim veli kullarıma düşmanlık yaparsa" diye devam eden hadis-i kudsinin şerhinde söylediklerine ve İmam Zehebi'yi tenkidine göz atabilirsiniz. Ki bu, deryadan bir katre mesabesindedir. Tasavvuf, akidesini metodu ile birleştirerek tüm insanların akidesine İslam, Kitap ve Sünnet adı altında musallat olmuştur.

Felsefi hikmet de aynı taktiği uygulamıştır. Önce düşünce platformunda ortaya çıkmış, sonra akaid kitaplarına girmiş³⁷⁴, bunun ardından da fıkıh usûlüne yerleşmiştir.³⁷⁵ Bütün bunlardan sonra saygınlık ve takdir toplayarak korkusuzca akidesini ortaya koymuş ve nihayet felsefi akide, İslam akidesinin bizzat kendisi oluvermiştir.³⁷⁶

Günümüzde ise ortada demokrasi vardır. Şeyhler sınıfı(!), demokrasiyi bir yönetim biçimi ve siyaset aracı olarak görmekte, kendisi ile akidesini (laiklik) birbirinden ayırarak, demokrasinin, İslam'ın özünü ve cevherini temsil ettiğini söylemektedirler. Hatta koca sarıklı şeyh Yusuf el-Kardavi, İslam'ın, demokrasinin bütün özelliklerini kapsadığını söylemekten dahi utanmamaktadır.

Gerçekten bunlar demokrasi akidesine inanmıyorlar mı? Cevap şudur: Açıklama ve beyanatlarından açıkça anlaşılacağı üzere bunlar, dünya hayatında insanı tamamen gaybdan ve ahiretten kopararak, başı boş bir hale getiren insani akideye inanmaktadırlar.

³⁷⁴ Bkz: Şerhü'l Mekasid

³⁷⁵ Bkz: Gazzali, el-Mustasfa

³⁷⁶ Bkz: İbn-i Rüşd, Tehafütü Tehafüt

İslam insani bir din olmuştur. Yani İslam sahabe'nin bildiği; dünyayı ahiret tarlası, insanı ise Allah'ın kulu olarak kabul ettiği bir din olmaktan çıkarılmaya çalışılmıştır. Asıl gaye dünya olarak kabul edilmiş ve bu çerçevede ahiret nazar-ı itibara alınmadan hükümler ve kanunlar ortaya konulmuştur.

Geçmişte insanlar tasavvuf, mantık ve kelim ile savaşımlarla savaştıkları gibi bugün de demokrasi ile savaşımlarla savaşımlardır. Çünkü aydın Müslüman ve zeki müfekkirlere, demokrat düşünürler olmuştur. Hatta demokrasinin menşei, üslubunu ve akidesini bilenler bile aynı duruma düşmüşlerdir. Çünkü bunlar akide ile yöntemi birbirlerinden ayırmaktadırlar. Yani biz iki tür Müslümanla karşılaşmaktayız: Bütün akide, yöntem ve kurullarıyla demokrasiye inanan Müslüman ve akidesini inkar edip sadece yöntemine inanan Müslüman. Bize göre (ki selef de aynı görüştedir) bunların ikisi de küfür ve mürtedliklerdir. Ve onlar hakkında vereceğimiz hüküm zındıklıktır. Şafii ve Malik *Rahimehumellah*, kelim alimlerinin zındık olduğunu söylemektedirler.

YÖNTEM İLE AKİDE ARASINDA AYIRIM YAPMA KAİDESİ (DİN, VESİLE MİDİR, YOKSA GAYE Mİ?)

Rey ehlinde olan bid'atçıların üsluplarından biri de, yöntem ile akide arasında ayırım yapmaktır. Daha önce tasavvuf ve felsefe konusunda açıkça gördüğümüz gibi, demokratlar doktrin ve inançlarından aldıkları yöntem ile bu yeni doktrin ve akidelerini, faaliyet ve hareket adı altında bu dine uygulamak istemektedirler. Yani, bunlar demokrasinin İslamlaştırılması veya İslam'ın tahrifi için demokrasi akidesi ile üslûbunu birbirinden ayırmaktadırlar. Onlar, sadece demokrasinin üslûbunu aldıklarını, akidesini ise terkettiklerini iddia ederler. Bazılarına göre bu ayırım bir merhalelidir. Halbuki birçokları akide bakımından da demokrattır. Çünkü bunlar, İslam'ı demokrasi akidesine göre yorumlamaktadırlar. Böylece İslam insanlar tarafından vaaz edilmiş, ahiretle ilgisi olmayan, dini zaruret ve ilahi rızanın önem taşımadığı bir din haline getirilmiştir. Biz bunu daha önce, şer'i maslahat ve rey ehline göre maslahat kavramlarını açıklarken detaylı olarak açıklamıştık.

Bu değişimin en tehlikeli yönlerinden biri de hiç şüphesiz İslam'ın, tek doğru din olduğu unutulmuş, sadece faydalı bir din olması itibariyle ele alınmasıdır. Şöyle ki:

Müslüman ile İslam arasındaki ilişkinin temelini kulluk teşkil etmekte ve onun bu dine boyun eğmesi sadece bu dinin emir ve nehiy hakkına sahip olan Allahu Teala'dan gelmesinden dolayıdır. Bu nedenle Allahu Teala kullarına, zararları olan şeyleri emretse bile kulların, O'nun emirlerine boyun eğip itaat etmeleri gerekmektedir. Tıpkı Allahu Teala'nın kulu ve dostu olan İbrahim'e *Aleyhisselam*, oğlu İsmail'i boğazlamasını emretmesi ve her ikisinin de O'na itaat etmeleri gibi. Bunun esası ise, Müslümanların, akılları almasa dahi Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* verdiği haberin, Allahu Teala'dan olduğunu tasdik etmeleridir. Allahu Teala'nın, kullarına olan merhamet eserlerinden biri de, onlara emrettiği her emirde dünya ve ahirete ait faydaların olması, bildirdiği her haberde onu idrak edip algılayacak akli yeteneğe sahip kılmasıdır. İşte İslam dininin özü, manası ve cevheri budur. Yeni bid'atçılar, fikirciler ve yenilikçilere gelince, onlar bu hakikati daha değişik düşünmektedirler. Aradaki bu farkın anlaşılması için şu iki kıssayı zikredeceğim:

Birinci Kıssa: Bilindiği üzere Komünizm semavi dinlere inanmamakta ve içindeki herşeyi ile gayb alemi inkar etmektedir. Ki, Allahu Teala da gayb olarak bilinen varlıklardandır. Bütün dinlere savaş açan komünizmin, İslam'a ve Müslümanlara karşı teamülü daha farklı olmuştur. Bu nedenle komünistlerin, İslam'a ayrı bir kin ve nefretleri bulunmaktadır. Burada bu hususi sebeplerin açıklamasını yapmayacağız. Ancak belirtmeliyim ki, komü-

nizmin dinleri inkar etmesi, İkinci Dünya Savaşı sırasında ve Hitler'in, Rusya'yı tarumar ettiğinde Stalin'i, kiliseler açmaktan, papazları savaşa katılmaya davet etmekten ve halkı yönlendirmeleri için toplantılar düzenlemekten alıkoymamıştır. Zira Stalin, Hitler'e karşı zafer elde etmede dinin çok büyük bir etken olduğuna inanıyordu. Bu nedenle de dinlere inanmadığı halde, halkın mukavemetini artırmak ve savaşa katılmalarını sağlamak için bu merhalede dini istismar ediyordu. Onun için kiliselere çanlarını çalmalarını, papazların da halkı savaşa teşvik etmelerini emreliyordu. Görüldüğü üzere, Stalin için dinin hak veya batıl olması, doğru veya doğru olmaması önemli olmadığı halde, o merhalede dinin son derece yararlı bir rol oynayacağına inanıyordu.

İkinci Kıssa: İkinci Dünya Savaşı'ndaki komutanlardan biri olan Amerikalı General Batun, savaş meydanlarının birinde Almanlara karşı giriştiği bazı askeri hareketlerin tamamlanması için bulutsuz ve güneşli bir güne ihtiyaç duyar. Bunun üzerine ordudaki Hristiyan din adamlarından birini çağırarak, Rabbinden günün açık olmasını istemek için kendisine bir dua yazmasını talep eder. Papaz, generale dua yazar ve o gün hava, generalin istediği gibi olur. Savaşın sonra general Batun, askeri papazı Rabbine olan sözde samimi bağından dolayı özel plaket ve ödüller ile ödüllendirir.

Gerçek olan bu kıssadan açıkça anlaşılacağı üzere, insanların bir kısmına göre din, dünyevi bir takım maksat ve menfaatlerin gerçekleşmesi için gereklidir. Yoksa kainatın Rabbine kulluğu gerçekleştiren hak bir din olduğu için değil. Mısır ordusunun, Yahudilere karşı savaşırken "Allahu Ekber" sloganını kullanması ve birçok ilmi ve ictimai müessesede Kur'an ayetlerinden veya hadislerden aldıkları dini ibareler kullanmaları bu kabildendir.

Netice olarak bunlara göre din, dünyevi hedeflerin gerçekleşmesine hizmet eden bir amildir. Yoksa hedef, bizzat dinin kendisi değildir. Suudi Devleti'nin, Tevhid kelimesini, Komünist Saddam'ın ise "Allahu Ekber" kelimesini sloganlaştırmaları tamamen bundan dolayıdır. Çünkü bunlara göre din, hakiki Müslüman için asıl gaye olan Allahu Teala'ya kulluğun gerçekleşmesi için bir gaye değil, dünyevi maslahatlar için sadece bir araçtır. Halbuki Müslüman için dini maslahattan daha üstün bir maslahat ve dini zarurettten daha büyük bir zaruret olamaz. Nefisler din için ölür, mallar dinin yükselmesi için infak edilir ve bütün maslahatlar dinin hakim olması için istihdam edilir.

OKUMA PARÇASI: LAİK FİKİRCİLERİN PAKTLARI

Şimdi de, rey taraftarından olan bid'atçılara göre dinin ne olduğunu görelim. Şöyle ki:

Bu bid'atçılarla, milliyetçi ve ulusçular arasında gerçekleşen oturumlarda ve dinler konferansında alınan kararların itidalı aştığını, İslam düşmanlığına yapılan çağrılar ve Allahu Teala'nın kulları üzerindeki hakkının gasbedilmesinin³⁷⁷, bu bid'atçılara göre önemli olmadığını, bilakis bu oturumların ateistlere karşı ortak bir cephe oluşturmak veya vatanın birliğini sağlamak veya demokrasi ve hürriyeti yaygınlaştırmak ya da yabancıların zulmüne karşı durmak gibi müşterek bir takım hedeflerin gerçekleşmesi için, tarafların kendi gücünü ortaya koymasının zarureti üzerinde ittifaka varmak maksadıyla gerçekleştiğini görmekteyiz. İşte bazı örnekler:

10-12 Teşrinu'l-Evvel/Ekim 1994 yılında Beyrut'ta düzenlenen İslam Milliyetçiliği Konferansı'nda Raşid el-Gannuşi, Doktor Hayreddin Hasib Ahmet Sıdkı ed-Deccani ve Doktor Hasan el Turabi'yi temsilen Ussam Numan gibi birçok alim(!) bir araya gelmişti. Neticede İslamcılar³⁷⁸ (bana göre bid'atçılar) adı geçen komitenin teklifi ile bildiriler sundular. İslami akımların temsilcileri olan Fehmi Huveydi, Muhammed Selim el-Ava, Muhammed Ammare ve Yusuf el-Kardavi bu bildirimlerinde bir çok sapıklıklar dile getirmişlerdir. Şöyle ki:

Madde 8: “Çekişmeler, yakın tarihimizde benzeri görülmemiş tehlikeli boyutlara ulaşmış ve Arap cephesindeki çözümler korkunç bir süratle devam etmiştir. Çünkü İslami akımların bu oturumlara ayırdıkları zamanın veya her akımın bazılarınca kendilerine isnat edilen suçlardan beri olduklarını isbatlamak için harcadıkları vakitlerin bir kısmını maziye tartışmaya ayırmakta hiçbir fayda görmemektedirler. Bir araya gelen düşünür ve liderlerin hep şimdiki zaman ile geleceği konuşup tartıştıklarını görmekteyiz. Resmi kapitülasyonlara karşı koymak için şimdiki zamanı, vatanın siyadetine ve Arapların istiklalini yeniden kazandırmak için de geleceği tartışır.”

Ne bu maddede ne de bildirinin tamamında Allahu Teala'nın dini olması hasebiyle İslam'ın, şeytanın dinleri ve doktrinleriyle ve Tevhid'in de şirk ile savaştığına dair herhangi bir işaret olmadığı gibi, husumetin esasına dair de en ufak bir işaret bulunmamaktadır: Allahu Teala şöyle buyurur: “Eğer,

³⁷⁷ “Onlar yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar.” (24 Nur/55) “De ki: Ey Kitap ehli, bizimle aranızda müşterek (olacak) bir kelimeye gelin (ki o da şudur): Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim.” (3 A'li İmran/64)

³⁷⁸ Bu tabir radikal laiklerin tabiri olup bundan maksatları usülcülerdir. Halbuki Raşid ve Turabi'yi usülcü olarak nitellemeleri bir saçmalaktır.

güç yetirirlerse sizi dininizden geri çevirinceye kadar sizinle savaşmayı sürdürüler.”³⁷⁹

Madde 13: “Bu oturum, Arapların, siyonistler ve batılların emperyalist hareketlerine karşı meşru kıyımları için milliyetçi ve İslamcı akımların ortak strateji belirleme konusunda anlaşmaya varmalarına bir vesiledir.”

Milliyetçi akım, Arapların meşru kıyımı için işbirliğine davet edilmektedir. Halbuki siyasi, iktisadi ve fikri alandaki bir çok felaketin müsebbibi bu akımdır. Nitekim Suriye Milliyetçi Partisi'nin başımıza getirdikleri ortadadır. Çünkü İslam'a kin kusan birçok laik, bu partinin ve bu akımın meyvesidir. Hal böyle iken kafir milliyetçilerin, Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetinin meşru kıyamına davet edildikleri düşünülebilir mi? Bu, apaçık bir küfürdür.

Madde 14: “Bu meselelerin birincisi, genel anlamda İslam'ın bu ümmete kaynaklık teşkil etmesidir. İslami akım, kaynak olarak sadece İslam'ı görmektedir. Diğer amiller ise gözardı edilmektedir. Halbuki bunların da İslam'la beraber kaynak olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.”

Şimdi bu bid'atçılara göre İslam'ın ne demek olduğunu gördünüz mü? Bunlara göre İslam; tarih İslam'ı ve medeniyet intisabıdır. Yoksa kainatın Rabbine teslimiyet dini değildir. Hiç şüphesiz bunların İslam hakkında söyledikleriyle, Baasçıların, ırkçıların ve yine Baasçı bir Hristiyan olan Michel Aflak'ın söyledikleri arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu bid'atçılarla, mürtedler arasında yapılan paktlaşmalara hayret edilmemelidir.

Madde 15: “Demokratik yöntemlerden pratik gerçekliğe intikal etmek, insanların daha iyi bir medeniyete ulaşmaları için tek muharrik gücün İslam olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Evet insanların bugünkü zilletten kurtulup insanca ve medenice yaşamalarını sağlayacak olan İslam'dır.”

Rey ehlinde olan bid'atçıların halkı davet ettikleri İslam, faydalı İslam olup tek doğru olan İslam değildir.

Milliyetçilerin sundukları bildirilerden de bahsetmek isterdim. Ancak konuyu uzatmak istemedim. Şunu belirtmeliyim ki, sonuç bildiri, yukarıdaki söylediklerimizi tasdik eder niteliktedir. Zira bu bildiriye göre de İslam, insanların dindarlığı ve Allahu Teala'ya kulluk için değil, halkın dünyevi faydaları elde edebilmesi için gerekli olan birşeydir.

Allahu Teala şöyle buyurur: “De ki: Ey Kafirler! Ben sizin tapmakta olduklarınıza tapmam. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk etmiyorsunuz. Ben

³⁷⁹ 2 Bakara/217

de sizin taptıklarınıza asla tapacak değilim. Öyle ya siz de benim kulluk ettiğime kulluk etmezsiniz. O halde sizin dininiz size, benim dinim bana.”³⁸⁰

“Kim, İslam’dan başka bir din ararsa bilsin ki, kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır.”³⁸¹

“Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar.”³⁸²

“Dini yalnız kendine has kılarak ve hanifler olarak Allah’a kulluk etmeleri, namaz kılmaları, zekat vermeleri için ancak onlara Müslüman olmaları emrolundu. İşte sağlam din odur.”³⁸³

“Allah nezdinde hak din İslam’dır...”³⁸⁴

Bu ve buna benzer birçok Kur’an ayeti şahitlik yapmaktadır ki, bu bid’atçıların inandıkları din ayrı bir vadide, kendileri ise ayrı bir vadededir. “Şüphesiz ki onların içinde buldukları yok olmaya mahkumdur ve yapmakta oldukları da batıldır.”³⁸⁵

³⁸⁰ 109 Kafirun/1-6

³⁸¹ 3 Al-i İmran/85

³⁸² 68 Kalem/9

³⁸³ 98 Beyyine/5

³⁸⁴ 3 Al-i İmran/19

³⁸⁵ 7 A’raf/139

DEĞİŞİM VE TARİH (KARIŞTIRMANIN TESİS EDİLMESİ)

Şiar ve davet hırsızlığı, asırlar boyu tekrarlanan bir olaydır. Herhangi bir akideye ve bazen zihinde olgunlaşmış ya da olgunlaşmamış olan seçkin bir yola davet etmeye başlayan davetçinin etrafında kendisine inanan ve destekleyen kimseler toplanır. Her birinin anlayış ve maksadı ayrı ayrı olan bu kimselerden, yetenekleriyle temayüz eden biri davet olunduğu davayı, kendi hesabına ve düşüncesine göre kullanmak ister. Böylece şiar isim olarak ilk vaaz olunduğu şekilde kaldığı halde, muhteva ve kapsam bakımından değişir. Öyle ki bu şiar yeni muhtevasıyla yaygınlaşınca artık ıslahatçıların, halkı ilk muhtevasına döndürmeleri son derece zorlaşır.

Bu olay, Allahu Teala'nın, İsa'ya *Aleyhisselam* indirdiği dinde meydana gelmiştir. İsa *Aleyhisselam* Tevhid'e ve ibadetin yalnızca Allahu Teala'ya yapılmasına davet edip, Allahu Teala'nın sıfatlarından, O'nun misli ve benzerinin olmadığından, arşın ve arş dışındaki herşeyin O'nun tarafından yaratıldığından, Allahu Teala'nın arşdan ve kullardan müstağni olduğundan haber verdi. İnsanları şirkten, küfürden, putlara ve heykellere ibadet etmekten ve birbirlerini Rab edinmelerinden sakındırdı. İsa'nın *Aleyhisselam*, İsrailoğullarını davetinde bütün bunlar te'vile mahal bırakmayacak kadar apaçık şeyler idi. Çünkü bunlar davetin esası ve temeli olduğu için apaçık olması gerekmektedir. O gün insanların en hayırlısı olan kimseler, O'na iman ederek O'nun havarileri ve yardımcıları oldular. Ancak Yahudilerin, İsa'yı asmak istemeleri üzerine göklere yükseldikten sonra herşey apaçık ortada iken daveti tahrife uğrayarak muhtevası değişti. Peki bu tahrif nasıl oldu?

İsa *Aleyhisselam* göklere yükseldikten sonra etbai şevkle Allahu Teala'nın dinine davet etmeye devam etti. Ancak, davetin etkinliği arttıkça şer odaklarının öfkeleri ve Yahudilerin, davetçilere olan baskıları da artıyordu. Rivayetlere göre, Kudüs'te bu davete amansız düşmanlığıyla tanınan Şâul adında Yahudi bir adam var idi. Bu adam, İsa'nın *Aleyhisselam*, Suriye'deki etbanı öldürmek için Kudüs'teki Roma hakiminden bir ferman alarak Suriye'ye gider. Rivayete göre bu adam Suriye'ye girerken İsa'ya iman eden bir mü'min olduğunu ve yolda gördüğü bir rüyada İsa'nın dinine tabi olmaya davet edildiğini söyler. Başlangıçta Havarilerin kendisinden son derece çekindiği bu adam kısa bir zaman sonra onların güvenini kazanarak, onlarla beraber dine davet etmeye başlar. Alimlerin en çok güvendiği Bernaba ile beraber halkı Allahu Teala'nın İsa'ya *Aleyhisselam* gönderdiği dine davet etmek için yola çıkarlar. Uzun bir yolculuktan sonra kuzeye doğru yönelir ve Antakya'ya ulaştıktan sonra ikisi birbirinden ayrılarak Bernaba

Cezairü'l Bahre, Şaul³⁸⁶ ise Roma İmparatorluğu'nun başkenti olan Roma'ya gidip yerleşir.

Şaul, Roma'ya ulaşır orada yerleşir yerleşmez İsa'ya *Aleyhisselam* gelen İslam dinine yeni ve değişik bir muhteva ile davete başlar ve şöyle iddia eder: "İsa, beşer üstü bir varlık olup, kesinlikle bir beşer değildir. Bilakis O, Allah'ın oğludur. Rab (yani babası) beşeri, işledikleri hatalardan kurtarmak için O'nu asmış ve böylece beşer suç ve günahattan kurtulmuştur." Şaul, dinin ilk kimliğini devam ettirmiş ancak ona yeni bir muhteva ve değişik bir mana yükleyerek taraftarlar kazanmaya başlamıştır. Onlara; "Siz kimsiniz" diye sorulduğunda; "Biz, Mesih'in etbalarınız" diyorlardı. "Dininiz ne" diye sorulduğunda ise, şirk ve küfür akidesi ile dolu cevaplar veriyorlardı.

Şaul'un taraftarları çoğaldı ve haberler yayılarak hakiki havarilere ulaştı. Bu olaya en çok sinirlenen ise Sem'ân es-Safa diğer adıyla Petrus oldu. Petrus, Hristiyanlara, İsa'ya nisbet edilen dinin yalan ve dalalet olduğunu anlatmak için Kudüs'ten Roma'ya gitmek üzere yola çıktı. Bazen yürüyen bazen de bir hayvana binen Petrus, yolculuk esnasında son derece büyük meşakketlere katlanmış ve açlık ve susuzluktan dolayı defalarca ölüm ile burun buruna gelmişti. Ancak Şaul'u tekzip konusundaki samimiyeti sayesinde nihayet Roma'ya varan Petrus, oraya varır varmaz hemen Şaul'un yalanlarını ve dalaletini ilan etmeye başladı. Ne var ki Şaul'un taraftarları, Roma Devleti'ni Petrus'un aleyhine kışkırtarak, Roma'ya varışından bir hafta sonra yakalattırıp öldürttüler. Şaul ise İsa'nın dini ve davası adı altında Roma'da şirk ve küfür davetini devam ettirdi.

Rivayetlere göre, Bernaba, Roma'daki yeni Hristiyanlara mektuplar göndererek onları inhiraftan ve şirkten sakındırmaya çalıştı. Ancak bu mektupların hiç biri fayda vermedi. Şaul ise bu mektupları çirkin bir şekilde istismar ediyordu. Hatta Petrus'un öldürülmesini de istismar ederek, onun, kendi mezhep ve dinlerine tabi olduğunu ve Roma tağutları tarafından şehid edildiğini söylemekteydi.

Böylece İsa'ya *Aleyhisselam* nisbet edilen dinin ünvanı korunmuş olmakla birlikte, manası inhirafa uğramış, muhtevası değiştirilmiş ve doğudaki muvahhidlerle Roma'daki putperestler arasındaki çatışma uzun yıllar sürüp gitmiştir. Hatta Teslis akidesini savunan putperest Hristiyanlar, Roma İmparatoru Kostantin'i³⁸⁷ kendi saflarına katmayı başarabilmiş ve saltanatın onun

³⁸⁶ Müslüman olduğunu iddia ettikten sonra ismini, Bulis (veya Pavlus) olarak değiştirmiştir.

³⁸⁷ Hristiyanlığı kabul etmeyen veya bazılarına göre ölüm döşeğinde Hristiyan olmak isteyen ve yine bazılarına göre böyle bir isteği ölüm döşeğinde dahi taşımayan bu adam, Hristiyanlar tarafından Büyük Kostantin veya Kostantin olarak nitelendirilmiştir.

elinde kalması için kendisine yardımcı olmuşlardır. Buna karşılık Kostantin de mezheplerinin ve dinlerinin korunması için onlara yardım etmiştir. Yine Kostantin'in annesini de etkileyerek onun bu yeni putperest dine gönül bağlamasını sağlamışlar ve bu şekilde muvahhid hasımlarına karşı devlet gücünü de arkalarına alarak doğudaki bir çok muvahhid insanın öldürülmesine, bir çoklarının uzlete çekilmelerine sebep olmuşlardır. Onlardan Tevhid üzerinde kalan az bir kısım ise, nihayet İslam geldiğinde Müslüman oldular. İşte, bir adamın faaliyetleri neticesinde şiar'ın çalınması, davetin değişime uğraması ve işte, İsa'ya nisbet edilen, taraftarları yeryüzünü dolduran ve ama içlerinde hiçbir muvahhidin bulunmadığı din..!

Bu olay Allahu Teala'nın Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gönderdiği dinde de olaydı. Nitekim, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hayatının son dönemlerinde meydana gelen ve vefatından sonra yayılmaya başlayan riddet olayları değişim teşebbüslerden başkası değildir. Eğer Allahu Teala dinini korumaya kefil olup, Ebu Bekir ve onun emsali olan mü'minleri *Radıyallahu Anhum* ortaya çıkarmasaydı, İslam gözlerden kaybolup gidecek ve Tevhid dini olmaktan çıkarak, muhtevasında Müseyleme ve Seccah'a imanın bulunduğu apayrı bir din olacaktı.

Bu olay, Ahmed bin Hanbel *Rahimehullah* döneminde Kur'an'ın mahluk olduğu iddiası ile tekrarlanmıştır. Kadılık makamına Mutezile imamları seçilerek muvahhidlere baskı yapıldı ve hatta bazıları öldürüldü. Muvahhidlerden bazıları ise kaçtı veya takıyye yapmak zorunda kaldı. Ancak İmam Ahmed bu sıkıntılara göğüs gerdi. Allahu Teala onun sayesinde bu dini inhiraftan, ümmeti de riddetten korudu.

ÜMMETİN İSMETİ (MASUMLUĞU)

İslam adı altında bütün ümmetin dinden dönmesi veya inhirâfı ve de-ğişmesi mümkün değildir. Çünkü Allahu Teala, bu ümmetten bir taifenin hak üzerinde kalacağını kendi taahhüdü altına almıştır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: “Bu ilmin (dinin) hamilleri; sapıkların tahrifini yok etmek isteyenlerin yalanlarını ve cahillerin te’villerini ondan uzaklaştıran her neslin adil olanlarıdır.” İmam Ahmed *Rahimehullah* da “er-Reddu Ale'l-Cehmiyye” adlı kitabının başında bu cemaat hakkında şöyle der: “Hamd; Peygamberlerin arası kesildiği her dönemde, dalalette olanları hidayete çağırın, davet esnasında uğradıkları eziyetlere sabreden ve Allah’ın nuru ile dalalet ehlini tanıyan alimleri memur kılan Allah’a mahsustur. Zira İblis’e kurban giden nicelerini hayata kavuşturan, nice sapık ve cahilleri hidayete ulaştıran onlardır. Onların insanlar üzerindeki etkileri ne güzel olmuş, insanların onlar üzerindeki etkileri de ne çirkin!” İslam şiarını yüceltip, Muhammed’e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* intisab ettiği halde, doğrudan sapa-rak dinden çıkan cemaatlere gelince, gerçekten çok kötü şeyler yapmaktadırlar. Şöyle ki:

İsmailiyye ve Karamita’nın tuhaf ve garip dinleri vardır. Dinlerinin Ki-tap ve Sünnet ile ilgisi olmadığı halde İslam’a ve Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetine mensup olduklarını söylemektedirler.

Ve işte şeytana tapan Yezidîler. Bunlar şeytana itaat edip onu veli edindikleri halde, İslam’a ve Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümme-tine mensup olduklarını söylemektedirler.

Ve işte Vahdet-i Vücut’u savunanlar. Yaratan ile yaratılan arasında fark olmadığını söyledikleri halde, İslam’a ve Muhammed’in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetine mensup olduklarını söylemektedirler.

Ve işte bid’atçılar. Kabirlere ibadet edip cebir, te’vil ve Cehmiyye’yi savundukları halde, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat bayraktarlığını yapmaktadırlar.

Eğer bu kalpazan ve hırsızların takip ettikleri yöntemi inceleyecek olur-sanız, bunların çoğunun, Allahu Teala’nın dinini tahrif eden Şaul ile aynı yöntemi izlediklerini görürsünüz.

YALAN VE TAHRİF YOLLARI

Şurası bilinmelidir ki, bu kalpazanlar, bid'atlarını veya küfürlerini piyasa sürerken bir takım yollara başvururlar. Bu yolları kısaca şöyle zikredebilirim:

Birincisi: Bu kalpazanların başvurdukları şeytani yolların en önemlisi zühd, fakirlik ve meskenettir. Eğer İslam tarihindeki bütün bid'atçı davetleri okumaya başlarsanız taraftar kazanmak için başvurulan ilk yolun zühd ve tevazu olduğunu göreceksiniz. Hamdan Karmet³⁸⁸, Meymun el-Kaddah³⁸⁹, Hasan es-Sabbah³⁹⁰, şeytana tapan Yezidi dininin kurucuları ve bunlara benzeyen diğerleri, zühd ve tevazu ile davetlerine başlamışlardır.

İkincisi: Güzel görünüm veya bazılarının ifadesiyle “Nur yüzlülük.” Ahmak kimseler yüzün parlamasına ve güzel görünüme aldanırlar. Gerçekleri araştırmazlar. Nitekim bir çok sufiye, “Gittiğiniz yolun doğruluğunu isbatlayan deliliniz nedir?” diye sorarsınız, şöyle cevap verirler: “Bizim şeyhimizin yüzü nur gibi parıl parıl parıldamaktadır.”

Üçüncüsü: Düzgün ve güzel konuşma yeteneğini. Güzel diyalog veya bazılarının ifadesiyle “Karizmatik” olmak da bu kabildendir.

Dördüncüsü: Ehl-i Beyt gibi soylu ailelere intisab etmek.

Burada zikrettiklerimizden bazen Hakka davet edenler, bazen da batıla davet edenler yararlanmaktadır. Ancak, bunların hiç biri Hakkın isbatı için delil teşkil etmemektedir. Bundan dolayı Hakka davet edenlerin bunu dikkate almaları gerekmektedir. Çünkü bir çok insan dış görünüşe ve şekle aldanmakta, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve Ali bin Ebi Talib'in *Radiyallahu Anhu* işaret ettikleri gibi bilgi ve anlayışa en küçük değeri bile vermemektedir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: “İnsan, deve sürüsü gibidir. Bazen içlerinden, kendisi ile yolculuk yapılabilecek bir deve bulunmaz.”³⁹¹ Ali bin Ebi Talib *Rahmetullahi Aleyh* de şöyle der: “İnsanların çoğu; herkese uyan ayak takımı kimselerdir.”

³⁸⁸ Karamite'nin kurucusu.

³⁸⁹ Kölemen Devleti'nin kurucusu.

³⁹⁰ İsmaili Devlet'inin kurucusu.

³⁹¹ Buhari

MANANIN TAHRİFİ VE LAFZIN SAHTELİĞİ (SELEFİYYE/CİHAD)

Buraya kadar zikrettiklerimden maksat; yanımızda üstün bir yeri olan, gönlümüze taht kuran, hakikatinden uzaklaştırılıp yalan ve iftiraya bürüyen kimselerle sürekli mücadele ettiğimiz “Selefiye” lafzının inhirafından bahsetmektir.

Cihad hareketinin, diğerleriyle olan ilişkisindeki netlik, onun hak üzerinde olduğunun en büyük delili olmakla birlikte, bundan daha büyük delil ise, mutlak hakkı yani Kitap ve Sünnet’i sahabe’nin *Radiyallahu Anhum* anladığı şekilde anlatmasıdır. Gerçeği olduğu gibi ortaya çıkaran bu ilişki, mürtedlerin kötülüklerini açığa çıkararak onları rezil etmiş ve artık halkın karşısına batıl ve boş davaları güzelleştirip sunmaya fırsat bulamaz hale gelmişlerdir. Yine bu ilişki, İslam’ı yalanla süsleyen, güzel hakikatlerini saptıran bid’atçı İslami hareketlerin maskesini düşürmüş; zayıf yapılı ve yolculuğun uzun olmasından yorulan insanlar dökülmüş, içi boş slogan ve reklamları yok etmiş; hayali maslahatlara başvurmadan hakkı bütün açıklığı ile haykırmıştır. Bu faaliyetleri ile cihad hareketi, Musa’nın *Aleyhisselam*, sihirbazların uydurduklarını yutan asasının günümüzdeki temsilcisi değil midir?

İbn-i Abbas *Radiyallahu Anhuma* şöyle der: “Vallahi bugün şeytan, yer yüzünde benim ölümümü istediği kadar hiç kimsenin ölümünü istememektedir.” Bunun nedeni sorulduğunda ise şöyle cevap vermiştir: “Allah’a yemin ederim ki, doğuda veya batıda bir takım bid’atlar zuhur edecek, kişi onları alıp bana getirecek, fakat ben onları reddedip adamın yüzüne çarpacağım.” Allah’a yemin ederim ki, dünyadaki selefiye cihad hareketleri de böyledir. İnsanlara hakikatları, öz varlıklarını ve akıllarının seviyesini anlatmaktadırlar.

İnsanlar cansız bir şekilde uyumakta, yollar müphem, gök bulutlu; ortada ise insanların, ışık kaynağı kabul edip rehber edindikleri bazı şahsiyetler bulunmaktadır. Susuzluktan kuruyan boğazlarını ıslatacak bir sabah yağmurunu bekleyen insanlar, bir müddet sonra gördüklerinin serap; yaşadıklarının yalan ve batıl olduğunu, ancak bir takım ikna çabalarıyla gerçeğin kendilerinden gizlendiğini gördükleri sırada, kalbinde Tevhid, elinde silah olan bir müjdecî ve uyarıcı bu cansız topluluğun içine dalıp elindeki ateşliyor. Böylece insanlar daldıkları uyku ve evhamlardan uyanıyorlar. Fıtratı bozulmamış kimseler bu durumdan dolayı Allah’a hamd ederken, acı gerçekler üzerinde köşkler ve saraylar kuranlar, bu köşk ve sarayları kaybetme korkularından dolayı son derece rahatsız olmuşlardır.

Cihad bayrağı doğru hedefler için açıldığı gibi yanlış hedefler için de açılabilir. Nitekim, batıl ve gayr-i İslami hedeflerin gerçekleşmesi için

cihad bayrağının bir çok kez açıldığını gördük. Akideleri ve görüşleri farklı farklı olan ulusçular ve ırkçılar, hedeflerine ulaşmak için bu güzel ismi (cihad ve şehadet) istismar etmişler, ancak hedeflerine ulaştıktan sonra bütün oklarını İslam'a, Müslümanlara çevirmişlerdir. Bu da göstermektedir ki Allah ve Rasulü'nün düşmanları bu güzel isimleri sadece bir kalkan olarak kullanmaktadırlar.

SAVAŞ VE CİHAD (VASITALAR VE MAKSATLAR)

Neden savaşıyoruz? Hangi bayrak altında savaşıyoruz? Kişi, eline silahı almadan ve bu yolda canını vermeden önce bu iki soruyu kendine mutlaka sorması gerekir.

BAYRAK

Bayrak, gayedir. Nitekim bir hadîs-i şerifte bu ikisi aynı şey olarak kabul edilmektedir. İmam Ahmed'in, Müsned'inde Avf bin Malik'den şöyle rivayet edilir: "Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: "Sizinle, Beni Asfar arasında barış olacak. Onlar seksen gaye ile üzerinize yürüyorlar." Dedim ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Gaye nedir?" Bunun üzerine Rasulullah şöyle cevap verdi: "Bayraktır. Her gayenin altında on iki bin kişi vardır." O gün Müslümanların çadırları Şam denilen bir yerde bulunuyordu." Ebu Derda'nın rivayetinde şöyle geçer: "Onlar seksen büyük bayrakla üzerinize yürürler." Buhari'nin yine Avf bin Malik yoluyla yaptığı rivayetinde de şöyle geçer: "Onlar, seksen gaye ile size gelmektedir. Her gaye ise on iki bin kişidir" İbn-i Hacer *Rahimehullah* şöyle der: "Gaye, bayrak demektir. Bununla isimlendirilmesinin sebebi ise şudur: Çünkü emir altındakilerin gayesi bayraktır. Bayrak dikilince onlar da savaşı bırakır."³⁹²

Savaşın gölgesinde savaşılan bayrak ile ilintili olduğuna ve bayrağın hedefi nasıl tayin ettiğine dikkat ediniz. Çünkü bir bayrak altında yürüyenler, bayrak dikilince durur, bayrakların emrine boyun eğer ve hiçbir hususta onun emrine muhalefet etmezler. İşte buradan hareketle diyebiliriz ki bayrak, gayeyi bilmektir; gayeyi bilmek ise bayrağı bilmektir. Zira görünen bayrak, gizli olan maksadı açığa çıkarmakta, sözcüklerle ilan edilen gaye ise, kişinin gölgesinde savaştığı bayrağı bize tayin etmektedir.

Bilindiği üzere cihad, bazen şer'i maksatlardan yalnızca birisi için yapılır, bazen de İslam'ın yayılması ve şeriatın tahkimi için yapılır. Kişi; bazen ırzını, bazen malını veya canını müdafaa etmek için cihad eder, bazen de Müslüman veya bazı alimlerin görüşüne göre zimmi bir esiri kurtarmak için cihad eder. Ki, bütün bunlar geçerli şer'i maksatlar olup, bu uğurda yapılacak eylemler de Allah yolunda cihad mefhumu kapsamına girmektedir.

Kafirlerin veya bid'atçıların bayrağı altında savaşmak ise, kişiyi dinden çıkararak bir bid'attır. Veya kargaşa zamanında kişinin neden savaştığını veya öldürdüğünü ya da neden öldürüldüğünü bilmemesi, Allah yolunda cihad mefhumu kapsamına girmemektedir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve*

³⁹² Fethü'l-Bari, 2/3176

Sellem şöyle buyurur: “Kim de körükörüne çekilmiş bir bayrak altında savaşır, kavmiyet için öfkelenir veya kavmiyetçiliğe çağırır ya da ona yardım eder, bu esnada da öldürülürse bu ölüm cahiliye ölümüdür.”³⁹³ Yani eğer böyle bir bayrak altında ölürse cahiliye ölümü ile ölmüştür.

Cahiliye bayrağı iki anlama gelmektedir:

Birincisi: Net olmayan, ne olduğu bilinmeyen anlamındadır. Bu bayrak altında savaşanlar, adeta hayvanlar gibi neden savaşıklarını bilmemektedirler.

İkincisi: Sapık olduğu apaçık olan bayrak anlamındadır. Bu bayrak altında savaşanlar İslam için değil; kabile taassubu, veya ırkçılık veya Kitap ve Sünnet'in tasvip etmediği herhangi bir cahiliye mefhumu için savaşır. Ki, bid'atçıların yükseltmeye çalıştıkları bayraklar da bu kapsama girmektedir. Zira bunlar Nebevi hidayet nurundan uzak, hak ile alakası olmayan, doğru yoldan saptırıp yanlış yola sevkeden bayraklardır.

Bu iki bayrak altında öldürülen, tamamen yok olmuş ve ateşe gitmiştir. Hadis-i Şerif, Müslümanları yalnızca İslam ve dinleri için savaşmaları; canlarını heva, şehvet, partizanlık, aşiretçilik ve bölgecilik uğruna feda etmemeleri konusunda uyarmaktadır. Hadiste küfür ve şirk bayrakları altında savaşanların durumu açıklanmamıştır. Çünkü kişi, kalbinin ve niyetinin doğruluğunu söylese bile şirk bayrağı altında savaşmak, şirk; küfür bayrağı altında savaşmak da küfürdür. Bunun delili şu ayeti kerimedir: “Nefislerine zulmedenler olarak canlarını alacağı kimselere melekler: “Ne işte idiniz?” derler. Onlar: “Biz yeryüzünde müstaz'af kimselerdik” derler. “Allah'ın arzı geniş değil miydi, siz de orada hicret edeydiniz” derler. İşte onların durakları cehennemdir. O, ne kötü bir dönüş yeridir. Ancak (hicret etmeye) çare bulamayan, yol bulamayan erkek, kadın ve çocuklardan müstaz'af olanlar müstesna.”³⁹⁴ Bu ayet-i kerime'nin tefsiri hakkında İbn-i Abbas *Radiyallahu Anhu* şöyle der: “Müslümanlardan bazı kimseler, müşriklerle birlikte olup Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* döneminde müşriklerin kalabalığını artırıyorlardı. Atılan bir ok gelir onlardan birisine isabet ederdi, onu öldürürdü. İşte bunun üzerine Allahu Teala bu ayetleri indirdi.”

Sahabe *Radiyallahu Anhum*, bu kimselerden olup esir düşenlere, kafirlerin esirlerine yaptıkları muamelenin aynısı ile muamelede bulunmuşlardır Nitekim İbn-i İshak'ın, İbn-i Abbas'tan rivayetine göre Abbas esirler arasında Mediye getirilince, Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Abbas'a şöyle dedi: “Ey Abbas! Kendin, kardeşinin oğlu Ukayl bin Ebi Talib ve Nevfel bin Haris ile müttefikin Utbe bin Amr için fidye ver. Çünkü sen mal sahibi birisin.” Abbas:

³⁹³ Muslim

³⁹⁴ 4 Nisa/97-98

“Muhakkak ki ben Müslüman idim. Ancak topluluk beni zorlamıştı (ikrahta bulunmuşlardı)” dedi. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: “Söylediğin şeyi Allah daha iyi bilir. Eğer söylediğin doğruysa, Allah karşılığını verecektir. Ancak görünürdeki durumun bize karşı olduğudur.”³⁹⁵

Hiç şüphesiz burada söylediklerimiz, daha önce alimler tarafından tesbit edilip belirtilmiştir. Nitekim Zahiri mezhebinin öncülerinden olan İbn-i Hazm *Rahimehullah* şöyle der: “Eğer küfrü açık olan bir kafir, İslam ülkelerinden birini ele geçirir, oradaki Müslümanları kendi hallerine bırakır, ancak oranın tek hakimi ve yöneticisi kendisi olup, İslam dininden başka bir din ilan ederse; kendisine yardım eden ve hakimiyetinin sürmesini sağlayan herkes, Müslüman olduğunu iddia etse bile kafir olur.”³⁹⁶

İbn-i Hazm bu sözleriyle küfür bayrağı altında savaşanların tekfir edilmelerini, bayrağı altında savaşıkları yöneticinin kafir olduğunu bilmelerine bağlamaktadır. Çünkü: “Küfrü açık olan bir kafir...” demektir. Küfrü gizli, durumu bilinmeyen kimse ile beraber olan kişi ise mazur kabul edilmiştir. Ancak böyle bir kişi, durumu araştırıp ortaya çıkarabileceği halde bunu yapmazsa, cahiliye bayrağı altında savaşmış olur. Çünkü daha önce de geçtiği üzere bu bayrağın ne olduğu açık değildir.

³⁹⁵ Müsned, 1/353; Buhari, Meğazi. Bkz: Ahmed Şakir, Müsned Şerhi, 2/3310

³⁹⁶ El-Muhalla, 11/200

HALK VE ŞİRK SEÇİMLERİNİN BAYRAĞI ALTINDA SAVAŞANLARIN DURUMU

Şurası bilinmelidir ki demokrasi bayrağı bir küfür ve şirk bayrağıdır. Herkesin bildiği üzere demokrasi ve İslam iki ayrı dindirler. Zira İslam Allah'ın kulları için koyduğu bir nizam; demokrasi ise beşerin birbirleri için vazettikleri bir nizamdır. Bu nedenle, bazılarının İslam'ı demokrasi ile eşitleme teşebbüsleri, Allahu Teala'nın dinini değiştirip beşer hevasına uydurmak isteyen zındıkların teşebbüsüdür. Zira, her ne kadar demokrasi ile İslam, ümmetin kendi yöneticilerini seçme konusunda birleşiyorlarsa da, İslam, insanları kanun koymada serbest bırakanları tekfir etmektedir. Çünkü insanların İslam'la hükmetmeleri ve yöneticilerinin Müslüman olmaları farzdır. Demokrasi ise insanlara, kendi kanunlarını belirleme yetkisini vermektedir. Ki bu demokrasinin özü, cevheri ve mahiyetidir. Dolayısıyla İslam'ı demokrasi gibi görenlerin durumu, Musa'nın *Aleyhisselam* nübüvvetini tasdik edip insanların, gönderilen peygamberlerin siyaset ve emirlerine itaat etmelerinin gerektiği hususunda birleşerek, İslam ile Yahudiliği aynı kabul edenlerin durumuna benzemektedir. Halbuki İslam ile Yahudilik arasında dağlar kadar fark vardır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Öyleyse Müslümanları suçlu günahkar olanlar gibi (eşit) kılar mıyız? Size ne oluyor? Siz nasıl hüküm veriyorsunuz?”³⁹⁷

Dolayısıyla demokrasi bayrağı altında savaşan, kafir ve müşrik; yaptığı savaş ise müşrikçe bir savaş olur.³⁹⁸

Denilebilir ki: “Burada kastediğın kimselerin verdikleri savaş, parlamentoya girip şeriatla hükmetmek içindir. Yani, bu savaşın asıl maksadı İslami hükümlerdir.”

Cevap olarak şöyle deriz: Parlamento ve millet meclisi yoluyla tatbik edilen herhangi bir hüküm sureten şer'i olsa dahi, şer'i hüküm sayılmaz. Zira daha önce de geçtiği üzere, bir hükmün şer'i ve İslami sayılabilmesi için şer'i kimliği ile yani Allahu Teala'dan gelen bir hüküm olarak tatbik edilmesi gerekir. Halbuki şirk parlamentolarından çıkan yasalar, görünürde şer'i hükümlerle aynı gibi görünseler dahi, şer'i kimlikle değil şirk kimliği ile çıkmaktadırlar. O halde bunlar halk yasaları için savaşmaktadırlar. Yoksa İslam yasaları için değil. Yabancı ile savaşanların durumu da budur. Bunlar vatan bayrağı için savaşır, Allah'ın emrettiği İslami hükümler için değil. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: “Allah'ın adıyla savaş ve Allah'ı inkar edenlere karşı savaş.”

³⁹⁷ 68 Kalem/35-36

³⁹⁸ Ancak bu hüküm, nebevi hüccetin ulaşmasından sonradır.

Yine şöyle buyurur: “Kim Allah’ın dini yücelsin diye savaşır, o Allah yolunda savaşmıştır.”

Halk tarafından seçilen bir adamın temsil ettiği cemaat veya bazı adamlarını parlamentoya göndermek için seçim meydanlarında rakipleriyle mücadele eden bir cemaat, Allah yolunda cihad eden İslami bir cemaat mıdır? Yoksa bid’atçı, bid’atı kendisini dinden çıkaran kafir bir cemaat midir? Allah’a yemin ederim ki bunlar, kafirce savaşan ve Allah’ın dinini engelleyen cemaatlerdir.

Burada önemli bir uyarıda bulunmamız gerekmektedir: Bazı gruplar, cahil veya hüsn-ü niyet sahibi fertlerin davrandığı gibi değil, bayraktar ve önderlik edasıyla ortaya çıkmaktadırlar. Zira onların bu savaşı vermeleri ancak bu şekilde mümkündür. Şurası da bilinmelidir ki, “Biz parlamentoya adamlarımızı göndermek için mücadele ediyoruz” diyenlerin bu sözleri, haddi zatında Allahu Teala’nın bir çok ayetlerini inkar etmek demektir. Mesela, “Yeryüzünde fitne kalmayınca ve din tamamen Allah’ın oluncaya dek onlarla savaşın”³⁹⁹ ayeti bu kabildendir. Çünkü demokratik ülkelerde din asla tamamen Allah’ın olamaz. Demokrasi, Allahu Teala’nın hükümlerini, kanun ve yasalarını ilga etme üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla yasalar, Allahu Teala’nın adıyla değil, halk adıyla çıkarılır ve halk adına uygulanır.

³⁹⁹ 2 Bakara/193

EHL-İ SÜNNET VE'L-CEMAAT'İN YOLU: SAHTELİĞİ AYIKLAMAK

Unutulmamalı ki bir adamın, Said bin Müseyyeb'e *Rahimehullah*, "Ey Said! Fitne zamanında Allah'a ibadet edeni tağuta ibadet edenden ayırıp anlayacaksın"⁴⁰⁰ dediği gibi; fitneler, önemli insanlara kendilerini açıkça gösterirler. Bu nedenle yukarıdaki söz doğrudur. Zira kolaylık dönemlerinde İslam işaretini ve sancağını yükseltip onun hamisi ve emanetçisi olduğunu söyleyen birçok kimsenin, imtihanlar sonucunda gerçek yüzleri ve akideleri ortaya çıkmaktadır. Bunlar, liderleri ve üyeleri saf Tevhid'i tanımayan parti ve hiziplerin tüzüklerinden ayrılmayan kimselerdir. Bundan dolayı onlardan kimisi mürted devlette bakan olmuş, kimisi mücahidler aleyhinde konuşmakta, kimisi de kendisini doğunun ve batının kucağına atmaktadır. Acaba partileri bunlara hangi Tevhid'i öğretmiştir? Bütün bunlardan sonra birileri övünerek ortaya çıkıp, "Bu parti ve grup Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat bayraktarlığını yapıyor" diyebilmektedir. Gerçekten ben, bunların hangi sünnet ve cemaattan bahsettiklerini bilmiyorum!

Hiç şüphesiz bu konu çok önemlidir. Ancak bu, ne ötenlerin ve asılsız haber yayanların çokluğu ile, ne aldatıcı sarıklıların çokluğu ile ve ne de işlemeli diplomalarla değil, delil ve kanıt iledir. Şurası da bilinmelidir ki, heva ve bid'at ehlinin hidayetine fazla tamah edilmemelidir. Çünkü bid'at bunların bütün mafsallarına yerleşmiş ve köpüğüne varıncaya kadar kalpleri bunla dolmuştur. Sonra yalan ve iftira hakkında anlaşmaya varmışlardır. Bu nedenle onlara göre doğruluk, tıpkı Ankâ kuşu gibi tuhaf ve hayali birşeydir. Bid'at ehlini tasvir ederken, "Az takva, askerleri ve orduları hezimete uğratar" diyen Zahid Ebu Bekir Müslim ve "Söylediklerini uyduran yalancıya yapabileceğim şey çok azdır" diyen şair ne kadar doğru söylemişlerdir.

Kalbin manevi hastalıklardan uzak kalması için bu bid'atçılardan ve onları dinlemekten uzak durulmalıdır. İbn-i Abbas *Radıyallahu Anhu* şöyle der: "Heva ehli ile oturup kalkmayın. Çünkü onlarla oturup kalkmak kalbi hastalandırır." Hangi hastalık her yönü ile Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dinine ters olan bir dini, yani demokrasiyi benimsetmekten daha ağır olabilir ki? Bu nedenle, onların kalbine girmelerinden şiddetle sakınmalısın.

Habib bin Ebi Habib şöyle aktarır: "Bir kurban bayramı günü Vast'ta Halid bin Abdullah el-Kasri'ye şahit oldum. Şöyle diyordu: "Dönünüz, kurbanlarınızı kesiniz. Allah kabul etsin. Ben, Ca'd bin Dirhem'i kurban edeceğim. Çünkü onun iddiasına göre, Allahu Teala İbrahim'i dost (halil) edinmemiş, Musa ile de konuşmamıştır. Allahu Teala, Ca'd bin Dirhem'in bu

⁴⁰⁰ İbn-i Batta, el-İbanetü'l-Kübra, 2/769

söylediklerinden münezzehtir.” El-Kasri, bunları söyledikten sonra indi ve Ca’d’ı boğazladı.”⁴⁰¹

Meşhur imamlar el-Kasri’nin, Ca’d’ı öldürmesini övmüşlerdir. Nitekim İbnu’l-Kayyim *Rahimehullah*, Nuniyye’sinde şöyle der:

“Şöyle dediler: Allah, kendi yarattıklarından hiç kimseyi kendine dost edinmedi.

O’nun dostu, O’na muhtaç olanlardır.

Bu vasfı, ancak putperestler O’na yakıştırır.

Çünkü herkes O’na muhtaçtır,

Herşey O’nun kabzasındadır ve her şey O’na boyun eğmektedir.

İşte bunun için Halid el-Kasri bir kurban bayramı günü Ca’d’ı kurban etti.

Çünkü Ca’d, ne İbrahim Allah’ın dostudur, ne de Musa O’nun kelimidir, demişti.

Kurban, her sünnet sahibine şükretti.

Kestiğin kurbandan dolayı Allah mükafatını versin kardeşim.”

Bu beyitler, İbnu’l-Kayyim’in *Rahimehullah* Cehmiyye’den olan Muattıla’nın hasletlerini saymakla başladığı akide ile ilgili Nuniyye’sinde⁴⁰² geçmektedir. Muattıla’dan maksat, onların Allahu Teala’nın sıfatlarını kabul etmemeleri ve Allah’ın mücerred bir zat olduğunu iddia etmeleridir. Bunlar, her ne kadar te’vil yapsalar da, netice olarak söyledikleriyle Allah’ı inkar etmektedirler. Zira akıl, hayat sahibi hiçbir varlığın sıfatsız olduğunu düşünemez. Onlar netice itibarıyla Vahdet-i Vücut’u savunurlar. Bu akideye (ta’til) Eş’ariler varis olmuşlardır. Zira Eş’ariler, Allahu Teala’ya bu sıfatları isnad etmekle birlikte te’vil yoluyla hakikatinden uzaklaştırmaktadırlar. Mesele Allahu Teala’ya muhabbet sıfatını isnat eder, fakat bunu Allah’ın insanlar için irade ettiği hayır şeklinde yorumlarlar. İbnu’l-Kayyim, Cehmiyye’den bahsederken, onların Allahu Teala’dan dostluk sıfatını nefyettiklerini söylemektedir. Halbuki bir hadis-i şerifte şöyle zikredilmektedir: “Eğer yeryüzünde bir dost (halil) edinseydim, Ebu Bekr’i dost edinirdim. Ancak benim dostum Allah’tır.” Dostluk, muhabbetin en üstün derecesidir. Çünkü bu ifade ancak sevgili, bütün kalbi etkisi altına aldığı anda kullanılır. Nitekim şair şöyle der:

O, benim ruhuma girdi. Ki dosta (halil) bundan dolayı dost denmiştir.

İşte İbrahim’e de Aleyhisselam bunun için Allah’ın dostu (halili) denmiştir.

Cehmiyye dostluk sıfatını inkar etmektedir. Onlara göre dostluk, kişinin Rabbine muhtaç olmasıdır. Ancak İbnu’l-Kayyim *Rahimehullah*, onların

⁴⁰¹ Buhari, er-Reddu ale’l-Cehmiyye, 3; Tarihü’l Kebir, 1/1-14

⁴⁰² Mısra sonundaki kelimeler “nun” harfi ile bittiği için “Nuniye” olarak isimlendirilmiştir.

bu görüşünü reddetmektedir. Çünkü bu muhtaçlık ile Müslümanı kafirden ayırdetmek mümkün değildir. Zira gerek mü'min, gerekse kafir bütün mahlukat Allah'a muhtaçtır, O'nun kabzasında ve hakimiyeti altındadır.

Cehmiyye, Allahu Teala'dan dostluğu nefy ve sıfatlarını inkar ettiklerinden dolayı öldürülmeyi hak etmişlerdir. El-Kasri'nin, Ca'd bin Dirhem'i öldürmesinin sebebi de bu fasid akidedir.

Ehl-i Sünnet'e mensup olan alimler, Halid el Kasri'yi bu fiilinden dolayı övdükleri gibi, İbnu'l-Kayyim da onu, "Kestiğin kurbandan dolayı Allah mükafatını versin kardeşim" sözleriyle övmüştür.

Hiç şüphesiz mücahid Müslüman gençlik, selef ıstılahını zihnine yerleştirip, onları serbestçe ve eksiklik hissetmeden kullanmak için büyük bir zihni atılıma muhtaçtır. Doğrusu, tartışma esnasında gençlerin duraksadığı konu, hangimiz daha doğruyuz, hangimiz hakikata daha yakınız gibi konulardır. Bunun nedeni, gençliğin, İslam'a nisbet edilen her sözün İslami kabul edip, itibar edilmesi ve saygı gösterilmesi gerektiğini savunan bid'atçı terbiye ile yetişmesi, ictihadi meseleler ile ihtilafi meseleleri birbirine karıştırıp aralarında ayırım yapmamasıdır. Dolayısıyla Müslümanlar arasında ihtilafı olan her konu geçerli kabul edilip, muhaliflerde hiçbir kusur görülmez olmuştur. Bazı bid'atçı örgütlerin terbiyesi ile yetişen gençler, fıkıh kitaplarında geçen sabit ve değişken arasındaki farkı tanımamaktadır. Çünkü liderlerinden ve hocalarından, usülde Şia ile Ehl-i Sünnet arasında hiçbir farkın olmadığını öğrenmişlerdir. Onlara göre değişmez husus, Rabbin, Peygamberin ve kıblenin bir olmasıdır. Bunların dışındakiler ise değişkendir. İşte bu şekilde İslam, hakikatinden, usül ve kaidelerinden uzaklaştırılarak boş bir muhtevaya sahip kılınmak istenmiştir. Bu nedenle her davetçinin selef kitaplarını okuması ve onlara göre kendini yetiştirmesi gerekir. Çünkü Ehl-i Sünnet'in menheci ile birlikte Ehl-i Sünnet mizacının oluşması da ancak bu kitaplarla mümkündür.

Mücahid sünni Müslümanın, istikamete ulaşması ve mizacını tedavi etmesi için elinin altında bulundurup tekrar tekrar okuması gereken en önemli selevi kitaplardan bazıları şunlardır:

- 1- Es-Sünne, Ahmed bin Hanbel
- 2- Er-Red Ala Bişr el Merisi, İmam Darimi
- 3- Er-Red Ale'l-Cehmiyye, İmam Buhari
- 4- El-İbanetü'l-Kübra, İbn-i Batta el Ukberi
- 5- Eş-Şeria, Acurri
- 6- Et-Tevhid, İbn-i Huzeyme

İçinde bulunduğumuz hatalı ve kusurlu yol ile selefin yolu arasındaki büyük farkı öğrenmek için bu ve bu minval üzere yazılan kitaplara ihtiyacı-

mız vardır. Bu kitaplarda, bid'atçıları terketmeyi hatta onlara yaklaşmaktan bile kaçınmayı açıkça tavsiye eden selef mizacı bulunmaktadır.

İslam'ı temelinden yıkmak isteyen ve "Ben Müslümanım" diyen herkesi Müslüman kabul eden düşünürlerin sapıklıklarını anlamak için de bu kitaplar en büyük yardımcılarıdır.

Sünnetin değeri, büyüklüğü ve sevgisi ile bid'atçılara buğzetmenin gerekliliği ve yine, takiyeye yapılmadan hakkın haykırılması da ancak bu kitaplar sayesinde öğrenilir.

BİD'ATÇILARIN SAÇMALIKLARI (SELEF VE HALEF)

Çağdaş muhaddisler nisbi bir hakkı benimseyip kabul etmeyi istemektedirler. Yani onlara göre, salih selefin din anlayışından alınan hak nisbi bir haktır, mutlak değil. Dolayısıyla başkalarının varlığının da kabul edilmesi ve onlara da gereken önem ve değer verilmesi zorunludur. Bu nedenle bid'at ehline ters düşülmesi, ilke olarak onlara sevgi beslenilmesi ve anlaşmaya varılan konularda (Rafizi şialar olsalar dahi) onlarla yardımlaşılmasına herhangi bir engel teşkil etmemelidir. Bununla birlikte hakkında ihtilaf edilen konu, küfür olan meselelerden dahi olsa her iki tarafın da birbirlerini anlayışla karşılamaları gerekmektedir.

Selefin bid'atçılara karşı davranışlarını daha önce zikretmiştim. Orada belirttiğim gibi Ehl-i Sünnet ve dindar kimseler, Halid el-Kasri'nin, Ca'd b. Dirhem'i öldürmesini övmektedirler. Halbuki eğer o hadise bugün cereyan etmiş olsaydı, şüphesiz müfekkirlere hemen yaygaralar koparacak ve şöyle diyeceklerdir: "Bakın, Ehl-i Sünnet muhaliflerini öldürüyor, başkalarının düşüncelerine tahammül edemiyor, bunlar anlayışsız, taşlaşmış ve gerici kimselerdir."

Şunu ifade etmeliyim ki, Ca'd bin Dirhem'in söyledikleri günümüz bid'atçılarından söylediklerinden binlerce kez daha ehvendir. Keşke günümüz bid'atçıları Ca'd bin Dirhem gibi cesur olsalardı ve keşke Cehm bin Safvan gibi tağutların önünde hakkı haykırabilselerdi.

Selefin ölçüleri bizi korkunç bir şekilde tedirgin etmektedir. Halbuki eğer onların ölçülerine göre insanlara ve hareketlere muamele edebilmiş olsaydık, günümüz bid'atçılarından ilk Müslümanlara göre zındık olduklarını rahatlıkla kavradık.

Şayet biri çıkıp İmam Ahmed'e, "Ben sinek hadisi ile amel etmem. Çünkü Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kimya konusunda uzman değildi" deseydi, acaba İmam Ahmed'in o adam hakkındaki hükmü ne olurdu? Veya Ömer'e *Radiyallahu Anhu* böyle söyleselerdi, Ömer nasıl bir tepki verirdi? Bunu söyleyen kişiye hakettiği dersini mi verirdi, yoksa ona şöyle mi derdi: "Ben senin görüşüne katılmıyorum ama bununla beraber senin bu sözlerin aramızdaki sevgiye mani değildir." Böyle bir anlayış Allahu Teala'nın, sayesinde kendilerine yardım ettiği selefin dini midir? Yoksa zındıkların dini mi?

Şayet biri İmam Buhari'ye, "İnsanlar istemedikçe biz İslam'la hükmetmeyeceğiz. Eğer insanlar ilhadı seçerlerse bununla hükmolunabilirler" dese acaba İmam Buhari böyle birini, Ca'd bin Dirhem'in sınıfına mı dahil eder, yoksa İbn-i Ravendi'nin sınıfına mı?

Ey İnsanlar! Allahu Teala'nın takdirine ve sahabenin din anlayışına saygılı olunuz.

Bid'at ehlini tanımak, insanların yaşantılarını doğru tahlil etmek ve İslam ve din adı altında Allahu Teala'nın dinine iftira atanların farkına varabilmek için büyük bir zihni atılım yapmaya ve selefın yazdıkları kitapları okumaya ihtiyaç vardır.

Ahmed bin Hanbel şöyle der: "Ha bir Cehmiyye ve Rafizinin arkasında namaz kılmışım, ha bir Yahudi ve Hristiyanın arkasında. Benim için hiç farketmez. Çünkü ikisi de birdir. Onlara selam verilmez, hastaları ziyaret edilmez, kendileriyle evlenilmez, cenazelerine gidilmez ve kestikleri yenmez." Abdurrahman bin Mehdi şöyle der: "Cehmiyye ve Rafizilik, İslam'dan ayrı iki dindir."⁴⁰³

Salih selefı göre, İslam dini için bid'atçılardan daha zararlı kimse yoktur. Selefın kitaplarını dikkat ve özenle okuyan kimse, onların kitaplarında, ne İhvan-ı Müslimin ve Hizbü't-Tahrir gibi halefın içine düştükleri fikri kötülük ve fesadı, ne de sonradan gelen bid'atçı toplumların içine düştükleri lanetli tavizleri görür. Ehl-i hadis ve sünnetten olan selefın menhec hesabında, toplama ve çoğaltma dertleri yoktur. Bilakis onlar için menhec herşeyden önce gelmektedir. Bütün yüceliği ve netliği ile Tevhid, hem muhabbetin hem de dostluğun esası; bid'at ve şirk ise, buğz ve düşmanlığın kaynağıdır. Ancak halkın sünnete önem vermemesi; cennet, cehennem, gayb, ahiret, sevap ve cezadan bahsedilmesi, modernist İslamcılara göre, basit insanların sohbeti olarak telakki edilmesi neticesinde dinin emareleri kaybolup, eseri silindi ve İslam'ı örtüp sadece adını bırakan yeni terimler türemeye başladı. İslam, Çağdaş İslam, Demoratik İslam ve Liberal İslam oldu. Vurgulu kelimeleri ağızlarında güzel geveleyen, konuşurken sünnetten uzaklaşarak harfleri gırtlığından çıkararak, halkın önderleri oldular. Böylece kafalar fikirlerle (rey) şişti, diller kanser hastalığına yakalandı ve bu hastalık gayet uzun sürdü; amel ve ahiret özlemi azaldı, insanların Rablerine kullukları zayıfladı ve bunun neticesinde Allahu Teala insanların kalplerini şüphe ve heva ile doldurdu. Sünneti heva ile en iyi reddeden ve insanlara karşılıksız cennet bahşedenler daha önce benzerleri görülmemiş dahiler olarak kabul edildi. İşte vahyi, medeniyet ve gayba dayanan, nassları görüş yapan rey ehlinin durumu. Netice olarak bunların sayesinde İslam insan oldu. Çünkü İslam, fertlerin ve cemaatlerin kendi arzularını gerçekleştirmeleri için bir araç haline getirildi. Herhangi bir konuda insanların zor duruma düşmelerini zaruret olarak göstererek İslam'ı reddettiler. Böylece insanlar te'vil, ruhsat ve alimlerin hataları konusunda son derece geniş davranmaya başladılar.

⁴⁰³ Buhari, Halku Ef'ali'l-İbad, 53-54

Başka bir grup ise, sünnet ve salih selevin anlayışına göre amel ettiklerini savunurlar. İnsanları ilk alimleri taklit etmekten kurtarır, ancak taklit mikrobundan bir türlü kurtaramazlar. İnsanları, Şafii'yi taklit etmekten kurtarır, İbn-i Baz'ı taklit ettirirler. İmam Malik'i taklit etmekten kurtarır, İbn-i Useymin'i taklit ettirir; İmam Ahmed'i taklit etmekten kurtarır, el-Bani'yi taklit ettirirler. Bunlarla bu konuda saatlerce tartıştığında verecekleri tek cevap: "El-Bani senin gibi demiyor, İbn-i Baz bunları söylemiyor, İbn-i Useymin, İbn Baz ve el-Bani bunları nerede söylemiştir, kim söylemiştir?" şeklindeki tuhaf sözler olacaktır. Bununla birlikte onlara, "Büyük imamlar şöyle diyor" denildiğinde; "Allah'ı bırakıp da onları Rab edinme, Allah'ın dinini bırakıp onların görüşlerini din edinme" diye çıkışılar ve adeta zamanın peygamberleriymiş gibi davranırlar. Bunlar, Allahu Teala'nın, kendilerinden buğzedip, kalplerini ve akıllarını meshettiği kimselerdir. Çünkü bunlar, dünyanın en şerefli makamı olan imamete Allah'ın kalplerini meshettiği ve en büyük küfrü irtikab eden kimseleri tayin etmişlerdir. Bu nedenle onların, kendilerini seleve intisap etmeleri, yeryüzündeki bütün tağutları reddetmenin farz olduğunu öğreten Tevhid'i onlara öğretmemiştir. Ben; kendisini selevi olarak tanıtan, tahkik ve tahrirlerinden dolayı ismi hadis kitaplarının üzerine nakşedilen bir alim biliyorum ki, ülkesinde laik bir partinin üyesidir ve bunda hiçbir sakınca da görmemektedir. Şimdi sormak gerekir, bunlar kimdir? İntisap ettikleri yol ne kadar doğrudur?

Günümüzdeki dindarların(!) durumu maalesef budur. Ehl-i Sünnet ve hadis ise yemekteki tuz gibidir. Bunlar, Müslümanlar arasında garib kimselerdir. Eğer Allahu Teala, onların kalplerini ihlas ve ahiret düşüncesiyle ihya etmeseydi, hayat onlara zindan olacak ve üzüntüden kalpleri paramparça olacaktı.

Ehl-i Sünnet, halka sünnet ve amelden bahsedince münafıklar, "Bunlar basit kimselerdir" derler.

Allahu Teala'nın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin kafir olduklarını söylediklerinde münafıklar, "Bunlar Haricilerdir" derler.

Mürtedlere karşı Allah yolunda cihadın farzietini anlattıklarında münafıklar, "Bunlar aceleci kimselerdir, siyasetten anlamazlar" derler.

Demokrasi ve parlamentonun küfür olduğundan bahsettiklerinde münafıklar, "Bunlar aşırı kimselerdir" derler.

Partizanlığın bırakılması ve yabancılarla savaşmanın gerekliliğini söylediklerinde ise münafıklar, "Bunlar şiddet yanlısı kimselerdir" derler.

Bütün bunlara rağmen bu münafıklar, Allahu Teala'nın yardım ve desteğini nasıl beklerler?

Şüphesiz şimdiye kadar Müslümanlar için kendilerini koruyup himaye edecek bir devlete kavuşmaları yönünde büyük fırsatlar doğdu. Ne var ki buna layık olmadıkları için Allahu Teala onların bu ümitlerini suya düşürdü. Öyle inanıyorum ki, Allahu Teala, bu hayrı (İslam devletini) buna layık olan Tevhid, sünnet ve cihad ehline saklamıştır. Eğer işaret ettiğimiz kimselere, devlete kavuşmadıkları için teşekkür etmemiz caiz olsaydı, kendilerine teşekkür edecektik. Ancak ne var ki kişiye cehaletinden dolayı teşekkür edilmez. Çünkü eğer onlar bir devlete kavuşsalardı hiç şüphesiz sünnet, hadis ve cihad ehline en kötü işkenceleri reva görecektik.

Şayet Humeyni, Mel'un Rafizi devletini kurarken, İhvan-ı Müslimin herhangi bir devlete hükmetseydi acaba Humeyni'ye karşı nasıl bir tavır takınırlardı?

Hiç şüphesiz onların ne yapacağını biliyoruz. Çünkü Humeyni geldiğinde İhvan-ı Müslimin'in dört nalla yanına koştuğunu, imam ve önder olarak kabul ettiklerini gördük. Hatta sözcüleri, Rafizi İran'dan döndükten sonra, çerçöp misali bir topluluğa hitap ederken, Humeyni'nin mübarek(!) elini tutmakla övündükten sonra şöyle dedi: "Allah'a yemin ederim ki ben, O'nun yüzünde Ömer'in *Radıyallahu Anhu* simasını gördüm." Acaba bu gibileri Müslüman ülkelere hükmetseydi netice ne olurdu? Netice şu olurdu: Büyük imam ve lider(!) olan Humeyni'ye boyunlarımızı teslim eder, o da Ehl-i Sünnet'e, tıpkı hocası ve önderi Nasreddin et-Tusi'nin yaptığını yapardı. Yani, et-Tusi, bir milyondan fazla insanın kanını ve ırzını mübah kıldığı gibi Humeyni de binlerce insanın kanını akıttırdı.

MUVAHHİDLERİN KADERİ

Ben öyle inanıyorum ki, tertemiz, saf Tevhid'e dayanan ve taraftarları sadece Allah için olan İslam devleti Allah'ın lütfuyla yalnızca ehline nasip olacaktır. Ancak, zaafa düşmemeleri, vehmi bazı çıkarlar için veya taraftar toplayıp çoğaltmak için sünnetten ve dinden taviz vermemeleri şartıyla...

Evet, ey Ehl-i Tevhid ve cihad! Canınıza tak dedi, sizi himaye edenler az, hasımlarınız çoktur. Ama unutmayın ki, merhametlilerin en merhametlisi olan Allahu Teala'nın kapıları her zaman size açıktır.

Evet, ey Ehl-i hak! Henüz vücutlarımız testere ile biçilmedi ve biz henüz, "Allah'ın yardımı ne zaman" diyecek duruma gelmedik.

Evet, ey Ehl-i Tevhid ve cihad! Liderlerimiz hapsedilmekte ve öldürülmektedirler. Ancak bunlar yol ücretleri ve Sünnetullah'ın icabıdır.

Evet, ey Ehl-i Tevhid ve cihad! Ömer Abdurrahman zindana atılır, zincirlere vurulur; ama içleri boş sarıklar eğlenir, oynar ve tağutların şu ana kadar halk tarafından bilinmeyen faziletlerinden bahsederler.

Evet, ey Tevhid ve cihad ehli! Topyekün bütün insanların oklarına hedef oldunuz; doğu ve batı kuvvetleri şiddetle size saldırdı; bid'at, fırka ve şikak ehli sizden uzak olduklarını ilan ettiler. Ancak bunlar (inşaallah) zafer öncesi meydana gelen ve zaferi müjdeleyen olaylardır.

Bitkinlik ve değişmekten sakının. Değiştiğiniz halde ölümün size gelmesinden tekrar tekrar sakının.

İnsanların iki gruba ve askerlerin de, nifağın olmadığı iman ordugahı ve imanının olmadığı küfür ordugahı olmak üzere iki ordugaha ayrılmaları zafer kanunlarından değil midir? O halde bu; mihnet, bela, işkence ve meşakkate uğramadan nasıl gerçekleşir? Ancak şunu bilmelisiniz ki, bid'at ve dalalet ehlinin, her ne kadar mal ve makamları, insanlar arasında şan ve şöhretleri olsa, kendilerine setler ve sınırlar açılrsa da alınlarında günah ve bid'at zilletleri bulunmaktadır. Ki, tağutlar bu sayede onlarla oynamakta ve şeytan onlarla eğlenmektedir. İbret olarak bu yeterli olsa gerek. Sakın Allah'ın ayetlerini okurken ders ve ibret almadan geçip gitme. Ki Rabbim şöyle buyurur: "Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde akl-ı selim sahipleri için gerçekten açık ibretler vardır. Ayakta dururken, otururken, yanları üzerine yatarken (her zaman) Allah'ı anarlar (ve şöyle dua ederler): Rabbimiz! Sen bunu boşuna yaratmadın. Seni tesbih ederiz. Bizi cehennem azabından koru!"⁴⁰⁴

⁴⁰⁴ 3 Al-i İmran/190-191

Kurraların mırıldanmalarından ve avurtlarını şişirenlerin çokluğundan sakın. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: “Ümmetimin münafıklarının çoğu kurralardır.” Sana düşen, sünnete sarılıp, selefin anlayış ve menhecine dönmendir. Çünkü Allahu Teala'nın dinini en iyi bilen onlardır.

DAVETİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER (HAYAL VE GERÇEKLIK)

Hiç şüphesiz, birçoklarını gönül hoşnutluğu ve hüsn-ü niyet ile beşer hayatını etkileyen eylemlere katılıp desteklemekten alıkoyan hususlardan biri, kağıt üzerinde veya eğlenceli toplantı ve oturumlarda yüceliği ve güzelliği idrak edilen düşünce ve prensiplerin, söz ve akide sahasından çıkıp uygulama alanına geçildiğinde, vakıa ile tezatmış görülmesi nedeni ile uğranılan ruhi sarsıntıdır. Bunlar hem sürekli etkiden uzaklaşır hem de çok kınar ve azarlarlar.

Üstadın biri, muhsan (evli) zânînin haddi ile ilgili hükmün hikmet ve azametinden bahseder. Ancak, zina eden erkek veya kadının halkın ortasında ölünceye kadar taşlanmalarından, çılgılık atmalarından, vücutlarının kan, revan içinde kalmalarından, insanların bu manzara karşısında dayanamayıp bağırışmalarından, recmedilenlerin sevenlerinin, çoluk çocuklarının, ailelerinin kendilerinden geçmelerinden, gözyaşı dökmelerinden çoğu kez bahsetmemektedir. Hatta bunu anlatan şeyh bile bu manzara karşısında, bu duruma bakmaya devam edemez ve kan görmeye tahammül edemeyerek derin bir baygınlık geçirir. İşte fikirlerin güzel gösterilmesi ile uygulama arasındaki büyük fark budur.

Yine bakarsınız Allah yolunda cihaddan bahsedilir. Allah yolu sözkonusu olduğundan dolayı elbetteki bu güzel bir şeydir. Ancak cihad gerçeği bütün yönleriyle nefsin hoşuna giden bir şey değildir. Çünkü cihad gerçeği; ganimet toplamak, düşmanı esir etmek ve her zaman zafer elde etmek değildir. Cihadda, sevgililerin ölümü, dostların yaralanması, azaların sakat kalması, malın elden gitmesi ve daha birçok meşakkat ve musibetler de bulunmaktadır. O halde düşüncelerdeki güzellikle vakıa arasındaki farkı da belirtmek gerekir.

İnsanların İslam devleti hakkındaki düşünce ve hayallerini ele aldığımızda, bir düş aleminde yaşadıklarını görürüz: Güzel şekiller, kuştüyü yataklar ve göz alıcı renklerle dolu; semadan sürekli bereketin yağdığı, yeryüzünün her türlü nimetlerle dolduğu, meleklerin bizimle olduklarını bildikleri için düşmanın sürekli korktuğu, fakirlik ve hastalığın olmadığı ve istedikleri her şeyin önlerinde hazır buldukları bir devlet... Halbuki Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* devletine baktığımızda bu cenneti göremiyoruz. Bilakis sahabenin *Radıyallahu Anhum* Medine İslam Devleti'nde çektikleri sıkıntının, Mekke'de çektikleri sıkıntıdan daha büyük olduğunu görmekteyiz.

Sahabe *Radıyallahu Anhum*, Hendek Savaşı'nda gördüklerini Mekke'de görmüş müydü? "Hani onlar, size hem üstünüzden hem de alt tarafınızdan gelmişlerdi. Gözler de kaymış, yürekler hançereye gelip dayanmıştı ve siz

Allah hakkında da (bir takım) zanlarda bulunuyordunuz.”⁴⁰⁵ Görüldüğü üzere, gözlerin kayması, yüreklerin hançereye gelip dayanması ve depresyon gibi sarsıntılarının olması hep İslam devletinde olmuştur.

Şimdi bu tablo ile günümüz şeyhlerinin İslam devleti için çizmeye çalıştıkları tabloyu karşılaştırınız. Bunlar, insanlara korku ve sıkıntının olmadığı, herkesin evinin olduğu ve çeşit çeşit yemekler yediği bir devlet vaad ediyor ve insanlar da sırf böyle bir devlete kavuşmak için İslam'a giriyorlar.

Ama keşke onlara, Raşit halifelerden üçünün şehit olarak öldüğünü, onları öldürenlerin suikast için çok plana ihtiyaç duymadıkları da söylenmiş olsaydı!

Ömer *Radiyallahu Anhu*, sabah namazını kılarken Müslümanların ileri gelenleri, alim ve komutanlarının gözü önünde Allah düşmanı Mecusi Ebu Lü'lü tarafından öldürüldü.

Osman *Radiyallahu Anhu*, oruçlu olduğu bir günde, evinde Kur'an okurken Medine'ye saldıran çılginlar tarafından boğazlanarak öldürüldü.

Ali *Radiyallahu Anhu*, mescidde halkı sabah namazına davet ettiği sırada bir grup Müslümanın gözü önünde Haricilerden olan İbn-i Mülcem'in vurduğu kılıç darbesiyle öldürüldü. Bu, raşid halifelerin döneminde cereyan eden olaylardır. Sonrasını ise siz düşünün. Dolayısıyla, eylemsel İslam aleminin, insanlık alemine yayılmayacağını, onun büsbütün hayat hareketinin dışında olduğunu düşünenlerin hayalperest olduklarını söylemeliyiz.

Hiç şüphesiz kitap, düşünce, kalem ve kağıtla yaşamak İslam değildir. İslam, hayat trafiği, sevap ve hatalarıyla insan davranışlarıdır. Sevaplar, kuvvet ve güç verir, hatalar da ıslah eder. Eylemsel İslam aleminde sevap, zulüm, doğru ve yalanın hepsine yer vardır.

İslam, kainatta hataların varlığını kabul etmektedir. Bu nedenle Allahu bir takım hadler, cezalar ve hükümler koymuştur. Ki bütün bunlardaki Rab-bani hitap mücahid muvahhid Müslümanlardır. Gayr-i müslimlere değil...

Ali *Radiyallahu Anhu* ile Aişe ve Muaviye arasında fitnenin cereyan ettiği asır, Müslümanların Allah'a sığındıkları bir asır olmasına rağmen biz, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu konuda söylediklerinden başkasını söylememekteyiz. Mesela, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ammar'a şöyle diyor: “Hiç şüphesiz seni zalim bir topluluk öldürecektir.” Ancak bu asır yakından incelediğimizde, hayırlı bir asır olmakla birlikte çocukları ihtiyarlatan bir takım korkunç olayları da görürüz. Şöyle ki:

Hariciler: Ali *Radiyallahu Anhu*, kendisine karşı savaşmaya kararlı olan dört bin savaşçı ile kendisine karşı savaşmamayı kararlaştıran Kufe'deki üç bin kişiden müteşekkil bu gruptan, hep beraber Muaviye'ye karşı savaşılması

⁴⁰⁵ 33 Ahzab/10

için çıkılmasını ister. Ancak onlar Ali'ye, kafir olduğunu ve bundan tevbe ettiğini ilan edinceye kadar kendisine itaat etmeyeceklerini söylerler. Daha sonra Abdullah bin Habbab bin Eret ve hamile eşini öldürmeleri üzerine Ali, Nehravân'da onlara saldırır ve dört yüz yaralıdan başka hepsini öldürür.

Cemel Olayı: Ömer bin Şebbe'nin rivayetine göre bu savaş, Basra yakınlarında bulunan Haribe'de Müslümanlar arasında meydana gelen, dinleri, yolları ve nesepleri bir olan Müslümanların birbirlerini öldürdüğü ve cennet ile müjdelenen Talha ile Zübeyr'in şehid edildikleri bir savaştır.

Sıffin Savaşı: Ali ile Muaviye *Radiyallahu Anhuma* arasında cereyan etmiştir. Bazı Müslümanlar barış istedikleri halde savaş büyük olmuş ve tam bir felaket yaşanmıştır.

Bazı Hristiyanların Müslüman Olduktan Sonra Dinden Dönemeleri: Hatta şöyle diyorlardı: "Vallahi, daha önce kendisinden çıktığımız dinimiz (Hristiyanlık) bunların üzerinde buldukları dinden (İslam'dan) daha hayırlıdır. Çünkü bunların dinleri onları kan dökmekten, yolları daha korkunç hale getirmekten ve insanların mallarını almaktan alıkoymamıştır."⁴⁰⁶ Ali *Radiyallahu Anhu* mürted olmalarından dolayı bunlara karşı savaşmıştır.

Muaviye ile Hasan arasında yapılan anlaşma, Abdullah bin Zübeyr'in savaşı ve bunlar niceleri...

Buraya kadar zikrettiklerimiz, unutulmaması veya örtbas edilmemesi gereken insan hayatının bir yönüdür. Yoksa bazılarının anladığı gibi Müslümanın bütün hayatı gece namazı, oruç, cömertlik ve daimi hayır değildir. Bu, 'hayali veli' misaline benzer.

Veli, bir insandır ve bir beşerdir.

Mücahid, bir insandır ve bir beşerdir.

Ameli İslam'ı, İslam alemini ve Müslümanları çizgi film gibi veya cin ve melekler alemi gibi tasvir etmek, İslam'ı yüceltmekten çok alçaltıp değerden düşürür.

Biz bunları, büyük şeyleri bırakıp, küçük şeylere önem verenlere söylüyoruz. Bunların hatalar karşısındaki hassasiyetleri, hayrı, ilahi nimet ve lütufları görmemek için gözlerini sargı ile sarar hale getirmiştir.

Allah yolunda cihad, Allahu Teala'nın hüküm ve kanununu yerleştirmek için yapılan insan eylemidir. Dolayısıyla bu eylem de insanın etkilendiği herşey olabilir. Savaşa davet eden bir kimse, hasmının kendisine güzel nutuk ve yaldızlı kağıtlarla karşılık vermesini beklememeli, bilakis kendisini kılıç darbelerini tatmaya hazır hale getirmelidir. Bu, Allah'ın sünnetidir. Unutulmamalıdır ki şehit olan üç büyük halife, kafirlerin eliyle değil, fasık ve mübtedi Müslümanların eliyle ölmüşlerdir. Ebu Lü'lü şirk ehlinde değil

⁴⁰⁶ Taberi

idi.⁴⁰⁷ Ebu Mülcem Haricilerden idi. İlk Hariciler ise tekfir edilmiş değillerdir. Daha sonraki Hariciler hakkında ise ihtilaf vardır. Osman'a saldıranlardan bazıları daha sonra Ali'nin ordusuna komutanlık yapan kimselerdir.

Bu nedenle, cihad ederek Allahu Teala'nın yeryüzündeki otoritesini yeniden tesis etmek isteyen; nefsinin tağutlara karşı mücadeleye, saltanatlarını yıkmaya ve tuğyanlarını yok etmeye vakfeden kimsenin akibeti bellidir. Dolayısıyla kendisini buna hazırlamayan kimse akılsızdır. Yolun sonu şudur: "Ya adaletin serinliği ya da kılıçların sıcaklığı."

Doğrusu, mesajlarında toplum düzenini koruyacak, onları esenliğe çıkaracak bir parti oluşturmak için dergi veya herhangi bir yayın organı neşretmen de mümkündür. Ki, o zaman işler daha kolay yürür. Çünkü sen artık bir siyaset adamısın.

Ancak eğer cihad ve savaş diyorsan, sana düşen, sıkıntıları göğüslemektir. Zira sen ne hayırlı selefinden, ne de akranlarından daha hayırlı değilsin. Abdullah Azzam senden uzak değildir. Şeyh Ömer Abdurrahman senden uzak değildir. Şeyh Ebu Tallal el-Kasimi, Enver Şa'ban, Ebu Abdullah Ahmed, Sefer el-Havali, Selman el-U'deh⁴⁰⁸ ve diğerleri senden uzak değillerdir.

Bu yol, çocukların saçını ağartacak kadar sıkıntılı bir yoldur. Onun için bu yola ancak kahramanlar koyulur. Bu yola dalmadan önce çokça düşünmen gerekir. Yoksa sonra pişman olup da, "Beni zor duruma soktular" demeyesin. Zira hiç kimse seni zor duruma sokmuş değildir. Biz, ne bakanlık ve makam vaadinde bulunduk ve ne de göklerden incek ve mü'mini kafirden, sünniyi de bid'atçıdan ayırdedecek bir işaret ya da kendisine vahiy gelen peygamber bir komutan vaadinde bulunduk. Bizim bildiğimiz, gördüğümüz budur. Yoksa biz gaybı bilmemekteyiz. Şayet hayali kahramanlar arıyorsan Ay'a çıkmalısın. Yok eğer bunu yapamıyorsan, birçoklarının yaptığı gibi yapar, hayvanlar gibi yer, içer ve olup bitenleri pencereden seyrederek huzur içinde hayatını devam ettirirsin. Nitekim müdafa zamanında birçokları böyle yapmakta, ama her şey bittikten sonra, "Biz, böyle dememiş miydik, şunu söylememiş miydik" diyerek büyük vaazlarda bulunmaktadır. Allahu Teala'dan bu uzun dilleri kesmesini diliyoruz. Allahu Teala şöyle buyurur: "Korku geldiği zaman görürsün ki onlar, üstüne ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana bakarlar. Korku gidince de iyiliğinizi çeke-meyerek, sivri dilleriyle sizi incitirler. Onlar, iman etmemişlerdir. Bunun için de Allah yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah için pek kolaydır."⁴⁰⁹

⁴⁰⁷ Onun Mecusi olduğunu iddia etmek bir zorlamadır.

⁴⁰⁸ Sefer el-Havali ve Selman el-U'deh'in şimdiki durumları, maalesef burada kendilerinden övgü ile bahsedilmesine sebep olan niteliklerden uzaktır. Şüphesiz hidayet Allah'tandır.

⁴⁰⁹ 33 Ahzab/19

ZAN İLE YAKİN ARASINDA CİHAD VE İCTİHAD

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Siz benim huzurunda tartışır (davalaşırsınız). Kim bilir belki de biriniz delilini diğerinden (hasmından) daha iyi serdeder. Bu sebeple (zahire bakarak) her kime kardeşinin hakkı ile hükmedersem, sakın onu almasın. Çünkü benim verdiğim zahiri hüküm, eğer gerçeğe uymuyorsa bu onu cehenneme götürür.”

Şurası bilinmelidir ki, insanların yaptıkları işlerin temeli, yakine değil zanna ve ihtimale dayanır. Çünkü yaptıkları ictihada dayanmakta, ictihad ise usul kitaplarında belirtildiği üzere ancak zannı ifade etmektedir. İmam Şafii'nin de dediği gibi, hatadan uzak olmamakla birlikte, Allahu Teala bizleri ictihadla kulluğa çağırılmaktadır. Yoldaki engellerden biri de, insanların hata korkusuyla amelleri terketmeleridir. Ki bu, pasiflik ve acizliğin en uç noktasıdır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yukarıda geçen hadiste, asli olmayan herhangi bir sebepten dolayı hatanın meydana gelmesine ihtimal verdiği halde, bu, zahire ve ictihada göre O'nun hüküm vermesine, hasımlar arasındaki sorunları çözmesine engel olmamıştır. Bilakis bazı hususlarda ictihad etmiş, sonra da ictihadında isabet etmediği ortaya çıkmıştır. Nitekim Bedir'de esir alınan müşrikler hakkında ictihad etmiş, sonra da ilahi itab (azarlama) olarak şu ayet inmiştir: “(Yanılma ile verilen hükümlerden ötürü azap etmemek konusunda) Allah'tan bir yazı gelmemiş olsaydı, aldığınız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azap dokunurdu.”⁴¹⁰ Rasulullah da *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu konuda şöyle buyurmuştur: “Ey Ömer! Eğer bu konuda size azap olunsaydı, senden başkası kurtulmayacaktı.”⁴¹¹ Cihad, Müslüman insanın amellerinden biridir. Bu nedenle Müslüman uygun ve doğru olanı yapar, Allahu Teala'nın rızasını talep ederek gücünün yettiği ölçüde hakka ulaşmak için çaba gösterir yani ictihad eder. Eğer doğru olanı yapmış ise kendisi için iki sevap, eğer hata olanı yapmış ise bir sevap vardır. Çünkü teklif, usul alimlerinin de söylediği gibi ancak zann-ı galib ile olur. İmam Şafii'den şöyle bir söz nakledilir: “Her olayda zahir ve ihata vardır. Ama biz ihata ile mükellef kılınmış değiliz.”⁴¹² Bir hususu bütün yönleriyle; aslı, faslı ve dayanağıyla kim kavrayabilir ki? O halde Müslümanın zahir ile amel etmesi yeterli olmaktadır. Zahire ise emmarelere bakılarak ulaşılır. Ancak emmarelerde bazen karışıklık bazen de güzellik olur ki bu, hiçbir zaman çalışana amelden alıkoymamalıdır. Yoksa şeriat iptal olur, hadlar kesintiye uğrar ve insanlar dinlerini, amellerini terkediverir.

⁴¹⁰ 8 Enfal/68

⁴¹¹ Taberi, Tefsir. Sahih-i Müslim'de geçmektedir.

⁴¹² El-Mahsul, 6/34

Sonra şu da bilinmelidir ki, şer'i hükümlerin çoğu yakine değil, ihtimale dayanmaktadır. Çünkü bunların kaynağı sünnettir. Sünnetin sübutu ise ancak Müslümanın, hadisin ravisine ve zabtına tam mutmain olmasıyla olur ki, bu, kat'i değil, nisbi bir husustur. Dolayısıyla fer'i hükümlerin sübutu da ihtimale (zann-ı galip) dayanmaktadır. Müslümanın amelini düzeltmesi de zann-ı galip ile olur. Alimler zan noktasında yakını aramayı ayıplamış ve bunu dinin ve şeriatın en önemli hususlarının yok olması olarak kabul etmişlerdir. Cüveyni, "el-Giyasi" isimli kitabında imamet ve siyasetten bahsederken şöyle der: "İmamet ile ilgili konuların büyük bir kısmı kesinlik ve yakinden uzaktır."⁴¹³ Yine şöyle der: "Hakkında icmaya rastlayamadığımız her konunun, şeriat hükümlerinden bir vakia olduğuna inanırız, onu zanna ve diğer olaylara arz ederiz yani kıyasa tabi tutarız. İmamet, yakın gerektiren akaid esaslarından değil, bilakis genel bir hükümranlıktır. İdareciler, genel ve özel hükümranlık konusundaki görüşlerin büyük kısmı zanna araştırma konusudur."⁴¹⁴ Başka bir yerde de şöyle der: "Önem verilmesi gereken husus, kesin olanı zanni olandan ayırmaktır. Kesin hükümler icmaya dayanmaktadır. Hakkında icmanın oluşmadığı konuları ise zanna arzedip, kıyas ve ictihada başvurunuz."⁴¹⁵ Hatta Cüveyni'ye göre fıkıh zanna dayanmaktadır. Şöyle der: "Fıkıhın en önemli sorunu, ahkam konusundaki zanların kaynağını öğrenmektir. Ki buna "fıkhu'n-nefs" denir. Bu, şeriat alimlerinin en önemli sıfatlarından biridir. Bu ilimle uğraşanların büyük kısmının yaptığı, zanni olan hükümlerde kesinlik aramaları ve hevalarına göre sorunları çözmeleridir. Bunlar insanı helak eden şeylere önem vermemekte, nefsin hoşuna giden şeylerle de övünmektedirler."⁴¹⁶

⁴¹³ 96. Fıkra

⁴¹⁴ 72. Fıkra

⁴¹⁵ 221. Fıkra

⁴¹⁶ A.g.e. 69. Fıkra.

MÜKELLEFİN KISIMLARI: ÇALIŞAN İLE TEMBELİN TAVRI

Hiç şüphesiz bazı Müslümanlar cihad ve davet faaliyetlerinde bulundu. Ancak acizlikten veya tembellikten dolayı başarı sebepleri tamamlanmadan onlardan bazıları şehid birer mücahid olarak sevinerek Rabbine kavuştu, bazıları yaralanıp sakatlanarak ahirete bazı azalarını gönderdi; bazıları hayırlı amellere muvaffak olduğu, zamanını hayır ve cihad yolunda tükettiği için Rabbine şükrederek ayrıldı, bazıları da ömürlerini boşa geçirip meyve vermediklerinden dolayı pişmanlık içinde ellerini dizlerine vura vura ayrılıp gittiler. Ki bunları bu başıboşluk ve şüphelere iten asılsız haberler yayıp menfi propaganda yapanların, onların zihinlerinde ve kalplerinde şüphe uyandırmalarıdır. “Falan yerde yaptığınız cihad denemeleri ve neticelerini unuttunuz mu? Bunlardan ne öğrendiniz? Ne ders aldınız?” gibi sözler onları tereddüt, şüphe ve başıboşluğa itmiştir. Cüveyni bunu şöyle ifade eder: “Onlar nefsin ve arzularının avunmalarıyla sevinirler.” Yani bunlar, donuk, hareketsiz ve faaliyetsiz bir şekilde durup, herhangi bir iş veya hareket konusunda kesin delil ister, kendilerinden başkasına güvenmez ve ümmetin hayrını kendi liderliklerine bağlarlar. Eğer onlardan önce başkası bir amel veya harekette bulunursa hemen şüphe bayrağını yükseltip şöyle bağırırlar: “Aman, bunlara itibar etmeyin. Çünkü biz daha önce bu hareket ve faaliyetleri denedik, sadece aldatıldık.” Bana göre iki yönden bunların kalplerinde nifak bulunmaktadır. Şöyle ki:

Birinci Yön: Bunlar hayrı sadece kendilerinde görmekte, başkalarına itibar etmemekte ve bu nedenle de gurur ve kibir doludurlar. Bu ise, nifakın en uç noktasıdır.

İkinci Yön: Bunlar şerri istemektedirler. Çünkü bunlar, başkalarının elleriyle hayrın gerçekleşmesini istememekte, bilakis kendi amellerine ulaşmak için başkalarından ümmete kötülük yapmalarını istemektedirler.

Ayrıca başka bir grup daha vardır ki bunlar, iki ölçek ile ölçüp tartarlar. Ölçünün birini kendisi için baz almakta, diğeri ise başkaları için. Kendisi için baz aldığı ölçüye göre yaptığı herşey güzeldir. Ancak başkası için baz aldığı ölçüye göre, başkasının yaptığı her şey kötü ve çirkindir.

Doğru olan, kişinin hem sevgi hem düşmanlıkta insaflı olmasıdır. Dostunu neredeyse hissedilemeyecek bir şekilde sev, olabilir ki günün birinde sana düşman olur. Düşmanına da neredeyse hissedilemeyecek bir şekilde buğzet. Olabilir ki o da bir gün dostun olur.

Müslümanlar, Afganlılar hakkında son derece hüsn-ü zanda bulunarak onlarla birlikte savaştılar. Bazı hayırlı şeyler gerçekleşirken, bazıları da sonraya kalıp ne oldu?

Bazısı, Bosna'da İzzet Begoviç ile birlikte savaştı. Çünkü onunla oturup onu müttaki bir Müslüman olarak gördü ve hakkında son derece hüsn-ü zanda bulundu. Peki, onların düşünceleri zanna mı dayanıyordu yoksa yakine mi? Bazı hayırlı şeyler gerçekleşirken birçoğu da sonraya kalıp ne oldu?

Kimisi cihad etti, kimisi çalışıp çabaladı, kimisi hicret etti, kimisi sıkıntıya uğradı, kimisi öğrendi ve kimisi de şehit oldu. Bunlar teessüf edilecek şeyler mi, yoksa Müslümanın yaşaması gereken hayat mı?

Sonra şurası da bilinmelidir ki, zaferin tamamen elde edilmesi, bir defada olacak şey değildir. Nihai zafer, kendisinde zafer ve hezimetin olduğu eksiksiz bir cihad hareketinin nihai mahsulüdür. Mekke'nin Fethi bir gecede mi oldu, yoksa yıllarca süren bir çabadan sonra mı? Önce Bedir'de zafer, Uhud'da hezimet, Hendek'te fitneler, acılar ve savaş, Hudeybiye'de askeri ve fikri manevralar, sonra da ilahi lütuf sayesinde Mekke'nin Fethi gerçekleşti. Yani birçok mukaddimelerden sonra Mekke'nin fethi nasip oldu. Yoksa tasavvuf ehlinin sihri de değnek nazariyesini savunan çağdaş düşünürlerin söyledikleri gibi bir sıçrayışta zirveye ulaşmak mümkün değildir. Yani bir tek darbe ile biz kendimizi İslam ülkesi, izzet ve hicret diyarında bulacağız öyle mi? Size ne oluyor, nasıl hükmediyorsunuz?

Müslüman gaybı bilmemektedir. Ancak, eğer ilahi lütfu mazhar olanların elde ettikleri sonuçları görmemiz mümkün olabilseydi, Tevhid ve cihad ehlinin her hareketinin nihai binanın bir tuğlası olduğunu görecektik. "Eğer gaybı bilebilseydim muhakkak hayırdan yaptıklarımı artırırdım ve bana kötülük dokunmazdı."⁴¹⁷

Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ashabı, Rasulullah yanlarında olduğu halde ve anlaşmayı yaptığı halde Hudeybiye Anlaşması'nın Allah'dan bir fetih ve fetihler fethinin habercisi olduğunu idrak edememiş, hatta bu gerçeğe ihtimal bile verememişlerdi. Ancak, Allahu Teala'nın ilmi, onların ilmını geçerek onlara istediğini murad etti.

Bizim yolumuz, istikamete davet etmek, kolaylaştırmak, çalışmak, sabretmek ve hiçbir mazeret uydurmadan, olduğumuz yerde sarsılmadan kalmaktır. Eğer umduğumuza kavuşursak, bunun sadece Allah'ın bir lütfu olduğunu söyleriz. Yok eğer kavuşamazsak şunu söyleriz: "Ya Allah, Ya Samed, Ey gizliliği ve açığı bilen, göklerin ve yerin melekutu elinde olan Allah'ım! Güzel isimlerin ve yüce sıfatların hürmetine intikam ve gurur gülüşlerini görüp duymam için beni yanına al!"

ESKİ VE YENİ ACZ FELSEFESİ

Çoğu kez insanların haktan kaçmalarının sebebi heva ve bu yolda sebat etmedeki meşakkatlerin şiddeti olmakla birlikte haktan kaçanların bu sebepten dolayı kaçtıklarını itiraf etmeleri az rastlanılan bir husustur. Bu nedenle de heva ve zaaflarını, kendilerini haklı çıkaracak şeylerle örtbas ederek insanları ikna etmeye çalışırlar. Onların yaptıkları ilk şey; hakkı kötülemek, aslının olmadığına hükmetmek veya bazı negatif yönleri apaçık gerçeklerden daha üstün tutmaktır. Kuran-ı Kerim bu gibi nefsi tuzaklara karşı müteyakkız bulunmamız için, gizleseler bile yapmak istediklerinin apaçık ortada olduğunu, bütün açıklığıyla en iyi şekilde ortaya koymaktır. Bunların hakkın üstüne çektikleri perdeye dikkat edildiğinde görülecektir ki, aslında altındakilerini en iyi şekilde göstermektedir.

Münafıkların anlatıldığı ilk surede Allahu Teala şöyle buyurur: “Ve kendilerine; “İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin” denildiğinde: “Düşük akıllıların (beyinsizler) iman ettiği gibi mi iman edelim” derler. Bilin ki, gerçekten asıl beyinsizler kendileridir, ama bilmezler.”⁴¹⁸

Bu ayet-i kerime nifakı, münafıkları ve onların haktan kaçmalarının sebebini gayet güzel bir şekilde anlatmaktadır. Bu ayet-i kerimede münafıklara atfen belirtilen keskin zeka ve akıllılık iddiaları dünden bugüne İslam tarihi boyunca bütün münafıkların ortaya attıkları bir iddiadır. İşte bundan dolayı günümüz münafıkları, selefleri ufku dar, bilgisi az ve kıt anlayışlı olarak vasıflandırarak haktan uzaklaşmaktadırlar.

Tarihte haberlerin analizini yapan ancak haber üretmeyen, tarih okuyup tarihin dışında olan felsefeciler vardır. Bu nedenle bir filozofun askeri bir komutan veya başarılı bir idareci ya da usta bir siyasetçi olduğuna çok az rastlanır. Hatta bilim adamlarının, “Filozof siyasetçi olamaz, filozof komutan olamaz” şeklindeki sözleri meşhurdur. Böylece filozof ve komutan, filozof ve siyasi ikilemi meydana gelmiştir.

Gayet aşikar olduğu üzere bunun sebebi, filozofun aklının evhamlarına göre yaşaması, düşünce kanatlarıyla havada uçması ve yeryüzündeki beşer yolunda yürümesini bilmemesidir.

Bu, insanlık aleminde olan bir ikilemdir. Ki nice askeri komutan ve siyasetçiler filozofların bu evhamlarından şikayet etmektedir.

Tarih boyunca Kur'an bunlara münafık ismini vermiş ve onlara: “İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin” demiştir. Ayette geçen “insanlar” kelimesine baktığımızda, imanın aslında (orijininde), bir tek şey olduğunu,

⁴¹⁸ 2 Bakara/13

aslında hiçbir farklılığın olmadığını görürüz. Dolayısıyla onlara şöyle denilmiştir: “Ey Münafıklar! İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin. Sizden kabul edip razı olacağım ve size emrim budur. O halde sınırı aşmayın, aşırı gitmeyin ve Allah’ın sevmediği şekilde ince eleyip sık dokumayın. Bilal’in, Yasir’in, bedevilerin ve medeni insanların iman ettiği gibi iman edin.” Eğer iman nedir, diye sorarsanız, size şunu diyeceklerdir: “İman, içinde bildiğiniz bir şeydir.” O halde neden gizliyorsunuz? Ya da şunu diyeceklerdir: “İman, hararetiyle kalbinizi yakan bir şeydir.” O halde neden kabul etmiyorsunuz?

İşte buna karşı hemen, Allahu Teala’nın Yahudilere söylediği şu sözü hatırlıyorsunuz: “Şüphesiz Allah size bir sığır kesmenizi emrediyor.”⁴¹⁹

Mü’min hakikatı gizlemek için ne araştırmaya girer ne de lafızla oyalanır. Bilakis o, bu sözden hemen sığırı kesmek için harekete geçmesinin gerektiğini anlar. Her ne kadar boğazlamanın, şiir dilinde özel anlamları var ise de, ilk etapta bu anlamı ile meseleye bakmaz. İşte mü’min Allahu Teala’nın emrini böyle telakki eder ve hemen amel etmek için harekete geçer. Ki bu amel sayesinde kalbinde imanın helavetini hisseder, ilmi artar ve kendisini Allahu Teala’ya bağlayan marifet kapıları açılır.

Safsata ve cehalet ehli olan Yahudilere gelince, emrin onlar üzerindeki etkisi başka bir şekilde cereyan etmiştir. Şöyle dediler: “Bu, güzel bir emirdir. Ancak, bunu insanların anladığından farklı bir şekilde yorumlamamız gerekir. Sığırı, sığır olarak anlayanlar, sadece basit insanlardır. Çünkü Allah’ın emrini yerine getirmek için her sığırı takdim etmek uygun değildir. O halde geliniz sığırın ne olduğunu soralım.”

Kendisine vahiy gelen bir peygamberin zamanında yaşadıkları halde kesilmesi emredilen sığır hakkında tartışma ve hilelere başvuran Yahudileri, aralarında böyle bir peygamberin olmadığı bir zamanda düşünelim.

Kendilerine: “Şüphesiz Allah size bir sığır kesmenizi emrediyor” denildiğinde acaba sofistler veya Kur’an’ın tabiriyle beyinsizler ne diyecek? Hiç şüphesiz bunlar, Allahu Teala’nın emrini yerine getirmemek için oturup tahrif ve te’vile başlayacaklardır. Ancak kişi, zihninde yerleşen ilk hakikatten uzaklaştıkça, yükümlülük ve yorgunluğu da artar. Nitekim Yahudiler soruları artırdıkça yükümlülükleri de artmıştır. “Nihayet sığırı (ineği) kestiler; ama neredeyse (bunu) yapmayacaklardı.”⁴²⁰

Münafıklara, “İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin” denildiğinde, “Beyinsizlerin iman ettiği gibi mi iman edelim” derler. Bu iki manaya gelmektedir. Şöyle ki:

⁴¹⁹ 2 Bakara/67

⁴²⁰ 2 Bakara/71

Birinci Mana: Fakir ve yoksul kimselerin kendilerinden önce Müslüman olmalarından dolayı hakkı reddetmeleri. Zira kötü nefisleri, Allahu Teala'nın iman nuru ve yakın nuru ile kendilerine ikramda bulunduğu kimselerin, kendileri ile aynı seviyede tutulmalarını reddetmekteydi. Bu nedenle imanı reddedip haktan uzaklaştılar. Nitekim onların Rasulullah'dan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kendilerine İslam ve imanı anlatması için özel bir gün ve meclis tahsis etmesini istemeleri de, onların bu kibirlerine delalet etmektedir. Ancak Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onların hidayete gelmelerini çok istediği için, bu isteklerine meyledince Allahu Teala şöyle emir verdi: "Sen de sabah akşam O'nun rızasını isteyerek Rablerine dua edenlerle birlikte sabret. Dünya hayatının (aldatıcı) süsünü isteyerek gözlerini onlardan kaydırma. Kalbini bizi zikretmekten gaflete düşürdüğümüz, kendi istek ve tutkularına (hevasına) uyan ve işinde aşırılığa gidene itaat etme. Ve de ki: "Hak Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen sapsın."⁴²¹ Allahu Teala, insanlardan hakka değer verme kabiliyetini bu şekilde alır. Fakat hakkın kuvveti kendinde gizlidir. Çünkü hak Allah'tandır: "De ki: Hak Rabbinizdendir."⁴²² Dolayısıyla ne yönelmenizle hakkın kuvveti artar, ne de sırt dönmenizle zayıflar. Hak, Allahu Teala'dan olduğu için kuvveti de kendinde gizlidir. Haktan faydalanan sizlersiniz, yoksa hak sizden faydalanmamaktadır.

İkinci Mana: Bunlar, hakikati ilk şekliyle te'vilsiz olarak anlamayı, kendileri için basit gördüler. Dolayısıyla herkesin kabul ettiği ilk anlayışı, basit ve büyük olarak nitelendirdikleri akıllarıyla bağdaşmayan bir anlayış bahanesiyle kötülemeye ve yeni bir anlayış getirmek maksadıyla te'villere başladılar. İşte o zaman şeytan kalplerine şüpheler sokarak hem imanlarını ve hem de akıllarını bozdu.

Birinci mananın kapsamına, halkın avam tabakası tabi oldu diye haktan yüzçeviren mal ve makam sahipleri girmektedir. Bunlar, şehvet ehlidir. İkinci mananın kapsamına ise, safsatacılar, derinleşme ve tefekküre davet edenler girmektedir. Bunlar ise şüphecilerdir. Ayrıca bunlar, Allahu Teala'nın şu ayetinin kapsamına da girmektedirler: "İnsanlardan kimisi; "Allah'a ve ahiret gününe iman ettik" derler. Halbuki onlar iman etmiş değillerdir. Allah'ı ve mü'minleri aldatmaya çalışırlar, halbuki onlar, ancak kendilerini aldatırlar da farkına varmazlar."⁴²³

Amellerden yorulan, hakka ittibanın kendilerine ağır geldiği kimseler, dünyada maddeten ve manen yükselmek isterler, ancak cennet ehlinin çoğunun fakirler olduğunu unuturlar.

⁴²¹ 18 Kehf/28-29

⁴²² 18 Kehf/29

⁴²³ 2 Bakara/8-9

Bunlar unutmamalıdır ki, başkaları kendilerinden daha akıllıdır. Ancak tarihi yazanlar sadece çalışkanlardır. Allahım! Bizleri çalışkanlardan eyle.

İslam büyük bir dindir. Bu nedenle onun, bu dünyada şanını yüceltecek büyük insanlara ihtiyacı vardır!

Bu din uğrunda canını ve ruhunu feda etmesinin gerektiğine iman eden kimsenin, Allahu Teala'nın sünnetinin kimseye iltimas geçmediğini ve güzel ruhi duygularından dolayı değişmediğini bilmesi gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Ne sizin kuruntularınıza, ne de Kitap Ehli'nin kuruntularına kalmıştır. Kim bir kötülük yaparsa onun cezasını görür. Ve kendisine Allah'tan başka ne bir dost (veli) bulabilir, ne de bir yardımcı."⁴²⁴ İlahi sünnet; mü'min kafir bütün beşere hükmetmektedir. İbn-i Teymiye *Rahimehullah* ne güzel söylemiştir: "Şüphesiz Allah, adil kafir devlete yardım edip devam ettirir; zalim İslam devletini de hezimete uğrattıp yok eder." Bu söz, Şeyhu'l-İslam'ın fıkhnın mükemmelliğini göstermektedir. Çünkü adalet mülkün temelidir. Bununla biliyoruz ki sünnetler, bütün insanların isteklerinin aksine, Allahu Teala'nın isteği doğrultusunda cereyan eder. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Eğer siz acı çekiyorsanız onlar da, sizin çektiğiniz gibi acı çekmektedirler. Üstelik siz, Allah'tan onların ümit edemeyeceği şeyleri umuyorsunuz."⁴²⁵ Müslüman acı çeker ve diğer insanlar hakkında cereyan eden ilahi sünnet onun hakkında da cereyan eder. Yoksa niyyetinin iyi, maksadının güzel ve gayesinin yüce olması nedeni ilahi sünnetin, onun hakkında şaşması söz konusu değildir. Bu, yani sünnete mutabat salih amelin şartları arasında yer almaktadır. Zira salih amelin şartlarından biri de, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* teşrii sünnetine uygun olmasıdır. Teşrii sünnetlerden her biri ise, evrensel ilahi sünnetlere uygun olan sünnetlerdir. Dolayısıyla Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiği her sünnet, hayatı düzenlemekte ve kişinin salih iradesi ile iyi niyetini gerçekleştirmektedir. Ve bu sayede hem dünyada hem de ahirette ilahi vaad gerçekleşerek dünyada ve ahirette mutlu bir yaşantı sürdürülmektedir. Yoksa hiç kimse dünya saadeti-nin zenginlik, şan-şöhret ve makam ile olacağını asla zannetmemelidir. Hele Müslüman böyle bir şeyi asla düşünemez. Çünkü Müslümanın hedefinde bunlar değil, şehadete nail olma arzusu vardır. Böylece Müslüman şahıs, Allahu Teala'nın kanununda, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetine uyarak yaşamını sürdürür.

⁴²⁴ 4 Nisa/123

⁴²⁵ 4 Nisa/104

ALLAHU TEALA'NIN KEVİNİ VE ŞER'İ SÜNNETLERİ

Hiç şüphesiz ilahi sünnetler ne kimseye iltimas geçmekte ne de herhangi bir kimsenin arzusuna uyarak şaşmaktadır. Bu, Allahu Teala'nın kullarına olan rahmetinin eseridir. Şüphesiz dünya, sünnetler diyarıdır. Bu sünnetleri terketmek veya onlara itiraz etmek caiz değildir. Bu sebeple bu sünnetler, kendisine karşı çıkanları veya kendileriyle oyun oynayanları ya da kalbinin salahu, vird, zikir ve ibadeti ile meşgul olduklarını bahane ederek bunları görmezlikten gelenleri ezerek yok eder. Gaflet, bu ümmetten temiz kalpli olan bir çok kimseye musallat olan ölümcül bir hastalıktır. İmam Malik'ten sahih olarak şöyle söylediği nakledilir: “Ben, bazılarının rivayet ettikleri hadisleri reddederim, ama bana dua etmelerini umuyorum.” İmam Malik; gafletlerinden dolayı bazı kişilerden rivayet edilen hadisleri kabul etmemekte, ancak aynı kişilerden, zikir ve ibadetlerinin çokluğundan dolayı dualarını istemektedir. İşte bu nedenle, insanlardan bir çoğu, kendilerine Allahu Teala'nın sünnetine uygun bir şekilde salih amel işlemeyi öğütleyen kimselere, söylediklerinin selef fikhından çıkarılamayacağını delil göstererek düşmanlık yapmaktadırlar. halbuki selef fikhı, fıkıh ve hadis ehlinin fikhı değildir. Çünkü bu, şer'i hükümlerin fikhıdır. Amellerin, Allah'ın tekvini sünnetine uygun olma keyfiyetine gelince, bu, Allahu Teala'nın takdir ve yaratmasını ilahi kanuna uygun şekilde öğrenip bilgi sahibi olan ihtisas ehlinin alanına girmektedir. Buna göre bu konudaki gerçek selef fikhı, sahabenin *Radıyallahu Anhum* fikhıdır. Çünkü kevnî ve şer'î sünnetleri hakkıyla bilen ve bundan dolayı hem dini hem de kevnî velayete layık olan yalnızca onlardır. Bundan sonra cereyan eden olaylar ise Şeyhü'l-İslam İbn-i Teymiye'nin de *Rahimehullah* söylediği gibi bu iki velayeti birbirinden ayırmıştır. Dolayısıyla, ilmi konularda kevnî velayete sahip olanların, şer'î velayete sahip olanlardan, şer'î velayete sahip olanların da kevnî velayete sahip olanlardan istifade etmeleri gerekmektedir. Çünkü İslam'ın yükselmesi ancak bu iki velayetin bir arada toplanmasıyla mümkündür. Gerçi günümüzde bu iki velayetin bir tek şahısta toplanması zordur. Ancak, Allahu Teala'nın rahmetinden hiçbir zaman umut kesilmemelidir.

Burada yaptığım açıklamalara usul kitapları da şahitlik etmektedir. Çünkü usul ehlinin hedef belirleme diye isimlendirdikleri, hadd-ı zatında sıfat, hey'et ve Allahu Teala'nın cereyan eden sünnetlerini öğrenmek için eşyanın hakikatını bilmek demektir. Bu ise, kişinin dini velayete sahip olmasını gerektirmemektedir. İmam Şatıbi'nin “el-Muvafakat” da, İbnü'l-Kayyim'in “el-İlam” da zikrettikleri gibi fakih, vakıayı bilmedikçe fetva veremez. Vakıa ise, vakıanın haberi değil, Allahu Teala'nın sünnetleri, yaratması ve kevnidir.

Dini velayet ile kevnî velayetin birbirlerinden ayrılması, Müslümanların hayatında derin bir tahribat meydana getirir. Bu nedenle hükümdarlar ve komutanlar daima alimlerin öğütlerine, bilgilerine ve irşadlarına ihtiyaç duymuş; alimler de kendilerini ve ümmetin topraklarını himaye etmek, işlerini düzeltip kolaylaştırmak için hükümdarların kılıçlarına ihtiyaç duymuşlardır.

Günümüze gelince; durum son derece değişik, utanç verici ve onur zedeleyicidir. Her grup, eksik imamete kendini ehil görmüş, dolayısıyla ilahi zaferin ve beklenen vaadin gerçekleşmemesi ile mahzurlar ortaya çıkmıştır. Ümmetin ayakta durması ve yükselmesi ancak şura ve tartışmada başkalarının da iştirak ettiği kolektif bir akıl ile olmaktadır. Çünkü günümüz, bir kişinin bin kişiye bedel olduğu bir asır değildir. Şecaat, iradenin kuvvetli olmasıdır. Eylemin gerçekleşmesi için irade şıklardan birini, kuvvet ise diğerini teşkil etmektedir. Bununla beraber güçlü irade ancak güçlü rağbet ve ilim ile netice verir. O halde kişinin kalbinin kuvveti ve cesareti, zaferin veya ilahi vaadin gerçekleşmesinde müteaddit yönlerden bir yöndür. Buna dikkat edip, hiçbir işe yaramayan sloganlardan kaçınmalı ve Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ile sahabesinin yoluna sarılmalıyız. Çünkü gerçek yiğit onlar olduğu gibi, Allahu Teala'nın dinini ve yeryüzünde nasıl hakim olacağını anlamak için de uyulacak kimseler onlardır.

HAKİMİYETİ SAĞLAYAN ETKENLER: İLİM VE KUDRET İLE BERABER İRADE VE İDARE

İlk yazarlardan, zaferin gerçekleşmesinde yiğitlik ve ahiret sevgisinin oynadıkları rolü yazanları gördük. Ancak zaferin gerçekleşmesinde ilahi sünnetleri anlamının, onlarla amel etmenin ve bilinçli bir komutanın oynadığı rolü ibraz edenleri az gördük. Bundan dolayı diyoruz ki, savaş, idaredir. Yoksa ortalığı tarumar eden silahlardan ibaret değildir. Çünkü ilahi vaadin gerçekleşmesi için silah ile birlikte kapsamlı bir idareye, üst seviyede tecrübe, yüksek seviyeli bilince, Rabhani hidayete, mazlumların dualarına, salihlerin seher vakitlerinde Rablerine yalvarmalarına da ihtiyaç vardır.

Zayıf, güçsüz ve idrakımın az olmasına rağmen diyorum ki, biz hala dipteyiz; henüz sünnet ve hayat hakkında Gannuşi anlayışlarından kurtulmuş değiliz. Bizimle Allah'ın ve Rasulü'nün anlayışı arasında kilometrelerce mesafe bulunmaktadır. Ve yine irademizin harekete geçmesi, ahirete iştihak duymamız ve Allahu Teala'nın emrettiği kuvvete sahip olabilmemiz için henüz doğru bir anlayış ve bilgiye sahip olmuş değiliz. Bunlara sahip olduğumuz zaman Allahu Teala'nın rahmet hazinesinin kapıları yüzümüze açılacak ve ilahi vaad ve müjde gerçekleşmiş olacaktır.

Bize, Ashab-ı Uhdud'a yapıldığı gibi, çukurlara atılmamız yeterlidir. Ve kendimizi bunun için hazırlamalıyız. Yeryüzüne hakim olmamız hala uzak bir yol olarak görülmektedir. Ancak, İslam'ı gelecek nesle intikal ettirip, onların yeryüzüne hakim olmalarını kolaylaştırmak için göklere yükselen şehadet yolu gayet kısa bir yoldur.

ŞARİ'İN VE MÜKELLEFİN İKTİDARDAN MAKSATLARI

Bu dinin büyük önem verdiği hususlardan biri de, kişiyi hevasının etkisinden kurtarıp, alemlerin Rabbine ubudiyetini gerçekleştirmektir. İnsan, tabiatı gereği sadece içinde yaşadığı sıkıntıları görmekte ve sadece bu sıkıntılardan kurtulacak kadar genişlik istemekte, mevcut sıkıntılardan kurtulmayı en son hedef zannetmektedir. Bu, nefsin istek ve arzusu olup, kişinin henüz bunun etkisinden kutulup Rabbinin hedef ve gayesini amaç edinecek dereceye ulaşmadığının göstergesidir. Çünkü Müslüman, sıkıntı içinde yaşasa bile hiçbir zaman daha yüce gaye ve hedefler için çaba göstermekten geri durmaz. İşte Allahu Teala'nın kuvvet ve azametini uygun düşen maksat budur.

Zindana atılan, çeşitli işkencelere maruz kalan ve son derece aşağılanan bir Müslümanın gayesi, hatta en büyük isteği, zindandan ve işkenceden kurtulmaktır. Ki ona göre bu, Allahu Teala'nın kendisine yapacağı merhame-tin en üstün olanıdır. Halbuki bu dinin en yüce hedefi, onu daha da yüceltmektir. İnsanlara önder yapmak, dünyaya hükmedip yeryüzünü ona boyun eğdirmektir. Bu nedenle Müslümanın da hedefi bu olmalı ve bu konuda kendi za'fına değil, emriyle hareket ettiği ve her şeye kadir olan yaratıcısının güç ve kuvvetine bakmalıdır.

Sahabe-i kiram *Radiyallahu Anhum*, Mekke'de, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* gelip, gördükleri ağır işkenceleri, insanlar tarafından horlanmalarını, işkencelerden çektikleri acıları, bedeni ve ruhi sıkıntılarını şikayet ettiklerinde, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onların gözlerini ve düşüncelerini insanın böyle bir yerde düşünüp hayal edemeyeceği yüce hedeflere çevirdi. Açlıktan dolayı ölüm eşiğine gelen bir kimsenin hedefinde çeşit çeşit güzel ve lezzetli yemekler yoktur. Onun hayali bir parça ekmeğe kavuşmaktır. Bu, onun arzu ve isteğinin en uç noktasıdır. Ancak Allahu Teala ile işbirliği yapan mü'min daha yüce hedeflere davet edilmektedir. Bu nedenle Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Mekke'de işkenceye uğrayıp, hallerini arzeden sahabelere cevabı, onların hayallerinin üstünde olmuştu: "Vallahi bir kadın (tek başına) San'a'dan Hadramevt'e gidecek de Allah'tan ve koyunlarına saldıracak kurttan başkasından korkmayacaktır. Ancak siz acele ediyorsunuz." Başka bir yerde ise şöyle geçer: "Vallahi, siz Kisra ile Kayser'in hazinelerini ele geçirecek ve onları Allah yolunda infak edeceksiniz."

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu sözünü Hendek Savaşı sırasında da söylemişti. Sahabe-i Kiram *Radiyallahu Anhum*, canlarını, ırz ve namuslarını korumakla meşgul olduğu bir sırada Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara İran ve Bizans İmparatorluklarını fethedeceklerini müjdeliyordu.

Bu husus, bir imtihan konusudur. Bu nedenle dinleri hususunda şüphe sahibi olan kimseler: “Dinleri bunları aldattı” diyorlardı. Çünkü bunlar kendi kuvvetlerine bakmakta ve dini kendi açılarından değerlendirmektedirler. Dinin sahibi olan Allahu Teala’ya göre değil. Mü’mine gelince, o, Allahu Teala’nın vaadine kesin iman ettiği için ilahi vadin gerçekleşmesinden veya şehidlikten birini beklemektedir.

Burada başka bir hedef daha vardır. Bu ise, mü’mini terslikleri değiştirip islahı için gayret göstermeye ve batılı yok etmeye sevk etmektedir. Bu nedenle mü’min zayıf ve güçsüz olsa bile sürekli savaşçı bir ruh taşımalı, kalbinde ümitsizliğe yer vermemeli, bilakis hangi durumda olursa olsun iman sayesinde sürekli daha ileriye giderek yükselmeye çalışmalıdır. Mü’min, önemsemesi gereken hususun çıkmazdan ve işkenceden kurtulmaktan çok, zayıf olsa bile batıl ile savaşmak olduğunu bildiği zaman Rabbi ile izzet bulan, O’nun yardım edeceğine ve dinin doğruluğuna güvenip iman eden Müslüman kimliği taşımış olur. Mekke’de müşrikleri Allahu Teala’ya davet eden Rasulullah’a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bakınız. O, işkenceye maruz kalanlardan biridir. Kureyş ona her türlü işkenceyi reva görmektedir. Mesela O, Kabe’nin gölgesinde secdede iken üstüne hayvan işkembesi atılır. Kureyş bütün avazlarıyla kahkaha atmaktadır. Ama bütün bunlarla beraber O, onları uyarmakta, davetine icabet etmedikleri takdirde azaba düşürüleceğini müjdelemekte ve kendilerine neler yapacağını tekrar tekrar anlatmaktadır. Bir gün kendisine son derece kötü davranan müşriklere: “Ben sizi boğazlamaya geldim” demiş, bu tehdit karşısında titreyen Ebu Cehil, bunu reddederek: “Hayır ya Muhammed! Sen bugüne kadar hiç cahillik yapmadın” deyince Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “Bilakis asıl cahil olan sensin” diye cevap verdi ve o günden sonra artık Ebu’l Hakem, Ebu Cehil adını aldı. Yine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tayını eğiten bir Kureyşlinin yanından geçip giderken adam: “Ey Muhammed, işte ben bu tayımın üstünde seni öldüreceğim” deyince, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “Bilakis (Allah izin verirse) ben seni öldüreceğim” diye cevap verir. Ki gerçekten o adam Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tarafından öldürülür. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: “İnsanların en şiddetli azap çeken, bir peygamberi öldüren veya bir peygamber tarafından öldürülen kimsedir.”

Bu hususun amaçlarından biri de, terbiyedir. Şöyle ki, salih mü’min, sadece görebildiklerine kilitlenerek kısa vadeli projeler değil, sonraki binlerce proje için projelerini hazırlar. Böylece ilk projesiyle yaşanan olaylardan nasıl kurtulacağını, ondan sonraki projeyle yaşananları nasıl değiştireceğini, ondan sonraki projeleriyle de bunların yerine yenilerini nasıl getirebileceğini düşünür ve bunun planını yapar. Yani mü’min, daha büyük projeler için düşünür ve çalışır. Belli bir noktada kalakalmamakta, bir işten diğerine, bir

projeden ötekine koşturup durmaktadır. Bütün bunları yaparken de sadece Allahu Teala'nın rızasını düşünmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Şu halde boş kaldığın zaman, durmaksızın yorulmaya devam et. Ve yalnızca Rabbine rağbet et."⁴²⁶ O halde mü'min önemli bir işi bitirdikten sonra hemen başka bir önemli işe koyulmalıdır.

Diğer bir hedef ise, Allahu Teala'nın emri ile dolup taşmak; O'nun emirlerine, isteklerine ve dinin maksatlarına kilitlenerek nefsin arzu ve hevasından kurtulmaktır. Çünkü bu din için en önemli husus, yeryüzünün bütün parçalarına hakim olmaktır. Bununla dolup taşan kimse ise elbette diğerlerinde ayrılacaktır. Zihni, yeryüzünün her yerine Allah'ın hükmünü hakim kılmakla meşgul olan nesil ile, zihni sadece içinde yaşadığı sıkıntılardan kurtulmakla meşgul olan nesil arasındaki bu önemli farkı araştırmak istediğinde, bunun yanlış ve adi fıkıhtan, sihirbaz alimlerin söylediklerinden veya saçmalayan hareketlerden kaynaklandığını görürsün. Zira cemaatlerin ve meseleleri ince eleyip sık dokuyan ilim ehlinin çoğu, Amerika'nın silah ve ordusuyla, İsrail'in silah ve ordusuyla, doğu ve batının ordularıyla meşgul olmaktadır. İşte onların bunlarla meşgul olup, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vaad ve müjdesini incelememeleri, Allahu Teala'nın kuvvet ve kudretini gözardı etmeleri, korku ve ümitsizliğe kapılmalarına neden olmuş; bu ise, hezimet ve teslimiyetçi fikhin veya her şeyi hoş gören görüşlerin ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Bunlar atom bombasının, kıtalar arası balistik füzelerin ve sestan daha hızlı olan uçakların kuvvetine inanmaktadır. Allahu Teala'nın kudretini, O'nun azametini veya ordularının kuvveti nereden bilsinler?

Bunlar, Allahu Teala'nın meleklerinden bir meleğin yeryüzündeki her şeyi tamamen yok etmeye kadir olduğunu nereden bilsinler?

Bunlar, Allahu Teala'nın meleklerinden birinin kulak memesi ile omuzu arasındaki mesafenin beş yüz yıllık bir mesafe olduğunu nereden bilsinler?

Bunlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bu dinin gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacağını bildiren müjdesini nereden bilsinler?

Bunlar, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allahu Teala'nın ordusunun Roma'yı fethedeceğine ve kılıçlarını İstanbul'un ağaçlarına asacağına dair vaadleri nereden bilsinler?

Bunlar, Allahu Teala'nın en zayıf ordusunun bile düşman kuvvetlerine saldırdığında, onları yok edeceğini nereden bilsinler?

TAĞUTLARLA KARŞILAŞMA KONUSUNDA ACELEYE KAÇILDIĞI İDDİASI

Bazı Müslüman müfekkirlere ile kimi İslami cemaatler arasında şer'i yönü olmayan, Müslüman kafadan çıkmayan, objektiflikten uzak garip bir iddia dolaşmaktadır. Bu iddiaya göre, bizi savaşa sürükleyen, dilediği zaman ve dilediği şekilde savaşa son vermek için zaman ve teçhizatını belirleyen bizzat mürtedlerin kendileridir. Dolayısıyla düşmanın belirlediği zamanda savaşa girmemeli, onların isteyip de bizim istemediğimiz bir zamanda karşılaşmanın meydana gelmesine mani olmak için, otoritenin zorbalıklarına tahammül etmeliyiz.

Şüphesiz bu düşünce, fikir olarak güzeldir. Çünkü savaş meydanında zaferin elde edilmesini ve düşmanın hezimete uğramasını sağlayan etkenlerden biri de, savaşın uygun bir zamanda yapılmasıdır. Ancak, bu düşünce doğru esaslara dayanmamaktadır. İslami hareketin hedefine ulaşmasını engelleyen asıl neden, savaş tarihini kendisinin belirlememesi midir? Cihadi olsun veya olmasın hareketlerle, mürted otoriteler arasında meydana gelen çarpışmaların bu düşünce ve hareket çevrelerini böyle bir neticeye sevketmesi doğru mudur?

Öncelikle şunu söylemeliyim ki, tağutların, istedikleri vakitte, herhangi bir hareketi savaşa sürüklemeleri hiç meydana gelmiş değildir. Yine cemaatlerle tağutlar arasında meydana gelen savaşlarda, cemaatlerin hezimete uğramalarının sebepleri, savaş takviminin yanlış saptanması da değildir. Çünkü tağutlar, kendileriyle bu hareketler arasında hangi savaş meydana gelmiş ise herkese bütün avazıyla şu iki şeyi ilan etmiştir: Korku ve dostlarından yardım beklediğini. Ancak sonunda neticenin lehlerine dönüşmesiyle ümmete karşı kötülük ve kinlerini yayabilmiş; elde ettikleri ani zaferleri cahiliyenin köklü olma yalanına dayandırmış ve İslam'ın devlet ve ümmet anlayışını zayıflatma teşebbüsünde bulunabilmişlerdir. Evet, bu hareketlerin hezimete uğraması İslam için korkunç bir şey olmuştur. Ancak bu hezimetin sebebi, tağutların belirledikleri vakitte savaşın olması değildir.

İster bid'at ehli olsun ister sünni, İslam'ı temsilen ortaya çıkan ve eylemlerinden çok çeşitli tecrübeler edindiğimiz hareketleri iki başlık altında özetlememiz mümkündür. Şöyle ki:

Siyasi Hareketler: Bunlar, tağutları ortadan kaldırıp yok etmek için tek şer'i yol olarak cihadı görmeyen hareketlerdir. Ki, bid'atçı İhvan-ı Müslimin, Hizbü't-Tahrir, Tebliğ Cemaati ve diğer ıslahatçı cemaatlerden, sözde selefiliğe davet edenlere kadar bir çok cemaat ve örgüt bu kabildendir.

Savaş Yanlısı Hareketler: Bunlara göre tağutları yok etmenin tek şer'i yolu savaştır. Bu hareketin içinde de sünni ve bid'atçı olan değişik cemaatler yer almaktadır.

Tağutlara karşı yapılan cihadi eylemler konusunda acele edildiğini savunanların ileri sürdükleri tecrübelerden bazıları siyasi hareketlere, bazıları da savaş yanlısı olan hareketlere ait olan tecrübelerdir.

Halbuki siyasi hareketleri ve onların başlarına gelenleri delil olarak göstermek, batıl bir delillendirmedir. Çünkü bu cemaatlerin ne zihniyetlerinde ve ne de programlarında, tağutlarla karşılaşmak ve muharebe etmek, savaş için hazırlıklı olmak, silahların çeşitlerini ve savaş tekniklerini öğrenmek yoktur.

Savaş yanlısı hareketlere gelince; doğrusu, bu cemaatler kendileri meydana çıkmış ve işe başlamışlardır. Yoksa tağutlar, bunları harekete geçirip ayaklandırmış değildir. Şeriatın bu iddiaya bakış açısına gelince, bu mürtedler hakkındaki şer'i hükümlerin tatbiki ile ilgili din anlayışını arzetmeden önce, günümüz müfekkirlarını, Allah'ın ve Rasulü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* kastettiklerini anlamaktan alıkoyan, zihinlerindeki yeni bir engeli açıklamak mecburiyetindeyim.

TAHRİF EHLİ VE SİYASİ TAHLİL (KOMPLO VE İŞBİRLİKÇİ NAZARİYESİ)

İslam tarihi boyunca şeytan, sapık akımların zihniyetine bazı bid'at ve talihsizlik mevzusu olan şeyler sokarak, onların şer'i hükümleri anlamada, bunları kaide ve usül olarak kabul etmelerini sağlamıştır. Mesela, önce tasavvuf ehlini ele alalım: İmamlarından biri (Gazzali); nefis terbiyesi ve nefsin sufilik ve irfanla eğitimi konusunda yazdığı bir kitabında, sufi adayını Kuran-ı Kerim'i okumama hususunda uyararak tenbihte bulunmaktadır ve uyarıya sebep olarak da Kur'an okumanın nefsin bütünleşmesini bozduğunu söylemektedir. Ona göre, sufi adayının, halvetin tadına varabilmesi için himmetini bir tek noktada toplayıp yoğunlaştırması gerekir. Kuran-ı Kerim okuyan kimsenin himmeti ise dağılır. Şöyle ki mesela; Bakara Suresi'ni okuyan kimse, ilk ayetlerde mü'minleri, sonra kafirleri, sonra münafıkları, sonra Adem *Aleyhisselam* ve kıssasını, sonra İsrailoğullarını okumaktadır. Böylesi değişik konuları, ona göre, okumak himmeti ve düşünceyi dağıtmaktadır. Bu ise, tasavvuf yolcusunu bozar. Allahu Teala'nın Kitabı'nı okumaktan nefret ettiren bu mezhep taraftarlarının zihinlerinde kaide olarak yerleşen bu tür şeytani engeller bulunmaktadır.

Bazı görüş ve mezhep taraftarları mezhep imamlarına veya mezheplerinin görüşlerine arzedinceye kadar hadis ile amel etmeyi men etmektedirler. Eğer imamı o hadis ile amel etmiş ise o da amel eder, eğer imamı reddetmiş ise o da reddeder.

Kelam ehli, Kur'an ve Sünnet ile amel etmek için kural olarak bunları akla arz etmeyi belirlemişlerdir. Dolayısıyla eğer akıl kabul ederse kelamcı amel eder, eğer akıl reddederse o da inkar eder veya te'vil eder.

Liste bu şekilde uzayıp gitmektedir. Kısaca şeytanın, insanları şer'i hükümleri tatbik etmekten alıkoyan çeşit çeşit hileleri bulunmaktadır.

Zamanımıza gelince, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetini okuyup derin bilgi sahibi olmayan fıkıh çocuklarıyla, İslam düşünürlerini yoldan çıkarmak için şeytan başka bir yol izlemekte ve bu yeni yol sayesinde onları şer'i hükümleri inkar etmeye sevk etmektedir. Bu yol, şer'i hükümleri reddetme konusunda sufilerin zevkine, felsefecilerin aklına ve bid'atçıların görüşüne denktir ve "Siyasi çözüm" olarak isimlendirilmiştir.

Fıkıh iddiasında bulunanlar ile fikir çocukları, bu yeni oyunu, mücahidleri yaptıkları eylemlerden dolayı suçlamak için sahneye koymuşlardır. Bunlara göre, mücahidlerin yaptıkları her faaliyet uluslararası oyunun bir parçasıdır. Dolayısıyla dünyanın hangi bölgesinde olursa olsun bu faaliyetler, çekişen kutuplardan birine hizmet eder. Çünkü İslam alemi, uluslararası

kutuplar arasında çekişme bölgesidir. Her devlet onun bir parçasına sahip olmak için can atmaktadır. Dolayısıyla onlara göre, mücahidlerin eylem yapmaları veya savaşa girmeleri, sadece Allah düşmanlarının işlerine yaramaktadır.

İnsanlar, daha önceden heva ehlinin (Allah düşmanlarına hizmet için) Afganistan'daki cihadı nasıl analiz ettiklerini duymuşlardır. Bunlar oradaki cihadın Amerika'ya hizmet ettiğini söylemişlerdi. Sonra bu ahmakların zihniyetine göre Abdullah Azzam bir Amerikan uşağıdır. Bazıları ise görüşlerini kabul ettirmek için daha yumuşak bir ifade kullanır ve Abdullah Azzam'ın kolay aldatılan saf biri olduğunu söylerler. Netice olarak onlara göre de Abdullah Azzam bir Amerikan casusudur. Casuslar ise kafirdir. O halde Abdullah Azzam kafirdir. Bu şeytani oyunu oynayanlardan bazıları ağzın alabileceği kadar bunu söyler, bazıları belli bir sınıra kadar varır. Bazıları ise Şeyh Abdullah Azzam'ın *Rahimehullah* öldürülmesinden sonra susmuştur. Tabii ki bu zatı öldüren, siyasi çözümü savunanların bizzat liderleridir.

Siyasi çözümü savunanlar, yeryüzündeki Rabbani hareketlerin, İslam'a zerre kadar faydası olmayan belli uluslararası cereyanlar arasında yer aldığını söyleyecek cür'ettedirler.

Heva ehli, çeşitli mantiki ustalıklarla Allah'ın hükmünü, olması gerektiği doğru şekilden uzaklaştırmaya çalışır. Bazen nefsi zevklerin şeriatından önce geldiğini söyleyerek konuya yaklaşırlar. Bu, birçok insan arasında yaygın olan bir husustur. Bu nedenle kendilerine Allahu Teala'nın bir hükmünden bahsedildiği zaman; "Bu hüküm beni tatmin etmiyor" veya "hoşuma gitmiyor" diye cevap verirler. Keşke bunlar sünneti iyi bilselerdi. Doğrusu bunlar, ancak arada sırada sünnete başvurur ve sadece bazı hadisleri bilirler. Kur'an'ı da bilerek ve anlayarak okumuş değillerdir. Bilakis kelimeleri devirerek süratli bir şekilde okurlar. Hal böyle iken böyle bir kimsenin görüşü, sünnete veya mizacı, hakka nasıl yakın olabilir ki? Şunu belirtmeliyiz ki, nefsinin şeriatından önde tutup, şu güzeldir veya çirkindir diye hüküm veren kimse kafir ve zındıktır. Bu nedenle kişi bu konuda son derece dikkatli olmalıdır. Çünkü bu, bilgisizce Allah'a iftira atmak kabilindedir. Bu ise şirkin en büyüğüdür. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur. "De ki: Rabbim ancak açık ve gizli kötülükleri; günahı ve haksız yere zulmetmeyi, hakkında hiçbir delil indirilmeyen bir şeyi Allah'a ortak koşmayı ve Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır."⁴²⁷ Dikkat edilirse Allahu Teala bu ayette günahları sıralamakta ve Allah hakkında bilinmeyen şeyleri söylemeyi en büyük günah olarak takdim etmektedir. Aşırılıktan Allah'a sığınırız. Şeyhül-İslam İbn-i Teymiye'nin "el-İstikame" isimli kitabında bu konuyla ilgili çok değerli bir yorumu vardır. Oraya müracaat ediniz, zira gerçekten önemlidir.

Daha önce de geçtiği üzere, şeytanın günümüzde insanları şer'i hükümlerden uzaklaştırmak için ortaya attığı felaketlerden biri de, siyasi çözüm (tahlil) denilen şeydir. Bu konu garip ve insanların, farklı farklı düşündükleri bir konudur. Bazen insanın aklı karışır, bazen de hayrete düşer. Zanna dayanan bu şeytani yolun usul kaideleriyle nasıl çeliştiğini arzetmeden önce kaynağı hakkında kısaca bazı notlar aktarmak istiyorum.

Öyle inanıyorum ki, ülkemizdeki bu görüşün ilk mimarları solculardır. Kendi görüş ve düşüncelerinin yararına kullanmak için bu kapıyı açanlar onlardır. Bunlar, sağcı veya (kendi ifadeleriyle) gerici hükümetlere karşı devrimlerini gerçekleştirmek için; sabah-akşam ve her yerde hükümetlerin, batının ve özellikle de Amerika ve İngiltere'nin casusları olduğunu tekrarlayıp dururlar. İngiltere ve onunla beraber olan tarihi emperyalist devletler ile Amerika gibi sonradan onlara iltihak edenler, zihinlerimizde kötü ve çirkin bir şekilde yer almışlardır. Bunların, zihinlerimizde böylesine kötü bir şekilde yer almasının sebebi, bıraktıkları kötü izler ve bunların günümüze kadar devam eden kötülükleridir. Ayrıca ülkemizdeki bütünlüğü ve sınırları bozup parçalamaları, ülkemizin zenginliklerini yağmalamaları ve Filistin meselesi, Müslümanların aklına Batı tarihinin kötülüklerle dolu olduğunu nakşetmiştir. Ki bunlar Batı'nın halkın gözünden düşüp saygınlığını yitirmesi için yeterli olmuştur.

Düşmanını yok etmek istediğinde, öncelikle onu casuslukla suçlaman yeterlidir. Sonuçta bu isimlendirme artık her yerde konuşulur hale gelir. Memleketimizde devrim yapanlar, kendilerini vatanperverlikle temize çıkarırken, seleflerini ise emperyalistlerin casusları olmakla suçlarlar.

Bu ufacık başlangıç, dünya olaylarını açıklamada öylesine gelişmiştir ki, insanlar arasında, "Eğer denizde balıkların öldüğünü görürseniz, İngilizleri düşünün" sözü meşhur olmuştur. Müslümanın kulağına saldırı sesleri geldiğinde, az bir ürpermeden sonra olayların içinde casusların ellerinin olduğunu düşünmüştür. Çünkü ona göre, yeryüzünde veya denizaltında meydana gelen her olayda mutlaka büyük devletlerin eli vardır. Olayların açıklamasını bu çerçevede yapanlar, çalışkan ve uzman kişiler olarak görülmektedir. Bu tarzda yazılmış olan birçok kitap bulunmaktadır. Bu kitaplara göre küçük-büyük, dünyada meydana gelen bütün olaylar gizli bir dünya tarafından organize edilmektedir. Mesela bunlardan bazıları Masonlar veya Rotari klüpleri tarafından organize edilmektedir. Modernist Müslümanlar ise, kendilerine göre basit kafalı olarak gördükleri Müslümanları aşağılayarak, cin ve şeytanların da bazı şeylerden sorumlu olabileceğine göre değil, bu gizli hükümetler ve yeraltı dünyaları ile açıklamaya çalışırlar. Yani bunlar olayları cin ve şeytanlara göre değerlendiren mutasavvıfların aksine gizli hükümetlerle bağlantı kurarak, kendilerine göre daha ilmi çalışmalar yapmış olmaktadır.

Burada söylediklerimden cin ve şeytan alemini inkar ettiğim ve onların başımıza gelen olaylarla ilgilerinin olduğu veya İslam'a ve Müslümanlara karşı sinsi planlar yapan düşmanların varlığını inkar ettiğim anlaşılmalıdır. Allahu Teala'nın lütfuyla şu ana kadar böyle bir şey asla düşünmüş değilim.

Yani ben, hem cinlerin hem de insanların içinde şeytanların olduğuna ve Allahu Teala'nın: "Onlardan bazısı bazısını aldatmak için yaldızlı sözler fısıldarlar"⁴²⁸ sözüne iman eden bir kimseyim. Ama ben, Muhammed Ali Kiley'in kafir cinlerden yardım isteyen rakibi Joe Frizer'e karşı elde ettiği galibiyetin, Müslüman cinlerden yardım aldığı için olduğuna inanmıyorum.

İlginçtir ki insanlar, hayattaki olayları sadece casusluğa, gizli hükümetlere ve dünyadaki kuvvetlerarası çatışmaya bağlamaktadırlar. İslami cemaatlerden bu konuya önderlik yapan ise, Hizbü't-Tahrir'dir. Hizbü't-Tahrir, hala yayın organlarında durmadan Amerika ile İngiltere arasında bütün şiddetiyle devam eden çatışmanın, Arap dünyasını parçalamak için olduğunu, ortaya çıkan mel'un liderlerin, mürted hakimlerin, kabile reislerinin, örgüt liderlerinin veya meydana gelen savaş ve inkılapların hep bu maksada yönelik olduğunu tekrarlamaktadır. Bu görüş son derece yaygınlık kazanan bir görüş haline gelmiştir. Hatta çocuklar bile, meydana gelen olaylara, uluslararası gizli ellerin sebep olduklarını konuşmaktadırlar. Zikre şayandır ki, bu nevi tahlilleri yapanlar, bölgede sosyalist kampının hiçbir etkisinin olmadığını düşünmektedirler. Bazıları aynı silahı Hizbü't-Tahrir'e karşı kullanarak, onları, İngiltere casusu olmakla suçlamışlar ve böylece sihir, sihirbaza dönmüştür. Şair ne kadar da doğru söylemiştir:

Ben, her gün ona atış öğrettim,

Güçlenince beni hedef aldı.

Buna mukabil, bazıları konuyu Yahudi hükümetine bağlamaktadır. Onlara göre dünyada meydana gelen bütün olaylara rehberlik edenler Yahudilerdir.

Bazıları da her şeyi komünizme dayandırmaktadır. Dolayısıyla onlara göre, demokratik ve sağcı ülkelerle savaşanlar komünistlerdir. Ürdün'de bulunan bir akım, idarecilerin aleyhinde konuşan, kötülüklerini ifşa eden, ümmeti onlara saldırmaya teşvik eden herkesin, Yahudiler ile irtibat içinde olduklarını söylemektedir. Görüldüğü gibi, olayların faileri olarak farklı kutuplar suçlansa da, bütün yorumlar entrika senaryolarına dayanmaktadır.

Bizi ilgilendiren, dünya olayları hakkındaki bu anlayışın tehlikeli olması ve bununla ilgili şer'i hükümlerdir.

⁴²⁸ 6 En'am/112

Yukarıdaki tahlilleri yapanların delillerine baktığımızda bunların kuru birer iddia olduğunu ve çocuklardan başkası tarafından kabul görmeyeceğini görürüz. Çünkü bu bakış açısının taraftarlarına göre, falan adam sadece içinde yöneticilerden birinin fotoğrafı olan bir dergiyi satın aldığı veya falan devletin ürettiği ayakkabıları giydiği için casuslukla suçlanmaktadır. Görüldüğü gibi bu delillerin hiç biri muteber deliller değildir. Bize göre casusluk, bağlılık ve yardımdır. İşte kafir bir devlete bu şekilde casusluk yapan, yardım ettiği devlet gibi kafirdir ve Allah'ın hükmüne göre cezası ölümdür. Alimlerin cumhuruna göre casusların hükmü budur. Bu nedenle herhangi bir kimseyi veya hareketi casuslukla suçlamak, şakaya gelmeyen son derece önemli bir husustur. Bize düşen ise, sadece zanna dayanarak başkalarını tekfirden sakınmak ve akıllı davranmaktır.

MÜRTEDLERE KARŞI SAVAŞMANIN HÜKMÜ

Sahabenin *Radiyallahu Anhum* savaş ve cihadlarıyla ilgili hayatlarını okuyan, bütün açıklığıyla onların mürtedlere karşı ve özellikle de Müseyleme taraftarı olan Beni Hanife'ye karşı savaşların, savaşların en şiddetlisi ve en çetini olduğunu görecektir. Zira sahabe, bu savaşta son derece büyük sıkıntılara uğramıştı. Siyer ehlinin belirttiğine göre, bu savaşta, yaklaşık bin Müslüman ve on bin Beni Hanife öldürülmüştü. Müslümanlardan öldürülenlerin çoğu ise hafızlar idi. Ki Ebu Bekir'in sonradan Kur'an'ı toplamasının nedeni budur. Ayrıca İslam tarihine bakan, görecektir ki, Müslümanların zındıklara karşı yaptıkları savaşlar, onlar için asli kafirlere karşı yapılan savaşlardan daha zor ve sıkıntılı olmuştur. Bunun sebebini dikkatle incelediğimizde karşımıza iki sonucun çıktığını görürüz. Ki, Tevhid ve cihad cemaatlerinin, üstlendikleri misyonun ne kadar ağır olduğunu ve bunu ancak ihlasla Allah'a bağlananların başarabileceğini anlamaları da bu iki sebebi anlamalarına bağlıdır. Bu iki sebep şunlardır:

MÜRTEDLERE KARŞI SAVAŞ HÜKMÜNÜN, ASLİ KAFİRLERE KARŞI SAVAŞ HÜKMÜNDEN DAHA AĞIR OLMASI

Gazali, "Fedaihi'l-Batniyye" isimli kitabında şöyle der: "Kısacası; kan, mal, nikah, hükümlerin infazı ve ibadetlerin kazası konularında, onlar (Batını zındıklar) hakkında, mürtedler hakkında izlenilen yol takip edilir. Canları konusunda ise, asli kafirler hakkında izlenilen yol izlenmez. Çünkü imam, asli kafir hakkında; bir lütuf olarak serbest bırakma, fidye karşılığında salıverme, köle edinme ve öldürmeden birini seçme hakkına sahip iken, mürted hakkında böyle bir tercih yapma hakkına sahip değildir. Dolayısıyla imam, mürtedleri ne köle edinebilir, ne onlardan cizye kabul edebilir, ne de bir lütuf olarak onları serbest bırakabilir. Bilakis onun yapacağı tek şey, onları öldürüp, yeryüzünü onlardan temizlemektir. Bu, Batınilerden küfrüne hükmedilenler hakkındaki hükümdür. Bunları öldürmenin caiz ve gerekli olması, sadece savaş haline mahsus bir durum değildir."⁴²⁹

Görüldüğü üzere mürtedler hakkındaki hükümler, asli kafirler hakkındaki hükümlerden daha ağırdır. Bu nedenle mürtedler ile barış imzalamak, ateşkes görüşmeleri yapmak ve onlara eman vermek caiz olmadığı halde kafirlerle ateşkes ve barış imzalamak caiz görülmüştür. Nitekim İmam Şafii *Rahimehullah* şöyle der: "Müslümanlar, yurtlarının uzak olmasından veya sayıca düşmanlarının çok olmasından dolayı müşriklerle savaşamayacak

durumda oldukları zaman, onlardan el çekmeleri, kendilerinden herhangi bir şey almadan ateşkes konusunda anlaşma yapmaları caizdir.”⁴³⁰

İmam Muhammed'in Siyer-i Kebir'inde şöyle denilmektedir: “Eğer Müslümanların onlarla (asli kafirler) savaşılabilecek güçleri yoksa, barış imzalamalarında bir sakınca yoktur. Çünkü bu durumda barış imzalamak, Müslümanlar için daha hayırlıdır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur: “Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de ona yanaş. Ve Allah'a tevekkül et.”⁴³¹ İbn-i Kudame şöyle der: “Onlardan (asli kafirler) herhangi bir mal almadan ateşkes imzalamak caizdir. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Hudeybiye'de müşriklerden herhangi bir mal almadan onlarla barış imzalamıştı. Mal alınmadan barış yapmak caiz olduğuna göre, mal alınarak barış yapmak evleviyatla caizdir.”⁴³²

Bunlar asli kafirler hakkındaki hükümlerdir. İmamın ve Müslümanların onlarla ateşkes yapması caizdir. Bu konuyla ilgili hükümler detaylı olarak imamların kitaplarında yer almaktadır. Onlar anlaşmayı ve sözleşmeyi bozmadıkları müddetçe, Müslümanların sözlerinde durmaları, anlaşmaya aykırı davranmamaları ve ihanet etmemeleri gerekmektedir. Mürtedlere gelince, onlarla ateşkes ve barış antlaşması yapmak caiz değildir. Ebü'l-Leys es-Semerkandi “Tuhfetü'l-Fukahâ”⁴³³ isimli kitapta şöyle der: “Bütün kafirler hakkında cizye almak ve zimmet akdi yapmak caizdir. Ancak müşrik Araplar ile mürtedlerin köle edinilmeleri meşru olmadığı gibi, onlardan cizye almak da caiz değildir.”⁴³⁴

Kasani yukarıdaki ibareyi açıklarken şöyle der: “Çünkü mürtedden ancak İslam kabul edilir. Aksi takdirde devreye kılıç girer. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “Onlarla savaşırsınız veya Müslüman olurlar.”⁴³⁵ Bazılarına göre bu ayet, dinden dönen Beni Hanifeler hakkında inmiştir. Mürtedler hakkındaki zimmet akdi onların İslam'a girmelerine bir vesile değildir. Çünkü dış görünüş itibarıyla onlar İslam'ın güzelliklerini öğrendikten sonra sadece kötü seçimlerinden dolayı İslam'ı terketmişlerdir. Dolayısıyla Müslüman olmalarından ümit kesildiği için onlarla zimmet akdi de yapılmaz.”⁴³⁶

Kurtubi, Evzai'den naklen şöyle der: “Putlara veya ateşe tapanlardan, inkar veya tezkibde bulunanlardan cizye alınır. Ki İmam Malik'in mezhebi de

⁴³⁰ El-Üm, 4/186

⁴³¹ 8 Enfal/61, A.g.e., 5/1689

⁴³² El-Muğni, 10/519

⁴³³ Bu metin Kaşani'nin, “Bedaiü's-Sanai” isimli kitabında yer almaktadır.

⁴³⁴ 3/207

⁴³⁵ 48 Fetih/16

⁴³⁶ 7/111

budur. Çünkü Malik'e göre de Arap olsun acem (Arap olmayan) olsun, Teğlibiler'den olsun veya Kureyş'ten olsun bütün müşrik ve inkarcılardan cizye alınır. Ancak mürted hariç."⁴³⁷

İbn-i Teymiye şöyle der: "Sünnette sabittir ki, mürtedin cezası, çeşitli yönlerden asli kafirin cezasından daha ağırdır. Mesela mürted, her halükarda öldürülür, kendisinden cizye alınmaz ve kendisiyle zimmet akdi yapılmaz. Ancak asli kafirler hakkında hüküm böyle değildir. Yine mürted, savaştaki durumda değilse bile öldürülür. Halbuki savaş ehlinden olmayan asli kafirler, Ebu Hanife, Malik ve Ahmed gibi birçok alime göre öldürülmez. Yine mürted varis olamaz, kendisiyle evlenilmez ve kestiği de yenilmez. Asli kafirin durumu ise böyle değildir."⁴³⁸

Bütün bunlardan anlaşılacağı üzere, mürtedle savaş hakkındaki hükümler, asli kafirlerle savaş hakkındaki hükümlerden daha ağırdır. Dolayısıyla memleketlerimizin idarecilerinin mürted olduklarını bildiğimize göre, maslahat adı altında onlardan herhangi birisiyle barış, uzlaşma veya ateşkes anlaşması yapmak caiz değildir. Cihad cemaatlerinin, ülkedeki diğer küfür gruplarıyla savaşma konusunda bu mürtedlerden herhangi birisine dalkavukluk yapması veya onlarla uzlaşması ya da onlara yardım etmesi de caiz değildir.

İlk Müslümanlar, kendi hazırlıklarını yapıp işlerini düzene sokarak ve ülkelerinde emin olarak cihada çıkarlardı.

Günümüze gelince, mücahid cemaatlerin durumuna baktığımızda, onların, kendisinde hiçbir menfez olmayan kapalı bir yerde oldukları görülmektedir. Bugün, kafir laik devletler emniyet konusunda ciddi surette geliştiği halde, mücahid cemaatlerin gidecekleri bir yer kalmamıştır. Ancak bununla birlikte onlar, bütün acı ve yaralarıyla yollarına devam etmektedirler. Herhangi bir çatışma veya savaşta başlarına bir musibet geldiğinde ne gidecekleri bir yerleri ne de sığınacakları dostları vardır. Allah'ım! Bu ne büyük, ne meşakkatli cihaddır.

Evet, bugün mürtedlerle cihad; meşakkatli, sıkıntılı ve çetin bir iştir. Mücahidler ev ev aranmakta, aileleri, çocukları tağutların baskısı altında inlemektedir. Bu cihad özel bir cihaddır. Onun için buna verilecek mükafat da özel olacaktır. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu gibi zamanlarda dinlerine sarılanlara verilecek mükafatın ilk Müslümanlara verilecek mükafattan elli kat daha fazla olduğunu bizlere bildirmektedir. Çünkü ilk Müslümanların, hak uğruna verdikleri mücadelede kendilerini destekleyenler olduğu halde günümüz mücahidlerinin kimsesi yoktur.

⁴³⁷ El-Cami' li Ahkami'l Kur'an, 8/110

⁴³⁸ Mecmuu'l-Fetava, 28/532

Bugün cihadın yapıldığı topraklara varmak için kardeşlerimizin çektikleri sıkıntıları, bu konuda sarf ettikleri çabaları, gördükleri eziyetleri ve mürtedlere karşı cihad farzasını yerine getirmek isteyen muvahhid Müslüman gençliğin bileklerine, bu mürtedler tarafından vurulan kelepçeleri hepimiz görmekteyiz. Daha önceden Müslümanlar böylesi işkencelere uğramamışlardır. Tarihte böylesini asla görmedik.

Bütün dünyanın (kafir ve mürtedleriyle) cihad ve mücahidleri çember içine almak için nasıl birleştiğine bakınız. Buna karşılık mücahidlerin, ne kendilerini himaye edecek bir güç, ne kendilerini koruyacak bir devlet, ne de seslerini duyuracak bir yayın organları vardır. Acaba tarih boyunca Müslümanlar böylesi işkencelere uğradılar mı? Kesinlikle hayır.

KADERİ EMRİN, YUKARIDA GEÇEN ŞER'İ EMRE UYGUN OLMASI

Demek istiyorum ki, mürted, özüne ve tavırlarına nisbetle bu hükme müstehak olduğu için Allahu Teala, onun ile ilgili hükmü asli kafir ile ilgili hükümden daha ağır kılmıştır. Nitekim Kasani *Rahimehullah* yukarıda geçen sözünde buna işaret etmiştir. Şöyle ki, mürtedin kafir olmasının sebebi, nefsinin bayağılığı, kötülüğü ve şerliliğidir. Bu nedenle, bu dinin hakikatini, büyüklüğünü, beşer ve hayat üzerindeki etkisini gördükten sonra Allah'ın indirdiklerine buğzedip nefret eden kimse bu hükme müstehaktır, bu hayata, bu hayatın nimetlerinden istifade etmeye ise asla müstehak değildir.

Mürtedlerin, bu dinden ve mensuplarından şiddetle nefret etmeleri nedeni ile Müslümanlara karşı savaşları da sert olmuştur. Ancak asli kafirler öyle değil. Çünkü onların çoğu neden savaştığını dahi bilmemektedir. Bilakis körü körüne bu işe atılmaktadır. Bu nedenle de harp bittikten sonra, onlardan bir çoğu Allah'ın dinine girer. İşte ilk Müslümanların fethettikleri devlet, ülke ve bölgelerin durumu budur. Bu ülkelerin halkı grup grup İslam'a girmişlerdir.

Büyük alim Ebu'l-Hasan en-Nedvi, "Riddetün Vela Eba Bekr'in Leha" isimli kitabında, tarih ışığında mürtedlerin inatçı zihniyetlerinin gerçek yüzüne işaret ederek, bunun, şeytanın zihniyeti ile aynı olduğunu söylemektedir. Şöyle ki, şeytan, ebedi olarak cehennemde kalacağını anlayınca insanların bir çoğunu fitneye düşürüp kendisiyle beraber cehenneme götürmek için, Allahu Teala'dan kendisine mühlet vermesini istedi. Çünkü o, insanların hatasız, iffetli ve imanlarını çekemiyordu. Mürtedler de insanların Müslüman olmalarını çekememektedirler.

Nedvi, adı geçen kitabında mürtedlerin ve bu nevi insanların halet-i ruhiyelerini tahlil ederken şöyle der: "Onlar mal, makam ve mevki ihtirasla-

rına ya da kadınlara karşı duydukları şehvetlerine yenik düştüklerine şahit olurken; Müslüman gençliğin bunlardan uzak durduğunu, hatta bunları ayaklarıyla teptiğini ve sınıksız dinine sarıldığını görünce kendilerini bunlara karşı küçük, hor ve hakir görmeye ve dolayısıyla hidayete gelecekleri yerde, kendilerine zaafalarını hatırlattıkları için onların bu faziletlerine karşı kin beslemeye başlarlar.” Bu nedenle mürtedlerin Müslümanlara reva gördükleri o korkunç işkencelere şaşmamak gerekir.

O halde bu tür insanlarla yapılacak savaş; şiddet, kuvvet ve büyüklüğü itibarıyla özel ve son nefese kadar devam eden bir savaştır. Bu nedenle ben gerçekten bu mürtedlerin hidayete gelmelerini uman yeni sufi anlayışa sahip olanlara hayret ediyorum. Çünkü bunlar gerçekten yanılmaktadırlar. Zira mürted idarecilerin gerçek yüzlerini bilmemektedirler.

DÜŞÜNCE VE EYLEMDE ÖLÇÜ: HASENE VE GÜNAH

Eşya ve eylem hakkındaki hükümlerde başvurulan ölçü Peygamberlerin *Aleyhimüsselam* en önemli vazifelerinden biridir. Çünkü sınırlı ve zayıf bakışların, bu dünyadan ve içindeki zahiri hareketlerden başkasını göremeyen gözlerin, eşya ve eylem hakkında verecekleri hükümler de sınırlı ve dayanaksız olur. İnsanlar, hükümlerini ve ölçülerini Allahu Teala'nın zan ve heva olarak isimlendirdiği şeylere göre tayin ettikleri zaman, hayat bozulup, düzensizlikler ortaya çıkacaktır. İnsan, fitratı ve yaratılışı itibariyle her ne kadar temiz, kötülüklerden uzak ve hakkı kabul etmeye elverişli ise de bu hayatla mücadeleye giriştikten sonra değişmeye de elverişli bir yapıya sahiptir. Kötülüklerin gerçekleştirilmesinde heva, itici bir güce sahiptir. Zan, cehalet ve kötü te'vil ise, hevanın hareketlerini haklı çıkarır. Fasid hevanın meydana gelmesi ancak fasid şüphe ile olduğu için Allahu Teala bir tek ayette ikisini de birlikte zikrederek şöyle buyurur: "Onlar ancak zanna ve nefislerinin hevasına uyarlar."⁴³⁹ Allahu Teala, bunlara karşılık olarak ise hidayeti koymaktadır: "Halbuki andolsun ki Rablerinden kendilerine hidayet gelmiştir."⁴⁴⁰ Dolayısıyla hidayet hem hevaya hem de zanna mani olur.

Hiç şüphesiz bozuk ölçülerin dayandığı iki temel esas, heva ve zandır. Heva, yular ve dizgini olmayan azgın şehvet demektir. Hevanın, sapıklığa yönelmesi, ancak yaptıklarını tasvip eden bir payanda ile mümkündür. Bu payanda ise, ilmin zıddı olan zandır. Fasid zannın üstlendiği görev, hevanın hareketlerini tasvip edip, yalan ve iftiraldan müteşekkil ön planlar vermektir. Yasaklanan şehvet, yaptıklarını tasvip eden zandan destek alamadığı zaman çok geçmeden tevbe edip sapıklığından ve günahından tevbe eder. Ancak fasid zan ve te'vil edilen cehalet, kendisiyle beraber olduğunda, şerde sebat eden bir halka olur ki bu halka şirke ve küfre yönlendiren itici bir güce sahiptir.

O halde günahların devam etmesi için fasid te'viller gerekir. Çünkü te'viller akli ve objektif yaklaşımlarla yapıldığında, daha da ikna edici ve kabul görür bir hüviyet kazanır.

İnsan hareketleri ancak irade ile meydana gelir. Bu irade ise, ilim gücü ve muharrik unsur olmak üzere iki kuvvetten müteşekkildir. Kişinin herhangi bir şeye ihtiyaç duyması, o ihtiyacı karşılamak için muharrik unsurdur. Ki nefis, bu ihtiyacı gerçek bir şekilde çok iyi bilmektedir. O halde kişinin fesadı, ya ilimden ya da muharrik unsurdan kaynaklanmaktadır. Doğru bilgi, doğru muharriğin ortaya çıkmasını sağlar. Ama bazen bu iki şey birbirlerinden

⁴³⁹ 53 Necm/23

⁴⁴⁰ 53 Necm/23

ayrılmaktadır. Tıpkı bid'atçıların fasid ve batıl ilim ile ilahi rızayı ve cennete girmeyi istedikleri gibi. Allahu Teala şöyle buyurur: “Ğaşıye'nin haberi sana geldi mi? O gün bir takım yüzler alçalır, durmadan çalışır ve yorulur, kızgın ateşe atılır, kaynar su akıtan pınardan içirilir.”⁴⁴¹ Bu insanlar çalışmış, ancak hedeflerine ulaşamamışlardır. Çünkü bilgisizce amel etmişlerdir. Tıpkı Hristiyan rahipleri, mutasavvıf abidler ve benzerleri gibi. Bazen de bilgi doğru, olmakla beraber, muharrik unsur batıl olur. Hakkı bildikleri halde insanların mallarını batıl yollarla yiyen Yahudi hahamları ve onların izinde giderek fani dünya için dinlerini satan Müslüman alimler gibi.

Dalaletin rükunleri, cehalet ve hevadır. Bu nedenle günahların yeryüzünde karar kılması, ancak cahillerin, heva sahiplerini tasvip etmeleriyle mümkündür. Ama buradaki cehalet, yalnızca bilgisizlik değil, ilme intikal eden fesattır. Çünkü ister amel etmemek, ister hevaya uymak, ister fasit te'villerde bulunmak ya da hakkı bilip sapmak şeklinde olsun, ilme intikal eden bu ve buna benzer her fesat, ilmi, cehalete ve zanna dönüştürür.

Bunları öğrendikten sonra, heva ehli hükümdar ve idarecilerin, neden sürekli alimlere eşlik ettiklerini, onlara neden altınlar verdiklerini ve meclislerinde neden kendilerine yer verip iyilikte bulduklarını da öğrenmiş oluyoruz. Çünkü sözü edilen hükümdarlar, günahlarını ancak bu cahil alimler sayesinde sürdürebilmektedirler.

Hükümdar ve yöneticilerin, kafaları boş, dilleri insanlara hakkı yanlış anlatmaktan yorgun ve bitkin olduğu için, etkili ve akıcı dile sahip olan, insanları rahatlıkla ikna edebilen kimselere ihtiyaç duyarlar. Başka bir ifadeyle, bunlar halka gerçekleri tersyüz edip anlatan sihirbazlara muhtaçtırlar.

Tabii ki konu, sadece hükümdar ve idarecilerle ilgili bir konu değildir. Bilakis bu, İblis'in yeryüzünde yerleştirmek istediği her günah için geçerlidir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Ümmetim hakkında Deccal'den daha tehlikeli olanlar ise; sapık imamlardır.”⁴⁴²

⁴⁴¹ 88 Ğaşıye/1-5

⁴⁴² Senedi sahihtir.

HEZİMET VE ZAFERİ SAĞLAYAN ETKENLER: TAAT VE MASİYET

Masiyetler, kamufle edilmediği zaman son derece utanç verici, herkesin nefret ettiği ve kimsenin uygun görmediği şeylerdir. Ancak, şüphe ile kuşatılıp Allah'ın kelamını konuşarak ortaya çıktığında görenlerin hoşuna gider. Ki onun kuvvet bulup kabul görmesinin sırrı da budur. Bu nedenle, "Allah'ın adını anarak bana gelen şeytan, beni çok korkutmaktadır" diyen çok doğru söylemiştir.

Müslümanı, batıla bekcilik yapan yalancılardan sözde alimlere ve haptilere oyuncak olmaktan koruyacak olan; mutlak hakka (Kitap ve Sünnet) dayanan gerçek ilim, taklidi terketmek, taassubu bırakmak, sünnete tabi olmak, hayır üzere ölenlerin izinde gitmek ve tuhaf ve garip şeyleri bir kenara bırakmaktır.

Allahu Teala şöyle buyurur: "İki topluluğun karşılaştığı gün içinizden geri dönenleri, ancak yaptıklarının bir kısmından ötürü şeytan yoldan çıkarmak istemişti. Bununla beraber Allah, andolsun onları bağışladı. Gerçekten Allah, Ğafurdur, Halim'dir."⁴⁴³

Uhud Savaşı'ndaki büyük felaketi anlatan Al-i İmran Suresi'ndeki bu ayet, zafere engel olan maniyi de kapsamaktadır. Bu engel ise, günahlardır. Zira ayette şöyle geçer: "...yaptıklarının bir kısmından ötürü şeytan yoldan çıkarmak istemişti."

Bu ayet hakkında uzun uzadıya yorum yapan müfessirlerin bu yorumlarından çıkan sonuç şudur: "Müslüman kendini vuracak silahı şeytanın eline vermedikçe, şeytan kendisine bir şey yapamaz."

"Şeytan yoldan çıkarmak istemişti." Buradaki yoldan çıkarmaktan maksat, onların savaşta sebat etmemeleridir. İşledikleri günahlardan dolayı şeytan onların hezimete uğramaları için bir yol bulmuştu. Müslümanların hezimete uğrayıp, zaferden uzaklaşmaları sadece işledikleri günahlar nedeniyle. İşte Allahu Teala'nın Müslümanlar için geçerli olan, değişmeyen kanunu budur.

Ancak şunu belirtmeliyiz ki, buradaki günahlardan maksat, mutlak günahlar değil, savaşla ilgili günahlardır. Askeri eğitimi ihmal etmek, takımı terketmek, komutana itaat etmemek, bu sahada faydalı olacak kimselerin komuta mevkine getirilmemesi bu kabildendir. Ancak bu, diğer günahları önemsememe anlamına gelmez. Çünkü bunların da hezimete uğramada belli rolleri vardır. Ancak savaş ile ilgili günahların etkisi direk iken, diğer

⁴⁴³ 3 Al-i İmran/155

günahların etkisi dolaylıdır. Bu nedenle biz, hezimetin sebeplerinden bahsettiğimizde, savaşla direk ilgisi bulunan günahları kastediyoruz. Çünkü biz direk sebep ile sonuç, amel ile netice ve günah ile hezimete dikkat çekmek istiyoruz.

Allahu Teala şöyle buyurur: “Şüphe yok ki Firavun arzda üstünlük sağlamaya kalkıştı ve ahalisini bölük bölük ayırıp onlardan bir kesimi zayıf düşürmek istiyor; oğullarını boğazlatıp, kadınlarını hayatta alıkoyuyordu. Gerçekten o bozgunculardan idi.”⁴⁴⁴

Allahu Teala, Kasas Suresi'ndeki bu ayette, tağutların halka uluhiyyetlerini kabul ettirmek için izledikleri yolu ve nasıl büyüklenip fesad çıkardıklarını anlatmaktadır.⁴⁴⁵

“Şüphe yok ki Firavun arzda üstünlük sağlamaya kalkıştı ve ahalisini bölük bölük ayırıp..” yani kanunlarının istikrarı ve halkın ifsadı için, onun yaptığı ilk şey, insanları birtakım fırkalara ayırıp bölmek olmuştur.

“..Ahalisini bölük bölük ayırıp” cümlesinin taşıdığı derin anlam, açıklama ve izah gerektirir. Ayette geçen “Şiye'an” kelimesi, Firavun'un, onları fırkalara ayırıp bölmeyi, baskı yollarından ziyade, içlerinde gizli olan bölünme eğilimini harekete geçirmek suretiyle, hilekarlık ve kurnazlıkla gerçekleştirdiğine delalet etmektedir. Çünkü bu bölünme eğer sadece dıştan gelen bir baskı ile meydana gelmiş olsaydı, “Şiye'an” kelimesi yerine başka bir kelime kullanılırdı.

Daha sonra Allahu Teala şöyle buyuruyor: “Onlardan bir kesimi zayıf düşürmek istiyor; oğullarını boğazlatıp, kadınlarını hayatta alıkoyuyordu.” Burada Allahu Teala, Firavun'un kendilerine baskı yaptığı, boğazladığı ve köleleştirdiği insanların durumunu açıklıyor. Sadece Firavun'un, onlardan bir bölümünü zayıf düşürdüğünü açıklıyor. Bundan anlaşılmalıdır ki Firavun, başka bir grubu da gücünde büyütüp yüceltmıştır.

Kuran-ı Kerim'in bu ayetinde Musa *Aleyhisselam* ile İsrailoğullarından bahsedilmekle birlikte, Firavun'un insanları fırkalara ayırıp bölmelerinden bahsedilirken umumi bir ifade kullanılmaktadır: “Şüphe yok ki Firavun arzda üstünlük sağlamaya kalkıştı ve ahalisini bölük bölük ayırıp onlardan bir kesimi zayıf düşürmek istiyor; oğullarını boğazlatıp, kadınlarını hayatta alıkoyuyordu. Gerçekten o bozgunculardan idi.”⁴⁴⁶

⁴⁴⁴ 28 Kasas/4

⁴⁴⁵ Kuran-ı Kerim'de büyüklenme ile fesad bir arada zikredilmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur: “Biz, Kitap'ta İsrailoğullarına şunu hükmettik: Siz yeryüzünde iki defa bozgunculuk çıkaracak ve muhakkak alabildiğine büyükleneceksiniz.” (17 İsrâ/4)

⁴⁴⁶ 28 Kasas/4

İşte tağutların, saltanatlarını devam ettirip, insanlar arasındaki kötülüklerini daha bir köklü hale getirmek için izledikleri yol budur. Yani insanları bölüp parçalamak, aralarına nizam ve tefrika sokmak.

Ancak şunu belirtmeliyiz ki, Kuran-ı Kerim, hakka dayanan bölünmeleri yadırgamamaktadır. Çünkü insanlar ister istemez dinlerine göre bölünürler. Hatta bu peygamberlerin davetinde gerekli olan bir husustur. Nitekim Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* insanların arasını ayırmıştır. Dolayısıyla mü'mimler kafirlerden uzaklaşıp ayrılır ve onlara karşı bir grup oluştururlar. Ehl-i Sünnet, bid'at ehlinden ayrılır ve onlara karşı gruplaşırlar. Bu aynı zamanda hem kendilerinin, hem dinlerinin ve hem de Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinin yücelip izzetle yaşaması için gerekli sebeplerden biridir.

Bu dünyada onarılmayan günaha gelince bu, batıla ve cahiliye esaslarına dayanan gruplaşmalardır ki, şeytanın insanların ayaklarını kaydırması da bundan olur.

Bunun gibi cezası acilen verilen ve hezimete sebep olan günahlardan biri de, batıl etrafında oluşturulan birlik ve beraberliklerdir.

İĞRENÇ İTTİFAKLAR (HEZİMET)

Hiç şüphesiz Müslümanları her yerde hezimete uğratan en büyük sebebin, iğrenç vatanperverlik esasına dayanan ittifaklar olduğunu görmekteyiz.

Ümmetin, şer'i maksatları gerçekleştirmemesinde, hatta Allah düşmanlarının şer'i maksatlara zıt olan hedeflerine ulaşmalarında bu iğrenç husus, büyük rol oynamaktadır. Zira tecrübelerle sabittir ki, batıl üzerinde yapılan ittifaklar, Müslümanların bütün çabalarını boşa çıkarmıştır.

Firavun, ülkemizdeki Müslümanları grup ve fırkalara bölmek için çalıştı, biz de cahili bir davranış içine girerek ona cevap verdik ve böylece iğrenç cahiliyye esaslarına dayanan bölünmeler meydana geldi ve şeytanın aramızda kötülük yayması kolaylaştı.

Hiç şüphesiz Müslümanların batıla dayanan bölücülüğe sapsmaları ve batıl etrafında toplanmaları en büyük felaketlerdendir.

Acaba Müslümanlar bu iğrenç vatanperverlik şerrinden ve kötü neticelerinden ne zaman uzaklaşacaklardır? Düşünün, Müslüman cemaatler vatanperverlik esasına göre kafir cemaatlerle ittifak edip biraraya gelebilirken, kendi memleketinden olmayan Müslüman kardeşleri ile biraraya gelememektedir. Hal böyle iken zafer nasıl elde edilebilir ki?

Şeytanın yaptığı çalışmalar aramızdaki etkisini gösterip kabilecilik, ulusçuluk ve devletçilik anlayışından kurtulamadığımız halde hedefimize doğru nasıl ilerleyebiliriz ki?

Biz açıkça herkese ilan ediyoruz ki, bu hastalığın hala Müslümanlar arasındaki etkisi görülmekte, bütün ağırlığıyla, fırka ve cemaatler arasında varlığını sürdürmektedir.

Allahu Teala'nın bize lutfettiği geniş coğrafyayı, İslam'ın büyük hedeflerinin gerçekleşmesi için kullanma imkanımız olduğu halde, biz, bu nimeti felakete ve dolayısıyla zaferi de hezimete çevirdik. Ayrıca bütün bunlardan daha tuhafı, bizi parçalayıp yok etmek için akıttıkları kanlarımızı yalayıp yaşıyor olmamızdır. Zira, Müslüman gençler hala kendi ülkelerinin menkıbelerini, başka ülkelerin de hata ve eksikliklerini kasılarak ve gururla anlatmaktadırlar.

Benim temennim, her ülke vatandaşının, başkalarının kötülük ve hatalarını meydana çıkardığı gibi, kendi hata, eksiklik ve kötülüklerini de ortaya çıkarmasıdır.

Avucumuzun içinde bir yara vardır. Fakat bu yara bütün bedene sirayet eden bir hastalığa dönüşmektedir. Eğer bunu hak dine uyararak tedavi etmezsek, helak olacak ve fırkalara ayrılmayı kabul ederek şeytan ayaklarımızı kaydıracaktır.

HAKKI HALKA TERCİH ETMEK (ZAFER)

Şurası bilinmelidir ki, bu dinin meyve vermesi, ancak insanların ona büsbütün güvenmeleri, iliklerine kadar onunla dolmaları ve başka şeye ihtiyaç duymamalarıyla mümkündür. Zira bu dinin sahibi Allahu Teala'dır. Allahu Teala ise, son derece kutsal, tüm eksiklik ve zaafardan münezzehtir. "O'nu ne bir uyuklama alır; ne de bir uyku."⁴⁴⁷ Bu dinin sahibi eksiksiz, başkasına muhtaç olmayan, ilmi ve ihsanı tam olandır. Buna rağmen eğer ihsanlar gecikiyorsa, bunun sebebi, halkın zaafı, onların bu ihsan ve atiyelere layık olmamalarıdır.

Hak, hiçbir insanın hoşnutluğuna muhtaç değildir. Bu nedenle dinine tam anlamıyla bağlı olan Müslümanın, din düşmanı yabancılardan bu dini kabul etmelerini istemesi caiz değildir. Zira onun böyle bir şeye teşebbüs etmesi, kendi kendisiyle alay etmesi ve bu dine tam güvenmemesi demektir. İşte hezimetin hakikati de budur. Zira hezimet ne toprak ve ülkelerin elden çıkması, ne evlat ve dostların kaybedilmesi, ne de mal, mülk ve servetin elden gitmesidir. Bilakis hezimet, Müslümanın dininden uzaklaşması ve bu dine güveninin olmamasıdır.

Acaba, bu devir, basın, yayın ve film devri midir? Yabancıların bizden hoşnut olmaları için sözcükler üretelim, bazı şeyleri açıklarken bazı şeyleri gizleyelim ve parlak parlak sözler söyleyelim, öyle mi?

Bunların hiç biri bizi ilgilendirmemektedir. Bizi ilgilendiren, takiyye yapmadan Allahu Teala'nın dinini olduğu gibi yapmaktır.

Bu karşılaştırmayı neye göre yaparsak yapalım, bu dine güvenenlerin en hayırlısı, kendi canlarını Allah'a satan ve ahidlerini yerine getirmiş olan sadıklardan biri olmaya her an hazır olanlardır. Allah ile alışveriş yapanla, mal ile alışveriş yapanlar arasında ve yalancı hikmet ile gerçek hikmet arasında fark vardır. Çünkü gerçek, hikmet; hikmet de, gerçektir. Allahu Teala şöyle buyurur: "Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut (razı) olacak değillerdir."⁴⁴⁸ Bu ayet, muhkem bir ayet değil midir? Bu ayet, hak ile batıl arasındaki çatışmanın esasını ve bu çatışmanın batıldan uzak durduğu sürece devam edeceğini ve yine sen, onlar gibi olmadığın sürece, onların senin aleyhinde olmalarının devam edeceğini açıklamaktadır.

Şüphesiz her insan hatadan sonra temize çıkmak için iyi deliller getirir. Nitekim Kuran-ı Kerim, münafıkların ve hakkı kabul etmeyenlerin delilleriyle doludur. Ancak bu deliller, hikmet, ince kavrayış ve derin düşünme ile örtbas

⁴⁴⁷ 2 Bakara/255

⁴⁴⁸ 2 Bakara/120

edilmek istense dahi, işin ehli olanlar ile basiret sahibi kimseler ve bunlardan da önce bütün gaybı bilen Allah katında her şey apaçık ortadadır.

Ümmetin başına gelen bütün belalar, çektikleri her türlü işkence, rezil-lik ve apaçık zaafların sebebi, bu dinden yüz çevirmeleri ve cihadı terketmeleridir. Allahu Teala şöyle buyurur: “Eğer topluca cihada çıkmazsanız Allah sizi can yakıcı bir azapla azaplandırır; yerinize başka bir kavmi getirir ve siz O’na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye gücü yetendir.”⁴⁴⁹ Şurası bilinmelidir ki bela, Allahu Teala’nın kevnî sünnetlerinden biridir. Dolayısıyla kulun başına belaların gelmesi kaçınılmazdır. O halde Allah’a kul olmak isteyen, iki yoldan en doğru olanı tercih etmeli ve başına gelecek belalardan dolayı mükafatlanmak için sabretmelidir. Zira Allah yolunda, O’na taat ve rızası uğrunda bela; Allah’a masiyet ve süratle zevale doğru giden dünya uğrunda belalardan daha hayırlıdır. Allah’ın lütuf ve saadetine ulaştırılan taatın izzetiyle yaşamak, kulu Allah’ın gazap ve cezasına ulaştırılan zillet ve şekavetle yaşamaktan daha hayırlıdır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Şayet yüz çevirirseniz yerinize sizden başka bir kavmi getirir, sonra onlar da sizin gibi olmazlar.”⁴⁵⁰

Müslümanın dünyada ve ahiretteki saadeti, ancak Allah’ın rızasını talep etmekte ve Rasulü’nün yoluna tabi olmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur: “Erkek olsun, kadın olsun kim mü’min olduğu halde salih amel işlerse Biz, şüphesiz ona çok güzel bir hayat yaşatırız. Ve bunları elbette işlediklerinin en güzeli ile mükafatlandırırız.”⁴⁵¹

Ey Allah’ın kulu! Allahu Teala’nın sözlerini düşün ve vadettiklerine şüphe götürmez bir şekilde iman edip, O’na tevekkül et. Rabbim şöyle buyurur: “Allah içinizden iman edip salih amel işleyenlere vaad etti ki: “Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini onlar için iktidar yapacak ve önceki korkularını güvene çevirecektir.” (Böylece) onlar Bana hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet etsinler. Kim ki bundan sonra küfre saparsa, işte onlar fasıkların ta kendileridir.”⁴⁵²

Davetimizin sonu; hamd alemlerin Rabbi olan Allah’a aittir.

Allahu Teala’nın salat ve selamı, Allah’ın nebisi olan Muhammed’in,
O’nun ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

⁴⁴⁹ 9 Tevbe/39

⁴⁵⁰ 47 Muhammed/38

⁴⁵¹ 16 Nahl/97

⁴⁵² 24 Nur/55

İÇİNDEKİLER

MUKADDİME	3
KULLUK VE MÜCADELE.....	7
Mücadelenin Hakikati.....	8
Mücadelenin Kökü Ve Araçları	11
Kuran'da Mücadele Şekilleri	13
Mücadele: Hakkın Manası Ve Batılın Hakikati	16
Kafirlerin Helâk Edilmesi Konusunda Allahu Teala'nın Sünneti.....	22
Kulluk Ve Şirk	27
Kulluk Ve Hakimiyet.....	31
CEMAAT VE İMAMET	36
Cemaat Ve Grup	37
Cemaat, İmamet Ve Devlet	44
Cemaat Ve Taifetu'l-Mansura.....	48
Taifetu'l-Mansura, Hadis Ehlidir	51
"Hadis Ehli" Kimlerdir?	54
Hadis Ehli'nin Menheci	58
Hadis Ehli Ve İrca Bid'atı (Küfür, Cühud, İstihlal).....	59
Yaratma, Emir, Kevn Ve Şeriat.....	69
Çağdaş Cemaatler Ve İrca.....	72
CİHAD VE DEĞİŞİM	76
İslam Dünyasındaki Cihad Hareketleri	77
Selefi Cihad Ve Diğerleri	80

İslami Toplumlarda Yapılacak Faaliyetin Esasları	82
Laik Güç (Riddet) Ve İrca Düşüncesi	89
Mürcie'nin Tabakaları	90
Hariciler Ve Tekfir	93
Selefin Yerdığı Tekfir	96
Cihad Cemaatlarının Meşruiyeti Ve (Rejimleri) Değiştirmenin Yolu	99
Çöküş Dönemi Düşüncelerinde (Rejimleri) Değiştirme Yöntemi	100
Allah'ın İndirdikleriyle Hükmetmemek	102
Dünyada, Cihad Hareketlerini Zorunlu Kılan Sebepler (1)	106
Cihad Ve Gelecek İslami Devlet: Güç Ve İktidar	109
Kaderi Ve Şer'i Olarak Devlete Giden Yol: Demokrasi Ve Şeriat	112
Şer'i Hükümün Hakikati	114
Parlamentonun Hakikati	116
Millet Meclisleri Ve Seçimler	118
Seçimlere Katılmanın Hükümü	121
Hayal İle Hakikat Arasındaki İslam Devleti	123
Dünyada, Cihad Hareketlerini Zorunlu Kılan Sebepler (2)	126
Esaret, Hapis Ve İmtihan: Değişim Hakkındaki Bazı Görüşler	130
Adem'in İlk Oğlu'nun Görüşünü Benimseyenlere Göre Hapis: Medrese-İ Yusufiye	132
Adem'in İlk Oğlu'nun Mezhebi. Çağdaş Deyimle: Akıl Ve Nakil	137
Adem'in Oğullarıyla İlgili Ayetlerin Yansıttığı Hakikatler	145
Adem'in İki Oğlunun Kıssası Kur'an'da Neden Zikredilmiştir?	148
Sertlik, Gizlilik Ve Düşmana El Uzatmama Görüşü	150
Cihad Ekolü İle Barış Ekolü Arasındaki İhtilafın Özü	153
Adem'in İlk Oğlu'nun Görüşü Ve Fikri Tasavvuf	156
İki Metod Arasında İslam: Cihad Ve Adem'in İlk Oğlu	158
Dünyada, Cihad Hareketlerini Zorunlu Kılan Sebepler (3)	161
Çağdaş Cemaatler: Bozulma Ve Kenetlenme	162
İmtihan	164
Liderlik: Alimler Ve Cihad	166
Kur'an'da Liderlik	168
Liderlik: Başlangıç Ve Sonuç Olarak Cihad	172

Lider Ve Taban (Öğrenci Ve Hoca)	173
Cihad: Velayet, Yakınlık, Nifak Ve Uzaklık Dereceleri	175
Cihaddaki Örnek Ve Model	179
Münafıklar İle Kafirler Arasında İmtihan Ve Vaad	183
Nifak Ehlinin Kısımları: Örnek Ve Gerçek	185
İman Ehlinin Kısımları	188
Yiğitliğin Ölçüsü Ve Varlığın Hakikatları	191
Bir Örnek Olarak Sa'd Bin Muaz	192
Ahzab Savaşı Ve Arap Yarımadası'ndaki Kuvvet Dengeleri	197
Gücün, Düşmanı Yıpratmaktan, Mükemmeliğe Erişmesi	197
Ahzab Savaşı İle Kureys'in Kuvvetinin Kırılması (Savaş Seyrinin Değişmesi)	199
Sünni İle Bid'atçı Arasında Selefi Cihad	202
Cihadın Keyfiyeti, Temel Vasıfları Ve Çeşitleri	202
Selefi Cihad Cemaatleri: Kapsayıcılık Ve Mükemmellik	205
Cihad Ve İmtihan: Liderlik Ve Taban	207
Cihadın Verdiği Terbiye: Görüşte Doğruluk, Amelde Düzgünlük Ve Niyette İhlas	210
Devrimci İle Mücahid Arasındaki Fark	215
Batını Halin İslahı Ve Gayba İman	218
Mücahidin Gayesi Tevhid'i Gerçekleştirmektir	220
Devlet Kurmak İçin Kevni Yol, Şer'i Yoldur	221
Devlet Kurmanın Yolları	225
Kevniyat İle Şer'iyatı Birbirine Karıştırmanın Tesiri: Bir Örnek Olarak Cevher Ve Araz	227
Emr-i Bil Ma'ruf Ve Nehyi Anil Münker	232
KAVRAMLAR VE TERİMLER	236
Selefiye Nedir?	237
Sapık Alimler Kimlerdir?	241
Sufiler	241
“Siz İslam Devletini Kalplerinize Kurun. Ki, O Da Yeryüzüne Kurulsun” Sufiyesi	243
Arındırma Ve Terbiyeye Davet Eden Sufiye	245
Bid'at Ehlinin Terbiye Anlayışı	247

Rey Ehli	250
Rey Ehli Neden Nassları Reddeder?	252
FAKİH, SULTAN VE İCTİHAD	255
Müctehid Ve Müfekkir	256
(Gerici) Fakih İle (Özgürlükçü) Müfekkir Arasındaki İttifak	258
Fakih Ve Sultan.....	262
Siyasi Kişi, Mücahid Ve Fakihin Birbirine Karıştırılması	269
İCTİHAD Ve Taklit.....	272
Selefiye Ve Taklit	278
Laikler İle Rey Taraftarları Arasında Dini Hitabın Gelişim İddiası	281
Dini Hitabın Gelişimi Davası Nasıl Ortaya Çıktı?	281
Laik Hitabın Medeniliği Ve Selefî Hitabın Gericiliği İddiası	284
Tecdid Çağrısı Ve Hitabın Çelişkisi.....	286
Sulandırılmış Laiklik Taraftarlarının Görüşleri.....	287
Rey Taraftarlarının Fıkhü'l Hitab Hakkındaki Metodları.....	289
Fıkhî Kaideler Ve Nebevî Hadisler (Küllî Ve Cüz'î)	291
Maslahatlar Kaidesi	292
“Her Müctehid, Görüşünde Doğruya İsbet Eder” Kaidesi	295
Fikircilik (Rasyonalizm), Laikliğin Köprüsüdür (Fikircilik İle Laiklik Arasındaki Benzerlik).....	296
Şeriat'ın Gelişim İddiası (Te'vilden Telvine)	299
Parçalama (Şeriat'ın İlk Dönemlerden İtibaren Değişirme Teşebbüsleri).....	300
Günümüzde Şeriat'ın Değişimi (Parçalanması).....	302
Metodun Değişmesinin Akideyi Etkilememesi Mümkün Müdür?.....	303
Yöntem İle Akide Arasında Ayırım Yapma Kaidesi (Din, Vesile Midir, Yoksa Gaye Mi?).....	305
Okuma Parçası: Laik Fikirçilerin Paktları	307
Değişim Ve Tarih (Karıştırmanın Tesis Edilmesi)	310
Ümmetin İsmeti (Masumluluğu)	313
Yalan Ve Tahrif Yolları.....	314
Mananın Tahrihi Ve Lafzın Sahteliği (Selefiyye/Cihad).....	315
Savaş Ve Cihad (Vasıtalar Ve Maksatlar).....	317

Bayrak	317
Halk Ve Şirk Seçimlerinin Bayrağı Altında Savaşanların Durumu	320
Ehl-i Sünnet Ve'l-Cemaat'ın Yolu: Sahteliği Ayıklamak	322
Bid'atçıların Saçmalıkları (Selef Ve Halef)	326
Muvahhidlerin Kaderi	330
Davetin Önündeki Engeller (Hayal Ve Gerçeklik)	332
Zan İle Yakın Arasında Cihad Ve İCTİHAD	336
Mükellefin Kısımları: Çalışan İle Tembelin Tavrı	338
Eski Ve Yeni Acz Felsefesi	340
Allahu Teala'nın Kevni Ve Şer'i Sünnetleri	344
Hakimiyeti Sağlayan Etkenler: İlim Ve Kudret İle Beraber İrade Ve İdare	346
Şari'in Ve Mükellefin İktidardan Maksatları	347
Tağutlarla Karşılaşma Konusunda Aceleye Kaçıldığı İddiası	350
Tahrif Ehli Ve Siyasi Tahlil (Komplo Ve İşbirlikçi Nazariyesi)	352
Mürtedlere Karşı Savaşmanın Hükümü	357
Mürtedlere Karşı Savaş Hükümünün, Asli Kafirlerle Karşı Savaş Hükümünden Daha Ağır Olması	357
Kaderi Emrin, Yukarıda Geçen Şer'i Emre Uygun Olması	360
Düşünce Ve Eylemde Ölçü: Hasene Ve Günah	362
Hezimet Ve Zaferi Sağlayan Etkenler: Taat Ve Masiyet	364
İğrenç İttifaklar (Hezimet)	367
Hakkı Halka Tercih Etmek (Zafer)	368
İÇİNDEKİLER	370

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM

1. Kitap	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2. Kitap	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3. Kitap	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4. Kitap	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım

DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM

1. Kitap	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2. Kitap	Cehalet Özü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3. Kitap	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4. Kitap	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5. Kitap	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6. Kitap	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7. Kitap	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8. Kitap	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9. Kitap	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud

ARAŞTIRMA SERİSİ

1. Kitap	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2. Kitap	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katâde
3. Kitap	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4. Kitap	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5. Kitap	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NASIHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemi istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"⁴⁵³ ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"⁴⁵⁴ vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmandan daha hayırlıdır."⁴⁵⁵

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşriklere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."⁴⁵⁶

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırсын, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

⁴⁵³ Buhari

⁴⁵⁴ Müttefekun Aleyhi

⁴⁵⁵ Müttefekun Aleyhi

⁴⁵⁶ Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

